

Джули Гаруд

Ангел-

Трагик

Шпиони на Короната
книга 2

ДЖУЛИ ГАРУУД АНГЕЛ-ХРАНИТЕЛ

Превод: Illusion

chitanka.info

Корабът „Емералд“ се носи по морета и океани, приютил на борда си пирата Пейгън — презиран от висшето общество, чиито богатства ограбва и обичан от бедните, чието тежко положение облекчава с даровете си.

За да отмъсти за смъртта на брат си, маркизът на Кейнуд се заклева да залови подлия пират. Но когато Джейд — пленително видение със стелеща се на вълни червена коса и изумрудено зелени очи, се появява пред вратата му, отчаяно молеща за закрила, той приема да я защити от злодеите, желаещи смъртта ѝ.

Джейд е дразнеща, вбесяваща и... прекрасна.

Кейн е силен, решителен и... благороден.

Нито една жена до този момент не е нарушавала душевния му покой по този начин, нито пък е пробуждала страстта му толкова силно. Но в момента, в който Джейд отвръща на обиграните му ласки с невинна, дива страст, двамата попадат в капана на едно предателство, което подлага на изпитание силата на тяхната любов.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон 1815

Ловецът търпеливо дебнеше жертвата си.

Измамата, с която си служеше маркизът на Кейнуд, беше наистина опасна. Скандалният Пейгън от Шалоуз Уорф със сигурност щеше да разбере за самозванеца. Това щеше да го принуди да изпълзи от скривалището си, защото гордостта му — която според слуховете бе огромна — не би позволила някой друг да си припише заслугите за тъмните му дела. Пиратът със сигурност щеше да се опита на свой ред да си отмъсти. Кейн разчиташе на това. Веднага щом Пейгън се появеше, Кейн щеше да го залови.

И тогава легендата ще бъде развенчана.

Маркизът бе изчерпал всичките си възможности. Паякът така и не искаше да изпълзи от паяжината си. Дори щедрата награда не бе изиграла ролята си. Сред моряците не се намери нито един Юда, което бе изненадващо, като се има предвид, че болшинството от тях би продало собствената си майка в робство за златото, което бе предложил. Но Кейн бе сгрешил в преценката си. Като причина за отказа си всеки един от моряците изтъкваше своята лоялност към легендарния пират. Циник по душа и с горчивия опит от миналото си, Кейн предполагаше, че истинският им мотив бе страхът. Страхът и суеверието.

Пиратът бе обгърнат от мистериозност, която го пазеше, подобно на изповед, пазена от изповедник. Всъщност, никой не бе виждал Пейгън. Корабът му „Емералд“^[1] бе забелязван безброй пъти да се носи по вълните, подобно на творение излязло изпод божиите ръце, или поне така твърдяха тези, които се хвалеха, че са го виждали. Видът на черния красавец будеше ужас у благородниците от висшето общество, весели подигравки на отявлените зложелатели и молитви на смирена благодарност от онеправданите бедняци. Защото Пейгън делеше плячката си с онези, към които съдбата беше по-малко благосклонна.

Но колкото и често да бе забелязван мистериозният кораб, никой не можеше да опише дори и един от моряците на борда му. Това само подхранваше догадките и засилваше възхищението и страхопочитанието към пирата фантом.

Похожденията на Пейгън, обаче, се простираха извън пределите на океана, очевидно той беше човек, който обича разнообразието. Набезите му на сушата всяваха също толкова смут, а може би дори и повече. Но той крадеше само от членовете на висшето общество. Очевидно пиратът не искаше някой да си припише среднощните му набези, затова оставяше своята визитна картичка — бяла роза с дълга дръжка. Обикновено жертвите му се пробуждаха на сутринта, за да намерят цветето на възглавницата до тях. Самият вид на розата обикновено беше напълно достатъчен, за да доведе зрели мъже до припадък.

Излишно бе да се споменава, че бедните го боготворяха. Те вярваха, че Пейгън е човек със стил и романтик. Църквата бе не помалко възторжена в хвалебствията си, защото пиратът оставяше сандъци със злато и скъпоценности в преддверията, до дискосите за дарения. А върху тях, разбира се, винаги поставяше по една бяла роза, за да знаят за чия душа да се молят. Епископът трудно можеше да бъде принуден да порицае пирата. Ако питаша него, Пейгън би трябвало да бъде провъзгласен за светец, но тъй като знаеше, че ще си навлече гнева на едни от най-влиятелните членове на обществото, вместо това го наричаше негодник. Изричането на това прозвище, както бе забелязано, винаги бе придружено от едва видима усмивка и леко намигване.

Във Военното министерство не страдаха от подобни скрупули и обявиха награда за главата на пирата. Кейн удвои тази сума. Причината да се заеме сам с преследването на този нехранимайко бе лична и той вярваше, че постигането на целта му оправдава използването на нечестни средства.

За него това беше битка око за око. Той твърдо бе решил да убие пирата.

Имаше известна ирония във факта, че двамата противници бяха абсолютно равностойни. Обикновените хора се страхуваха от маркиза. Работата му за Правителството му бе спечелила също толкова митична и мрачна слава. При други обстоятелства, ако Пейгън не бе

предизвикал гнева му, Кейн нямаше да се занимава с него. Но смъртният грях на пирата бе променил това му решение — беше го превърнал в желание за отмъщение.

Кейн прекарваше нощ след нощ в кръчмата „Невър Ду Уел“^[2], която бе разположена в сърцето на бедняшкия квартал на Лондон, и чийто постоянни посетители бяха старите и опитни докери от пристанището. Кейн винаги седнаше на масата в ъгъла, подпрял широкия си гръб на каменната стена, за да се предпази от евентуално нападение отзад и търпеливо чакаше появата на Пейгън.

Маркизът се движеше в подобни съмнителни кръгове с лекотата, присъща на човек с тъмно минало. Оцеляването му зависеше от ръста му, от способността му да причини болка, докато се защитава, както и от безразличието, с което приемаше насилието и грубостите около себе си.

Още първата вечер Кейн се почувства в кръчмата като у дома си. Той беше едър мъж с мускулести рамене и бедра. Дори само ръстът му можеше да изплаши повечето от евентуалните нападатели. Имаше черна коса и бронзов загар, а очите му напомняха цвета на мрачното сиво небе. Имаше времена, когато тези очи можеха да накарат сърцето на не една дама от висшето общество да ускори ритъма си. Днес същите тези дами се ужасяваха от студенината, която струеше от тях, както и от безизразното им, безчувствено изражение. Шепнеха, че омразата е превърнала маркиз Кейнуд в камък. Кейн беше съгласен с тях.

Веднъж решил да се превъплъти в ролята на Пейгън, той не срещна никакви трудности да поддържа илюзията. Слуховете се обединяваха около фантастичната идея, че Пейгън всъщност е благородник, захванал се с пиратството, за да поддържа разточителния си начин на живот. Кейн просто използва това в своя полза. Когато за първи път прекрачи прага на кръчмата беше облякъл най-скъпите си дрехи. Бе добавил и свой личен щрих, закачайки малка бяла роза на ревера на вечерното си сако. Едно екстравагантно, но безмълвно натрапващо се допълнение, което му спечели точно необходимата доза внимание.

Още с влизането му се бе наложило да използва острия си нож няколко пъти, просто за да затвърди позициите си в това общество. Кейн бе облечен като благородник, но се биеше без достойнството и

честта на такъв. Това допадна на присъстващите и само за няколко минути той успя да спечели уважението им и да им вземе страха. Херкулесовият ръст и силата му осигуриха също така и безпрекословната им лоялност. Един от по-безстрашните мъже го попита заеквайки дали слуховете са верни. Дали той е Пейгън? Кейн не му отговори, но пробягалата през лицето му бърза усмивка, даде на моряка да разбере, че въпросът му е доставил удоволствие. А забележката му към съдържателя на кръчмата, че морякът явно е схватлив, накара всички да стигнат до неизбежните заключения. Преди седмицата да бе изтекла, мълвата за нощните посещения на Пейгън в „Невър Ду Уел“ се бе разпространила подобно на безплатен джин.

Всяка вечер, малко преди да затвори, Монк — плешив ирландец, спечелил кръчмата при нечестна игра на карти, седнаше при Кейн. Кръчмарят беше единственият, който знаеше за заблудата и горещо приветстваше идеята, тъй като му бе известно каква жестокост бе проявил Пейгън към семейството на Кейн. Не по-маловажно за него бе, че бизнесът му преуспяваше откакто бе започнала тази игра. Като че ли всичко живо искаше да се отбие и да хвърли поглед на пирата и Монк, за когото печалбата беше над всичко, бе качил безбожно цената на и без това разредената си бира.

Съдържателят на кръчмата беше оплешивял още преди години, но ярко оранжевите му вежди успешно заместваха този му недостатък. Те бяха дебели и рошави и бяха пропъззели, подобно на непокорен бръшлян, чак до средата на покритото му с лунички чело. В момента Монк замислено разтриваше едната си вежда, напълно съчувствайки на маркиза. Бе почти три след полунощ, а трябваше да е приключил работа преди час. Двама посетители все още допиваха питиетата си. Когато и те избоботиха сънливите си пожелания за лека нощ и си тръгнаха, Монк се обърна към Кейн:

— По-упорит си и от бълха върху краставо псе, след като идваш тук вечер след вечер. Надявам се, че няма да се обезкуражиш и откажеш. — Той спря за миг, за да напълни чаша с бренди за маркиза. После сам отпи една солидна глътка направо от бутилката. — Ще го хванеш, Кейн. Убеден съм в това. Така, както виждам нещата, сигурно първо ще изпрати няколко от своите хора да те причакат някъде. Затова всяка вечер те предупреждавам да си пазиш гърба, когато си тръгваш оттук.

Монк отпи отново от бутилката и се подсмихна:

— Пейгън е доста докачлив относно репутацията си. Сигурно вече му е побеляла косата заради твоята измама. Съвсем скоро ще се покаже, ще видиш. Обзалагам се, че утре вечер вече ще се случи.

Кейн кимна в знак на съгласие. Монк, с пълен с обещание поглед, всяка вечер завършваше речта си с предсказанието, че жертвата ще се хване в капана още на следващия ден.

— И тогава ще го сграбчиш като гладно пиле муха.

Кейн отпи бавно от питието си — първата му глътка за вечерта, след което наклони стола си назад така че да може да облегне рамената си на стената.

— Ще го хвана.

Тръпки полазиха Монк, когато чу суровия тон на Кейн. Тъкмо щеше набързо да се съгласи с него, когато внезапното отваряне на вратата привлече вниманието му. Той леко се извъртя върху стола си, готов да извика, че кръчмата вече е затворена, но гледката, която се разкри пред очите му, го изненада толкова, че успя само да ахне от удивление. Когато най-накрая успя да проговори, той прошепна:

— Пресвета майко! Да не би ангел да е слязъл да ни навести?

От мястото, където седеше, Кейн много ясно виждаше входа. Въпреки че не помръдна и привидно не реагира по никакъв начин, в действителност той бе не по-малко изненадан от Монк. Сърцето му запрепуска лудо в гърдите и му бе трудно да си поеме дъх.

Наистина приличаше на ангел! Кейн не искаше да мигне, убеден, че видението ще изчезне отново в нощта в мига, в който затвори очите си дори за секунда.

Тя бе изключително красива жена! Очите ѝ го заплениха. Бяха най-невероятният нюанс на зеленото, който бе виждал някога. Зелени като долината, където бе роден, в ясна лунна нощ, помисли си той.

Ангелът бе вперил очите си в него. Кейн отвърна на погледа ѝ.

Докато се изучаваха един друг изминаха няколко дълги минути. След това тя се запъти към него. Когато се раздвижи, качулката на черната ѝ пелерина падна върху рамената ѝ. Дъхът на Кейн спря. Гърдите му се свиха в болезнен спазъм. Неговото видение бе дарено с буйна кестенява коса, която искреше като огън на светлината на свещите.

Когато приближи масата, Кейн забеляза жалкото състояние, в което се намираха дрехите ѝ. Качеството на пелерината издаваше, че е богата, но от едната страна скъпата материя бе нарязана на ивици до половината. Изглеждаше така, като че ли някой я беше кълцал с нож. Част от зелената сатенена подплата висеше на парцали по ръба на дрехата ѝ. Любопитството на Кейн се изостри. Той отново вдигна поглед към лицето ѝ и забеляза леките синини по дясната ѝ скула, малката прорезна рана под сочната ѝ долната устна и петното мръсотия, загрозяващо челото ѝ.

Ако неговото видение бе ангел, то явно току-що е било принудено да мине през чистилицето, реши Кейн. И въпреки че изглеждаше сякаш бе изгубила битката с Дявола, тя все пак бе много привлекателна. Всъщност, прекалено привлекателна, за да остане спокоен. Напрежението му нарастваше, докато я чакаше да проговори.

Тя спря, когато стигна до отсрещната страна на кръглата маса. Погледът ѝ сега бе вперен в розата, забодена на ревера му.

Неговият ангел определено беше изплашен. Ръцете ѝ трепереха. Притискаше малка бяла чантичка към гърдите си и той успя да види няколко бледи белега по пръстите ѝ.

Не знаеше какво да си мисли за нея. И все пак не искаше тя да се страхува от него. Осъзнавайки това, Кейн се намръщи още повече.

— Сама ли сте? — попита той, а гласът му бе режещ като надигаща се буря.

— Да.

— По това време на нощта и в тази част на града?

— Да — отговори тя. — Вие ли сте Пейгън?

Гласът ѝ, отбеляза той, бе леко дрезгав, подобно на нежен шепот.

— Гледайте ме в очите докато ми задавате въпросите си!

Не се подчини на заповедта му, а продължи втренчено да гледа розата.

— Умолявам Ви, сър, отговорете ми — настоя тя. — Вие ли сте Пейгън? Трябва да говоря с пирата. Ужасно важно е.

— Аз съм Пейгън — каза Кейн.

Тя кимна.

— Говори се, че бихте изпълнили каквато и да било задача, стига заплащането да е достатъчно добро. Така ли е, сър?

— Така е — потвърди Кейн. — Какво искате да направя за Вас?

В отговор на въпроса тя хвърли чантата в средата на масата. Шнуровите се развързаха и част от монетите се изсипаха на масата. Монк тихичко подсвирна.

— Тук има 30 монети — каза тя, все още без да вдига поглед.

Кейн повдигна вежда в отговор на думите ѝ.

— 30 сребърни монети?

Тя плахо кимна.

— Това достатъчно ли е? Това е всичко, което имам.

— И кого искате да предадете?

Погледна го, изненадана от това предположение.

— О, не! Разбрали сте ме погрешно! Не искам никого да предавам. Аз не съм като Юда, сър.

Стори му се, че думите му я бяха засегнали.

— Това беше най-правдоподобното предположение.

Намръщеното ѝ изражение показваше, че не е съгласна с него. Кейн се закле да не ѝ позволява да изпитва търпението му.

— И какво искате от мен тогава?

— Бих искала да убиете един човек, моля.

— Ааа! — повлече той. Разочарованието му бе почти болезнено. Изглеждаше толкова дяволски невинна, толкова уязвима... и толкова мило го молеше да убие някого.

— И коя е жертвата? Вашият съпруг, най-вероятно? — Цинизмът в гласа му беше също толкова неприятен, колкото звука на стържещ по метал пирон.

Тя изглежда не обърна внимание на хапливия му тон.

— Не — отвърна тя.

— Не? Тоест, явно не сте омъжена?

— Има ли някакво значение?

— О, да! — възпротиви се той, снишил гласа си до шепот, за да е в унисон с нейния. — Определено има значение.

— Не, не съм омъжена.

— И тогава кого искате да убия? Баща ви? Брат ви?

Тя отново поклати глава.

Кейн бавно се наклони напред. Търпението му се изчерпваше и бе станало толкова слабо, колкото разредената с вода бира на Монк.

— Уморих се да ви разпитвам. Кажете ми!

Той придаде на гласа си враждебна нотка, убеден, че по този начин ще я принуди да му обясни всичко с подробности. Но когато забеляза непокорното изражение на лицето ѝ, разбра, че се е провалил. Ако не я наблюдаваше толкова внимателно, със сигурност щеше да пропусне този гневен проблясък. Изплашеното малко коте криеше в себе си и някаква смелост, все пак.

— Бих искала да приемете задачата преди да ви обясня — каза тя.

— Задача? Наричате наемането ми да убия някого „задача“? — попита той с известна доза неверие в гласа.

— Да — кимна момичето.

Все още отказваше да го погледне в очите. И това беше наистина дразнещо.

— Добре — излъга той. — Приемам.

Рамената ѝ увиснаха, както Кейн предположи, от облекчение.

— Кажете ми коя е жертвата — настоя още веднъж.

Най-накрая тя бавно вдигна погледа си към него. Терзанието, което Кейн съзря стаено в очите ѝ, накара сърцето му да се свие от болка. Поривът да протегне ръце, да я притегли в прегръдките си и да ѝ предложи утеха, едва не го завладя. Внезапно изпита такъв гняв заради това, което ѝ се беше случило, че трябваше да тръсне глава, за да се освободи от тази нелепа, абсурдна идея.

По дяволите! Тази жена искаше да го наеме, за да убие някого.

Улови погледа ѝ и го задържа за известно време преди да я попита отново:

— Е? Кого искате да убия?

Тя пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Мен.

---

[1] Emerald (англ.) — смарагд, изумруд. — Б.пр. ↑

[2] Ne'er do well (англ.) — лентяй, безделник, безполезен човек.

— Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Пресвета Богородице! — прошепна Монк. — Не е възможно да говорите сериозно, уважаема госпожо!

Тя не отклони поглед от Кейн докато отговаряше на съдържателя на кръчмата.

— Съвсем сериозно говоря, добри човече. Мислите ли, че бих се осмелила да дойда в тази част на града посред нощ, ако не го мислех сериозно?

Кейн отговори на въпроса ѝ:

— Мисля, че сте си изгубили ума!

— Не! — отговори тя — Щеше да е толкова по-лесно, ако беше така.

— Разбирам. — Опитваше се да запази спокойствие, но желанието да ѝ се развика стегна гърлото му като в менгеме. — Кога ще желаете тази... тази...

— Задача?

— Да, задача — продължи Кейн. — Кога ще желаете да бъде изпълнена тази задача?

— Сега.

— Сега?

— Ако е удобно, милорд?

— Ако е удобно?!

— О, Господи! Толкова съжалявам — прошепна тя. — Не исках да ви разстройвам.

— И защо мислите, че съм разстроен?

— Защото ми крещите.

Кейн осъзна, че е права. Наистина крещеше. Въздъхна дълбоко. За първи път от дълго време насам някой успяваше да го накара напълно да изгуби самообладание. Опитваше се да оправдае възмутителното си поведение, като си повтаряше, че всеки, чието съзнание бе заето с нещо много по-важно, би бил хванат неподготвен при такава необичайна молба. Тя изглеждаше толкова искрена и

толкова крехка. По дяволите, та тази жена имаше лунички на върха на носа си. Тя би трябвало да се намира вкъщи под ключ, закрияна от любящото си семейство, а не в тази долнопробна кръчма, обсъждайки собственото си убийство!

— Виждам колко много Ви наскърбих — каза тя. — Наистина се извинявам, Пейгън. Някога убивали ли сте жена? — попита тя. Гласът ѝ преливаше от съчувствие.

Изглеждаше така като че ли го съжалява.

— Не, никога досега не съм убивал жена — процеди през зъби той. — Но за всяко нещо има първи път, нали?

Искаше това да прозвучи саркастично, но тя се хвана за думите му.

— Точно така — изстреля и дори му се усмихна. — Сигурна съм, че няма да срещнете трудност. А и аз ще ви помогна, разбира се.

Идеше му да удари главата си в масата.

— Искате да ми помагате? — сподавено изрече той.

— Разбира се.

— Вие сте си изгубила ума!

— Не, не съм! — противопостави се тя. — Но съм много отчаяна. Тази задача трябва да бъде изпълнена, колкото е възможно по-скоро. Дали не бихте могли да побързате да допиеете питието си?

— И защо трябва да се бърза толкова? — попита той.

— Защото съвсем скоро ще ме открият, може би дори още тази вечер. Аз ще умра, Пейгън, от Вашата или тяхната ръка, но наистина съм решена аз сама да избира края си. Несъмнено можете да разберете това.

— И защо тогава не сложите сама край на живота си? — изтърси Монк. — Няма ли да е по-лесно от това да наемете някого да свърши работата вместо вас.

— За бога, Монк, не я окуражавай!

— Не я окуражавам — каза бързо съдържателят, — просто се опитвам да разбера защо такава красавица би искала да умре.

— О, аз не бих могла да направя това — обясни тя. — Това би било грях. Някой друг трябва да го направи вместо мен, не разбирате ли?

Кейн вече бе чул достатъчно за една вечер. Той се изправи на крака толкова рязко, че разклати стола си, след което подпря големите

си длани върху масата.

— Не, не разбирам, но ви обещавам да разбера преди да е изтекла нощта. Да започнем отначало. Първо, ще ми кажете името си?

— Защо?

— Ами, имам си едно такова правило — отсече той. — Не убивам никого, ако не знам името му. Сега ми кажете вашето!

— Това е много глупаво правило.

— Отговорете ми!

— Джейд.^[1]

— По дяволите! Искам да знам истинското Ви име! — почти изръмжа той.

— По дяволите! Това е истинското ми име — отвърна тя. Изражението на лицето ѝ издаваше крайно раздражение.

— Значи Вие сериозно...?

— Разбира се, че съм сериозна. Казвам се Джейд — повтори тя и сви рамене.

— Джейд е необикновено име — каза той, — но ви отива. Вие наистина сте необикновена жена.

— Вашето мнение в момента няма никакво значение за мен, сър. Наех ви да изпълните задача и това е всичко. Или ви е навик да разпитвате жертвите си преди да ги убиеете?

Той не обърна внимание на гневния ѝ поглед.

— Кажете ми пълното си име или може и да ви удуша!

— Не, не трябва да ме душите! — отвърна тя. — Не желая да умирам по този начин! И ако си спомняте, аз съм тази, която плаща.

— И как точно искате да го направя? — попита той. — О, по дяволите, няма значение. Не искам да знам.

— Но вие *трябва* да знаете — възпротиви се тя. — Как ще ме убиеете, ако не знаете как искам да бъде направено?

— По-късно — прекъсна я той. — Можете подробно да ме инструктирате относно начина, който сте избрали, по-късно. Нека да караме по ред, Джейд. Родителите ви чакат ли ви у дома?

— Съмнявам се.

— Защо?

— И двамата са мъртви.

Той затвори очи и преброи до десет.

— Значи сте съвсем сама?

— Не.

— Не?

Сега беше неин ред да въздъхне.

— Имам брат. Нищо повече няма да ви кажа, Пейгън. Разбирате ли, твърде е рисковано?

— И кое му е рискованото, госпожице? — попита Монк.

— Колкото повече научава за мен, толкова по-трудна за изпълнение ще е задачата му. Вярвам, че няма да е лесно да убие някого, когото харесвате. Не е ли така, сър?

— Нивга не съм убивал някого, когото харесвам — призна Монк.

— Всъщност, дос'я не съм убивал когото и да било. И все пак, във вашата теория има някакъв смисъл.

Кейн едва се сдържаше да не се разкрещи.

— Джейд, уверявам Ви, че това няма да е проблем. Точно сега аз изобщо не Ви харесвам.

Тя отстъпи крачка назад.

— И защо? — запита тя. — Аз не бях и наполовина толкова язвителна, колкото сте Вие. По природа ли сте толкова кисел, Пейгън?

— Не ме наричайте Пейгън.

— Защо не?

— Опасно е, госпожице. Може някой да чуе — изстреля Монк, като видя, че Кейн започва да се вбесява. Отстрани на челюстта му един мускул вече потрепваше. Кейн имаше много избухлив нрав, а тя съвсем невинно си играеше с търпението му. И ако се поддадеше на гнева си, той много лесно би могъл да удовлетвори желанието ѝ. А не искаше да я изплаши до смърт.

— Как би трябвало да го наричам тогава? — попита тя съдържателя на кръчмата.

— Кейн — отговори Монк убедително. — Можете да го наричате Кейн.

Тя изсумтя грубо.

— А той си мисли, че моето име е необичайно.

Кейн^[2] протегна ръка и сграбчи брадичката ѝ. Накара я да го погледне отново.

— Как се казва брат Ви?

— Нейтън.

— И къде е Нейтън сега?

— Замина по неотложни дела.

— Какви дела?

Тя отблъсна ръката му преди да отговори.

— Морски дела!

— Кога ще се върне?

Погледът ѝ би го изпепелил, ако ѝ позволеше.

— След две седмици — сопна се тя. — Ето, отговорих на всичките ви въпроси. Сега, ако обичате, ще спрете ли да ме тормозите и да се заемете със задачата си?

— Къде живеете, Джейд?

— Сър, вашите безкрайни въпроси ми причиняват силно главоболие. Не съм свикнала мъжете да ми крещят така.

Кейн извърна поглед към Монк и не скри явното си раздражение.

— Тази тук, побърканата, иска да я убия, а в същото време се оплаква за някакво си главоболие.

Изведнъж тя протегна ръка, сграбчи го за брадичката и го принуди да я погледне. Нарочно направи същото, което той бе направил преди малко. Кейн бе толкова изненадан от дързостта ѝ, че се подчини на жеста.

— Така, сега е мой ред — обяви тя. — Този път аз ще задавам въпросите, а вие ще отговаряте. Аз съм тази, която ви плаща със сребърни монети, сър. Първо, и най-важното, искам да знам възнамерявате ли все пак да ме убиеете? Колебанието ви ме безпокои, както и този безкраен разпит.

— Ще трябва да задоволите любопитството ми преди да взема решение — отговори ѝ той.

— Не.

— Тогава няма да ви убия.

— Негодник такъв! — извика тя. — Обещахте ми преди да ви кажа коя е жертвата. Дадохте ми дума.

— Излъгах.

Тя ахна от възмущение. Направо бе слисана.

— Вие наистина ме разочаровате! Един мъж на честта не би нарушил така лесно думата си. Трябва да се срамувате от себе си.

— Джейд — отговори той, — никога не съм твърдял, че съм мъж на честта.

— Не, госпожице, не е — намеси се и Монк.

Зелени пламъци избухнаха в очите ѝ. Очевидно му беше бясна. Тя също сложи ръце на масата. Наведе се напред и прошепна:

— Казаха ми, че Пейгън никога не нарушава обещанията си.

— Грешно са ви информирали.

Носовете им вече почти се докосваха. Кейн се опитваше да се концентрира върху разговора им, но чудесното ухание, което се носеше около нея — толкова чисто и свежо, толкова женствено — непрекъснато го разсейваше.

Сега тя клатеше глава в знак на неодобрение. Кейн буквално изгуби дар слово. Досега никоя жена не му се бе опълчвала. Не, дамите от висшето общество по правило примираха от страх при най-малката проява на недоволство от негова страна. Но тази тук бе различна. Тя не само му се противопоставяше, а отвърщаше на всеки гневен поглед със същото. Изведнъж го напуши смях, без да има и най-малка представа защо.

Явно нейната лудост бе заразна.

— Наистина трябва да ви обесят — каза тя. — Определено успяхте да ме заблудите. Не приличате на подлеца, който всъщност се оказахте.

Опита се да се отдръпне от масата, но Кейн сложи ръце върху нейните, за да я задържи. Той се наведе още повече напред, докато устните му се оказаха на един дъх разстояние от нейните.

— Аз съм пират, мадам. Всички знаят колко подли са пиратите.

Той очакваше поредния гневен изблик. Вместо това тя избухна в сълзи. Кейн изобщо не беше подготвен за подобна реакция.

Преди да успее да извади кърпичката си, Монк се втурна към нея и започна да я утешава. Съдържателят несръчно я потупа по рамото.

— Хайде сега, госпожице, спрете да плачете.

— За всичко е виновен той — изхлипа тя. — Аз исках само да ми направи една малка услуга. Една бърза задача, която нямаше да му отнеме много време. Но не, той не може да бъде безпокоен. Дори му предложих да го изчакам да си допие питието — продължи да риде. — А и бях готова да му платя добре.

Преди още да свърши тази жална тирада, Монк вече гледаше свирепо Кейн.

— Защо разстрои така тази красавица? Разби ѝ сърцето.

Съдържателят на кръчмата грабна кърпичката от ръцете на Кейн и започна несръчно да бърше сълзите ѝ.

— Всичко ще бъде наред, госпожице — занарежда тихо той.

— Не, няма! — възпротиви се тя. Гласът ѝ бе приглушен от ленения плат, който Монк бе тикнал под носа ѝ. — Знаете ли, че никога не съм молила когото и да било за нещо. И сега, когато го правя за първи път в живота си, ми отказват. Никой вече не иска да си изкарва прехраната по честен начин в наши дни. Биха предпочели да откраднат, вместо да заработят парите си. Това е срамота, не е ли така, Монк?

Кейн не можеше да повярва на ушите си. Стоеше, без да продума и дума. Не можеше да реши дали да я притегли в прегръдките си и да я утеши, или да я сграбчи за раменете и да я раздруса здраво. За едно нещо обаче бе сигурен. Ако Монк не престане да се мръщи насреща му, щеше да му разбие носа.

— Милейди, наистина не е почтено да приемеш пари от една дама, за да я убиеш — заспори с нея Монк и отново я потупа по рамото в опит да смекчи думите си.

— Разбира се, че е почтено — отвърна тя. — Щом дамата иска да бъде убита.

Монк потърка едната си вежда.

— Като че ли тя има право, а? — попита той Кейн.

— В името на... Сега пък какво правите? — маркизът попита Джейд, когато тя започна да събира монетите от масата.

— Тръгвам си — обяви тя. — Съжалявам, че ви обезпокоих, Пейгън или Кейн или както там ви е името — прошепна тя.

Завърза шнуровете на възел и пъкна чантичката в джоба си.

Когато се обърна и тръгна към вратата, Кейн извика след нея:

— Къде си мислите, че отивате?

— Това не е ваша работа — отговори тя. — Но тъй като не съм и наполовина толкова арогантна колкото сте вие, ще ви кажа, че отивам да намеря някой по-сговорчив от вас, който ще ми съдейства. Не се тревожете, сър. Няма да се откажа. Преди още тази безлунна нощ да е изтекла, аз ще намеря някой, който ще е склонен да ме убие.

Той я настигна при вратата. Постави ръце на рамената ѝ и бавно я обърна с лице към себе си.

Веднага щом я докосна, тя отново заплака. Кейн се подразни, но се почувства и някак несигурен. Този път се предаде на неударжими я си порив и грубо я дръпна в обятията си.

Тази мечешка прегръдка явно се оказа последната капка. Тя зарида, скрила лице в гърдите му, шепнейки между силните си хлипанията извинения за това, че не се държи като дама.

Кейн нямаше нищо против да почака, докато Джейд се успокои поне малко. Не би могъл да спори или да я убеждава в каквото и да било в момента. Вдигаше такъв шум, че нямаше да чуе и дума, дори и да се опиташе да ѝ каже нещо. А и продължаваше да го обвинява за състоянието, в което се намира. Без съмнение, тя бе най-объркващата и влудяваща жена, която някога бе срещал.

Боже, бе толкова деликатна. Пасваше толкова добре в прегръдките му. По принцип не харесваше жени, които плачат, но точно тази не искаше да изпускат от обятията си.

В резултат на бързо разразилата се буря от емоции, тя вече хълцаше като пиян селяк.

Крайно време бе да се разбере с нея.

— Джейд, не може положението да е толкова лошо, колкото си мислите — каза ѝ той с нисък, дрезгав глас. — Със сигурност на сутринта ще се радвате, че не съм удовлетворил молбата ви.

— До сутринта ще съм мъртва — изплака тя.

— Не, няма — отвърна и нежно я притисна към себе си. — Няма да позволя да ви се случи нищо лошо. Обещавам ви. Със сигурност не ви се иска да умирате все още.

— Брат ми сигурно ще е много разочарован, ако умра — каза тя.

— Мога да си представя — отговори сухо той.

— Но аз не съм толкова силна, че да се справя с тях. Те са много зли хора. Страхувам се, че ще се възползват от мен преди да ме убият. Не искам да умра по този начин. В това няма никакво достойнство.

— Да умреш с достойнство? — попита той. — Говорите като войник, който отива на бойното поле.

— Не искам да ме помнят като страхливка.

— Ще може ли брат ви да се справи с този проблем, когато се върне?

— О, да! — отговори тя и положи глава на гърдите му. — Нейтън не би позволил да ми се случи каквото и да било. Откакто почина

татко, той стана мой закрилник. Брат ми е много силен човек.

— Тогава аз ще се погрижа за вас, докато брат ви се върне. Давам ви думата си.

Преди тя да реагира на обещанието му измина една дълга, тягостна минута обвита в тишина. Кейн помисли, че е онемяла от благодарност. След това тя се отдръпна от него и го погледна в очите. Той осъзна, че това безмълвие не се дължеше на признателност, а на гнева, който я бе обзел.

— Веднъж вече вие нарушихте обещанието си, сър. Приехте да ме убиете, а след това променихте решението си.

— Това е различно — не се съгласи той.

— Наистина ли ще направите това, което казахте?

— Да, наистина — отговори той. — Вие току-що заявихте, че щом брат ви се върне след две седмици, ще се погрижи за безопасността ви. Казахте две седмици, нали?

Тя си придаде важен вид.

— Дори и по-скоро. Но вие сте пират и не бихте могъл да се грижите за мен толкова дълго. За главата ви е обявена награда. Не искам да стана причина да ви убият.

— Явно нямате много вяра в способностите ми.

— Нямам *никаква* вяра в способностите ви — отсеке тя. — Защо трябва да имам? Преди малко сам признахте, че слуховете, които се носят за вас, може и да не са достоверни. Вероятно, дори и не оставяте рози върху възглавниците на жертвите си, а?

Отново го бе разгневила.

— Не е необходимо да звучите толкова дяволски разочарована от мен.

— Но, аз съм разочарована! — извика тя. — Вие дори не сте почтен! И това е много жалко. Пък и не сте толкова силен, колкото враговете ми. Ще се справят лесно с вас, Кейн. Вие сте толкова... едър мъж. Не, съжалявам. Страхувам се, че просто не ставате за тази работа.

Искаше да я удуши!

Тя отново му обърна гръб в опит да си тръгне. Кейн бе толкова втрещен от отношението ѝ, че почти я остави да излезе през вратата. Почти. Хвана я точно когато стигна до пътеката пред входа.

Стисна я здраво за рамената с едната си ръка, така че не можеше да помръдне. Придърпа я към себе си толкова внимателно, колкото ако

бе някакво старо одеяло, което искаше да сложи под мишницата си. След което се обърна към Монк:

— Не искам да казваш на никого какво се случи тук тази нощ. Обещай ми, Монк!

— За какво са ви неговите обещания, след като вие самия толкова лесно нарушавате своите? Един джентълмен не би поискал от другите това, което сам не е в състояние да стори, сър. Майка ви не ви ли го е казвала? — попита тя.

— Ааа, Джейд... — каза той. — Това е най-интересното в цялата ситуация. — Погледна надолу към нея и леко погали бузата ѝ с върха на пръстите си. — Аз не съм джентълмен. Аз съм пират, забравихте ли? Има голяма разлика.

Тя остана като вцепенена в мига, в който той я докосна. Кейн помисли, че изглежда доста шокирана. Беше му трудно да прецени какво означава странната ѝ реакция. Когато отдръпна ръката си, тя излезе от вцепенението си и го отблъсна от себе си.

— Да, има голяма разлика — измърмори тя. — Кажете ми нещо, Кейн. Ако ви ядосам достатъчно за нещо, ще ме убие ли в яда си?

— Идеята започва да ми се струва все по-привлекателна — отговори ѝ той.

— Пуснете ме! Да не сте посмял да ме докоснете повече.

— Да не съм посмял?

— Точно така. Не обичам да ме докосват.

— И тогава как, за бога, бих могъл да ви убия?

Тя очевидно не разбира, че се шегува.

— С пистолет, разбира се — уведоми го. После млъкна и го изгледа подозрително. — Имате пистолет, нали?

— Имам — потвърди той. — И къде щях да...

— С един-единствен изстрел, право в сърцето ми — обясни тя. — Трябва да сте много точен, разбира се. Не искам да умра в агония.

— Не — съгласи се той. — За агония и дума не може да става.

— Как може всичко това да ви е забавно? Та ние обсъждаме смъртта ми! — извика тя.

— Не ми е забавно — възпротиви се той. — Всъщност, започвам отново да се ядосвам. Кажете ми, трябва ли първо да ви изнасиля?

Тя пое дълбоко дъх преди да отговори.

— Разбира се, че не.

— Жалко — отговори той, напълно пренебрегвайки гневното ѝ изражение.

— Сър, да не би родителите ви да са били първи братовчеди? Държите се като пълен глупак. Или сте идиот, или сте най-студенокръвният мъж, когото съм срещала. Намирам поведението ви за възмутително!

Очите ѝ горяха от възмущение. Никога преди Кейн не бе виждал толкова наситено зелен цвят. Все едно чистотата и сиянието на хиляди смарагди се отразяваха в очите ѝ.

— Все още не съм сигурен, че се намирате в опасност, Джейд — каза той. — Всичко това може просто да е плод на вашето богато въображение.

— Мразя ви от дъното на душата си — прошепна тя. — Колкото до пренебрежителните ви забележки, аз...

— Джейд, оставете тези гневни изблици за по-късно. Не съм в настроение. Така, не искам да чувам повече и дума за това, че трябва да ви убия. И ако продължавате да се мръщите така мило насреща ми, кълна се, че ще ви целуна и ще изтрия всички тези глупави тревоги от ума ви.

— Ще ме целунете? — Тя го изгледа невярващо. — Защо, за бога, бихте искали да ме целунете?

— Нямам ни най-малка представа — призна той.

— Бихте целунали някого, когото не харесвате?

— Предполагам, че да — отвърна той с усмивка.

— Вие сте арогантен, непоносим...

— Стига с тези глупости, скъпа моя.

Тя не успя да му отговори веднага. Кейн продължи да се взира в нея и в същото време отново попита Монк:

— Е, Монк, имам ли думата ти?

— Да, няма да кажа нищо на никого, Кейн, но и двамата знаем, че приятелят ти Лайън ще узнае за това още преди залез-слънце. Той винаги успява да изкопчи истината от мен. Казвам ти, за да си знаеш отсега.

Кейн кимна. Маркиз Лайънуд беше добър приятел. Кейн му имаше пълно доверие. Двамата бяха изпълнили заедно няколко мисии за правителството.

— Да, наистина ще разбере — съгласи се Кейн. — Но съпругата и сина му са ангажирали вниманието почти напълно. Освен това, дори и да разбере с какво съм се захванал, ще го запази за себе си и няма да каже на никого. Ако те попита, можеш да му кажеш, но нито дума на никой друг. Дори и на Роун — добави той, имайки предвид най-добрия приятел на Лайън. — При всичките си хубави качества, той е голямо плямпало.

Монк кимна.

— Кейн, моля те, кажи ми после какво е станало с младата дама.

— Монк? — обади се Джейд, привличайки вниманието и на двамата. — Дали случайно нямате пистолет?

Изглеждаше доста нетърпелива. Кейн знаеше какво си мисли. Да разбереш какво иска неговият ангел бе толкова лесно, колкото да разбереш и текст на латински.

— Няма и няма да го направи! — тросна се той.

— Какво нямам и какво няма да направя? — попита Монк.

— Нямах пистолет и няма да я убиеш — отговори Кейн с нетърпящ възражение тон.

— Не, не! Разбира се, че няма — съгласи се Монк. — Кейн, не си забравил за предишния си план, нали? — попита той, когато най-накрая успя да отмести погледа си от красавицата.

— Не, не съм забравил — отговори Кейн. Той се обърна към Джейд и я попита:

— Каретата ви ще се върне ли за вас?

Гневът ѝ бе осезаем.

— Наех файтон — отвърна му тя. — Не мислех, че ще ми се наложи да се връщам вкъщи след тази нощ. — Джейд се отскубна от ръката му и грабна голямата сива торба, която лежеше отстрани на пътеката. — Всичко, което притежавам, е тук. Току-що пристигнах от провинцията — продължи да обяснява тя.

— Оставила сте нещата си отвън където всеки може да ги открадне?

— Това се и надявах да се случи — каза тя. Звучеше като наставник, заел се да наставлява отчайващо невъзприемчив ученик. — Искрах дрехите ми да попаднат в ръцете на някоя нуждаеща се, бедна душа. Не мислех, че ще са ми необходими след като щяхте да...

— Достатъчно! — почти изръмжа той. — Да не съм ви чул повече да споменавате думата убийство. Ясен ли съм?

Тя се забави малко с отговора и Кейн я дръпна силно за косата. Момичето изпищя силно точно в момента, в който той забеляза голямата подутина над ухото ѝ.

— Мили Боже, Джейд. Как се сдобихте с това?

— Не го пипайте! — заповяда тя, когато той се опита да прокара пръсти по нараненото място. — Още ме боли.

— Не се и съмнявам — каза той, отпусвайки ръка. — Разкажете ми какво се е случило?

— Токът на обувката ми се заплете в килима в къщата на брат ми и се прекатурих по стълбите — заобяснява тя. — При падането ударих главата си в перилата. Ударът беше толкова силен, че имах чувството, че вятърът притихна.

Вятърът притихна? Кейн реши, че това е доста странен начина на изразяване, но засега реши да не обръща внимание.

— Можете да се убиете — каза той. — Винаги ли сте толкова непохватна?

— Не, никога! — възрази му тя. — Обикновено се държа като истинска дама. Господи, колко сте груб! — измърмори накрая.

— Какво стана след като паднахте? — попита Монк.

Тя сви рамене.

— Реших да изляза на разходка, за да проясня ума си. И след това, разбира се, те започнаха да ме преследват.

— Разбира се? — учуди се Монк.

— Те? — в същото време възкликна и Кейн.

Тя замлъкна за момент, за да изгледа намръщено и двамата.

— Мъжете, които видях да убиват добре облечения джентълмен — обясни тя. — За бога, слушайте по-внимателно! Убедена съм, че вече ви споменах за това.

Монк поклати глава.

— Със сигурност не сте, госпожице — призна той. — Сигурен съм, че щях да го запомня.

— Станали сте свидетел на убийство? Е, Джейд, определено пропуснахте да споменете този факт.

— Е, имах намерение да го спомена — измънка тя под носа си. После склочи ръце на гърдите си и отново придоби недоволено

изражение. — Отдавна щях да съм ви обяснила всичко, ако не бяхте отвлекли вниманието ми с тези нескончаеми спорове. Както виждате, вие сте виновен, че изгубих мисълта си. Да, определено вие сте виновен.

— Кога видяхте убийството? Преди или след като си ударихте главата? — попита Кейн.

— Мислиш ли, че мъжът, когото е видяла да убиват, наистина е бил благородник? — обърна се Монк към Кейн.

— Аз не се ударих сама — сопна се Джейд. — И беше преди... не, беше след това. Поне мисля, че беше след като паднах. О, не помня вече. Отново започна ужасно да ме боли глава. Престанете вече с тези въпроси, сър.

Кейн отново се обърна към собственика на кръчмата.

— Май започвам да разбирам — каза той и после отново погледна към Джейд. — Носехте ли пелерината си по време на злополуката?

— Да — отговори тя. Изглеждаше озадачена. — Но какво общо има това с...

— Скъсали сте пелерината си и сте получила тези синини по време на падането, нали?

Тонът му беше малко по-снизходителен, отколкото би й се искало.

— Кажете ми какво точно си мислите, че сте разбрали?

— Много е просто — отговори той. — Ударили сте лошо главата си, Джейд. В резултат на това сега не разсъждавате логично. Е, трябва да призная, че повечето жени по принцип не мислят логично. Сигурен съм обаче, че малко почивка и лечение ще ви помогнат да осъзнаете, че само сте си въобразили някои неща. Съвсем скоро отново ще се вълнувате само коя рокля да облечете за следващия бал.

— Нищо не си въобразявам! — изкрещя тя насреща му.

— Вие сте объркана.

— Не съм!

— Спрете да крещите — нареди й Кейн. — Ако само за момент чуете аз какво...

Той се отказа да продължи, когато я видя да клати енергично глава.

— Все още сте твърде обърквана, за да мога да ви обясня. Ще почакам да се почувствате по-добре.

— Той е прав, госпожице — прошепна Монк. — Ако бяхте видели да убиват благородник, вече щяхме да сме чули за това в тази част на града. Мъжете, които биха го извършили, веднага щяха да се похвалят. Послушайте Кейн. Той знае кое е най-добро за вас.

— Ако мислите, че само си въобразявам, че съм в опасност, няма да има нужда да ме закриляте, нали?

— О, определено има нужда — отговори той. — Само че сега знам от кого ще ви закрилям.

Преди тя да успее да зададе нов въпрос, той продължи:

— Вярвате или не, но вие сте заплаха за самата себе си докато не се възстановите. В никакъв случай не мога да ви оставя сама в това състояние. — Усмихна се нежно и добави: — Предполагам ще трябва да приемете, че в момента ви защитавам от самата вас, Джейд. Сега, дайте ми тази торба. Аз ще я нося вместо вас.

Тя се опита да вземе торбата преди Кейн, но не успя и двамата се сборичкаха. Естествено Кейн победи.

— Какво, за бога, носите тук? — попита той. — Това нещо тежи повече от вас самата.

— Всичко, което притежавам — отговори тя. — Ако ви тежи, сама ще си я нося.

Кейн поклати глава и я хвана за ръката.

— Да вървим. Каретата ми ме чака две преки по-надолу. Вече трябваше да сте у дома, в леглото.

Тя рязко спря.

— В чие легло, Кейн?

Въздишката му бе толкова шумна, че можеше да събуди пияниците, въргалящи се по улиците наоколо.

— Вашето собствено легло — рязко отвърна той. — Вашето целомъдрие е в пълна безопасност. Никога не спя с девственици и със сигурност не ви желая.

Помисли си, че би трябвало да се почувства облекчена от разпаленото му обещание да не я докосва. Е, разбира се, това бе вярно само наполовина. В действителност, искаше да я целуне, но не бе сигурен дали това не е продиктувано от желанието му да си спечели няколко минути благословена тишина.

— И това е още едно от вашите малки правила? — попита тя. — Да не спите с девственици?

Изглеждаше изключително оскърбена. Кейн не знаеше какво да мисли за тази ѝ реакция.

— Така е — отговори той. — Освен това, не си лягам и с побъркани жени, които не мога да понасям. Така че, скъпа, с мен сте в пълна безопасност.

Той се осмели дори да ѝ се усмихне, докато правеше тази безсрамна забележка.

— Наистина мисля, че започвам да ви мразя — измърмори тя. — Е, вие също сте в пълна безопасност с мен, Кейн. Аз никога няма да ви позволя да ме докоснете.

— Чудесно.

— Да, чудесно — отвърна тя, решена да има последната дума по въпроса. Ако не престанете да ме влачите, ще започна да крещя името ви и няма да спра, докато не дойдат властите да ви арестуват, Пейгън.

— Аз не съм Пейгън.

— Какво?

Тя едва не падна. Кейн веднага я улови.

— Аз не съм Пейгън.

— И кой, по дяволите, сте тогава?

Стигнаха до каретата му, но докато той се опитваше да ѝ помогне да се качи, тя непрекъснато отблъскваше ръцете му, настоявайки да получи отговор на въпроса си.

Кейн се предаде. Хвърли торбата ѝ на кочияша и се обърна към нея.

— Името ми наистина е Кейн. Аз съм маркиз Кейнуд. Сега ще влезете ли вътре? Тук нито е времето, нито мястото да продължаваме тази дискусия. По пътя ще ви обясня всичко.

— Обещавате ли?

— Обещавам — изръмжа тихо той.

Не изглеждаше да му е повярвала. Джейд кръстоса ръце на гърдите си:

— Как не ви е срам, Кейн?! Да се преструвате през цялото време, че сте този благороден пират...

— Този негодник може да е всякакъв друг, Джейд, но със сигурност не е благороден.

— Как можете да знаете дали това, което казвате, е истината, или не? — настойчиво попита тя. — Обзалагам се, че никога не сте се срещали с него. Толкова ли е скучен животът ви, че трябва да се преструвате на...

Изражението на лицето му бе толкова болезнено, колкото силно се свиха пръстите му около китката ѝ, и това я накара да замлъкне. Докато го наблюдаваше безмълвно, той откачи цветето от ревера си и го запрати на земята. След това, забравяйки джентълменските обноски, я повдигна и почти я хвърли във вътрешността на каретата.

Веднага щом потеглиха, вътре стана тъмно като в рог и тя почувства облекчение, че не може да вижда навъсената му физиономия.

От своя страна, той пък не можеше да види усмивката ѝ!

Известно време пътуваха в тишина. Джейд се опитваше да си върне присъствието на духа, а Кейн — да се успокои след гнева, който го бе обзел.

— Защо се представяхте за Пейгън?

— За да го заловя — отговори Кейн.

— Но защо?

— По-късно — троснато ѝ отговори той. — Ще ви разкажа всичко, но по-късно.

Бе сигурен, че грубият му тон ще я обезкуражи. Но грешеше.

— Ядосан сте, защото обърках плановете ви, нали?

Въздишката му показваше, че губи търпение.

— Не сте объркали никакви планове. И без туй все още не бях стигнал до никъде, но когато разрешим вашия проблем, ще се върна и ще довърша започнатото. Не се тревожете, Джейд, ще го хвана. Няма да се проваля!

Тя не се тревожеше, но нямаше как да му го каже. Кейн не се бе провалил изобщо. Не, той бе отишъл в кръчмата, за да накара Пейгън да изпълзи от убежището си.

И точно това бе постигнал!

Беше се справила добре със задачата си. Брат ѝ щеше да бъде много доволен от нея.

---

[1] Jade (англ.) — нефрит; бял, безцветен или зелен минерал, употребяван за украса или художествени изделия. — Б.пр. ↑

[2] Cain (англ.) — според Библията, Каин е син на Адам и Ева. Убива брат си Авел от завист. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Сълзите се бяха оказали добър ход. Джейд бе изненадана, почти колкото Кейн от спонтанния изблик на емоции. Не бе планирала да използва подобен евтин трик, за да го измъкне от кръчмата, но когато видя колко много го разстроиха сълзите ѝ, се разплака още по-силно. Кейн изглеждаше изключително безпомощен! Самата Джейд не предполагаше, че притежава подобен талант. Да се разплачеш по команда изискваше сериозна концентрация, но тя бързо влезе в ролята си и според нея се справи наистина добре. Ако си го поставеше за цел, можеше да избухне в сълзи още преди някой джентълмен да успее да си свали шапката.

Не се срамуваше от поведението си. Рискованите ситуации винаги изискват рисковани действия. Или поне така твърдеше Черния Хари. Чичото, който я бе осиновил след смъртта на баща ѝ, би се посмял добре, ако можеше да я види точно сега. През всички години, откакто живееха заедно, той никога не я бе виждал да плаче. Дори когато неговият враг, Макиндри, я бе ударил по гърба с камшика си. Ударът бе оставил следа, която я изгаряше като огън, но тя не издаде и звук. Бе успял да я удари само веднъж преди Хари да го изхвърли зад борда. Чичо ѝ бе толкова разярен, че скочи след него, за да го довърши във водата. Обаче онзи се оказа много по-добър плувец и за последно бе видян да пори вълните в посока Франция.

Разбира се, Черния Хари би изпаднал отново в яростен пристъп, ако знаеше какво е замислила сега. Най-вероятно веднага щеше да я накара да се скрие някъде. Така и не успя да му разкаже за плана си. Просто нямаше достатъчно време да пропътува цялото разстояние до техния остров, за да го информира за решението си. А времето бе от съществено значение. Животът на Кейн бе заложен на карта.

Джейд знаеше всичко за маркиз Кейнуд. Изтъкан от противоречия, Кейн бе едновременно циничен, изключително страстен, както и човек на честта. Бе изчела досието му от край до край и бе запомнила всичко до най-малката подробност. Притежаваше

уникалната дарба да запомня още от първия път това, което прочете. Въпреки че намираще това си умение за доста странно, самата тя не можеше да отрече, че в конкретния случай то се бе оказало изключително полезно.

Да се добере до впечатляващото досие на Кейн в Министерството на отбраната се оказа доста трудно, но не и невъзможно. Разбира се, информацията бе засекретена и строго пазена. Но нещото, с което Джейд наистина се гордеше бе фактът, че не съществуваше ключалка, която тя да не е в състояние да отвори. Въпреки това успя да се добере до досието му едва при третия си опит.

Смяташе, че е истинско безобразие, че в сведенията за Кейн никъде не се споменаваха обезпокоителният факт, колко дяволски красив бе. „Безмилостен“ бе щедро употребявано определение в докладите за почти всяка негова мисия. „Неустоим“ и „привлекателен“, обаче, изобщо не се споменаваха. Никъде не бе отбелязано и колко едър мъж бе той всъщност.

Джейд си припомни безпокойството, което я обзе, когато прочете оперативното му име. Ръководителите му го наричаха „Ловеца“. След като прочете цялото му досие, разбра защо. Кейн никога не се отказваше. При една от задачите си, въпреки че обстоятелствата изцяло били срещу него, бе продължил да дебне противника си с търпението и решителността на древен воин. Накрая мисията му бе приключила успешно.

Кейн бе престанал да работи за Министерството в деня, в който бе научил за смъртта на брат си, Колин. Според последната информация, вписана от прекия му ръководител, някой си сър Майкъл Ричърдс, оставката му бе срещнала пълната подкрепа на баща му. Херцог Уилямшър току-що бе загубил единия от синовете си в служба на родината и не искаше да рискува да загуби и другия. Ричърдс бе отбелязал също и, че до онзи момент Кейн не е имал представа, че и брат му работи за правителството.

Двамата с Колин идваха от голямо семейство, което се състоеше от две момчета и четири момичета, като Кейн беше най-големият от шестимата.

Децата бяха научени да се грижат както едно за друго, така и за родителите си. Навсякъде в досието се повтаряше фактът, че Кейн е закрилник по природа. Дали той приемаше това като положително

качество или като недостатък, за Джейд нямаше никакво значение. Тя просто го използваше, за да постигне целта си.

Бе подготвена Кейн да ѝ допадне — все пак той беше брат на Колин. Беше се привързала към Колин още в мига, в който го извади от океана, докато той настояваше тя да спаси първо собствения си брат. Да, беше подготвена Кейн да ѝ допадне, но изобщо не бе подготвена за силното физическо привличане, което изпитваше към него. Случваше ѝ се за първи път и това, което най-много я тревожеше бе, че ако се поддаде на обаянието му, сърцето ѝ много бързо щеше да бъде запленено.

Опитваше се да го предотврати, като правеше това, което той ненавиждаше. Ако не плачеше като новородено, започваше да се оплаква за всичко, което ѝ дойде на ум. Повечето мъже не обичаха жени, които не умеят да се владеят, нали? Поне Джейд искрено се надяваше да е така. Обстоятелствата налагаха да остане с Кейн през следващите две седмици. Когато всичко свършеше, щеше да се върне към нормалния си начин на живот, а той най-вероятно щеше да продължи със завоюването на женски сърца.

Най-важното бе да го накара да вярва, че той е този, който я закриля. Това бе единственият начин да осигури безопасността му. Мнението му за уязвимостта на жените, подхранвано без съмнение от четирите му по-малки сестри, значително увеличаваше шансовете ѝ за успех. Кейн също така беше и много проникателен човек. Натрупаният в миналото опит бе изострил до краен предел инстинктите му на ловец. Поради тази причина Джейд бе наредила на хората си да ги чакат направо в провинциалното му имение. Щяха да се скрият в гората, обграждаща дома му, а когато двамата с Кейн пристигнат там, щяха да поемат грижата за безопасността му.

В дъното на това предателство, разбира се, стояха писмата. Сега ѝ се искаше никога да не ги бе виждала. Но станалото — станало, припомни си тя. Съжалението нямаше да ѝ помогне с нищо. Само излишни усилия, а Джейд никога не правеше нищо излишно. Всичко бе много просто. Цялата бъркотия започна, когато показа на Нейтън писмата от баща им и затова сега бе неин дълг да се справи със ситуацията.

Джейд с усилие се откъсна от тревожните си мисли. Несъзнателно бе дала време на Кейн да помисли върху случилото се

досега. Мълчанието точно в този момент можеше да се окаже най-големият ѝ враг, реши тя. Налагаше се непрекъснато да го разсейва и да ангажира вниманието му.

— Кейн? Какво...

— Тихо, скъпа — нареди ѝ Кейн. — Чувате ли...

— Това странно скърцане ли? Тъкмо щях да го спомена — отвърна тя.

— Прилича на постоянен стържещ звук... Милър — извика Кейн през прозореца. — Спри каретата!

Екипажът спря рязко точно когато задното ляво колело се счупи с трясък. Джейд щеше да падне на пода, ако Кейн не я бе хванал. За една дълга минута той я задържа в прегръдките си, след което прошепна:

— Дяволски неподходящ момент да се случи, не мислите ли?

— Бих казала, че това е саботаж — прошепна тя в отговор.

Кейн не реагира на думите ѝ.

— Стойте вътре, Джейд, докато проверя какво може да бъде направено.

— Бъдете внимателен! — предупреди го тя. — Може да ви дебнат отвън.

Чу въздишката му, когато отвори вратата.

— Ще внимавам — обеща ѝ той.

Веднага щом той затвори вратата след себе си, Джейд я отвори и се измъкна навън. Кочияшът слезе и застана до господаря си.

— Не разбирам, милорд. Винаги проверявам колелата, за да съм сигурен, че са здрави.

— В нищо не те обвинявам, Милър — каза му Кейн. — Каретата не е на средата на пътя, така че можем да я оставим тук за през нощта. Разпрегни коня, Милър. Аз ще...

Кейн млъкна, когато забеляза Джейд. В ръката си тя стискаше една зловещо изглеждаща кама. Той почти се разсмя:

— Приберете това, Джейд. Ще се нараните.

Тя пусна ножа в пришития към роклята ѝ джоб.

— Като стоим така на открито, Кейн, сме лесни мишени. Всеки може да ни залови.

— Тогава влизайте обратно в каретата — предложи ѝ той.

Престори се, че не го е чула.

— Милър, мислиш ли, че някой умишлено е повредил колелото?

Кочияшът приклезна до оста.

— Бих казал да — прошепна той. — Милорд, някой нарочно го е повредил. Погледнете тези нарязи тук, отстрани на лоста.

— Какво ще правим сега? — обърна се Джейд към Кейн.

— Ще се наложи да пояздим, за да се приберем — обяви той.

— Ами горкият Милър? Може да го убият след като ние тръгнем.

— Всичко ще е наред с мен, госпожице — прекъсна я кочияша.
— Нося си голяма манерка с бренди, което ще ме стопли. Ще седна вътре в каретата и ще изчакам Броули да дойде да ме вземе.

— Кой е Броули? — попита Джейд.

— Един от тигрите — отговори й Милър.

Джейд изобщо не разбираше за какво говори той.

— Имаш приятел, който е животно?

Кейн вече наистина се усмихна.

— Броули работи за мен — обясни той. — По-късно ще ви обясня всичко.

— Не може ли да наемем файтон — предложи тя като скръсти ръце пред гърдите си. — Така ще можем да се приберем всички заедно и няма да се тревожа за Милър.

— По това време на нощта? Съмнявам се, че ще намерим файтон.

— Ами очарователната кръчма на Монк? — попита тя. — Не е ли по-добре да се върнем там и да изчакаме до разсъмване?

— Не! — отвърна Кейн. — Монк със сигурност вече е заключил и се е прибрал вкъщи.

— Пък и доста се отдалечихме от „Невър Ду Уел“, милейди — намеси се Милър.

Когато кочияшът отиде да разпрегне коня, Джейд сграбчи ръката на Кейн, приближи се плътно до него и прошепна:

— Кейн?

— Да?

— Мисля, че знам, кой е повредил колелото на каретата ви? Вероятно са същите мъже, които...

— Замълчете сега — прошепна той в отговор. — Всичко ще бъде наред.

— И от къде знаете, че ще бъде наред?

Звучеше толкова изплашена, че Кейн изпита желание да я утеши.

— Инстинктите ми — похвали се той. — Скъпа, не позволявайте на въображението си да излезе извън контрол. Това е...

— Твърде късно — възпротиви се тя. — Мили боже, пак ли започвате с това мое въображение...

Пистолетният изстрел прозвуча в мига, в който тя се хвърли върху него и го събори на земята. Куршумът прелетя съвсем близо до него, минавайки на милиметри от главата му. Ушите му запищяха от злокобния звук. Въпреки убеждението си, че го е сторила съвсем несъзнателно, Джейд всъщност току-що му бе спасила живота.

Кейн стисна още по-здраво ръката на Джейд, извика нещо на Милър, бутна я пред себе си, след което хукна надолу по улицата. Принуди я да се движи точно пред него, заставайки като щит между нея и куршумите.

Проехтяха още няколко изстрела. Джейд можеше да чуе зловещо отекващите стъпки на преследвачите им. Кънтяха подобно на стадо диви коне, които всеки момент ще ги прегазят.

За разлика от Кейн, който очевидно доста добре се ориентираше в този район, Джейд скоро изгуби представа къде точно се намират. Той я влачи след себе си през лабиринт от малки, тесни улички, докато накрая ѝ бе трудно да диша от парещата болка в дробовете ѝ. Когато се препъна и политна към него, маркизът просто я вдигна на ръце и продължи, без да намалява ход.

Кейн продължи да се движи със същото изтощително темпо дълго още след като стъпките на преследвачите им бяха заглъхнали. Когато стигнаха до средата на един от мостовете, минаващ над Темза, той най-сетне спря да отдъхне.

Кейн се облегна на разнебитения парапет, но продължи да я държи на ръце.

— Бяхме на косъм. Проклетите ми инстинкти като че ли са заспали тази нощ. Така и не успях да ги усетя онези.

Когато проговори изобщо не пролича да е изморен. Джейд бе изумена от издръжливостта му. За бога, та нейното сърце все още биеше лудешки от цялото това препускане.

— Да не би да тичате всеки ден из улиците на града, Кейн? — попита го тя.

Той се озадачи от странния ѝ въпрос.

— Не, защо питате?

— Защото изобщо не изглеждате изморен — отговори тя. — А и нито веднъж не стигнахме до задънена улица. Явно добре познавате тази част на града?

— Предполагам, че да. — Той присви рамене, което за малко не я запрати през парапета. Джейд обви ръце около врата му, за да се задържи и едва тогава осъзна, че все още я държи на ръце.

— Можете да ме пуснете — обяви тя. — Сигурна съм, че успяхме да им се изплъзнем.

— Аз не съм — провлече Кейн.

— Вече ви обясних, че не желая да ме докосват, сър. Пуснете ме на земята. — Тя направи пауза, за да го изгледа сърдито. След което невинно попита: — Нали сега няма да обвините мен за това, че тази нощ инстинктите ви са ви подвели?

— Не, няма да ви обвинявам! Джейд, задавате абсурдни въпроси.

— Не съм в настроение да споря с вас. Просто ми се извинете и ще ви простя.

— Да ви се извиня? — попита той невярващо. — За какво?

— За това, че ме набедихте, че имам прекалено богато въображение — заобяснява тя. — Защото ми казахте, че съм объркана и най-вече, защото бяхте ужасно груб, докато изричахте тези оскърбителни слова.

Той не ѝ се извини, а вместо това ѝ се усмихна. Едва тогава тя забеляза очарователната трапчинка, която се появи на лявата му буза. Сърцето ѝ отново запрепуска лудо.

— Застанали сме на мост наскредин един от най-долнопробните квартали на Лондон, докато ни преследва банда главорези, и всичко, което ви интересува, е, че трябва да ви се извиня? Вие, мила моя, наистина сте луда!

— Аз винаги се извинявам, когато съм направила нещо нередно — отбеляза тя.

Личеше си, че Кейн започва да губи търпение. Тя не можа да съдържи усмивката си. Мили боже, този негодник наистина беше красив. Лунната светлина омекотяваше острите му черти и скриваше намръщеното му лице.

В действителност, искаше ѝ се отново да ѝ се усмихне.

— Джейд? Можете ли да плувате?

Не можеше да откъсне поглед от устата му, мислейки си, че има най-красивите бели зъби, които някога бе виждала.

Той я разтърси:

— Можете ли да плувате? — попита отново. Гласът му вече звучеше много по-настойчиво.

— Да — отговори тя, прозявайки се по начин неподобаващ на една дама. — Мога да плувам. Защо питате?

Вместо да ѝ отговори, той я преметна през дясното си рамо и се покатери върху парапета. Дългата ѝ коса леко докосна ботушите му. Когато я прехвърли през рамото си, изкара всичкия въздух от дробовете ѝ, но успя бързо да се съвземе.

— Какво, по дяволите, правите? — извика Джейд, хващайки се здраво за палтото му. — Веднага ме пуснете на земята!

— Те са блокирали всички изходи, Джейд. Поемете си дълбоко въздух, мила. Аз ще бъда точно зад вас.

Имаше време колкото да изкрещи отказа си, след което нададе яростен вик. Звукът проехтя над мастиленочерната бездна, когато я хвърли през парапета.

Съвсем неочаквано младата жена полетя като хвърлено от атлет гюлле, заедно с пронизващия, студен вятър. Джейд продължи да пищи докато гърбът ѝ не се удари във водата. Едва когато ледената вода покри главата ѝ, тя се сети да затвори устата си. Изплува на повърхността, като плюеше и кашляше, но веднага я затвори, когато подуши невъобразимата смрад около себе си.

Джейд се закле, че няма да допусне да се удави в тази мръсотия. Щеше да остане жива, само за да открие новия си покровител и да удави първо него.

Внезапно усети, че нещо докосва крака ѝ. Испита панически ужас. През обърканото ѝ съзнание премина мисълта, че акулите са дошли за нея чак тук.

Внезапно Кейн изплува до нея. Обви ръка около кръста ѝ, след което остави бързото течение да ги отнесе далеч от моста и от преследвачите им.

През цялото време се опитваше да се покатери върху рамената му.

— Не мърдайте — заповяда ѝ той.

Джейд обви ръце около врата му.

— Кейн... акулите — прошепна тихо тя. — Акулите ще ни изядат.

Ужасът в гласа ѝ и начинът, по който се беше вкопчила в него, му подсказваха, че всеки момент ще изпадне в паника.

— Няма никакви акули — успокояй я той. — Нищо не би могло да оцелее тук за дълго.

— Убеден ли сте?

— Напълно. Дръжте се само още малко, мила моя. Съвсем скоро ще се измъкнем от тази мръсотия.

Успокояващият му тон я накара да се отпусне. Все още се опитваше да го удуши, но вече не го стискаше чак толкова силно. Сега щеше да бъде само полуудушен.

Носеха се надолу по лъкатушещата река поне още около миля, преди Кейн най-накрая я измъкна от водата и я издърпа върху затревения склон. Джейд бе прекалено премръзнала, а и се чувстваше прекалено отвратително, за да има желание да го критикува за поведението му. Не можеше дори да започне да хленчи подобаващо, тъй като зъбите ѝ тракаха неудържимо.

— Мириша като умряла риба — изпелтечи тя жално.

— Така е — съгласи се Кейн. Гласът му звучеше доста развеселено.

— Също и вие, вие... измамник такъв!

— Измамник? — повтори той, докато сваляше палтото си, за да го хвърли на земята зад себе си. — Какво искате да кажете с това?

Джейд се опитваше да изцеди водата от подгъва на роклята си. Косата ѝ бе закрила почти цялото ѝ лице. Спря за миг, за да отметне кичурите от очите си.

— Не е необходимо да се правите, че не разбирате — измърмори тя.

Отказа се от заниманието си и примирено прие факта, че в момента роклята ѝ тежеше повече от нея. Обви ръце около себе си в опит да върне поне малко топлинка в измръзналите си кости. Гласът ѝ също потреперваше, когато добави:

— Да се преструвате, че сте пиратът Пейгън. Той никога не би хвърлил една дама в Темза.

— Джейд, направих това, което смятах за най-правилно предвид обстоятелствата — каза в своя защита той.

— Изгубих пелерината си — изрече тя с шумна въздишка.
— Ще ви купя нова.
— Но сребърните ми монети бяха в джоба ѝ — каза тя. — Е?
— Какво „Е?“
— Върнете се и я намерете.
— Моля?
— Върнете се и я намерете — нареди му тя. — Аз ще ви чакам тук.
— Вие се шегувате.
— Изобщо не се шегувам — възрази тя. — Не сме се отдалечили на повече от миля, Кейн. Не вярвам да ви отнеме много време.
— Не!
— Моля?
— Не вярвам, че ще я открия — отговори той. — Сигурно вече е на дъното на реката.
Тя изтри очи с опакото на ръката си:
— Вече съм по-бедна и от църковна мишка и за това сте виновен само вие!
— Не започвайте пак! — заповяда той. Знаеше, че всеки момент ще избухне отново в сълзи. — Сега не е време за истерии и оплаквания, въпреки че, както изглежда, това са единствените неща, които можете — продължи той. Тя сърдито ахна, а той се усмихна. Явно буйният ѝ темперамент се възвръщаше. — Все още ли имате обувки на краката си или ще трябва да ви нося?
— Откъде да знам? — попита тя. — Изобщо не си чувствам краката.
— Погледнете, по дяволите!
— Да, по дяволите — измърмори тя, след като бе изпълнила заповедта му. — Тук са. Е? — добави тя. — Ще се извините ли, или не?
— Не! — рязко отговори той. — Няма да се извиня. И, Джейд, говорете по-тихо. Да не би да искате всички главорези в Лондон отново да ни погнат?
— Не — прошепна тя, приближавайки се по-близо до него. — Кейн, какво щяхте да направите, ако не знаех да плувам?
— Същото — отговори той. — Но щяхме да скочим заедно.

— Аз не скочих — опита се да спори тя. — О, няма значение! Кейн, студено ми е. Какво ще правим сега?

Той я улови за ръка и се заизкачва по брега.

— Ще отидем до градската къща на мой приятел. По-наблизо е от моята.

— Кейн, забравихте си палтото.

Преди да успее да ѝ каже да не го взема, тя се втурна обратно, грабна го, опита се да изцеди водата колкото ѝ позволяваха вкочанените пръсти, след което се върна обратно при него. Отметна отново косата от очите си, точно когато той обгърна с ръка раменете ѝ.

— Изглеждам ужасно, нали?

— И миришете още по-лошо — увери я той доста развеселен. Стисна я нежно и добави: — По-скоро на развалено месо, отколкото на умряла риба.

Започна да ѝ се повдига, но Кейн веднага запуши устата ѝ с ръка.

— Ако сега върнете и вечерята си, много ще се ядосам. И без това вече си имам достатъчно грижи. Да не сте посмяла да усложнявате още повече ситуацията, като започнете да повръщате.

Успя да се освободи от хватката му, като го ухапа по ръката, но в същото време си спечели и една солидна ругатня.

— Не съм вечеряла — уведоми го тя. — Искях да умра на празен стомах.

— Все още не е късно — измърмори той. — Сега млъкнете и ме оставете да помисля. И защо, за бога, сте искали да умрете на празен стомах? — Не успя да се въздържи да попита.

— На някои хора им прилошава, когато са изплашени. Помислих си, че мога да... разбирате ли, точно преди вие да... О, няма значение! Просто не исках да се явя пред Създателя с изцапана рокля.

— Знаех си, че не трябва да питам. Когато стигнем у Лайън, ще можете да вземете една гореща вана. Ще се почувствате много по-добре.

— Лайън да не е приятелят ви, за когото Монк спомена, че все се меси в чуждите работи?

— Лайън не е такъв.

— Монк каза, че той веднага ще разбере какво се е случило през тази ужасна нощ — отвърна Джейд. — Точно това бяха думите му. А на мен това ми звучи точно като намеса в чуждите работи.

— Лайън ще ви хареса.

— Съмнявам се, след като ви е приятел. Все пак ще се опитам да го харесам.

Изминаха няколко пресечки в мълчание. Кейн бе безкрайно бдителен, а Джейд не бе и наполовина толкова разтревожена, колкото се преструваше.

— Кейн, какво ще правим след като се изкъпем?

— Ще се настаним удобно и ще ми разкажете какво точно ви се е случило.

— Вече ви казах всичко, но вие не ми повярвахте, нали така?

— Не — призна той. — Не ви повярвах.

— Освен това, вие вече си имате едно на ум по отношение на мен, Кейн. Ще има ли някакъв смисъл да си правя труда да ви разказвам каквото и да било, след като няма да повярвате и на една моя дума?

— Нямам нищо против вас — отвърна той, със зле прикрито раздражение.

В начина, по който Джейд изсумтя, нямаше нищо елегантно. Кейн се закле да не ѝ позволява да го въвлича в други спорове. Отново я поведе през лабиринт от малки, странични улички. Когато стигнаха пред стъпалата на внушителната, изградена от червени тухли, къща, тя бе толкова изтощена, че в очите ѝ напиреха истински сълзи.

В отговор на настоятелното тропане на Кейн, на вратата се появи великан, чието чело бе прорязано от злокобен белег. Очевидно го бяха събудили и той безспорно беше изключително недоволен от това. Само един поглед към мрачното му, навъсено лице накара Джейд да се примъкне още по-близо до Кейн.

Мъжът, който явно бе Лайън, носеше само чифт черни бричове. Заплашителното му изражение бързо се смени с крайно изумление в мига, в който видя кой го безпокои.

— Кейн, какво за бога... Влизайте вътре! — Втурна се към тях с намерението да се здрависа с Кейн, но бързо промени решението си. Несъмнено бе доловил неприятната миризма, която се разнасяше около тях.

Джейд се почувства ужасно неудобно. Тя бързо хвърли свиреп поглед на Кейн — мълчаливо послание, че все още обвинява него за жалкото си състояние, след което пристъпи в покритото с черни и бели

плочки фоайе. Видя красива жена, с развяваща се зад гърба ѝ сребристоруса коса да бърза надолу по витите стълби. Беше толкова прелестна, че Джейд се почувства още по-зле.

Докато Джейд стоеше забила поглед в пода, Кейн ги представи набързо един на друг:

— Джейд, това са Лайън и съпругата му Кристина.

— Какво се е случило с вас? — попита Лайън.

Джейд се завъртя, при което около нея полетяха пръски мръсна вода. Отметна коса от очите си, след което заяви:

— Той ме хвърли в Темза!

— Той какво?! — попита Лайън, а в крайчеца на устните му затрептя усмивка, тъй като току-що бе забелязал в косата ѝ да клатушка нещо, което много приличаше на пилешка кост.

— Кейн ме хвърли в Темза — повтори тя.

— Наистина ли? — намеси се и Кристина. Съпругата на Лайън явно бе изумена.

Джейд се обърна към нея:

— Да, наистина — потвърди тя за пореден път. — И дори не се извини след това. — Едва довършила изречението си, Джейд избухна в сълзи. — За всичко е виновен той — изхлипа тя. — Първо изгуби колелото на каретата си, после инстинктите си. А моят план беше толкова по-добър! Но той е такъв инат, че никога няма да си го признае.

— Не започвайте отново! — предупреди я Кейн.

— Защо си хвърлил това нещастно създание в Темза — още веднъж попита Кристина, след което се забърза към Джейд готова да я прегърне. — Сигурно сте премръзнали до смърт — каза тя, с изпълнен със съчувствие глас. Когато се приближи, обаче, спря рязко и направи крачка назад.

— Налагаше се — отговори Кейн, като се опитваше да не обръща внимание на смразяващите погледи на Джейд.

— Мисля, че го мразя — каза момичето на Кристина. — Не ме интересува дали ви е приятел или не — добави тя между две хлипания. — Този човек е негодник.

— Да, понякога се държи като такъв — съгласи се домакинята. — Но наистина притежава и някои хубави качества.

— Все още не съм забелязала нито едно от тях — прошепна младата жена.

Кристина сбърчи нос, пое си дълбоко дъх, след което я прегърна през кръста.

— Джейд, елате с мен. Бързичко ще ви почистим. Мисля, че кухнята ще е идеалното място за това. Лайън, по-добре събуди слугите. Ще ни трябва гореща вода. Мили боже, наистина имате необичайно име — обърна се тя към нея. — При това много красиво.

— Той се присмя на името ми — прошепна Джейд, но достатъчно високо, за да може и Кейн да я чуе.

Кейн раздразнено затвори очи.

— Не съм се присмял на името ви — извика той. — Заклевам се в Бог, Лайън, тази жена не е престанала да плаче и да се оплаква от мига, в който я срещнах.

Тя въздъхна тежко и се остави домакинята да я поведе към вътрешността на къщата. Двамата мъже ги изпратиха с поглед, докато се отдалечаваха.

— Виждате ли колко оскърбително се държи той, лейди Кристина? — попита Джейд. — А всичко, което исках от този мъж, бе една малка услуга.

— И той е отказал? — учуди се Кристина. — Това определено не е характерно за него. Обикновено е много услужлив.

— Даже предложих да му платя със сребро — продължи Джейд. — А сега съм по-бедна и от просяк. Кейн хвърли и пелерината ми в Темза, а парите ми бяха в джоба.

Кристина поклати глава. Преди да завият зад ъгъла, тя спря и погледна Кейн, изразявайки по този начин разочарованието си от него.

— Това е било крайно невъзпитано от негова страна, нали?

Те се скриха зад ъгъла, докато Джейд разгорещено изразяваше съгласието си.

— Каква точно услуга е поискала от теб? — попита Лайън.

— Не е кой знае какво — отговори провлечено приятелят му и се наведе да свали подгизналите си ботуши. — Просто искаше да я убия. Това е. — Лайън избухна в смях, но бързо замлъкна, когато видя, че Кейн не се шегува. — Искаше да го направя още тази нощ.

— Не!?

— Дори беше готова да ме изчака да си довърша питието.

— Колко мило от нейна страна.

Двамата се усмигнаха един на друг.

— Сега съпругата ти мисли, че съм чудовище, защото съм разочаровал горката жена.

Лайън отново се засмя.

— Кристина не знае каква точно е била услугата, приятелю.

Кейн остави ботушите си в средата на салона, след което добави и чорапите си върху образувалата се купчина.

— Все още не е късно да променя решението си и да удовлетвори молбата на малката дама — отбеляза сухо той. — По дяволите, любимите ми ботуши вече не стават за нищо.

Лайън се подпря на стената и скръсти ръце на гърдите си, докато гледаше как Кейн съблича ризата си.

— Не, не би могъл да я убиеш — отговори той. Когато продължи, гласът му звучеше доста по-меко. — Едва ли го е мислила сериозно. Изглежда ми толкова плаха. Не мога да си представя...

— Станала е свидетелка на убийство — прекъсна го Кейн — и сега очевидно убийците са по петите ѝ и искат да ѝ затворят устата завинаги. Това е всичко, което знам, но в най-скоро време ще стигна до дъното на тази история. Колкото по-бързо го направя, толкова по-бързо ще се отърва от нея.

Тъй като Кейн продължаваше да гледа свирепо, Лайън се опита да прикрие усмивката си.

— Струва ми се, че здравата те е стреснала, а? — попита той.

— Как пък не! — измърмори Кейн. — И какво те кара да мислиш, че някаква си жена би могла да ме стресне?

— Току-що събу панталоните си в средата на фоайето ми — отвърна той. — Затова мисля, че си объркан.

— Имам нужда от едно бренди — възрази Кейн, след което сграбчи бричовите си и започна да ги обува отново.

Кристина мина покрай него, усмигна се на съпруга си и продължи нагоре по стълбите. Не каза нито дума за това, че Кейн е полугол, а и той самият не спомена нищо.

Лайън истински се наслади на неудобството, което изпита приятеля му. Никога досега не го бе виждал в подобно състояние.

— Защо не отидеш в библиотеката? Брендито е в барчето. Сипи си, а аз ще се погрижа за банята ти. Боже, наистина воняш

отвратително.

Кейн последва съвета му. Питието го затопли, а огънят, който стъкна в камината прогони и последните останали следи от студа.

* * *

След като коритото бе напълнено с вдигаща пара, гореща вода, Кристина остави Джейд сама, след като ѝ бе помогнала да измие косата си във ведрото с ухаеща на рози топла вода.

Младата жена бързо смъкна мокрите си дрехи. От студа пръстите ѝ бяха вкочанени, но въпреки това не забрави да извади камата си от тайния джоб, пришит в подплатата на роклята. Положи я на стола до коритото като предпазна мярка, в случай че някой се опита да се промъкне зад гърба ѝ. След това, с блажена, продължителна въздишка, се отпусна в горещата вода.

Наложи се да изтърка всеки сантиметър от тялото си поне по два пъти преди отново да се почувства чиста. Точно когато се изправяше, за да излезе от ваната, Кристина се върна в кухнята. Тъй като гостенката ѝ бе с гръб към нея, веднага забеляза дългия, неравен белег в основата на гръбнака ѝ, което я накара да ахне от изненада.

Джейд сграбчи одеялото от облегалката на стола, уви го около себе си, излезе от ваната и застана лице в лице с Кристина.

— Нещо не е наред ли? — попита тя, предизвиквайки я да спомене белега, знаейки, че го е видяла.

Другата жена поклати глава. Забеляза ножа върху стола и се приближи, за да го разгледа по-отблизо. Джейд усети, че се изчервява от неудобство. Искаше ѝ се да може да даде някакво разумно обяснение на домакинята защо една благородна дама би носила подобно оръжие, но бе твърде изморена, за да измисли някаква правдоподобна лъжа.

— Моят е доста по-остър.

— Моля? — попита гостенката, убедена, че не е чула правилно.

— Моят нож е много по-остър — обясни Кристина. — Използвам специално точило. Искате ли да наточа и вашия?

Джейд кимна.

— На нощната масичка ли го държите или го слагате под възглавницата си? — съвсем небрежно попита домакинята.

— Под възглавницата.

— Аз също. Така е много по-лесно да го сграбчиш, нали?

— Да, но защо вие...

— Ще взема ножа ви и ще го сложа под възглавницата ви — обеща тя. — А утре сутрин ще го наточа.

— Много мило от ваша страна — прошепна Джейд. — Не знаех, че и другите дами носят ками със себе си.

— Повечето не го правят. — Кристина изящно присви рамена. Тя подаде на гостенката си чисто бяла нощница и подходящ халат, след което ѝ помогна да се облече. — Аз вече не спя с кама под възглавницата. Сега Лайън се грижи за мен. След време, струва ми се, че и вие ще се откажете от своята. Убедена съм в това.

— Наистина ли? — попита Джейд, отчаяно опитвайки се да разбере какво точно иска да каже жената пред нея. — Защо мислите така?

— Съдба — прошепна Кристина. — Но първо ще се наложи да се научите да имате пълно доверие на Кейн.

— Това е невъзможно — бързо каза младата жена. — Аз не се доверявам на никого.

Широко отворените очи на домакинята ѝ подсказаха, че е отговорила твърде разпалено.

— Лейди Кристина, не съм сигурна, че разбирам за какво говорите. Аз почти не познавам Кейн. Защо трябва да се науча да му имам доверие?

— Моля ви, не ме наричайте лейди Кристина — възпротиви се стопанката на дома. — Сега елате да седнете по-близо до огъня, а аз ще се опитам да разреша къдриците ви. — Тя придърпа един стол от другия край на стаята и нежно побутна Джейд да седне. — Нямам много приятелки в Англия.

— Нима?

— Вината е моя — обясни Кристина. — Не притежавам необходимото търпение, а дамите тук са прекалено превзети. Вие, обаче, сте различна.

— Кое ви кара да мислите така? — попита гостенката.

— Защото имате кама — поясни домакинята. — Ще станете ли моя приятелка?

Колеланието на Джейд продължи една дълга минута, след което отговори:

— Дотогава, докогато бихте искали да бъда ваша приятелка — прошепна тя.

Кристина продължително се взря в красивата жена пред себе си:

— Смятате, че когато узная всичко за вас, ще променя мнението си?

Новата ѝ приятелка само присви рамена. Кристина забеляза колко силно са стиснати лежащите в скута ѝ длани.

— Досега не съм имала време за приятелки — бързо каза Джейд.

— Забелязах белега на гърба ви — прошепна Кристина. — Разбира се, няма да кажа на Кейн за него. Той сам ще го забележи, когато споделите леглото му. Носите знак на честта.

Джейд щеше да скочи от стола, ако другата жена не я бе хванала за рамената, за да я задържи.

— Не исках да ви обидя — побърза да я увери тя. — Не бива да се срамувате от...

— Аз няма да споделя леглото на Кейн! — възрази Джейд. — Та аз дори не харесвам този мъж.

Кристина се усмихна.

— Вече сме приятелки, нали така?

— Да.

— Тогава не можете да ме излъжете. Вие го харесвате. Виждам го в очите ви, когато го погледнете. Цупехте се и се мръщехте само за да го дразните, нали? Признайте си поне, че го намирате за красив. Всички дами смятат, че е много привлекателен.

— Да, такъв е — отговори Джейд с въздишка. — А също е и женкар, нали?

— Лайън и аз никога не сме го виждали два пъти с една и същата жена — призна Кристина. — Така че, предполагам, че и това е вярно. Но повечето мъже са такива преди да се задомят, нали?

— Не знам — отговори Джейд. — Не съм имала много приятели мъже, също. Все не оставаше време.

Най-накрая Кристина взе четката и започна да подрежда великолепните къдрици на гостенката си.

— Досега не съм виждала толкова красива коса. Из нея като че ли проблясват огнени пламъци.

— Вие сте тази, която има красива коса, не аз — запротестира Джейд. — Мъжете предпочитат златокосите дами.

— Съдба — изненадващо смени темата Кристина. — И вярвам, че вие вече сте срещнала своята, Джейд.

Сърце не ѝ даде да продължи да спори с нея — звучеше толкова чистосърдечно.

— Щом казвате — съгласи се тя.

Едва тогава Кристина забеляза подутината отстриани на главата ѝ. Наложил се Джейд да обясни какво се бе случило. Почувства се виновна, че мамеше тази жена, изричайки същите лъжи, които бе разказала по-рано и на Кейн, но си напомни, че мотивите ѝ са почтени. Истината само щеше да разстрои новата ѝ приятелка.

— Вие сте воин, нали, Джейд? — попита Кристина, с глас, изпълнен със съчувствие.

— Аз съм каква?

— Воин — повтори Кристина. Опитваше се да сплете косата ѝ, но след това реши, че все още е твърде влажна за това. Остави четката и зачака отговора на приятелката си. — Твърде дълго сте били сама в този свят, нали? — продължи тя. — Затова сега ви е толкова трудно да се доверите на някого.

Джейд присви рамена и прошепна:

— Може би.

— Време е да отидем при мъжете си.

— Лайън е ваш съпруг, но Кейн не ми е никакъв — запротестира гостенката. — Бих предпочела да си легна, ако позволите?

Кристина поклати глава:

— Кейн сигурно вече се е изкъпал и се чувства освежен. Знам, че и двамата ще искат да ви зададат някои въпроса, преди да ви оставят да почивате. Мъжете понякога са много упорити. По-добре е от време на време да им позволиш да направят това, което искат. Тогава са много по-сговорчиви. Повярвайте ми, знам го от опит.

Джейд пристегна колана на халата си и последва Кристина. Опита се да прочисти съзнанието си и да се подготви за поредната битка, която ѝ предстоеше. Веднага щом влезе в библиотеката забеляза

Кейн. Беше се облегал на ръба на бюрото на Лайън, гледайки я навъсено. В отговор тя също се намръщи.

Наистина ѝ се искаше да не бе толкова красив. Беше се изкъпал и сега носеше дрехи, които приятелят му бе заел. Стояха му чудесно — и светлобежовите бричове, които прилепваха плътно по бедрата му и снежнобялата риза, която покриваше широките му рамене.

Джейд седна по средата на златистото канапе, а Кристина ѝ подаде чаша с бренди.

— Изпийте това — нареди ѝ тя. — Ще ви стопли.

Младата жена внимателно отпи няколко глътки, докато привикне към парещия вкус на питието, след което пресуши чашата до дъно.

Кристина кимна доволно. Джейд се почувства много по-добре, но също така ѝ се приспа. Облегна се назад върху възглавничките и затвори очи.

— Да не сте посмели да заспите — нареди ѝ Кейн. — Имам няколко въпроса към вас.

Дори не си направи труда да отвори очи, когато му отговори:

— Няма да заспя, но като си държа очите затворени, не ми се налага да гледам намръщената ви физиономия. Така ми е много по-спокойно. Защо се представяхте за Пейгън?

Въпросът ѝ бе толкова неочакван, че никой не реагира в продължение на цяла минута.

— Той се е представял... за кого? — най-накрая попита Лайън.

— Представяше се за Пейгън — повтори Джейд. — Не знам за колко още прочути хора се е представял в миналото — добави тя кимайки. — Но си мисля, че вашият приятел има някакво заболяване.

Кейн изглеждаше така, като че ли всеки момент ще я удуши. Кристина успя да потисне усмивката си.

— Лайън, не мисля, че някога съм виждала нашия приятел толкова разстроен.

— Нито пък аз — отвърна съпругът ѝ.

Кейн му хвърли един унищожителен поглед, за да го накара да млъкне.

— Това са необичайни обстоятелства — измърмори той.

— Но въпреки това се съмнявам, че се е представял за Наполеон — прекъсна ги Джейд. — Прекалено е висок, за да успее. Освен това, всеки знае как изглежда Наполеон.

— Достатъчно! — изрева Кейн. Пое си дълбоко въздух, след което продължи с по-мек тон. — Ще ви обясня защо се представях за Пейгън, след като ми разкажете всичко, което ни доведе до тази отвратителна нощ.

— Значи според вас аз съм виновна за всичко? — изплака тя.

Той затвори очи.

— Не, не ви обвинявам.

— О, напротив! — възпротиви се тя. — Вие сте най-непоносимият човек, когото съм срещала. Преживях такива неприятности, а вие бяхте толкова състрадателен, колкото и един чакал.

Кейн трябваше да преброи до десет, преди да бе сигурен, че няма да ѝ се разкрещи.

— Защо просто не започнете от самото начало? — предложи Лайън.

Джейд не обърна никакво внимание на молбата му, защото изцяло се бе съсредоточила върху Кейн. Той все още се контролираше по-добре, отколкото тя би желала.

— Ако не проявите малко повече разбиране и съчувствие към мен, ще започна да крещя.

— Вие вече крещите — уведоми я той с усмивка.

Думите му я накараха да млъкне за момент. Пое дълбоко дъх и реши да смени темата.

— Онези ужасни мъже унищожиха всичко — каза тя. — Брат ми току-що бе завършил ремонта на прекрасната си къща и те я опустошиха. Не мога да ви опиша колко разочарован ще е Нейтън, когато разбере какво се е случило. Престанете да ме гледате така, Кейн. Изобщо не ме интересува дали ми вярвате или не.

— Джейд...

— Изобщо не ми говорете!

— Изглежда губиш контрол върху разговора — отбеляза Лайън, гледайки приятеля си.

— Никога не съм имал контрол върху разговора — отговори Кейн. — Джейд, налага се двамата с вас да си поговорим — заяви той. — Да, трябва — добави той, мислейки, че тя е на път да го прекъсне. — Преживели сте тежки моменти, не отричам.

Смяташе, че гласът му прелива от съчувствие и разбиране. Искаше да я успокои, но разбра, че се е провалил в мига, в който тя отново започна да се мръщи насреща му.

— Вие сте най-неприятният човек, когото съм срещала. Защо винаги трябва да звучите толкова надменно?

Кейн се обърна към Лайън:

— Надменен ли съм?

Лайън сви рамене, а Кристина кимна.

— Щом Джейд мисли, че си такъв — каза тя, — предполагам, че е права. Е, поне донякъде.

— Отнасяте се с мен като че ли съм малоумна — обвини го младата жена. — Нали, Кристина?

— След като сте моя приятелка, разбира се, че съм съгласна с вас — отговори домакинята.

— Благодаря — отвърна Джейд преди да насочи вниманието си обратно към Кейн. — Аз не съм дете.

— Забелязах.

Ленивата усмивка, която заигра върху устните му, я вбеси. Усещаше, че започва да губи битката да го накара да загуби контрол.

— И знаете ли кое беше най-лошото? Те на практика подпалиха красивата карета на брат ми. Точно това направиха — добави тя, кимайки енергично.

— Това ли бе най-лошото? — попита Кейн.

— Сър, аз бях вътре, когато това се случи — извика тя.

Той поклати глава:

— Искате да ви повярвам, че сте били в каретата, когато са я запалили?

— Запалили? — Тя скочи от мястото си и сложи ръце на кръста си, гледайки го свирепо. — Как не, по дяволите! Каретата изгоря като факла.

Тя си спомни за останалата част от публиката си и рязко се завъртя с лице към тях.

Притискайки с ръце горнището на халата към гърлото си, тя сведе глава и каза:

— Моля да ми простите, че избухнах така. Обикновено не се държа толкова невъзпитано.

След това отново се отпусна на канапето и затвори очи.

— Не ме интересува на какво вярва той. Не мога да говоря за това тази вечер. Твърде съм объркана. Кейн, ще се наложи да изчакате до утре, за да зададете въпросите си.

Той се предаде. Жената очевидно имаше склонност да драматизира. Тя сложи длан на челото си и въздъхна отчаяно. Знаеше, че няма да могат да продължат с обсъждането на случилото се тази вечер.

Кейн приседна до нея на дивана. Все още се мръщеше, когато сложи ръката си около раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Определено си спомням, че ви казах, че не обичам да ме докосват — измърмори тя и се сгуши се в него.

Кристина се обърна към съпруга си и се усмихна:

— Съдба — прошепна. — Мисля, че трябва да ги оставим насаме. Джейд, вашата стая е първата от лявата страна на стълбите. Кейн, твоята е следващата.

Тя дръпна съпруга си, който се изправи с нежелание.

— Любима — каза Лайън, — искам да разбера какво се е случило с Джейд. Ще остана само още няколко минути.

— Още утре ще можеш да удовлетвориш любопитството си — обеща Кристина. — Дакота ще ни събуди само след няколко часа, а ти имаш нужда от почивка.

— Кой е Дакота? — попита Джейд, усмихвайки се на нежния поглед, с който се гледаха съпрузите. Любовта бе изписана върху лицата им. Прониза я остро чувство на завист, но тя решително го отблъсна. Нямахше смисъл да мечтае за нещо, което никога нямаше да има.

— Дакота е нашият син — отговори Лайън. — Вече е почти на шест месеца. Ще се запознаете с малкия ни воин още утре сутрин.

След това обещание вратата тихо се затвори след тях. Отново се озоваха насаме с Кейн. Джейд веднага се опита да се отдръпне от него, но той само я прегърна още по-силно.

— Никога не съм имал намерение думите ми да прозвучат като подигравка — прошепна той. — Просто се опитвам да намеря логично обяснение за положението, в което се намирате. Трябва да признаете, че тази нощ беше доста... напрегната. Имам чувството, че се въртя в кръг. Не съм свикнал изискани дами да ме молят така мило да ги убия.

Тя се обърна към него и се усмихна.

— Мила ли бях?

Той бавно кимна. Устата ѝ беше толкова близо и толкова подканваща! Преди да успее да спре, той се наведе към нея. Устните му пробягаха по нейните в нежна, неангажираща целувка. Толкова неочаквана и мимолетна, че преди Джейд да осъзнае какво се случва и да има възможност да се възпротиви, всичко бе приключило.

— Защо го направихте? — прошепна тя напрегнато.

— Прииска ми се — отговори ѝ той. Усмивката му я накара да се усмихне в отговор. След това придърпа главата ѝ към рамото си, за да не се поддаде на желанието си да я целуне отново и каза: — Много ви се събра тази нощ, нали? Ще отложим разговора си за сутринта. След като си починете добре, заедно ще намерим решение на този проблем.

— Много мило от ваша страна — отговори тя. Звучеше наистина облекчена. — Сега, моля ви, ще ми кажете ли защо се представяхте за Пейгън? По-рано казахте, че искате да го накарате да се покаже, но не разбирам как...

— Искях да нараня гордостта му — обясни той. — И да го ядосам достатъчно, че да започне да ме преследва. Знам, че ако някой се представи за мен бих... О, по дяволите! — измърмори той. — Сега това ми звучи толкова глупаво. — Почти несъзнателно пръстите му си играеха с меките ѝ къдрици. — Опитах всичко останало. Дори и щедрата награда не помогна.

— Но защо? Защо искате да го хванете?

— За да го убия.

Тя затаи дъх и Кейн реши, че откровеността му я е шокирала.

— А ако бе пратил някой друг вместо да дойде той самият, бихте ли убили и него?

— Да.

— С това ли се занимавате всъщност? Изкарвате си прехраната, като убивате хора?

Беше се загледала в огъня, но той можеше да види сълзите в очите ѝ.

— Не, не изкарвам прехраната си с това.

— Но сте убивали преди?

Докато задаваше въпроса си, тя се обърна към него, за да може да види страха ѝ.

— Само когато е било необходимо — отговори той.

— Аз никога не съм убивала човек.

Усмихна ѝ се нежно:

— Не съм си го помислил и за миг.

— Но все още сте твърдо решен да убиете този пират?

— Да! — Нарочно придаде на гласа си твърда нотка, надявайки се да я накара да престане да задава въпроси. — Ще убия и всеки един от проклетите му сподвижници, ако това е единственият начин да се добера до него.

— О, Кейн, наистина бих искала да не убивате никого.

Беше на ръба да се разплаче отново. Кейн се облегна назад върху възглавниците, затвори очи и каза:

— Вие сте една нежна дама, Джейд. Не бихте могли да разберете.

— Тогава ми помогнете да разбере — помоли го тя. — Пейгън е извършил толкова благородни дела. Мисля, че е грях, вие да...

— Нима? — прекъсна я Кейн.

— Сигурна съм, знаете, че този пират дава по-голямата част от плячката си на бедните — обясни тя. — А и църквата ни има нова камбанария в резултат на неговите щедри дарения.

— Дарения? — Кейн поклати глава при абсурдния ѝ подбор на думи. — Този човек не е нищо друго освен обикновен крадец. Той краде от богатите...

— Ами разбира се, че ще краде от богатите.

— Какво искате да кажете с това?

— Той взема от богатите, защото те имат толкова много, че няма да усетят нищожните суми, които краде от тях. А и няма никакъв смисъл в това да взема от бедните, те не притежават нищо, което си заслужава да бъде откраднато.

— Май знаете доста неща за този пират?

— Всички се интересуват от приключенията на Пейгън. Той е толкова романтичен образ...

— Звучите така, като че ли заслужава да му бъде присъдено рицарско звание.

— Може би наистина го заслужава — отговори тя и потърка бузата си в рамото му. — Казват, че Пейгън никога не е наранявал когото и да било. Не мисля, че е правилно да го преследвате.

— Щом вярвате, че не е убил никого, защо го потърсихте? Вие искахте той да ви убие, не помните ли?

— Спомням си — отговори тя. — Ако ви кажа истината, ще обещаете ли да не ми се присмивате?

— Обещавам — отговори той, учуден от внезапната ѝ срамежливост.

— Надявах се... че ако откаже да ме убие, може би ще ме вземе със себе си на загадъчния си кораб и ще ме защитава, докато се върне брат ми.

— Господ да ви е на помощ, ако бе станало така — каза Кейн. — Явно сте слушали прекалено много фантастични истории за него, но грешите. Този пират негодник е убивал и преди.

— Кого е убил?

Той не проговори в продължение на една дълга минута, загледан втренчено в огъня. Когато най-накрая ѝ отговори, гласът му бе леден:

— Пейгън уби брат ми Колин.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— О, Кейн, наистина съжалявам — прошепна тя. — Вероятно много ви липсва. Колин е бил вашият по-малък брат, така ли?

— Да.

— Кога се е случило това?

— Преди няколко месеца — отговори Кейн.

— Предполагам, че семейството ви много страда — прошепна тя. — Родителите ви живи ли са?

— Да, но баща ми приема смъртта на Колин много тежко. Той почти се е отказал от живота.

— Не ви разбирам — любопитства тя.

— Преди баща ми участваше много активно в политическия живот. Беше известен като защитник на бедните, Джейд, и успя да извоюва много съществени придобивки, които да облекчат тежкото им положение.

— Какви точно?

Беше хванала ръката му и я бе положила върху талията си. Кейн не мислеше, че този жест бе направен съзнателно. Предположи, че инстинктивно се опитва да го утеши. Нямахше нищо против реакцията ѝ или мотива, който я бе предизвикал.

— Говорехте за това как баща ви е помагал на бедните — напомни му тя.

— Да — каза Кейн. — Например, негова беше заслугата да не се увеличават данъците.

— И сега се е отказал от тези толкова важни дела?

— Отказал се е от всичко! — потвърди Кейн. — От политиката, от семейството си, от приятелите си, от клубовете, които посещаваше. Престана дори да чете ежедневниците. Заключил се е в кабинета си и се е отдал на мъката си. Вярвах, че ако Пейгън бъде заловен и наказан за стореното, баща ми би могъл... по дяволите! Наистина не знам. Той наистина е съсипан!

— И вие ли сте като баща си? И вие ли сте защитник на бедните? Защото според мен вие сте покровител по душа.

— Какво ви кара да мислите така?

Не можеше да му каже просто така, че е прочела досието му.

— Заради начина, по който ме взехте под крилото си — отговори тя. — Убедена съм, че бихте предложили закрилата си на всеки беззащитен бедняк. Разбира се, аз не бях бедна, когато се запознахме.

— Отново ли започвате да се оплаквате за сребърните монети?

Усмивката му ѝ подсказа, че не ѝ е ядосан.

— Не, няма да започвам, каквото и да означава това. Просто ви го припомням. Значи приличате на баща си, така ли?

— Предполагам, че имаме нещо общо.

— Но баща ви се е затворил в себе си, а вие сте тръгнали да търсите отмъщение. Вашето поведение е напълно противоположно на неговото, нали?

— Да.

— Разбирам защо баща ви е толкова отчаян.

— Нима?

— Не е редно един баща да загуби синовете си, Кейн.

— Не е! — съгласи се той. — Редно е бащите да си отидат от този свят преди децата си.

— След дълъг, щастлив живот, разбира се — добави тя.

Звучеше толкова искрено, че той се отказа да спори с нея.

— Разбира се.

— И вие сте абсолютно убеден, че Пейгън е този, който е убил Колин?

— Да, защото го научих от сигурен източник.

— Как?

— Какво „как“?

— Как Пейгън е убил Колин?

— За бога, Джейд! — измърмори Кейн. — Не искам да говоря за това. И без това ви казах повече, отколкото възнамерявах.

— Съжалявам, ако съм ви разстроила — отвърна тя, като леко се отдръпна от него, за да го погледне в очите.

Тревогата, изписана върху лицето ѝ, го накара да се почувства виновен за хапливия си тон.

— Колин бе убит, докато беше на плаване.

— Надявам се, че се е намерил някой достатъчно добър човек, който да донесе тялото му, за да го погребете?

— Не.

— Не? Тогава как можете да сте убеден, че наистина е мъртъв? Може да се е спасил на някой безлюден остров или...

— Изпратиха доказателства.

— Какви доказателства? И кой ги е изпратил?

Беше му трудно да разбере интереса ѝ, затова реши да прекрати разговора на тази тема, като каза:

— Доказателствата ни бяха изпратени от Министерството на отбраната. Сега ще престанете ли вече да ме разпитвате?

— Да, разбира се — прошепна тя. — Моля да приемете извиненията ми за повдигането на този толкова личен въпрос. — Тя се прозя, след което помоли за извинение за неподобаващото на една дама поведение. — Кейн, не можем да останем тук за дълго. Страхувам се, че ще изложим на опасност и приятелите ви.

— Съгласен съм. Ще останем тук само тази нощ.

Той се загледа втренчено в огъня, докато обмисляше следващите си стъпки. Джейд се сгуши в него и заспа. Той изпрати безмълвна благодарност за настъпилата блажена тишина. Дори не се помръдна, защото да държи в обятията си тази опърничава жена, му допаднаше много повече, отколкото мисълта да се качи в стаята си и да си легне.

Целуна я по челото просто на шега, след което я целуна още веднъж.

Едва когато огънят догоря, оставяйки само тлеещи въглени в камината и в стаята стана хладно, той най-после се изправи.

Джейд се стресна в съня си. Скочи на крака, но бе толкова сънена и дезориентирана, че тръгна в грешната посока. Щеше да влезе право в камината, ако не я бе спрял. Опита се да я вдигне на ръце, но тя го отблъсна. Той въздъхна, след което обгърна рамената ѝ с ръка и я поведе нагоре по стълбите. Опита се да не мисли колко красива изглеждаше в момента. Косата ѝ бе почти суха и къдриците ѝ бяха възстановили прелестните си форми. Направи опит да забрави за факта, че бе облечена само в ефирна нощница и халат.

Отвори вратата на спалнята ѝ, след това се обърна и се запъти към своята.

— Кейн? — шепнешком извика сънено тя след него. — Нали няма да ме изоставите?

Той се извърна към нея. Въпросът ѝ го обиждаше, но страхът, който прочете в очите ѝ, смекчи тона му, когато ѝ отговори.

— Не, няма да ви изоставя.

Тя кимна, като че ли искаше да каже още нещо, но после рязко затвори вратата в лицето му.

* * *

Кристина бе приготвила за него съседната спалня. Завивките върху огромното легло бяха отметнати, а в камината гореше буен огън. Но колкото и примамваща да бе постелята, сънят бягаше от Кейн. Той се въртя и обръща в леглото си близо час, проклинайки собствената си неспособност да се контролира. Колкото и упорито да се бореше със себе си, не можеше да прогони от съзнанието си чародейката с червени коси и зелени очи.

Беше му трудно да разбере собствената си поведение. По дяволите, толкова силно я желаше, че чак изгаряше отвътре. В това нямаше никакъв смисъл. Та той дори не понасяше раздразнителни, непоследователни, плачещи при всяка забележка млади дами!

Явно бе твърде изтощен, за да разсъждава логично. А и въздържанието не му бе присъщо. Кейн бе човек, който взема всичко, което иска, когато поиска. Последните години го бяха разглезили. Не му се бе налагало да преследва която и да било жена. Те винаги идваха сами при него и му се отдаваха без задръжки. Кейн приемаше това, което му се предлагаше, без да изпитва угризения на съвестта. Никога не лъжеше жените, с които беше, и никога не оставаше при тях за цялата нощ, защото знаеше, че със зората идват глупавите претенции и напразните надежди.

И все пак, наистина желаше Джейд! Мили боже! В това нямаше никакъв смисъл! Точно в този момент кихането на Джейд отекна шумно в далечината и Кейн веднага скочи от леглото. Набързо обу панталоните си, но не си направи труда да ги закопчава. Вече имаше извинение да влезе в стаята ѝ. Вероятно се нуждаеше от още едно одеяло, помисли си той. Нощта бе доста хладна. А имаше вероятност

да е избухнал пожар, тъй като светлината, която се процеждаше под вратата показваше, че бе заспала без да загаси свещите.

Гледката, която се разкри пред очите му го завари напълно неподготвен. Джейд спеше легнала по корем. Разкошната ѝ коса се стелеше като наметало по гърба ѝ. Лицето ѝ бе обърнато към него. Очите ѝ бяха затворени, а равномерното ѝ дишане показваше, че е заспала дълбоко.

Неговата чаровница бе чисто гола! Бе свалила нощницата си и я бе оставила върху стола до леглото. Освен това бе изритала от леглото дори и завивките. В малката дама явно се криеше голяма чувственост и страст, след като предпочиташе да спи гола, като самия него.

Приличаше на позлатената статуя на богиня. Краката ѝ бяха дълги и добре оформени. Внезапно си представи тези копринено меки бедра увити около себе си и едва не изстена при тази мисъл. Когато стигна до леглото ѝ бе толкова възбуден, че изпитваше болка. Точно тогава забеляза тънкия, дълъг белег на гърба ѝ. Кейн веднага разбра какво го бе причинил, защото самият той имаше подобен отзад на бедрото си. Само едно нещо би могло да остави подобна назъбена следа след себе си. Твърдите и дебели ремъци на камшика!

Някой бе изпробвал бича си върху нея! Кейн бе едновременно изненадан и разгневен. Белегът бе стар — поне отпреди пет години, съдейки по избледнелите ръбове, което правеше тази жестокост още по-влудяваща. Та Джейд е била дете, когато са се отнесли така с нея!

Внезапно изпита силно желание да я събуди и да разбере името на негодника, който ѝ бе причинил това. Тя започна да стене в съня си. Безпокойството, с което се мятеше в леглото, му подсказа, че сънува кошмар. Кихна още веднъж, след което изхленчи болезнено.

С отчаяна въздишка той грабна нощницата и отново се обърна към ангела, на когото така неразумно бе обещал да бъде покровител. Опита се да види комичното в тази нерадостна ситуация. За първи път в живота си щеше да облече, а не да съблече нощницата на една жена.

Кейн точно се навеждаше към нея, когато с ъгъла на окоото си забеляза проблясване на метал. Реагира инстинктивно и като замахна рязко с лявата си ръка, блокира атаката ѝ. Тя вече спускаше десницата си, когато ръката му се удари в китката ѝ. Камата прелетя през стаята и се приземи с оглушително дрънчене до камината.

Джейд имаше вид на разбесняла се фурия^[1]. Бе застанала на колене, обърната с лице към него. Дишането ѝ бе учестено, а смръщеното ѝ изражение ясно показваше колко е ядосана.

— Да не си посмял повече да се промъкваш така — изкрещя тя. — Мили боже! Можех да те убия!

Кейн бе не по-малко разгневен:

— Да не си посмяла още веднъж да вдигнеш нож срещу мен! — изкрещя ѝ той. — Или Господ да ти е на помощ, жено, ще те убия.

Изобщо не изглеждаше притеснена от заплахата му. Маркизът реши, че просто не осъзнава в каква опасност е била самата тя, иначе със сигурност би се разкаяла поне за малко. Освен това бе забравила, че е гола, както майка я е родила.

Но не и той! Едрите ѝ, обли гърди бяха закрити само донякъде от дългите, тъмни къдрици. Зърната ѝ бяха розови и твърди. В гнева си дишаше тежко, а крехкият ѝ гръден кош се движеше в ритъм, който Кейн намираще за хипнотизиращ.

Почувства се като мерзавец за това, че обръща внимание на всичко това, докато тя отново не го провокира.

— Ти няма да ме убиеш — уведоми го тя. — Вече обсъдихме това, не помниш ли?

Искрено озадачен, той се бе вторачил в нея.

— Не се страхуваш от мен, така ли?

Тя поклати глава. Дългата ѝ коса грациозно се раздвижи по рамената ѝ.

— Защо да се страхувам от вас? — попита. — *Вие* сте мой закрилник, *сър*, нали?

Раздразнението, което личеше в тона ѝ бе последната капка, която преля чашата. Кейн сграбчи ръцете ѝ и грубо я притисна към леглото. Последва я, като разтвори бедрата ѝ с коляното си и се намести между тях, за да не ѝ даде възможност да го удари с крак и да го нарани. Не би ѝ позволил да го превърне в евнух при първата отдала ѝ се възможност.

— Мисля, че е крайно време да си изясним някои основни правила — изсъска той. Тя силно ахна, когато голият му гръден кош се долепи до гърдите ѝ. Кейн предположи, че най-сетне е осъзнала, че е без нощница. — Именно — каза той с приглушен стон.

Проклятие, тя беше толкова мека... толкова приятно мека. Испита желание да зарови лице в извивката на врата ѝ и бавно и нежно да я люби. Закле се, че ще бъде негова. Но тя трябваше да го пожелае и да го умолява да го направи, а не да мърмори неподобаващи за една дама ругатни в ухото му, както правеше в момента.

— Откъде, за бога, сте научили всички тези непристойни думи? — попита той, когато го заплаши да приключи с него по възможно най-удивителния начин.

— От вас — излъга тя. — Ще се махнете ли от мен, вие... изчадие адово.

Беше истински боец. И все пак Кейн веднага долови леката нотка на страх в гласа ѝ. Костваше му неимоверни усилия, но се отмести бавно от нея. Челюстите му бяха здраво стиснати и фини капчици пот проблясваха по челото му. Зърната на гърдите ѝ се отъркаха в неговите, докато се изправяше. Кейн отново изстена приглушено. Гърдите ѝ бяха готови за него, нищо, че тя самата още не беше. Готови да ги поеме в устата си, да ги целува и смуче, да...

— Кейн?

Той се подпря на лакти, за да може да я вижда. Веднага пожела да не го бе правил. Неодобрението, изписано върху лицето, ѝ отново събуди гнева му.

Джейд бе обзета от най-противоречиви емоции. Знаеше, че трябва да е ядосана, но в действителност изобщо не беше. Тъмните косъмчета, покриващи гърдите му — толкова меки, толкова топли — погъделичкаха нежно гърдите ѝ. От цялото му тяло лъхаше топлина и възбуда. А също така бе и силен, мина ѝ през ума. Добре оформените мускули на ръцете му я караха да затаи дъх. Знаеше, че не трябва да му показва колко много я бе развълнувал. Ярост, напомни си тя. Трябваше да е разярена и изплашена.

— По този начин ли смятате да ме защитавате? — попита, придавайки на гласа си необходимата доза страх.

— Не, не смятам да ви защитавам по този начин — отвърна мъжът с дрезгав глас.

— Кейн?

— Да?

— Изглеждате така все едно искате да ме целунете. Така ли е?

— Да — призна си той. — Искам.

Тя започна да клати глава, но той хвана лицето ѝ в ръцете си, за да не ѝ даде възможност да мърда.

— Но вие дори не ме харесвате — прошепна тя, останала почти без дъх. — Поне това е, което ми казахте. Не помните ли? Да не би да сте променили мнението си?

Той се усмихна при вида на обърканото ѝ изражение.

— Не — отговори ѝ, само за да провокира избухливия ѝ нрав.

— И защо тогава искате да ме целунете?

— Нямам никаква представа — отвърна той. — Може би, защото сте чисто гола и чувствам нежната кожа под себе си. Може би...

— Тогава само веднъж.

Не разбра какво има предвид, но червенината избила по бузите ѝ, издаваше колко неудобно се е почувствала.

— Само веднъж какво, Джейд? — попита той.

— Да ме целунете, Кейн — обясни тя. — Но само веднъж. След това трябва да се махнете от мен и да напуснете стаята ми.

— Джейд, да не би да искате да ви целуна?

Гласът му бе толкова нежен, че тя го почувства като милувка. Загледа се в устните му, питайки се какво ли ще е усещането, ако я целуне истински. Дали и те щяха да са толкова твърди, колкото и всичко останало?

Любопитството надделя над предпазливостта ѝ.

— Да — прошепна тя. — Наистина, искам да ме целунете, Кейн.

Целувката бе завладяваща. Устните му бяха твърди и настоятелни. Езикът му се втурна в устата ѝ и се преплете с нейния. Нямахше представа, че мъжете целуват жените по този начин. Харесваше ѝ как езикът му си играеше с нейния. Беше наистина възбуждащо. Едва когато нейният започна плахо да следва уверените му движения, той стана по-нежен. Начинът, по който езиците им се свързваха в еротичен танц, бе наистина безсрамен, но това не я интересуваше. Чувстваше твърдата му мъжественост долепена към слабините ѝ. Всеки път, когато езикът му се гмурваше все по-дълбоко в устата ѝ, той се притискаше към нея. В стомаха ѝ бавно започна да се надига изпепеляващ огън.

Не можеше да спре да го докосва. Целувката му я подлудяваше. Езикът му се втурваше навътре отново и отново, докато тя не започна да тръпне за още. За да не мърда, Кейн бе увил косата ѝ около дланта

си, но всъщност това бе напълно ненужно. Тя самата се бе вкопчила здраво в него.

Време беше да престане. Кейн знаеше, че всеки момент може да изгуби контрол. Джейд се опита да го придърпа към себе си, забивайки нокти в раменете му, но той успя да устои на безмълвната ѝ покана. Взря се в очите ѝ за една дълга минута и остана очарован от това, което видя там. Дори не се опита да прикрие доволната си усмивка.

— Имате вкус на мед и захар.

— Така ли?

Отново прокара устните си по нейните.

— О, да — каза той. — А също и на бренди.

Тя неспокойно се размърда под него.

— Не прави това — заповяда ѝ той. Челюстта му се стегна, в отговор на тази невинна провокация.

— Кейн?

— Да?

— Само два пъти — прошепна тя — Става ли?

Той разбра. Даваше му позволение да я целуне още веднъж. Не можа да устои и отново се наведе към нея. Беше дълга, страстна, разтърсваща целувка и когато накрая се взря в очите ѝ, бе изключително доволен. Джейд изглеждаше напълно замаяна и мъжът знаеше, че виновникът за това бе той. Страстта, която бе разпалил в нея, бе равна по сила на неговата.

— Кейн?

— Престанете, Джейд — изръмжа маркизът.

— Не ви ли хареса? — Тревогата в гласа ѝ бе очевидна.

— Хареса ми. Повече, отколкото трябва — отвърна той.

— Тогава защо...?

Ръцете ѝ галеха раменете му и той вече агонизираше от усилието да се контролира.

— Не мога да ви обещаая, че ще мога да спра, ако ви целуна отново, Джейд. Бихте ли поели този риск?

Преди дори да успее да отговори на въпроса му, той започна да се отмества от нея.

— Това не беше честен въпрос, като се има предвид състоянието ви.

Страстта ѝ започна да утихва, а здравият ѝ разум — да се завръща.

— Какво състояние?

Той дълбоко въздъхна.

— Мисля, че един ден двамата с вас ще правим любов, Джейд — прошепна той. — Но искам сама да го пожелаете, преди страстта да е замъглила съзнанието ви.

Лицето му помръкна, когато се опита да се освободи от него. Действията ѝ само му напомниха, че нежните ѝ гърди копнееха за целувките му.

— Ако веднага не престанете да се извивате така — каза през зъби той, — кълна се, че това ще се случи още сега. Не съм от желязо, скъпа моя.

Тя замръзна на мига.

Въпреки че я пусна с нежелание, Кейн дори ѝ помогна да облече нощницата си. Но не ѝ позволи да си вземе камата, дори след като му обеща, че никога няма да я използва срещу него.

— Бях заспала дълбоко — започна да спори тя, — а вие се прокрадвахте към мен като крадец. Трябваше да се защитя.

Кейн сграбчи ръката ѝ и я помъкна към спалнята си.

— Сънувахте кошмари, нали?

— Вероятно — отговори тя. — Не си спомням вече. Защо ме влачите със себе си?

— Ще спите при мен. Така няма да има нужда да се тревожите дали някой се опитва да ви нападне в съня ви.

— Вземате нещата в свои ръце, така ли? — попита Джейд. — Убедена съм, че ще съм в по-голяма безопасност в собственото си легло.

— Страх ви е, че няма да можете да държите ръцете си далеч от мен? — попита я той.

— Да, така е — отговори младата жена с престорена въздишка. — Ще се наложи да устоя на изкушението или ще бъда пратена на бесилото. Убийството все още се счита за престъпление в тази част на света, нали?

Кейн се разсмя.

— Обещавам ви, че няма да искате да ме убиете, когато отново ви докосна — предрече той.

Тя унило простена, като по този начин показва колко е разочарована.

— Вие наистина не сте подходящият. Покровителите не се опитват да прельстят тези, които защитават.

— Ами вие? — попита той. — Не изпитвате ли силно влечение към своя закрилник?

Обърна към нея в очакване на отговора ѝ.

— Не знам — каза тя. — Намирам ви за ужасно привлекателен, Кейн, но досега не съм била с мъж и не знам дали ви желая чак толкова много. И все пак, това привличане ще ни създаде големи проблеми. Не мисля, че ще се справите със задачата си, *сър*. Още утре сутрин трябва да намеря някой друг, който да ме защитава... някой по-малко привлекателен.

Опита да се отдръпне от него, но Кейн я хвана, преди да е успяла да направи и една крачка обратно към стаята си. Само с едно рязко движение я метна през рамо и закрачи към междинната врата, водеща към спалнята му.

— Как смееете да се държите така с мен? Да не съм чувал с картофи. Веднага ме пуснете долу! Негодник!

— Негодник? Скъпа, имате доста цветист речник за една дама.

Стовари я в средата на леглото си. Очакваше веднага да скочи и да се опита да избяга, но бе приятно изненадан, когато я видя да оправя завивките и да се намества по-удобно. След като се оттегли в другия край на леглото, Джейд потупа възглавницата, за да я направи по-пухкава, сложи я под главата си и след това пусна косата върху раменете си. Съблазнителният пожар на червените къдрици на фона на снежнобялата ѝ нощница, му се стори невероятно красива гледка. Жената, която само преди миг го бе нарекла „негодник“ отново имаше изглеждала като ангел.

Кейн угаси свещите с въздишка.

— Аз съм дама — измърмори Джейд, когато той се разположи до нея, — но вие ме предизвикахте, Кейн, и това е причината за моя...

— Цветист речник? — попита, когато тя не успя да намери точните думи.

— Да — беше нейният отговор. Когато продължи в гласа ѝ се долавяше нотка на отчаяние: — Трябва ли да се извиня?

Той едва потисна смеха си.

— Страхувам се, че няма да сте искрена.

Обърна се на една страна и се опита да я притегли към себе си. Когато го отблъсна, легна по гръб, склучи ръце зад главата си и впери поглед в тъмнината, мислейки за топлото тяло, което лежеше близо до него. Със сигурност бе най-необикновената жена, която някога бе срещал. В един момент го караше да се смее, а в следващия — да крещи. Не можеше да си обясни поведението си, когато ставаше въпрос за нея, защото сам себе си не можеше да разбере. Но за едно бе сигурен. Тя го желаше! Начинът, по който го целуна, не оставяше място за съмнение.

— Джейд?

Дрезгавият му глас я накара да потръпне.

— Да?

— Това е дяволски странно, нали?

— Кое е странно?

Чуваше смеха в думите й.

— Ти и аз в едно легло, без да се докосваме. Чувствате се добре с мен, нали?

— Да — отговори му тя. — Кейн?

— Да?

— Боли ли, когато правиш любов?

— Не — каза той. — Боли само когато искаш, но не можеш.

— О, тогава явно не ви желая чак толкова силно. Мен изобщо не ме боли.

Заяви това с дразнещо веселие в гласа си.

— Джейд?

— Да?

— Заспивайте!

Усети, че се обръща с лице към нея и застина в очакване на нова целувка. След като изчака известно време, осъзна, че той няма намерение да я целуне отново. Остана ужасно разочарована.

Кейн подпря глава върху лакътя си и впери поглед в нея. Джейд се насили да изглежда спокойна в случай че той можеше да вижда в тъмното като котките.

— Джейд? Как се сдобихте с този белег от камшик на гърба си?

— От камшик! — отговори тя. Оттегли се в своята половина на леглото и устоя на желанието да се сгуши в топлата му прегръдка.

— Отговорете ми!

— Откъде знаете, че е от камшик?

— Имам същия отзад на бедрото си.

— Така ли? А вие как се сдобихте с вашия?

— На всеки мой въпрос ли ще отговаряте с въпрос?

— Това е помогнало много на Сократ^[2].

— Кажете ми, как се случи? — попита отново той.

— Това е личен въпрос — обясни тя. — Съвсем скоро ще се съмне, а имах наистина тежък ден.

— Добре — съгласи се той. — Утре ще ми разкажете всичко за този ваш личен въпрос.

Преди да бе успяла да се отдръпне, Кейн праметна ръка през кръста ѝ и я притегли към себе си. Положи брадичката си върху главата ѝ, а слабините му се притиснаха към дупето ѝ.

— Достатъчно топло ли ви е? — попита той.

— Да — отговори тя. — А на вас?

— О, да!

— Нали ще се държите прилично? — подразни го тя.

— Вероятно — отговори той. — Джейд? — Тонът му вече бе доста по-сериозен.

— Да?

— Никога не бих направил нещо, което вие не искате.

— А ако решите, че аз искам... а всъщност аз не искам...

— Няма да ви докосна, докато не ми дадете съгласието си. Искреното си съгласие. Обещавам ви!

Това бе най-хубавото обещание, което някога бе получавала. Звучеше искрено и бе убедена, че всяка изречена дума е чистата истина.

— Кейн, знаете ли какво разбрах току-що? Вие наистина сте джентълмен, при това благороден.

Той вече бе заспал, уловил я здраво в прегръдките си. Джейд реши, че е време и тя да направи същото. Обърна се към него, уви ръце около кръста му и веднага потъна в дълбок сън.

Кейн се събуди само след около час, когато Джейд извика в съня си. Тя измърмори нещо, което той не успя да разбере, след което изкрещя ужасено. Разтърси я, за да я събуди. Когато отметна косата от лицето ѝ, усети влагата по страните ѝ. Беше плакала в съня си.

— Скъпа моя, сънуваш кошмар. Вече всичко е наред — опита се да я успокои той. — С мен си в безопасност.

Той разтри раменете и гърба ѝ докато напрежението бавно напусна тялото ѝ.

— Какво сънувахте? — попита той, когато дишането ѝ се успокои.

— Акули... — отрони се от устните ѝ шепот, пълен с болка.

— Акули? — попита той, страхувайки се, че не е чул правилно.

Тя намести главата си под брадичката му.

— Толкова съм изморена — продължи да шепне. — Вече не помня кошмара. Прегърнете ме, Кейн. Искам пак да заспя.

Гласът ѝ още трепереше. Кейн знаеше, че не му казва истината. Сигурен бе, че помни всеки миг от кошмара си, но нямаше намерение да я кара да му го разказва точно сега.

Целуна я по главата. След това, подчинявайки се на молбата ѝ, я прегърна още по-силно.

Джейд веднага усети кога заспа той. Бавно се освободи от ръцете му и се премести в другия край на леглото. Сърцето ѝ все още биеше лудешки в гърдите ѝ. Той мислеше, че тя само е сънувала кошмар. Дали споменът за нещо ужасно, което си преживял, не бе същото? И дали някога щеше да успее да го преодолее?

Господ да ѝ е на помощ! Щеше ли някога отново да влезе във водата по собствено желание?

Доплака ѝ се. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не се върне обратно в прегръдките му. Кейн бе човек, на когото лесно можеш да се довериш. Знаеше, че много бързо може да свикне да разчита на него. Да, той бе човек, на когото можеше да се разчита, но също така би могъл и да разбие сърцето ѝ.

Беше изключително объркана от чувствата си към него. Дълбоко в сърцето си вече му вярваше напълно.

Но защо тогава собственият му брат не му вярваше?

---

[1] Фурия или Фурии (гр. мит.) — духове на отмъщението, които изпълняват произнесените проклетия. — Б.пр. ↑

[2] Сократ (469 г. — 399 г. пр.н.е.) — древногръцки философ, който чрез проучвания и задаване на въпроси, създава нов клон на

философията, отнасящ се до морала и моралното образование. —
Бел.ред. [↑](#)

ПЕТА ГЛАВА

Кейн се събуди гладен! Гладен... за нея! Нощницата се бе увила около бедрата ѝ. По някое време през кратката нощ, Джейд се бе сгушила в него и бе прехвърлила десния си крак през бедрата му. Коляното ѝ лежеше върху пулсиращата му мъжественост. От уважение към нея не бе свалил бричовете си, но те се бяха оказали слаба преграда срещу нейната мекота. Усещаше как горещото ѝ тяло разпалва желанието му.

Главата ѝ лежеше върху голите му гърди. Устните ѝ бяха леко разтворени, а дишането ѝ бе дълбоко и равномерно. Имаше дълги, черни като нощта, мигли и изобилие от дребни лунички, пръснати по носа ѝ. Тази жена бе истинско въплъщение на женствеността! Кейн продължи да се любовува на красивото ѝ лице, докато възбудата му не нарасна толкова много, че чак го заболя. Той здраво стисна зъби.

Костваше му неимоверни усилия да се отдели от нея. Когато се опита да я обърне по гръб, осъзна, че здраво бе хванала ръката му. И нямаше никакво намерение да я пусне.

Наложи се да разтвори пръстите ѝ. Точно тогава си спомни, че вечерта го бе нарекла „негодник“, а сега се бе вкопчила в него. Не се съмняваше, че когато се събуди, отново ще заеме отбранителна позиция, но сега, докато спеше, не можеше да скрие своята уязвимост и този факт му достави огромно удоволствие.

Обзе го силно чувство за собственост. В този момент, докато гледаше своя ангел, се закле, че няма да позволи и косъм да падне от главата ѝ. Би дал живота си, за да я защити. Докато е неин закрилник... или наистина желаше да остане с него много, много по-дълго... Нейтън щеше да се върне само след две кратки седмици, за да поеме задачата да се грижи за безопасността на сестра си. Дали Кейн би могъл да ѝ позволи да си тръгне?

Не можеше да си отговори на този въпрос. Знаеше, че само при мисълта да я остави да си отиде сърцето му спираше да бие, а стомахът

му се свиваше. Това беше единственото нещо, което бе готов да си признае доброволно.

Бе напълно невъзможно да мисли логично, с тази увила се около него полугола красавица. Да, реши той, целувайки я по челото, покъсно ще помисли за това.

Кейн се изми и облече дрехите, които Лайън му бе дал. След това се зае със събуждането на Джейд. Когато я побутна, тя се опита да го удари.

— Всичко е наред, Джейд — прошепна той. — Време е за ставане.

Червенина покри страните ѝ, докато се надигаше в леглото. Кейн забеляза как веднага дръпна завивката до брадичката си. Тази стеснителност бе излишна, след като снощи я бе видял както майка я е родила, но реши да не ѝ го припомня.

— Моля за извинение — прошепна тя, с все още дрезгав от съня глас. — Истината е, че не съм свикнала сутрин да ме будят мъже.

— Радвам се да го чуя — отговори ѝ той.

Изглеждаше удивена.

— И защо?

— Все още сте твърде сънena, за да се правите на Сократ — меко отвърна Кейн.

Джейд го гледаше доста объркано. Той се наведе и я целуна — една бърза целувка, която бе приключила преди още да е успяла да реагира... или да е свила ръката си в юмрук.

Когато се отдръпна от нея, на лицето ѝ бе изписано неописуемо удивление:

— Защо го направихте?

— Защото исках — отвърна той.

Тръгна към вратата, а тя извика след него:

— Къде отивате?

— Долу — беше отговорът му. — Ще се видим в трапезарията. Предполагам, че Кристина е оставила някакви дрехи и за вас в другата стая, мила моя.

— Мили боже, тя ще си помисли, че ние... че...

Вратата се затвори, докато тя все още шептеше уплашено. Можеше да чуе доволното подсвиркване на Кейн, докато той крачеше по коридора. Джейд се отпусна върху възглавниците. Кратката му

целувка я бе разтърсила. А също и това, че приятелите му сега щяха да я помислят за лека жена.

Но защо всъщност трябваше да се безпокои за това какво си мислят? Веднъж щом това представление приключеше, тя никога вече нямаше да ги види. И все пак, Кристина искаше да ѝ бъде приятелка. Джейд се чувстваше така, като че ли я предава.

— Просто ще ѝ обясня, че нищо не се е случило — тихичко си каза тя. — Ще ме разбере. Истинската приятелка би разбрала, нали така?

Но тъй като не бе имала истински приятели в миналото, не би могла да знае дали е така.

Тя стана от леглото и се върна към стаята си. Кейн не бе сгрешил — Кристина бе оставила за нея тъмносин костюм за езда. Лъснати до блясък тъмнокафяви ботуши стояха на пода до стола. Джейд се молеше да ѝ станат.

Докато се обличаше, не можеше да престане да мисли за Кейн. Без съмнение нарушаваше душевното ѝ спокойствие. Красотата му наистина се бе оказала опасна. Проклетата му трапчинка направо спираше сърцето ѝ.

Лайън му бе заел чифт кафеникави бричове, които бяха силно прилепнали и подчертаваха добре оформените му мускулисти бедра както и... слабините му. Черният Хари би я удушил, ако знаеше колко внимателно бе наблюдавала тялото на маркиза. Той излъчваше такава сурова, завладяваща сексуалност, че не можеше да остане равнодушна. Може и да нямаше опит с мъжете, но не бе и сляпа.

* * *

Петнадесет минути по-късно Джейд бе готова да слезе долу. Бялата копринена блуза ѝ бе малко тясна на бюста, но жакетът прикриваше това. Ботушите ѝ стискаха леко.

Джейд се опита да сплете косата си, но напълно безуспешно. Отказа се, когато видя колко безформена се получаваше плитката ѝ. Не беше от търпеливите, а и нямаше никакъв опит в правенето на прически. До този момент това не бе я притеснявало, но сега се разтревожи. Докато приключи този маскарад, тя бе благородна дама от

висшето общество, така че всичко трябваше да бъде изпитано до най-малката подробност.

Вратите на трапезарията бяха широко отворени. Кейн седеше начело на дългата маса от махагоново дърво. Един слуга наливаше черен чай от красив сребърен чайник, но маркизът не му обръщаше никакво внимание. Изглеждаше изцяло погълнат от вестника, който четеше.

Джейд не бе сигурна дали от нея се очаква да направи реверанс или не. След това реши, че това е без значение, тъй като той не ѝ обръщаше внимание. Оказа се, че греши, защото когато се приближи до стола, намиращ се до неговия, той стана и ѝ предложи помощта си.

Никой досега не бе държал стола ѝ докато сяда, дори и Нейтън. Трудно ѝ бе да реши дали този жест ѝ харесва, или не.

Кейн продължи да чете вестника си, докато тя закусваше. Когато приключи с този, както тя предположи, ежедневен ритуал, той се облегна назад, сгъна го и най-накрая я дари с цялото си внимание.

— Е? — попита тя, когато я погледна.

— Какво „Е“? — попита той, докато се усмихваше на нетърпението, изписано върху лицето ѝ.

— Споменава ли се нещо за убийството на някой добре облечен джентълмен? — кимна Джейд към вестника.

— Не.

Тя въздъхна отчаяно.

— Обзалагам се, че са го хвърлили в Темза. Знаете ли, Кейн, сега, като се замисля, наистина усетих, че закачих нещо с крака си във водата. А и вие сам казахте, че нищо не може да оцелее дълго време в Темза, нали? Трябва да е бил онзи нещастен...

— Джейд, отново позволявате на богатото ви въображение да ви ръководи — прекъсна я той. — Не пише нищо за вашия добре облечен джентълмен, дори не се споменава, че някой е убит.

— Значи все още не са го намерили.

— Ако той е бил благородник, някой вече щеше да е забелязал изчезването му. Не са минали и два дни, откакто сте видели...

— Точно два дни — прекъсна го тя.

Кейн си помисли, че ако продължи да говори така разпалено, момичето може всеки момент да скочи от стола си.

— Което ни връща отново към първия ми въпрос — заключи той.
— Какво точно сте видели?

Тя се облегна назад.

— Къде според вас са Лайън и Кристина?

— Да не би да отбягвате въпроса ми?

Джейд поклати глава.

— Просто не искам да разказвам два пъти — обясни тя. Още докато изричаше тази лъжа, започна да обмисля нова правдоподобна история.

— Лайън излезе за малко — отговори ѝ той, — а Кристина се занимава с Дакота. Отговорете ми, моля ви.

Очите ѝ се разшириха от удивление.

— Сега пък какво има?

— Вие току-що казахте „моля“ — прошепна, а гласът ѝ бе пълен с благоговение. — Ако не внимавате, скоро ще започнете да ми поднасяте извиненията, които ми дължите.

Предпочете да не я пита за какво трябва да се извинява, като предположи, че тя помни всяко негово прегрешение. Освен това усмивката, с която го дари, бе толкова ослепителна, че за малко не изгуби контрол.

— Те го бутнаха от покрива.

Думите ѝ бяха толкова шокиращи, че накараха Кейн отново да насочи вниманието си към разговора им.

— Били сте на покрива? — попита той, като се опитваше да отгатне какво би могла да прави там.

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Защо би трябвало да съм на покрива?

— Джейд...

— Какво? — попита тя очаквателно.

— Не сте били на покрива, но сте видели как хвърлят този човек...

— Добре облечен джентълмен — коригира го тя.

— Е, добре — започна той отново. — Не сте били на покрива, но сте видели как няколко мъже хвърлят този добре облечен джентълмен от покрива. Така ли?

— Бяха трима.

— Сигурна ли сте?

Тя кимна.

— Бях изплашена, Кейн, но не до такава степен, че да не мога да броя.

— Къде бяхте, когато това се случи?

— Долу на улицата.

— Дотук добре — промърмори той. — Ако не сте били на покрива, предполагам...

— Можех да съм в съседната сграда или да яздя един от прекрасните коне на Нейтън, или...

— Джейд, престанете да увъртате — нареди ѝ той. — Само ми кажете къде сте били и какво сте видели.

— Това, което чух, също е важно, Кейн.

— Нарочно ли се опитвате да ме ядосате?

Погледна го недоволно.

— Тъкмо щях да вляза в църквата, когато чух цялата шумотевица. Те всъщност не бяха на покрива на църквата. Влачеха бедния човечец по покрива на дома на енорийския свещеник, който е малко по-нисък. От мястото, където стоях, видях как този джентълмен се опитва да избяга. Той се бореше и викаше за помощ. Това е всичко, което знам, Кейн. Нищо не съм си въобразила.

— И? — подкани я той, когато тя внезапно замлъкна.

— Те го хвърлиха. Ако бях само на крачка вляво, сър, сега нямаше да има нужда да ме закриляте! Щях да съм мъртва като горкия човек.

— Къде се намира тази църква?

— В енорията на Нейтън.

— И къде се намира въпросната енория? — попита той.

— На три часа път на север оттук — отвърна тя.

— Преча ли? — попита Кристина, застанала на прага на салона.

Джейд се обърна и ѝ се усмихна.

— Разбира се, че не — отговори. — Благодаря за чудесната закуска и за красивите дрехи, които ми заехте. Ще внимавам да не ги повредя — добави тя.

Лайън се приближи зад гърба на съпругата си и я прегърна. Кейн и Джейд видяха как той потърка брадичката си в темето ѝ.

— Липсвах ли ти? — попита я той.

— Разбира се — отговори му Кристина. Усмихна му се, след което се обърна към Джейд. — Ходих до стаята ви...

— Нищо не се случи — бързо каза Джейд. — Той е виновен за всичко, наистина. Но нищо не се е случило, Кристина. Опитах се да се защитя с камата си. Това е всичко. Той, разбира се, надделя — добави тя и махна с ръка към Кейн. — И толкова много се ядоса, че ме завлече в стаята си. О, Господи, говоря несвързано, нали!

Тя се обърна към Кейн:

— Кажете нещо, моля ви? Моята нова приятелка ще си помисли, че аз съм...

Тя млъкна, когато видя изуменото лице на Кейн. Разбра, че той няма да ѝ помогне. Явно пак се бе усъмнил в здравия ѝ разум.

Джейд почувства как страните ѝ пламват от притеснение.

— Влязох в стаята ви, за да взема ножа — поясни Кристина. — Наистина ли сте искали да го намушкате с това тъпо острие?

На Джейд ѝ се прииска да избяга и да се скрие някъде.

— Не — въздъхна тя.

— Но ти току-що казахте, че...

— Отначало наистина се опитах да го пробода — обясни Джейд. — Той ме събуди, докато се мъчеше да ми облече нощницата...

— Наистина ли? — обърна се Лайън към приятеля си. Усмивката му бе крайно неприлична.

— Лайън, не се бъркай — нареди му Кейн.

— Когато го познах спрях да се опитвам да го намушкам. Просто ме стресна. Помислих го за крадец.

Домакинът явно изгаряше от желание да каже нещо. Гневният поглед на приятеля му обаче го накара да замълчи.

— Откри ли нещо? — попита Кейн.

Лайън кимна и влезе в стаята.

— Кристина, би ли завела Джейд в гостната?

— Ще трябва да отиде сама там — отвърна Кристина. — Обещах да наточа ножа ѝ. Джейд, не го намерих под възглавницата ви. Това се опитвах да ви обясня.

— Той го взе — обясни младата жена, махвайки с ръка към Кейн. — Мисля, че го сложи върху полицата на камината, но не съм съвсем сигурна. Искате ли да ви помогна да го потърсим?

— Не, аз ще го намеря. Вие отидете при Дакота. Той си играе върху одеялото в гостната. Ще дойда при вас след няколко минути.

Джейд бързо тръгна след Кристина. На прага на гостната забави крачка, когато чу гръмогласния смях на Лайън и се усмихна, предполагайки, че Кейн току-що е казал на приятеля си, че я смята за малоумна.

Чувстваше се доста доволна от себе си. Беше ѝ нужна голяма доза концентрация, за да говори така несвързано отново и отново, но мислеше, че се бе справила наистина добре до момента. Нямаше представа, че е толкова талантива. Все пак беше достатъчно честна да си признае, че имаше моменти, когато наистина не се преструваше. Джейд изпъна рамене. Преструвайки се или не, несвързаното говорене беше добър ход, когато човек си имаше работа с Кейн.

Влезе в гостната и затвори вратата след себе си. Веднага забеляза одеялото, разпънато пред дивана, но синът на Кристина не се виждаше никъде.

Тъкмо бе решила да вдигне тревога, когато забеляза да се подава едно малко краче иззад дивана. Бързо отиде до мястото и коленичи. За секунда се замисли дали да не издърпа детето навън, като го хване за крака, но след това реши, че първо трябва да намери цялото бебе.

Наведе се така, че лицето ѝ се опря в килима, а дупето ѝ щръкна във въздуха. Само на сантиметри от себе си съзря най-великолепните сини очи, които някога бе виждала. Дакота! Джейд си помисли, че вероятно го е изплашила с внезапната си появя. Очите му наистина се разшириха. И въпреки това не се разплака. Известно време я гледа втренчено, след което ѝ се усмихна с широка, беззъба усмивка.

Помисли си, че това бе най-удивителното малко дете на света. След като спря да ѝ се усмихва, Дакота се върна към своето основно занимание. Изглеждаше решен да продължи с дъвкането на богато резбования дървен крак на канапето.

— О, това изобщо не е полезно за теб, момченце — заяви Джейд. Той дори не я удостои с поглед, а продължи със заниманието си.

— Дакота, престани — заповяда му тя. — На майка ти изобщо няма да ѝ хареса, като види, че ядеш мебелите. Ела тук, моля те.

Очевидно бе, че няма никакъв опит с деца. Както беше факт, че не подозираше за публиката, която я наблюдаваше. Кейн и Лайън,

подпрени от двете страни на рамката на вратата, наблюдаваха двойката и се опитваха да не се разсмеят.

— Значи няма да ми помогнеш, така ли, Дакота? — попита Джейд.

Детето щастливо изгука в отговор.

— Не мога да отрека, че е изобретателна — прошепна Лайън на приятеля си, когато тя повдигна канапето и го отмести.

След това седна на пода до детето. То веднага запълзя към нея. Тя нямаше никаква представа как се държи бебе. Бе чувала, че новородените не могат да държат главите си изправени преди да навършат горе-долу годинка, тъй като вратлетата им не били достатъчно силни. Дакота бе повдигнал предната част на телцето си от килима и изглеждаше достатъчно силен, за да стои изправен така без чужда помощ.

И при това издаваше такива възхитителни звуци. Той беше едно щастливо малко момченце. Не можа да устои на желанието си да го докосне. Внимателно го погали по главичката, после бавно промуши дланите си под мишниците му и леко го придърпа в скута си.

Искаше да го притисне към гърдите си.

Но детето искаше нещо друго. Той сграбчи един кичур от косата ѝ, дръпна го силно, докато се опитваше да намери обяда си. На Джейд не ѝ трябваше много време да разбере какво точно искаше малкия.

— Не, Дакота, не — шепнеше тя, когато той се изви като дъга и стана неспокоен. — Майка ти ще те нахрани. Да отидем ли да я намерим, миличък?

Джейд бавно се изправи, като притискаше детето към себе си. Пръстите му се бяха вкопчили в косата ѝ и я скубеха, но тя не обръщаше внимание на това.

Бебето ухаеше толкова хубаво! И бе толкова красиво! Имаше сините очи на майка си и тъмните къдриви коси на баща си. Джейд галеше гърба му и тихичко му пееше. Изпитваше истинско благоговение пред него.

Чак когато се обърна забеляза мъжете. Усети, че се изчервява.

— Имате прекрасен син — заеквайки каза тя на Лайън.

Кейн остана до вратата, докато приятелят му се приближи към нея, за да вземе Дакота. Трябваше насила да освободи косата ѝ от пръстчетата му. Тя се взря в Кейн, като се опита да разгадае странното

изражение върху лицето му. В него се четеше нежност, но и още нещо. Нямахте представа за какво си мислеше.

— Това е първото бебе, което държа в ръцете си — каза тя на Лайън, когато той взе сина си в ръце.

— Трябва да кажа, че явно ви е вродено — отговори Лайън. — Съгласен ли си, Дакота? — попита той и вдигна бебето на нивото на очите си. Детето веднага се усмихна.

Неочакваното влизане на Кристина в стаята привлече вниманието на Джейд. Домакинята бързо пресече помещението и подаде на приятелката си наточената кама, която бе сложила в калъф от мека кожа.

— Вече е достатъчно остра — каза тя. — Направих и калъф, за да не се нараните случайно.

— Благодаря — отвърна Джейд.

— Вече няма да имате нужда от нож — заяви Кейн и се приближи към нея. — Позволете ми да го пазя, мила. Ще се нараните.

— Няма да ви я дам — възрази тя. — Тя е подарък от чичо ми и съм му обещала никога да не се разделям с нея.

Кейн реши да не спори, когато тя се отдръпна.

— Трябва да тръгваме — каза той тогава. — Лайън, ще...

— Разбира се — отзова се Лайън. — Веднага щом...

— Точно така — прекъсна го Кейн.

— Сякаш говорят на друг език — каза Кристина на Джейд.

— Не искат да се тревожа — поясни младата жена.

— Значи, тогава сте разбрали за какво си говорят?

— Разбира се. Лайън има намерение да започне разследване. Кейн очевидно му е дал няколко идеи. Веднага щом научи нещо, Лайън ще се свърже с него.

Двамата мъже се взряха внимателно в нея.

— И вие разбрахте всичко това от...

Джейд прекъсна Кейн с кимване. После се обърна към Лайън:

— Вие ще се опитате да узнаете дали някой не е изчезнал напоследък, нали?

— Да — призна той.

— И ще имате нужда от описание? Макар че носът на горкия човечец се сплеска при падането, забелязах, че той вече бе доста стар, предполагам на около четиридесет. Имаше сива коса, гъсти вежди и

студени кафяви очи. Не изглеждаше спокоен в смъртта си. Освен това беше доста дебел, особено коремът му, и това е още едно доказателство, че е принадлежал към висшето общество.

— И защо мислите така? — попита Кейн.

— Защото на масата му е имало повече ядене, отколкото би могъл да изяде — възрази тя. — И на ръцете му нямаше мазоли. Не, той едва ли е бил работник.

— Елате и седнете — предложи Лайън. — Бихме искали да ни опишете и другите мъже.

— Страхувам се, че няма какво повече да кажа — отвърна тя. — Почти не ги видях. Не знам дори дали са високи или ниски, дебели или слаби... — спря, за да изпусне една въздишка. — Бяха трима. Това е всичко, което успях да забележа.

Изглеждаше отчаяна. Кейн мислеше, че все още е изплашена от изпитанието, което е преживяла. В края на краищата, е видяла как умира човек. А тя бе само една нежна дама, която не е свикнала с такива ужасни неща.

Джейд наистина бе разстроена и когато Кейн я прегърна, се почувства още по-виновна. За първи път в живота си не ѝ харесваше да лъже. Продължаваше да си повтаря, че мотивите ѝ са чисти. Но това не ѝ помагаше изобщо. Заблуждаваше трима много добри хора.

— Трябва да тръгваме — бързо каза тя. — Колкото повече стоим тук, на толкова по-голяма опасност излагаме това семейство, Кейн. Да, трябва да тръгнем веднага.

Като се втурна към изхода не даде време на никого да възрази.

— Кейн? Имате ли къща някъде извън града? — попита тя, въпреки че много добре знаеше, че има.

— Да, имам.

— Мисля, че трябва да отидем там. Далече от Лондон ще можете по-лесно да ме защитите.

— Няма да ходим в Харуит, Джейд.

— Харуит?

— Така се казва имението ми — отвърна той. — Ще ви заведа в дома на родителите ми, който се намира близо до моето имение. Вие може да не се безпокоите за репутацията си, но аз се тревожа. Ще идвам всеки ден да ви посещавам, за да съм сигурен, че се чувствате добре. Ще разположа охрана наоколо... Защо клатите така глава?

— Ще идвате да ме виждате? Кейн, вие пак нарушавате обещанието си — извика тя. — Не трябва да въвличаме родителите ви в тази работа. Обещахте ми да ме защитавате и Бог ми е свидетел, че няма да се отдели от вас докато всичко това не приключи.

— Изглежда ми твърдо решена да го направи, Кейн — намеси се Лайън.

— Напълно съм съгласна с Джейд — вмъкна Кристина.

— Защо? — в един глас попитаха двамата мъже.

Кристина повдигна рамене.

— Защото ми е приятелка. И аз трябва да я подкрепям, нали така?

Никой от двамата нямаше аргумент срещу това обяснение. Джейд беше доволна.

— Благодаря ви, Кристина. И аз също винаги ще ви подкрепям — добави тя.

Кейн поклати глава.

— Джейд — започна той с надежда да я върне към първоначалната тема. — Мислех за вашата безопасност, когато ви предложих да останете при родителите ми.

— Не.

— Вие наистина ли мислите, че с мен ще сте в безопасност?

— Определено — потвърди тя, без да обръща внимание на скептичния му тон.

— Мила моя, ще ми бъде трудно да държа ръцете си далеч от вас цели две седмици. Опитвам се да се държа като благородник, по дяволите!

Лицето на Джейд стана пурпурночервено за по-малко от секунда.

— Кейн — прошепна тя. — Не трябва да говорите подобни неща пред гостите ни.

— Те не са наши гости! — възрази той, явно раздразнен. — Ние сме им гости.

— Той не спира да ругае в мое присъствие — каза Джейд на Кристина. — И никога не се извинява.

— Джейд! — изрева Кейн. — Престанете да сменяте темата.

— Не мисля, че трябва да й крещиш, Кейн — посъветва го Кристина.

— Не е във възможностите му да се овладее — обясни Джейд. — Вероятно причината е в избухливия му нрав.

— Не съм избухлив — заяви той с по-тих глас. — Просто съм честен. Не искам да ви компрометирам.

— О, късно е да се тревожите за това — възрази Джейд. — Вие вече го направихте.

Кристина и Лайън следяха този разговор като хипнотизирани. Кейн се обърна към приятеля си.

— Нямате ли си друга работа?

— Не.

— Изчезвайте оттук — заповяда той.

Домакинът им повдигна вежди, после се примири.

— Ела, съпруго моя. Да ги изчакаме в трапезарията. Кейн, ще може ли да я попитам за още някои неща преди да тръгнете, ако искаш аз...

— По-късно — отрязва го Кейн.

Кристина последва мъжа си и сина си. Спря се, за да стисне ръката на Джейд.

— Най-добре е да не се противите — прошепна тя. — Съдбата ви вече е предопределена.

Младата жена не обърна внимание на тази реплика и само кимна, за да достави удоволствие на домакинята си. След това затвори вратата и с ръце на хълбоците рязко се завъртя, за да продължи спора с Кейн.

— Това са пълни глупости да се безпокоите дали ще успеете да държите ръцете си далече от мен! Знаем, че няма да ме докоснете освен ако аз не ви позволя и ви вярвам — кимна и притисна ръце към гърдите си. — С цялото си сърце — завърши драматично тя.

— А не би трябвало.

Резкият му тон я стресна, но тя бързо се съвзе.

— Прекалено късно е. Вече ви вярвам. Вие ще ме защитите и аз няма да ви позволя да ме докоснете. Просто и ясно, сър. Не започвайте сега усложнявате положението с необосновани тревоги. Всичко ще е наред. Обещавам ви.

Внезапен шум привлече вниманието им. Кейн позна гласът.

Заеквайки, един от конярите му се опитваше да обясни колко е важно да намери господаря си.

— Това е Пери — обясни й Кейн, — един от конярите ми. Останете тук, докато разбере какво иска.

Разбира се, тя не му се подчини, а тръгна след него. По мрачното лице на Лайън разбра, че се е случило нещо лошо. След това вниманието й бе привлечено от слугата. Младият мъж имаше големи очи с цвят на лешник, а къдравата му коса стърчеше на всички посоки. Явно все още не можеше да успокои дишането си, но не спираше да размахва шапката, която здраво бе стиснал в ръката си.

— Всичко е изгубено, милорд — изтърси Пери. — Мерлин нареди да ви кажа, че е цяло чудо, задето кварталът не се подпали. Градската къща на граф Хейслет бе само леко обгорена. Има поражения от пушека, разбира се, но външните стени не са повредени.

— Пери, за какво...

— Градската ти къща е изгоряла, Кейн — намеси се Лайън. — Нали това се опитваш да ни кажеш, Пери?

Слугата бързо кимна.

— Не беше от небрежност — защити се той. — Не знаем как е започнало, милорд. Нямахме запалени свещи, нито забравен огън в камината. Бог ми е свидетел, не беше от небрежност.

— Никой не ви обвинява — каза Кейн. Сдържаният му глас прикриваше гнева му. *Какво още, по дяволите, може да се обърка?*, питаше се той. — Стават нещастни случаи.

— Не е било нещастен случай.

Всички, намиращи се във вестибюла, се обърнаха към Джейд.

Тя съсредоточено гледаше пода, а ръцете й бяха здраво стиснати заедно. Изглеждаше толкова разстроена, което накара гневът на Кейн да отслабне.

— Всичко е наред, Джейд — успокои я той. — Това, което съм изгубил, лесно може да се възстанови. — Обърна се към Пери и попита: — Няма пострадали, нали?

Лайън наблюдаваше Джейд, докато слугата пелтечейки съобщи, че всички слуги са излезли навреме навън.

Кейн се успокои. Канеше се да даде разпореждания на слугата си, когато Лайън го прекъсна.

— Позволи ми аз да се заема с властите и слугите — предложи той. — Ти трябва да изведеш Джейд от Лондон.

— Да — съгласи се приятелят му. Опитваше се да не тревожи Джейд, но вече се бе досетил, че пожарът бе свързан с мъжете, които я преследваха.

— Пери, отиди в кухнята и си сипи нещо за пиене — заповяда му Лайън. — На плота винаги има бира и бренди.

Слугата побърза да изпълни нареждането, а двамата приятели впериха поглед в младата жена, чакайки я да каже още нещо. Тя гледаше пода и кършеше ръце.

— Джейд? — подкани я Кейн, когато тя продължи да мълчи. — Защо мислиш, че това не е било случайно?

Тя въздъхна дълбоко, преди да отговори.

— Защото това не е първият пожар, Кейн. Това е третият, който предизвикват. Явно са пристрастени към палежите.

Вдигна глава и го погледна. Кейн видя сълзите в очите ѝ.

— Ще опитват отново и отново, докато не ви хванат... както и мен — бързо добави тя. — Вътре.

— Искате да кажете, че искат да ви убият, като ви...? — попита Лайън.

Джейд поклати глава.

— Вече не искат да убият само мен — прошепна тя. Погледна Кейн и се разплака. — Сега искат да убият и него.

ШЕСТА ГЛАВА

Джейд изтри сълзите с опакото на ръката си.

— Някак са успели да разберат истинската ви самоличност — прошепна тя. — Когато дойдох в онази кръчма, мислех, че сте Пейгън... но те явно са знаели от самото начало, Кейн. Защо иначе ще подпалват градската ви къща?

Мъжът пристъпи към нея и обгърна с ръка раменете ѝ. Отново я заведе в гостната.

— Монк никога не би им казал — заяви той. — Не знам как биха могли... няма значение. Джейд, не искам никакво увъртане повече. Трябва да знам всичко.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

Лайън последва двойката в салона. Затвори вратата след себе си и седна на мястото си, което беше точно срещу канапето. Кейн нежно придърпа Джейд да седне до него.

Младата жена погледна към Лайън.

— Мислех, че сме им се изплъзнали снощи, когато скочихме в Темза. Може би, ако кажете на Пери да се престори, че продължава да търси Кейн, който и да го следи ще предположи, че вие не знаете къде сме.

Според домакина им, това бе чудесна идея и той веднага се съгласи и излезе да намери слугата. Веднага след като Лайън напусна стаята, Джейд се обърна към Кейн.

— Сега разбирам, че не мога да остана с вас. Ще ви убият в опитите си да стигнат до мен. Опитах се да не ви харесам, сър, но се провалих, и ще се разстроя много, ако нещо ви се случи.

Направи опит да си тръгне след като завърши речта си, но Кейн не ѝ позволи да помръдне. Прегърна я още по-силно и я придърпа поблизо до себе си.

— И аз се опитах да не ви харесвам — прошепна и я целуна по темето, преди да продължи. — Но и аз се провалих в това си начинание. Изглежда ни е съдено да останем заедно, мила.

Гледаха се известно време, преди Джейд да наруши тишината:

— Не е ли странно това, Кейн?

— Кое? — прошепна също толкова тихо той.

— Току-що загубихте градската си къща, двамата се намираме в голяма опасност, а единственото, което искам, е да ме целунете. Не е ли странно?

Той поклати глава. Вдигна ръка и хвана брадичката ѝ.

— Не — отговори. — И аз искам да ви целуна.

— Наистина ли? — Очите ѝ се разшириха от изумление. — Не е ли това...

— Най-странното нещо на света? — прошепна навеждайки се към нея.

— Да — въздъхна тя до устните му. — Най-странното нещо на света.

Устата му превзе нейната и сложи край на приказките. Джейд незабавно обви ръце около врата му. Кейн я принуди да разтвори устни, побутвайки я лекичко по брадичката и когато тя го направи, езикът му се плъзна в устата ѝ.

Искаше да я вкуси само за миг, но целувката бързо излезе от контрол. Устните му се впиваха в нейните с жадна настойчивост. Не можеше да ѝ се насити.

— В името на... Кейн сега не е време да...

Лайън стоеше на вратата докато изричаше тези половинчати изречения. После влезе и се отправи към стола си. Забеляза, че Кейн нямаше желание да прекъсне целувката, но Джейд, от друга страна, се отдръпна от него с учудваща бързина.

Беше почервеняла като домати, когато погледна към домакина. Тъй като той ѝ се усмихваше широко, тя сведе поглед към скута си. Едва тогава осъзна, че е притиснала ръката на Кейн към гърдите си и мигновено я бутна настрана.

— Самозабравяте се, сър — обяви тя.

Кейн реши да не ѝ припомня, че тя първа бе повдигнала въпроса за целувката.

— Мисля, че е крайно време да чуем историята ѝ — нареди Лайън. — Джейд? — обърна се към нея с доста по-мек тон той, когато разбра, че гръмкият му глас я е стреснал. Боже, изглеждаше толкова плаха. — Защо не ни разкажете за първия пожар?

— Ще опитам — каза тя с все още гледайки надолу. — Но споменът за него все още ме кара да потрепервам. Моля ви, не ме мислете за слаба жена. — Тя се обърна и погледна към закрилника си. — Изобщо не съм такава.

Лайън кимна.

— Разкажете ни тогава — помоли я той.

— Джейд, преди да ни разкажете за пожара не е ли по-добре да ни кажете малко повече за себе си.

— Баща ми се казваше граф Уейкърфийлд. Сега брат ми Нейтън носи тази титла, както и още много други. Баща ми умря, когато бях на осем. Помня, че се бе отправил към Лондон да се види с някого. Бях в градината, когато дойде да ми каже довиждане.

— Как го помните след като сте била толкова малка? — попита Кейн.

— Татко беше много разстроен — отговори тя. — Изплаши ме и вероятно това е причината да си го спомням толкова ясно. Крачеше напред-назад с ръце скръстени на гърба му и не спираше да повтаря, че ако нещо се случи с него, Нейтън и аз трябва да отидем да живеем при приятеля му Хари. Настояваше толкова много да запомня това, което ми казваше, че сграбчи раменете ми и здраво ме разтърси. Аз, обаче, се интересувах много повече от дрънкулките, които щеше да ми донесе, когато се върнеше у дома. — Гласът ѝ бе изпълнен с тъга, когато добави: — Бях толкова млада.

— И все още сте млада — възкликна Кейн.

— Не се чувствам така — призна тя и изпъна рамене преди да продължи. — Майка ми е починала, когато съм била още бебе и затова изобщо не си я спомням.

— Какво се случи с баща ви? — попита закрилникът ѝ.

— Умря при инцидент с карета.

— Значи е предчувствал, че това ще се случи? — попита Лайън.

— Не, имаше врагове.

— И вие смятате, че сега враговете на баща ви преследват вас? От това ли се страхувате? — поинтересува се домакинът им.

Тя поклати глава.

— Не, не! — изстреля. — Видях как убиват човек. Убийците успяха добре да ме огледат. Причината да ви разкажа за баща си е, че

вие ме помолихте да ви кажа нещо за себе си. Да, Лайън, точно това бяха думите ви.

— Простете ми — каза той отново. — Не исках да правя прибързани заключения.

— Какво стана след като баща ви умря? — попита Кейн. Изведнъж се почувства в много по-добра позиция от добрия си приятел, защото Лайън сега изглеждаше напълно озадачен и смутен. Приятно му бе да види, че не само той се чувства объркан, когато Джейд бе наоколо. Проклет да е, наистина бе много приятно.

— След погребението Хари дойде да ни вземе. Когато лятото свърши, той изпрати Нейтън обратно в училище. Знаеше, че баща ми би искал брат ми да завърши образованието си. Аз останах с чичо. Е, не ми е истински чичо..., а всъщност вече го чувствам като баща. Както и да е, той ме заведе на острова си, а там винаги е толкова топло и спокойно. Чичо Хари бе много добър с мен. Разбирате ли, така и не се ожени, а аз му бях като дъщеря. Разбирахме се чудесно и все пак брат ми много ми липсваше, защото през всичките тези години Нейтън дойде да ме види само веднъж.

Тя спря за миг и хвърли поглед изпълнен с очакване към Кейн, който нежно я подтикна да продължи.

— И после какво се случи?

— Върнах се в Англия, за да се видя с Нейтън, разбира се. Също така исках да посетя бащиния си дом отново. Брат ми бе направил някои промени в него.

— И? — попита Лайън, когато тя отново млъкна.

— Посрещна ме в Лондон и веднага се отправихме към имението му в провинцията. Прекарахме една чудесна седмица заедно, опитвайки се да наваксаме пропуснатите години. След това се наложи да замине по някакъв личен въпрос.

— Знаете ли какъв е този въпрос? — поинтересува се Кейн.

Тя поклати глава.

— Не съвсем. Пристигна пратеник с писмо за Нейтън. Брат ми много се разстрои, когато го прочете. Каза ми, че трябва да замине за Лондон и че ще се върне след две седмици. Негов близък приятел бил в беда. Само това ми каза. Нейтън е почтен човек и никога не би обърнал гръб на приятел в нужда, а и аз никога не бих го накарала да го направи.

— Значи, вие останяхте сама? — попита Лайън.

— О, Господи, не. Къщата беше пълна със слуги. Лейди Брайърс... добра приятелка на баща ми... ами, тя бе наела персонала и дори бе помогнала на Нейтън с ремонта на къщата. Разбирате ли, тя искаше да ни отгледа и дори възнамеряваше да подаде молба в съда за попечителство, но после Хари ни отведе. Тя така и не бе успяла да ни открие. Веднага щом приключи всичко, ще трябва да я посетя. Не бих посмяла да го направя преди това, защото е много вероятно да подпалят и нейния дом, ако...

— Джейд, пак се отклонявате от темата — възкликна Кейн.

— Така ли?

Той кимна.

— Извинявам се. Докъде бях стигнала?

— Нейтън отпътувал за Лондон — напомни й Лайън.

— Да — продължи тя. — Сега осъзнавам, че направих нещо много глупаво. На острова можех да излизам и да се прибирам, когато пожелаех. Никога не се бе налагало някой да ме придружава. Забравих, че в Англия нещата са различни. Тук всички трябва да заключват входните си врати. Виждате ли, бях толкова нетърпелива да изляза навън, че не гледах в краката си. Токът на ботите ми се закачи в една от халките, придържащи килима на стълбището, докато слизах. Хубаво се прекатурих и ударих главата си в една от топките на парапета.

Спря, в очакване някой от тях да изрази съчувствието си, но и двамата мъже само продължаваха да я гледат напрегнато. Осъзна, че няма да кажат нищо. Изгледа ги раздражено заради проявената липса на състрадание, след което продължи:

— След около час след падането, главата ми спря да пулсира и аз излязох да се поразходя. Скоро забравих за болката, и тъй като денят бе прекрасен, загубих представа и за времето. Тъкмо щях да вляза да разгледам красивата църква, когато чух суматохата и точно тогава видях как хвърлят горкия човечец от покрива.

Тя пое дълбоко дъх.

— Изпицях и хукнах да бягам — поясни тя. — Но се изгубих и накрая се озовах на възвишението, точно над гробовете на родителите ми. Тогава отново видях мъжете.

— Същите мъже? — попита Лайън. Беше се наклонил напред върху стола и бе подпрял лакти на коленете си.

— Да, точно тях — отвърна Джейд. Звучеше объркана. — Явно бяха решили, че не си струва да ме преследват и очевидно бяха много... заети.

— Какво правеха? — попита Кейн.

Не му отговори веднага. Сърцето му се сви от мрачно предчувствие. Ръцете ѝ стискаха неговите сега, но се съмняваше, че тя осъзнава този издайнически жест.

— Копаеха — каза тя накрая.

— Разкопаваха гробовете ли? — попита Лайън, невярващ на ушите си.

— Да.

Кейн не реагира по никакъв начин. Лайън изглеждаше така, като че ли не ѝ вярваше. Стори ѝ се странно, че когато лъжеше и двамата мъже ѝ вярваха, а сега, когато им казваше чистата истина, не ѝ вярваха.

— Това е самата истина — обърна се тя към домакина им. — Знам, че звучи странно, но знам какво видях.

— Добре — обади се Кейн. — Какво се случи след това?

— Ами, отново се развихах — отговори тя. — Знам, че не е трябвало да вдигам никакъв шум, защото отново бях привлякла вниманието им. Бях толкова ядосана, че не мислех трезво. И тримата мъже се обърнаха към мен. Този с хубавите дрехи държеше пистолет. Странно, но не можах да помръдна, докато не се чу изстрела. След това хукнах като светкавица. Хъдсън, икономът на Нейтън, работеше нещо в библиотеката. Разказах му какво се бе случило, но докато ме успокои достатъчно и научи цялата история бе станало прекалено тъмно, за да ходим да търсим мъжете. Трябваше да изчакаме до сутринта.

— Уведомихте ли властите?

Тя поклати глава.

— И тогава стана малко объркано — призна Джейд. — На следващата сутрин Хъдсън и още няколко силни мъже отидоха да потърсят тялото на човека, който видях да хвърлят от покрива. Хъдсън не ми позволи да отида с тях, защото все още бях много разстроена.

— Разбира се, че сте били разстроена — съгласи се Кейн.

— Да — въздъхна тя. — Когато Хъдсън и мъжете се върнаха се опитаха да бъдат също толкова внимателни колкото сте вие сега, Кейн, но все пак трябваше да ми кажат истината.

— Каква истина?

— Не бяха успели да открият тялото. А и гробовете не бяха пипани.

— Тоест те вярвах, че вие всъщност само сте си...

— Въобразила всичко, Лайън? — прекъсна го младата жена. — Да, мисля, че точно това си помислиха. Естествено, тъй като са на служба при Нейтън, не посмяха да ми кажат, че явно... съм си изгубила разсъдъка, но това ясно си личеше по изражението на лицата им. Веднага реших да се върна при гроба и да проверя сама. Предната нощ валя много силно и имаше бурен вятър, но въпреки това по земята нямаше следи от разкопаване.

— Може би точно са били започнали да копаят, когато сте ги прекъснали — предположи Кейн.

— Да, тъкмо започвах — потвърди Джейд. — Никога няма да забравя лицата им.

— Какво се случи после? — подтикна я той да продължи.

— През останалата част от деня се опитвах да разбера какви са били мотивите им. След това помолих Хъдсън да не безпокои брат ми с този проблем. Излъгах го, като му казах, че със сигурност отблясъците от залязващото слънце са ми изиграли лоша шега. Икономът се успокои, но, разбира се, все още бе притеснен от факта, че бях паднала и ударила главата си.

— Джейд, не би ли могло да е било само вашето...

— Въображение ли? — попита Кейн. Той поклати глава. — Поне пет човека ни преследваха снощи. Не, не е само въображението й.

Младата жена изглежда Лайън подозрително.

— Не ми вярвате, така ли?

— Вече ви вярвам — отговори й той. — След като снощи са ви преследвали, значи наистина сте видели нещо. Какво се случи след това?

— Реших да не се предавам — каза му тя. Опита се да склочи ръце в скута си и чак сега осъзна, че е стиснала ръката на Кейн. Бързо я отблъсна от себе си. — Понякога съм много упорита. Затова още на следващата сутрин се отправих отново към мястото в търсене на доказателства.

Лайън се усмихна на Кейн.

— И аз бих направил абсолютно същото — призна той.

— Кога точно стана това? — попита Кейн.

— Вчера сутринта — обясни тя. — Оседлах един кон, но така и не можах да стигна до гробовете на родителите си. Те застреляха коня докато го яздех.

— Те, какво? — почти изкрещя закрилникът ѝ.

Джейд остана много доволна от изумлението му.

— Убиха един от най-добрите коне на Нейтън — повтори, кимайки утвърдително. — Не мога да ви опиша колко ще се разстрои брат ми, когато научи, че любимият му жребец е мъртъв. Това ще му разбие сърцето.

Кейн посегна към ленената си кърпичка, когато реши, че отново ще се разплаче.

— И после какво стана? — попита той.

— Полетях към земята, разбира се. Истински късмет, че не си счупих врата. Само леко се натъртих. Със сигурност вече сте забелязали синините по раменете и ръцете ми, когато се вмъкнахте снощи в спалнята ми.

Обърна се, за да погледне Кейн и зачака отговора му.

— Не съм — прошепна той. — И не съм се промъквал в стаята ви.

— Как може да не сте видели синините?

— Не гледах към раменете ти.

Джейд усети, че отново се изчервява.

— Е, там е трябвало да гледате — измънка тя. — Един джентълмен веднага би ги забелязал.

Кейн изгуби търпение.

— Джейд, дори и евнух не би...

— Искате ли да чуете останалото, или не?

— Продължавайте — отговори той.

— След като застрелях коня, аз се затичах към къщата. Не разбрах дали са тръгнали след мен, или не. Бях много разстроена. Никога преди това не ми се бе случвало подобно нещо. На острова водех много спокоен живот.

Като че ли очакваше тяхното потвърждение.

— Със сигурност е било така — отзова се Кейн.

— Намерих Хъдсън и му казах какво се бе случило. Усетих, че му бе трудно да ми повярва. Горкият човек не спираше да се опитва да

ме накара да изпия чаша чай. Този път обаче, имах доказателство.

— Доказателство? — учуди се закрилникът ѝ.

— Мъртвият кон, човече — извика тя. — Внимавайте, моля.

— Разбира се — отвърна той. — Мъртвият кон. А Хъдсън извини ли ви се, когато му показахте този мъртъв кон?

Тя задъвка долната си устна, гледайки го втренчено почти цяла минута. Най-накрая отговори:

— Не точно.

— Как така не точно?

Въпросът бе зададен от Лайън, затова Джейд се обърна към него.

— Знам, че ще ви се стори трудно за вярване, но когато стигнахме до мястото, където конят падна... ами, вече беше изчезнал.

— Не, не ми се струва невероятно — каза провлачено домакинът им и се облегна назад в стола си. — А на теб, Кейн?

Приятелят му се усмихна.

— Не повече от всичко останало, което чухме.

— Хъдсън настояваше да се върнем в конюшните — продължи тя. — Беше убеден, че конят сам се е върнал у дома и ще го намерим там.

— И предположението му оказа ли се вярно? — попита Кейн.

— Не. През останалата част от сутринта мъжете претърсваха цялото имение, но така и не го намериха. Все пак откриха пресни следи от каруца по пътя на юг. Знаете ли какво се е случило според мен? Смятам, че са натоварили коня в каруцата и са го отнесли. Какво мислите за тази възможност?

Речта ѝ звучеше толкова пламенно и той съжали, че ще се наложи да я разочарова.

— Явно не сте съвсем наясно колко точно тежи един кон, Джейд. Повярвайте ми, необходими са повече от трима мъже, за да го вдигнат.

— Трудно — прекъсна го Лайън, — но не и невъзможно.

— Вероятно животното е имало само повърхностна рана и е избягало — предположи приятелят му.

— Повърхностна рана? Точно между очите? Съмнявам се — простена тя отчаяно. — Нейтън много ще се разстрои, когато научи за къщата и за каретата си.

— Къщата му? Какво е станало с къщата? — измърмори Кейн. — По дяволите, Джейд, иска ми се да разказвате нещата последователно.

— Вярвам, че най-накрая стигна и до пожара — предположи Лайън.

— Ами изгоря до основи — отговори тя.

— Кога изгоря къщата? — въздъхна уморено Кейн. — Преди или след като бе убит коня?

— Почти веднага след това — обясни младата жена. — Хъдсън нареди да ми приготвят каретата на Нейтън, защото бях решила да ида в Лондон и да намеря брат си. Беше ми писнало от начина, по който слугите му се отнасят с мен. Отбягвахме ме и ме гледаха странно, а и знаех, че той ще ми помогне да разреши тази загадка.

Тя не забеляза, че бе повишила тон, докато Кейн не я потупа по ръката и каза:

— Успокойте се, мила, и довършете разказа си.

— И вие ме гледате точно като Хъдсън... о, добре, ще продължа. Бях вече на път за Лондон, когато кочияша изкрещя, че къщата на Нейтън е в пламъци. Бе забелязал пушека, издигащ се над хълмовете. Разбира се, веднага се върнахме обратно, но докато стигнем... ами, вече беше прекалено късно. Наредих на слугите да отидат в градската къща на брат ми.

— И тогава отново тръгнахте към Лондон? — попита Кейн, който несъзнателно галеше Джейд по врата. Харесваше ѝ твърде много, за да му каже да спре.

— Поехме по главния път, но на един завой видяхме, че те вече ни чакаха там. Кочияшът толкова се изплаши, че избяга.

— Копеле! — отбеляза Лайън, а приятелят му кимна в съгласие.

— Не го виня — защити го Джейд. — Беше уплашен. Хората правят... странни неща, когато са изплашени.

— Някои наистина го правят — потвърди Кейн.

— Кажете ни какво се случи след това, Джейд? — попита Лайън.

— Онези залостиха вратата на каретата и я подпалиха — отговори тя. — Успях да се измъкна през прозореца, защото рамката беше разклатена. Нейтън похарчи толкова много пари за тази карета, но тя се оказа не чак толкова здрава. Лесно успях да изритам пантите от гнездата им. Не мисля да казвам за това на брат ми, защото ще се разстрои... освен ако, разбира се, не си поръча нова от същата работилница.

— Пак се отклонявате от темата — напомни ѝ Кейн.

Маркизът се усмихна.

— Напомня ми за Кристина — призна той. — Джейд, бихте ли потърсили съпругата ми вместо мен? Смяташе да ви приготви някои неща в една торба за из път.

Тя се почувства така, като че ли бяха отменили смъртната ѝ присъда. Стомахът ѝ се бе свил. Имаше усещането, че изживява целия онзи ужас отново.

Затова побърза да излезе от стаята.

— Е, Кейн? — попита Лайън, когато останаха сами. — Какво мислиш?

— Снощи наистина ни преследваха няколко човека — напомни Кейн на приятеля си.

— Вярваш ли на тази история?

— Наистина е видяла нещо.

— Не това те попитах.

Кейн бавно поклати глава.

— На нито една проклета дума — призна той. — А ти?

Лайън също поклати глава.

— Това е най-нелогичната история, която някога съм чувал. Но, по дяволите, ако казва истината, трябва да ѝ помогнем.

— А ако не? — попита Кейн, предварително знаейки отговора.

— В такъв случай, по-добре си пази гърба.

— Лайън, нали не мислиш...

Другият не му позволи да довърши мисълта си.

— Ще ти кажа какво мисля — прекъсна го той. — Първо, не си обективен. Не те виня, Кейн. И аз реагирах по отношение на Кристина по същия начин, по който ти сега реагираш на Джейд. Второ, тя е в опасност и сега ти също си в опасност. Това са единствените факти, които можем да приемем за истина.

Кейн знаеше, че приятелят му е прав. Облегна се назад в канапето.

— А сега ми кажи какво ти подсказва интуицията.

— Вероятно всичко това има нещо общо с баща ѝ — предположи Лайън, присвивайки рамене. — Ще проуча какъв е бил граф Уейкърфийлд. Сигурен съм, че Ричардс ще може да ми помогне.

Кейн понечи да възрази, но после промени решението си.

— Няма да навреди — каза той. — Но започвам да се чудя, дали брат й не стои зад това. Не забравяй, Лайън, че Нейтън бил заминал за Лондон, за да помогне на приятел в беда и тогава е започнало всичко.

— Ако приемем, че казва истината.

— Да — съгласи се приятелят му.

Лайън въздъхна дълбоко.

— Искам да те питам още нещо. — Гласът му бе приглушен, но настойчив. — Вярваш ли й?

Кейн впери поглед в другаря си за една дълга минута преди да отговори:

— Ако търсим логика в тази странна ситуация...

Лайън поклати глава.

— Ценя много инстинктите ти, приятелю. Отговори ми.

— Да — отговори Кейн с усмивка. За първи път в живота си загърбваше здравия разум. — Вярвам й и бих й поверил живота си, но не мога да ти дам дори и една логична причина за това. Звучи ли ти логично, Лайън?

Приятелят му се усмихна.

— Аз също й вярвам. Но нямаш и най-малката представа защо й вярваш, нали?

Лайън звучеше доста снизходително. Кейн повдигна вежда в отговор.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Вярвам й само защото ти й се доверяваш — обясни маркизът. — Инстинктите ти никога досега не са те подвеждали. Спасявал си ми живота неведнъж и то само защото съм се вслушвал в думите ти.

— Все още не разбирам какво искаш да кажеш — припомни му Кейн.

— Повярвах на Кристина — обясни Лайън. — Почти от самото начало. Кълна ти се, че това бе сляпа вяра. И естествено трябваше да се потрудя малко, за да я спечеля, но сега се налага да подкрепя съпругата си. Кристина, както знаеш, има някои доста странни възгледи, но този път напълно съм съгласен с нея.

— И за какво?

— Смятам, скъпи приятелю, че наистина си срещнал съдбата си. — Той се разсмя тихичко и поклати глава. — Господ да ти е на помощ, Кейн, защото тепърва ще трябва да се бориш за нея.

СЕДМА ГЛАВА

Дамите чакаха мъжете във фоайето. Голяма, пъстра, сиво-бяла раница лежеше на пода между тях.

Кейн се опита да я повдигне, но само поклати глава:

— За бога, Джейд, нито един кон няма да може да носи този товар. Горкото животно ще се срине под тежестта ѝ.

Той коленичи, отметна капака и надникна вътре. Последва тихо подсвирване:

— Това си е цял проклет арсенал! — каза той на Лайън. — Кой натъпка всичко това тук?

— Аз — отговори Кристина. — Само няколко оръжия, които сметнах, че ще са необходими на Джейд да защити и двама ви.

— Оръжия, от които Джейд ще се нуждае, за да ме защити? — изгледа я той невярващо. — Лайън, да не би жена ти да ме обиди току-що?

Приятелят му кимна, докато се усмихваше:

— Определено, Кейн. Също така би трябвало да се извиниш сега и да забравиш за това.

— И защо, за бога, трябва да се извинявам?

— Ще спести време — обясни Лайън, като полагаше усилия да не се разсмее. Кейн изглеждаше наистина озадачен.

— Женитбата те е размекнала — измърмори той.

— Мек като масло — съгласи се другият с широка усмивка.

Кейн отново насочи вниманието си към раницата и започна да вади ненужните вещи от нея.

Двете дами възклицаваха тревожно, докато той хвърляше на пода няколко дълги ножа, два пистолета и една тежка, зловещо изглеждаща верига.

— Тези няма да ви трябват, Джейд. А и вие сте прекалено плаха, за да ги използвате.

Тя вече бе започнала да събира оръжията от пода.

— Оставете ги тук, мой малък воине.

— О, така да бъде — измърмори тя. — И спрете да използвате тези гальовни думи, сър. Запазете ги за другите жени в живота си. Не съм ви нито скъпа, нито любима и със сигурност не съм вашият воин. Не ме гледайте с такова невинно изражение, Кейн. Кристина ми разказа всичко.

Той все още се опитваше да разбере за какво му говори.

— Да не би във вашето объркано съзнание думата „войн“ да е гальовна?

— Разбира се, грубиян такъв! — отвърна тя. — Няма да настоявам да ми се извините за това, че ме нарекохте побъркана, само защото най-вероятно все още сте разстроен от новината, че градската ви къща е изгоряла.

На Кейн му се прииска да изръмжи от отчаяние. Извади всичко ненужно от раницата, след което отново я закопча.

— Благодаря ти за положените усилия, Кристина, но предполагам, че всички тези оръжия може да ти потрябват, за да пазиш Лайън. Да тръгваме, Джейд — нареди й той. Взе раницата с една ръка и сграбчи ръката й с другата. Стисна я толкова силно, че я заболя.

Но това нямаше значение, тъй като бе изключително доволна от себе си. Бе успяла да разкаже историята си, така че едновременно да накара Кейн да й повярва и да го обърка. Изражението му издаваше, че в момента му бе изключително трудно да мисли.

Позволи му да я повлече към задната врата. Конярят на Лайън бе подготвил и довел два коня за тях. Точно преди Джейд да излезе през вратата, Кристина протегна ръце към нея и силно я прегърна.

— Бог да е с вас — прошепна тя.

Кейн привърза раницата към гърба на коня си и след това я настани върху другия. Тя махна за сбогом, докато двамата излизаха през задните порти.

Джейд отново хвърли поглед през рамо и се опита да запечата в съзнанието си усмивката на Кристина, както и намръщеното лице на Лайън, защото бе убедена, че нямаше да ги види вече.

Новата й приятелка бе споменала думата „съдба“ повече от веднъж. Тя вярваше, че двамата с Кейн са предопределени един за друг. Но Кристина нямаше представа за истинската ситуация. Затова Джейд се страхуваше, че когато Кристина разбере истината, няма да иска да я види отново.

Беше ѝ много тежко да мисли за това. Наложих си да се съсредоточа върху единствената причина, поради която бе тук сега. Нейно задължение беше да защити Кейн, докато Нейтън се върне. Това беше всичко. Съдбата ѝ беше предрешена преди години.

— Стой по-близо до мен, Джейд — каза ѝ Кейн през рамото.

Тя веднага приближи коня си до неговия. Очевидно бе избрал обиколен маршрут, за да напуснат Лондон. Минаха през предградията, а след това се върнаха обратно по стъпките си, за да се убедят, че никой не ги следи.

Поеха по пътя на север цял час след като бяха излезли от града.

По принцип, не би трябвало да им отнеме повече от три часа да стигнат целта си, но заради предпазливостта на Кейн, когато излязоха на главния път бяха изминали едва половината от разстоянието.

Джейд разпозна местността.

— Скоро ще стигнем до каретата на Нейтън, ако не са я преместили — каза тя.

Оказа се, че е по-далеч, отколкото си спомняше. Яздиха около половин час без да видят и следа от каретата, затова Джейд реши, че вече някой я бе преместил.

Тогава, след още един остър завой, най-накрая я забелязаха отстрани на тясната клисура.

Кейн не продума. Изражението му, обаче, бе мрачно докато минаваха покрай нея.

— Е? — попита тя.

— Добре де, напълно е унищожена — отговори ѝ той.

Усети гнева в гласа му и се разтревожи, че обвинява нея за случилото се.

— Само това ли ще кажете? — попита тя. Смушка коня си и се изравни с неговия, за да види лицето му. — Не ми повярвахте, нали? Затова сте ядосан.

— Вече ви вярвам — сряза я той.

Измина една минута преди да осъзнае, че няма да ѝ каже нищо повече.

— И? — попита го, с надеждата да получи извинение.

— И какво?

— Нищо повече ли няма да кажете? — настоя тя.

— Бих могъл да добавя, че веднага щом открия копелетата, които са сторили това, ще ги убия — отговори той с тих, смразяващ глас. — И след като умрат ще подпаля телата им, за да съм сигурен, че ще горят в ада. Да, бих могъл да го кажа, но това само ще ви разстрои, нали Джейд?

Докато говореше, тя го гледаше с широко отворени очи. Изобщо не се съмняваше, че би изпълнил без колебание закана си. Тя потръпна от ужас.

— Да, Кейн. Бих се разстроила да го чуя. Не можете просто така да убивате хората, независимо колко сте им ядосан.

Той рязко дръпна юздите и закова коня си точно до нейния. След това се пресегна и я сграбчи за врата. Бе толкова изненадана, че не направи опит да се отдръпне.

— Аз се грижа за това, което си е мое.

Реши да не спори с него. Изглеждаше така сякаш би я удушил, ако го направи. Просто го гледаше и чакаше да я пусне.

— Разбирате ли какво ви казвам? — настоя той.

— Да — отговори тя — Защитавайте това, което ви принадлежи. Разбрах.

Кейн поклати глава. Тази невинна девойка всъщност се опитваше да го успокои. Внезапно той рязко я придърпа към себе си и я целуна. Настойчиво. Обсебващо.

Почувства се по-объркана от всякога. Кейн се отдръпна и се взря в очите ѝ.

— Време е да разберете, Джейд, че ще бъдете моя.

— Време е да разберете, Кейн, че няма да принадлежа на никой мъж.

Изглежда го бе вбесила. Тогава, за части от секундата, изражението му омекна и нейният мил закрилник се появи отново. Джейд почти въздъхна от облекчение.

— Трябва отново да изоставим главния път — каза той, нарочно сменяйки темата.

— Кейн, искам да разберете...

— Спрете да спорите — прекъсна я мъжът.

Тя кимна и понечи да смушка коня си надолу по склона, когато той пое юздите от ръцете ѝ и я премести в скута си.

— Защо трябва да яздя с вас? — попита тя.

— Защото сте уморена.

— И откъде знаете?

Той се усмихна за първи път от дълго време:

— Знам.

— Така е, изморена съм — призна тя. — Кейн, дали конят на Лайън ще ни последва? Приятелят ви ще се разстрои много, ако се изгуби.

— Ще ни последва — беше отговорът му.

— Добре — съгласи се тя. След това обви ръце около кръста му, допря лице до гърдите му и прошепна — Миришете толкова хубаво.

— Вие също — каза ѝ той.

Звучеше така все едно мислите му бяха някъде другаде. От друга страна, явно бе решил да избере най-трудният маршрут през гората. Джейд се примири с това неудобство цели десет минути, след което попита:

— Защо усложнявате пътуването ни толкова много?

Кейн повдигна още един ниско провиснал клон преди да ѝ отговори.

— Следят ни.

Твърдението, изречено толкова категорично, я шокира така, както би я шокирало ако някой непознат да я ощипе по дупето. Но веднага след това извика възмутено:

— Не е вярно! Щях да забележа!

Опита се да се отдръпне от него, за да може да погледне през рамото му и да се убеди сама, но Кейн не ѝ позволи дори да помръдне.

— Всичко е наред — каза той. — Все още са далеч.

— Откъде знаете? — попита тя. — Преследват ни още след като излязохме от Лондон, така ли? Не, разбира се, че не. Със сигурност щях да ги забележа. Колко човека предполагате, че са? Убеден ли сте в това?

Той я стисна, за да я накара да млъкне.

— Да, убеден съм — беше отговорът му. — Следят ни от около три, може би четири мили. По-конкретно, откакто прекосихме границите на имението ми. Мисля, че са шест или седем човека.

— Но...

— Забелязах ги последния път, когато се върнахме по следите си, за да ги прикрием — обясни ѝ той търпеливо.

— Аз също бях там, ако си спомняте — възпротиви се тя, — но не видях никого. — Звучеше ядосана. Кейн не знаеше как да си обясни реакцията ѝ. — Далеч ли е къщата ви?

— На около петнадесет минути разстояние — отговори ѝ той.

Не след дълго стигнаха до една полянка в гората. Джейд се почувства като в страната на чудесата.

— Много е красиво тук — прошепна тя.

От двете страни на покритата с тучна трева поляна течеше тесен поток, лениво спускащ се по склон, до който се намираше малка колиба. През клоните, ограждащи това парченце от рая, се процеждаше слънчева светлина.

— Вероятно пазачът на дивеча е вътре — предположи тя. — Може би той ще ни помогне да заловим онези негодници.

— Колибата е изоставена.

— Тогава ще трябва сами да ги хванем. Всичките ли пистолети извадихте от раницата?

Не ѝ отговори.

— Кейн? Няма ли да спрем?

— Не! — отговори ѝ той. — Ще минем по прекия път.

— Друго място ли сте избрали да ги причакаме?

— Първо ще ви заведа вкъщи, Джейд. Не искам да поемам никакви рискове докато сте с мен. Сега наведете глава и си затворете устата. След малко нещата ще загрубейт.

Тъй като пак се беше намусил, тя направи това, което ѝ бе казано. Усещаше брадичката му да се опира до върха на главата ѝ докато притискаше лицето си в основата на врата му.

— Някой ден бих искала да се върна отново тук — прошепна тя.

Не обърна внимание на забележката ѝ. И изобщо не беше преувеличил, като каза, че нещата ще загрубейт. Веднага щом излязоха на открито, Кейн подкара коня си в див галоп. Джейд почувства като че ли отново лети във въздуха. Само че не беше съвсем същото усещане, както когато полетя в Темза, защото сега закрилникът ѝ я държеше здраво.

Който и да стоеше зад това предателство, бе изпратил хора в имението на Кейн, за да го причакат. Джейд се безпокоеше да не попаднат в засада, когато наблизат главните постройки. Молеше се хората ѝ да са там, за да могат да поемат те битката.

* * *

Тъкмо щяха да стигнат до билото и прикритието на дърветата, когато се чуха първите pistolетни изстрели. Джейд не знаеше как да защити гърба на Кейн. Опита се да се извърти в ръцете му, за да види откъде идва заплахата, докато инстинктивно бе разперила дланите си върху раменете му в опит да го предпази.

Изстрелите идваха от югоизток. Точно когато бе успяла да се намести върху лявото му бедро, проехтя още един изстрел.

— Не мърдай! — докато Кейн й нареждаше в ухото какво да прави, тя усети пареща болка от дясната си страна. Изпъшка леко и се опита да погледне към кръста си. Имаше чувството, че все едно я е ударил лъв с лапа, с извадени нокти. Но почти веднага болката започна да отслабва. Чувстваше само дразнещо парене отстрани и тя реши, че някой от клоните през които препускаха, я бе одраскал. Мястото изтръпна и тя реши повече да не мисли за тази незначително драскотина.

— Почти стигнахме у дома — каза Кейн.

Бе толкова разтревожена, че забрави да се преструва на изплашена.

— Пази си гърба, когато наближим къщата — нареди му тя.

Той не отвърна на заповедта й. Пое по пътеката, водеща право към конюшните. Хората му сигурно бяха чули пукотевицата, защото поне десет от тях вече тичаха към гората със заредени пушки.

Кейн изкрещя на главния коняр да отвори вратите и влетя вътре. Конят на Джейд ги последва в галоп. Главният коняр сграбчи юздите и вкара кобилата в първото отделение преди още маркизът да успее да свали младата жена на земята.

Хватката му около кръста й накара болката отново да се върна. Тя прехапа долната си устна, за да не му се разкрещи.

— Кели! — изкрещя Кейн.

Нисък и набит мъж на средна възраст с руса коса и буйна брада, дотърча веднага.

— Да, милорд?

— Остани тук при Джейд! — заповяда той. — Залости вратите и не ги отваряй докато не се върна.

След това се опита да яхне отново коня си, но Джейд го сграбчи за палтото и рязко го дръпна.

— Да не сте откачили? Не можете да излезете обратно навън.

— Пуснете ме, скъпа — каза той. — След малко се връщам.

Той свали ръцете ѝ от себе си и нежно я побутна към една от клетките. Обаче Джейд нямаше никакво намерение да се отказва и го хвана здраво за реверите.

— Но, Кейн — изплака тя, докато той отново се опитваше да се освободи от ръцете ѝ. — Те искат да ви убият.

— Знам, скъпа.

— Тогава защо...

— Защото смятам аз да ги убия пръв.

Осъзна, че не е трябвало да бъде толкова откровен с нея, веднага щом тя обви ръце около кръста му и стисна изненадващо силно.

И двамата чуха още два изстрела, докато той се опитваше да се откопчи от ръцете ѝ.

Кейн предположи, че хората му са овладели положението. Джейд се молеше нейните хора да са се намесили навреме и да са прогонили злодеите.

— Затвори вратите след мен, Кели! — извика Кейн след като бързо се метна на коня си и го смушка с шпорите си.

Минута или две след като той бе излязъл, се чу още един изстрел. Младата жена се втурна покрай главния коняр към малкото квадратно прозорче и погледна навън. След като не видя тялото на Кейн, проснато на поляната наред локва кръв, тя започна да диша спокойно отново.

— Няма абсолютно нищо, за което да се тревожа — измърмори тя.

— По-добре се махнете от прозореца — прошепна Кели зад гърба ѝ.

Тя не му обърна внимание, докато той не започна да я дърпа за ръката.

— Милейди, моля ви, изчакайте маркиза на по-безопасно място. Елате да седнете ето тук — продължи той. — Господарят ще се върне скоро.

Тя не можеше да седи. Както и не можеше да спре да крачи напред-назад и да се терзае. Молеше се Матю и Джъмбо да са се

погрижили за натрапниците. Двамата бяха едни от най-верните ѝ хора. Бяха обучени много добре, Черния Хари се беше погрижил лично за това.

Кейн беше виновен за всичко, реши тя накрая. Със сигурност нямаше да се тормози толкова сега, ако той не се беше оказал толкова различен от човека, за когото тя бе чела в досието му. Изглежда в него живееха две съвършено различни личности. О, тя знаеше, че всичко написано за него в досието бе истина. Началниците му го бяха описали като студен и методичен човек, когато мисията му изискваше да взема хладнокръвни решения.

Но мъжът, с когото се бе запознала не беше студен или безчувствен. Тя заложи на вродения му инстинкт да бъде закрильник, но вярваше, че въпреки това ще ѝ бъде трудно да го убеди. Той изобщо не беше труден за убеждаване. Оказа се грижовен човек, който вече я бе взел под крилото си.

Проблемът, разбира се, беше в това противоречие. А Джейд не обичаше противоречията. Това го правеше непредсказуем. А непредсказуем означаваше опасен.

Вратите внезапно се разтвориха. Кейн бе застанал, а зад гърба му се виждаше все още запъхтия и покрит с пяна кон.

Тя изпита такова облекчение, че той е в безопасност, че коленете ѝ омекнаха. Всеки мускул в тялото ѝ я заболя. Наложил се да седне на стола, който Кели бе донесъл, преди да проговори:

— Значи сте добре, все пак? — успя да попита накрая.

Кейн си помисли, че изглежда така като че ли всеки момент ще се разплаче. Усмихна ѝ се, за да я успокои, след което поведе коня си навътре в конюшнята. Подаде поводите на коняря и с едно махване на ръката, отпрати хората, които го бяха последвали. След това небрежно се облегна на стената до нея. Преднамерено се опитваше да я накара да повярва, че не се е случило нищо необичайно.

— Всичко вече беше приключило, когато стигнах до гората.

— Всичко беше приключило? Но как така? — попита тя. — Не разбирам.

— Явно са променили намеренията си — каза той.

— Не е необходимо да ме лъжете! — извика тя. — И спрете да се държите така все едно обсъждаме реколтата. Кажете ми какво стана!

Той въздъхна дълбоко.

— Битката беше почти приключила, когато стигнах там.

— Кейн, спрете да ме лъжете! — настоя тя.

— Не ви лъжа — възропта той.

— Тогава спрете да говорите несвързано — нареди му тя. — Вие сте този, който мисли логично, помните ли?

Никога преди не му беше говорила с такъв тон. Боже, звучеше като някой командир. Кейн се усмихна.

— Проклет да съм, но по-странно нещо не бях виждал — призна той. — Хванах двама от тях и продължихме да търсим останалите, но когато стигнахме до мястото, те бяха изчезнали.

— Избягали са?

Той поклати глава.

— Личеше си, че е имало битка.

— Тогава сигурно твоите хора...

— Бяха с мен — прекъсна я той.

Джейд скръсти ръце в скута си и сведе поглед, за да не може да види лицето ѝ. Страхуваше се, че няма да може да прикрие облекчението или задоволството си. Матю и Джъмбо се бяха справили чудесно.

— Прав сте, наистина е странно — съгласи се тя.

— Но доказателствата за битка бяха на лице — продължи той, наблюдавайки я внимателно.

— Доказателства? — прошепна тя. — Какви доказателства?

— Отпечатъци от стъпки... кръв по листата — отговори той. — Имаше и други следи, но не открихме нито едно тяло.

— Мислите ли, че може да са се скарали помежду си?

— Без да издадат звук? — попита той невярващо.

— Нищо ли не чухте?

— Не! — Кейн стоеше все така облегнат на стената с поглед, вперен в Джейд.

Тя отвърна на погледа му. Мина ѝ през ума, че може би все още преценяваше информацията, която бе научил през последните няколко часа, но странното изражение върху лицето му я тревожеше. Внезапно си припомни една история, която Черния Хари обичаше да ѝ разказва за удивителните, непредсказуеми мечки гризли, скитащи се из пустошта на Америка. Животните били изключително коварни. Според Хари, че те били в действителност много по-умни от ловците. Много

често примамвали хората в капан или ги нападали в гръб. Нещастният, нищо не подозиращ ловец обикновено умираше преди още да разбере, че на практика от преследвач се е превърнал в преследван.

Дали Кейн беше толкова лукав колкото една гризли? Тази възможност я смрази.

— Кейн, плашите ме, когато ме гледате така — прошепна тя. — Неприятно ми е, когато се мръщите.

Тя закърши ръце, за да подчертае тази лъжа.

— Вече съжалявате, че се забъркахте в тази каша, нали? Не мога да ви виня, сър — каза Джейд с мелодраматичен тон в гласа си. — Ако останете с мен, накрая ще се самоубиете. Аз съм като котките — кимна тя с глава. — Нося лош късмет на хората. Просто ме оставете тук в плевнята, а вие се приберете в дома си. Когато се стъмни, ще си тръгна обратно към Лондон.

— Струва ми се, че отново ме обидихте — провлачено изрече той. — Вече ви обясних, че никой не може да докосва това, което ми принадлежи.

— Аз не ви принадлежа, така че... — рязко каза тя, донякъде раздражена, че той не се е впечатлил от малкия ѝ театър. Не трябваше ли вече да се е втурнал да я утешава? — Не можете просто така да решите, че аз... О, няма значение! Чувството ви за собственост е прекалено силно развито, нали?

Той кимна.

— Такъв съм си по природа, Джейд, и вие ще бъдете моя.

Звучеше напълно решен това да се случи. Тя смело срещна погледа му.

— Не само че грешите, сър, но сте и ужасно упорит. Обзалагам се, че никога не сте споделяли играчките си с другите деца.

Дори не му даде време да отговори на това твърдение:

— И все пак, не исках да ви обидя.

Той я изправи на крака. Обви с ръка раменете ѝ и я поведе към вратата.

— Кейн?

— Да?

— Не можете да продължавате да ме защитавате.

— И защо така, скъпа моя?

— Един баща не бива да изгуби и двамата си синове.

Тази жена определено не вярваше в способностите му особено много, помисли си той. Но пък звучеше толкова изплашена, затова той реши да направи изключение.

— Да, така е — отвърна й. — Брат ви също не би трябвало да изгуби единствената си сестра. Слушайте ме внимателно сега. Не съжалявам, че ме въвлякохте във всичко това и нямам никакво намерение да ви изоставя. Аз съм вашият закрилник, помните ли?

Тя изглеждаше изключително сериозна.

— Вие не сте само мой закрилник. Вие се превърнахте в мой ангел хранител.

Преди дори да успее да й отговори, тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Не трябваше да правя това — каза тя, усещайки, че се изчервява. — Обикновено не показвам чак толкова много привързаността си, но когато съм около вас... ами, установих, че ми харесва да ме прегръщате. Наистина ми е странна тази внезапна промяна в мен. Мислите ли, че може да съм развратница?

Той не се засмя. Тя изглеждаше толкова откровена, че той не искаше да нарани чувствата й.

— Радвам се, че ви харесва да ви докосвам. — Спря се точно пред вратата и сведе глава да я целуне. — Аз пък установих, че обожавам да ви докосвам. — Устата му превзе нейната. Целувката беше продължителна и упойваща. Езикът му потърка меките й устни, докато не се разтвориха и се вмъкна с мързелива настойчивост между тях. Когато се отдръпна от нея, на лицето й отново бе изписано невероятно изумление.

— Докато яздехме насам, се опитахте да направите и невъзможното, за да ме предпазите, нали?

Тя беше толкова изненадана от въпроса му, че не можа да измисли никакво правдоподобно обяснение.

— Какво съм направила?

— Опитахте се да ме защитите — отговори той. — Когато разбрахте, че изстрелите идват от...

— Не съм — прекъсна го тя.

— И онази нощ, когато се хвърлихте отгоре ми и паднахме на земята, вие всъщност спасихте живота ми — продължи той, все едно не го беше прекъсвала.

— Не го направих заради това! — възкликна тя. — Бях изплашена.

Изражението му не издаваше какво мисли.

— Ако се случи още веднъж, обещавам да стоя далеч от вас — нападна го тя. — Моля да ме извините, ако се държа нелогично, Кейн. Разбирате ли, досега не ми се бе случвало да ме преследват или да стрелят по мен, или... знаете ли, не се чувствам много добре в момента. Да, определено ми е лошо.

Отне му малко време, за да разбере, че бе сменила темата.

— Главата ли ви боли, скъпа? Трябваше да помоля Кристина да се погрижи за тази цицина.

Младата жена кимна.

— Боли ме и главата, и стомахът, а също и тук отстрани — уведоми го тя и се отправи към входа на къщата.

Джейд изпитваше облекчение, че малките ѝ болестки бяха отклонили вниманието му. Огледа се наоколо и за първи път забеляза колко е красив пейзажът. Когато завиха зад ъгъла, тя рязко спря.

Алеята изглеждаше така все едно нямаше край. От двете ѝ страни се извисяваха множество дървета, от които, по преценка на Джейд, болшинството бяха поне стогодишни. Високо над покритата с чакъл алея, надвисналите им, преплетени клони образуваха очарователен балдахин.

Къщата бе триетажна и бе построена от червени тухли. Редицата от бели колони пред нея ѝ придаваха величествен вид. На всеки един от високите, продълговати прозорци се виждаха бели драпирани завеси, закрепени към стената с еднакви черни ленти. Входната врата също беше боядисана в черно и дори от мястото, където се намираха, бе очевидно вниманието, с което е бил избран всеки един детайл.

— Не сте ми споменали, че сте толкова богат — обяви тя. Раздразнението от този факт си личеше в гласа ѝ.

— Не се лишавам от удобства — отговори той леко пренебрежително.

— Удобства? Тази къща може да си съперничи с Карлтън Хауз^[1].

Внезапно се почувства не на място като риба на сухо. Бутна ръката му от раменете си и продължи:

— Не харесвам богати мъже.

— Много лошо — отвърна той, смеейки се.

— И защо да е много лошо?

Кейн се опитваше да я накара да продължи напред. Беше се спряла в подножието на стълбите и се взираше в къщата като че ли тя представляваше някаква заплаха за нея. Можеше да види страха в очите ѝ.

— Всичко ще е наред, Джейд — каза. — Не се страхувайте.

Тя реагира на думите му все едно току-що бе обидил семейството ѝ.

— Не се страхувам — каза му високомерно и го изгледа свирепо.

Скастри го инстинктивно — как смее да я обвини в такъв грях, но бързо осъзна грешката си. По дяволите! Предполагаше, че се страхува. А сега Кейн отново я гледаше с онова неразгадаемо изражение върху лицето.

Никога не би допуснала тази грешка, ако не се намираще в такова окаяно състояние. Господи, болеше я!

— Обиждате себе си, като казвате, че се страхувам — обясни му тя.

— Аз какво?

— Кейн, ако още ме е страх, това би означавало, че ви нямам никакво доверие, нали? — Неочакваната ѝ усмивка отвлече вниманието му. — А и що се отнася до това — добави тя, — преброих единадесет въоръжени мъже. Предполагам, че работят за вас, след като все още не са се опитали да ни застрелят. Всъщност, фактът, че вече сте взели мерки за сигурността ни, е достатъчен да ме успокои.

Усмивката ѝ стана още по-широка, защото предположи, че отново я мисли за побъркана. След това се спъна. Този път не бе трик, за да отвлече вниманието му. Наистина се препъна и щеше да падне на земята, ако Кейн не я бе хванал.

— Краката не ме държат — обясни тя припряно. — Не съм свикнала да яздя толкова дълго време. Кейн, махнете ръката си от кръста ми. Причинявате ми болка.

— Кое ли не ви причинява болка, скъпа? — попита я той с тон, изпълнен със смях. И все пак от очите му струеше нежност.

Тя се опита да се престори, че е възмутена.

— Не забравяйте, че съм жена все пак. Самият вие казахте, че жените са слаби. Затова ли сега изглеждате толкова самодоволен сега, сър? Защото потвърдих възмутителното ви мнение?

— Когато ме погледнете така, явно забравям колко ме обърквате. Имате най-красивите очи, скъпа. Мисля, че вече знам как би изглеждал зеленият огън.

Бавното му секси намигване ѝ подсказа, че се опитва да я обърка. Закачаше се с нея. Когато се наведе да целуне върха на главата ѝ, тя едвам се сдържа да не изпусне една доволна въздишка и забрави за всичките си болки.

Тогава входната врата се отвори и привлече вниманието на Кейн. Той я смушка лекичко и тя се обърна точно когато на входа се появи висок, възрастен мъж.

Изглеждаше досущ като страховита готическа фигура. Джейд предположи, че това е икономът на къщата. Беше облечен целият в черно, с изключение на бялото шалче, разбира се, и строгите му маниери напълно съответстваха на официалното му облекло. Слугата изглеждаше все едно е бил топнат в леген за колосване, а след това оставен да изсъхне.

— Това е моят иконом Стърнс — обясни Кейн. — Не му позволявайте да ви изплаши, Джейд — добави, когато тя пристъпи, за да е по-близо до него. — Изпадне ли в някое от своите настроения, става наистина плашещ.

Чувството на привързаност, което усети в гласа на Кейн ѝ подсказа, че изобщо не се страхува от него.

— Ако Стърнс ви хареса, а аз съм сигурен, че точно така ще стане, ще ви защитава дори с цената на живота си. Той е най-лоялният човек, когото познавам.

Мъжът, за когото говореха, слезе по стълбите с горда крачка. Когато стигна до господаря си, той сковано се поклони. Джейд забеляза посребрените му слепоочия и реши, че е някъде между петдесет и пет и шестдесетгодишен. Некрасивото му лице и прошарена коса ѝ напомняха за чичо ѝ Хари.

Веднага го хареса.

— Добър ден, милорд — поздрави Стърнс преди да погледне Джейд. — Добре ли мина лова?

— Не съм ходил на лов — отвърна Кейн.

— Значи pistolетните изстрели, които чух, са били само за упражнение?

Слугата не си бе направил труда да погледне към господаря си, докато изричаше въпроса си, а продължаваше да изучава Джейд.

Кейн се усмихна. Поведението на Стърнс го забавляваше изключително много. Слугата му трудно допускаше да бъде смутен или объркан, но сега очевидно се чувстваше точно така. Кейн знаеше, че в момента полага неимоверни усилия да запази непоклатимото си присъствие на духа.

— Преследвах хора, а не дивеч — обясни господарят му.

— И имахте ли успех? — попита Стърнс с тон, който издаваше, че отговорът изобщо не го интересува.

— Не — отговори Кейн. Той въздъхна очевидната липса на внимание от страна на иконома му. И все пак му беше трудно да вини човека, че е омагьосан от Джейд. И с него се бе случило същото. — Така е, Стърнс, много е красива, нали?

Икономът рязко кимна и с усилие на волята погледна към господаря си.

— Така е, милорд — съгласи се той. — Но все още не мога да преценя какъв е характерът ѝ. — Той скръсти ръце на гърба си и кимна леко към Кейн.

— Ще откриеш, че характерът ѝ е също толкова привлекателен — отвърна Кейн.

— Милорд, никога преди не сте водили дама у дома.

— Не, не съм.

— И тя е наша гостенка?

— Да — отвърна Кейн.

— Дали не си въобразявам повече отколкото би трябвало?

— Не, Стърнс, не си въобразяваш — поклати глава Кейн.

Икономът повдигна вежди и отново кимна.

— Крайно време беше, милорд — каза Стърнс. — Да наредя ли да приготвят една от стаите за гости или дамата ще се настани във вашите покои?

Тъй като този греховен въпрос бе зададен с толкова сух и прозаичен тон, а и защото все още се чувстваше оскърбена от невъзпитаното им поведение, докато я обсъждаха все едно не е там, на Джейд ѝ отне известно време, за да разбере обидните им намеци. Едва когато напълно осъзна какво точно предлага Стърнс, тя успя да реагира. Отдръпна се от Кейн и пристъпи към иконома.

— Тази дама ще получи собствена стая, добри човече. Стая със солидна заключалка на вратата. Ясно ли се изразих?

Стърнс се изпъна като струна.

— Разбрах ви чудесно, милейди — обяви той. Въпреки че гласът му бе изпълнен с достойнство, тя ясно видя веселите искрици в кафявите му очи. Това беше поглед, с който досега бе удостояван само Кейн. — Самият аз ще проверя резето — добави икономът, като многозначително погледна работодателя си.

— Много ви благодаря, Стърнс — отвърна Джейд. — Разбирате ли, имам много врагове, които ме преследват и няма да мога да си почина пълноценно, ако се тревожа, че някои определени джентълмени могат да се промъкне в стаята ми посред нощ, за да ми облекат нощницата. Можете да разберете това, нали?

— Джейд не започвайте... — поде Кейн.

— Кейн предложи да ме заведе при майка си и баща си, но аз не можех да приема това, Стърнс — продължи тя, пренебрегвайки грубото прекъсване на закрилника си. — Не искам да въвличам скъпите му родители в тази жалка история. Когато някой е преследван като бясно куче, то този някой няма време да се тревожи за репутацията си. Не сте ли съгласен сър?

Икономът премигна няколко пъти докато слушаше обясненията на Джейд, след което кимна, когато тя го дари с очарователния си, очаквателен поглед.

В далечината проехтя гръмотевица.

— Ще подгизнем целите, ако се забавим още малко тук навън — каза Кейн.

— Стърнс, искам да изпратиш Паркс да доведе лекаря, преди да се е разразила бурята.

— Кейн, това наистина ли е необходимо? — попита Джейд.

— Да, необходимо е.

— Болен ли сте, милорд? — попита икономът, а погледът му издаваше очевидната загриженост.

— Не! — отговори господарят му. — Искам Уинтърс да прегледа Джейд. Преживяла е доста прежеждия.

— Прежеждия? — попита Стърнс, като отново се обърна към Джейд.

— Той ме хвърли в Темза — обясни тя.

Слугата само повдигна вежди при това твърдение. Младата жена кимна, изключително доволна от очевидния му интерес.

— Не това преживяване имах предвид — измърмори младият мъж. — Джейд има доста неприятна цицина на главата. Затова е леко замаяна.

— О, това ли — възрази Джейд. — Вече почти не ме боли или поне не толкова, колкото тук отстрани — добави тя. — Не искам лекарят ви да ме опипва. Няма да го позволя.

— Ще ви прегледа — отговори Кейн — Обещавам ви, че няма да ви опипва. Аз няма да му позволя.

— Страхувам се, че Уинтърс няма да може да дойде, госпожице — прекъсна ги Стърнс. — Изчезнал е от известно време.

— Изчезнал?

— От малко повече от месец — обясни Стърнс. — Да потърся ли друг лекар? Майка ви се обърна към сър Харуик, когато не успя да открие Уинтърс. Доколкото знам, е доволна от услугите му.

— На кого са били необходими услугите на сър Харуик? — попита Кейн.

— Заради баща ви, въпреки че той буйно протестираше — обясни икономът. — Много е отслабнал и това силно разтревожи майка ви и сестрите ви.

— Той тъгува за Колин — каза младият мъж с рязък, уморен глас. — Надявам се Господ да му помогне да излезе от това състояние по-скоро. Добре, Стърнс, изпрати Паркс за Харуик.

— Няма да пращате Паркс за лекаря — заповяда му Джейд.

— Джейд, сега не е моментът да сте противите.

— Милейди, какво ви се е случило при това злополучно премеждие? Да не би някой да ви е ударил по главата?

— Не — отговори срамежливо и сведе поглед към земята. — Паднах. Моля ви, Стърнс, не се безпокойте заради мен — добави тя, когато го погледна и съзря съчувствения му изражение. — Това е само една малка, незначителна цицина. Искате ли да я видите? — попита, като отметна косата от слепоочието си.

Движението отново я накара да почувства болката отстрани, но този път не успя да я прикрие.

Икономът изглеждаше изключително заинтересуван от нараняването ѝ, както и изключително загрижен. Кейн стоеше

отстрани и наблюдаваше как слугата му изведнъж се превърна в камериерка. Заеквайки, той изрази цялото съчувствие, на което беше способен, и когато Джейд се облегна на ръката му и двамата заизкачваха стъпалата, Кейн остана назад, взрян в тях.

— Трябва да си легнете веднага, мила госпожице — обяви Стърнс. — Как се случи така, че паднахте, милейди, ако бих могъл да си позволя дързостта, да ви попитам?

— Изгубих равновесие и се претърколих чак до края на стълбището — отговори тя. — Беше изключително несръчно от моя страна!

— О, не! Убеден съм, че изобщо не сте била несръчна — бързо вметна икономът.

— Много мило да го кажете, Стърнс. Знаете ли, болката не е толкова силна сега, но тази тук отстрани... ами, сър, не искам да ви притеснявам или да си помислите, че се оплаквам непрекъснато... Господарят ви вярва, че не правя нищо друго освен да се оплаквам и да плача. Точно това бяха думите му, сър. Да, той каза...

Кейн я настигна и я хвана за раменете.

— Дайте да видим какво ви има на кръста. Свалете си палтото.

— Не — отговори тя, докато влизаше във фоайето — Само ще го раздразните.

Слугите се бяха подредили в редица, в очакване да поздравят господаря си. Джейд мина покрай тях с грациозна походка, облегната на ръката на Стърнс.

— Сър, стаята ми в предната част на къщата ли е? Много се надявам да е така, защото бих искала да виждам през прозореца чудесната гледка към алеята и гората отвъд нея.

Заради жизнерадостния тон на гласа ѝ, Кейн реши, че тя преувеличава за силата на болката си.

— Стърнс, заведи я горе и я настани, докато аз се погрижа за някои неща тук.

Не изчака отговор, а се обърна и отново излезе навън през вратата.

— Намерете Паркс и му кажете да доведе лекаря — извика икономът от върха на стълбището. После се обърна към Джейд.

— Недейте да спорите повече, милейди. Изглеждате ми ужасно пребледнели. Също така не мога да не забележа, че ръцете ви са

студени като лед.

Младата жена бързо издърпа ръката си от неговата. Не беше осъзнала, че се бе държала за него, докато изкачват стълбите. Стърнс, разбира се, го беше забелязал. Горкото момиче явно наистина бе изтощено, защото в действителност вече трепереше.

— Слънцето скоро ще залезе. Ще вечеряте в леглото си — добави той. — Наистина ли господарят ми ви хвърли в Темза? — попита, когато видя, че тя се кани да оспори решението му.

Тя се усмихна.

— Да, наистина. И все още не се е извинил. Изхвърли също и торбата ми. Сега съм бедна като църковна мишка — добави тя, като гласът ѝ отново беше жизнерадостен. — Благодаря на Бога, че лейди Кристина ми зае някои от красивите си тоалети.

— Не ми изглеждате особено натъжена от настоящето си затруднено положение — отбеляза икономът. Той отвори вратата на стаята и отстъпи назад, за да може тя да влезе вътре.

— И каква полза има да се отчайвам? — попита тя — О, Стърнс, каква чудесна стая. Златният цвят ми е любим. Покривката на леглото копринена ли е?

— Сатенена — усмихна се Стърнс, като усети ентусиазма в гласа ѝ. — Мога ли да ви помогна да си свалите палтото, милейди?

Джейд кимна.

— Бихте ли отворили прозореца първо? Малко е задушно тук. — Тя се отправи към прозореца, опитвайки се да прецени разстоянието до гората. Матю и Джъмбо щяха да очакват сигнала ѝ след като мръкне. Щяха да очакват на някой от прозорците да се появи запалена свещ — знакът, за който се бяха уговорили предварително и който щеше да означава, че всичко е наред.

Джейд се обърна, когато Стърнс започна да сваля палтото ѝ.

— Ще го занеса да го почистят, милейди.

— Да, моля — каза тя. — Мисля, че има малка дупка от едната страна, Стърнс. Може ли да помолите да го закърпят?

Възрастният мъж не отговори. Джейд вдигна погледа си към него.

— Да не би да ви е лошо? — попита тя. Стори ѝ се, че кожата на лицето му внезапно бе позеленяла. — Седнете, Стърнс! Не ми се

обиждайте, но изглеждате така като че ли всеки момент ще припаднете.

Той поклати глава, когато тя го бутна да седне на стола до прозореца. Най-накрая икономът успя да си възвърне гласа. И се разкрещя с пълно гърло, за да призове господаря си.

* * *

Кейн беше точно в подножието на стълбите, когато чу вика на Стърнс.

— Сега пък какво е направила? — промърмори си той. Прелетя през фойето, където всички слуги отново бяха строени, махна им разсеяно и се втурна нагоре по стълбите.

Когато стигна до вратата на стаята, се закова на място от гледката, която се разкри пред очите му. Стърнс правеше отчаяни опити да се измъкне от креслото. Джейд се опитваше да го задържи на място, подпряла ръка на рамото му, докато му вееше с една тънка книжка, която държеше с другата си ръка.

— Какво за бога... Стърнс? Лошо ли ти е?

— Прималя му — обяви Джейд. — Кейн, помогнете ми да го преместим на леглото.

— Погледнете страната ѝ, милорд — запротестира Стърнс. — Скъпа госпожице, бихте ли престанали да махате нагоре-надолу с тази книга пред лицето ми? Кейн, погледнете тук отстрани.

Младият мъж разбра преди Джейд. Той бързо се приближи до нея, завъртя я настрани и когато видя кръвта, просмукала се в бялата ѝ блуза, му се прииска също да поседне.

— Мили Боже! — прошепна той. — О, скъпа моя, какво се е случило с вас?

Джейд ахна, когато видя за какво говори. Сигурно щеше да падне, ако той не я държеше.

— Скъпа, не разбрахте ли, че кръвите?

Изглеждаше объркана.

— Не, не разбрах. Мислех си, че ме е одраскал някой клон.

Стърнс се изправи от другата ѝ страна.

— Изгубила е доста кръв, милорд — прошепна той.

— Да, така е — съгласи се господарят му, като се опитваше да не звучи прекалено обезпокоен. Не искаше да я изплаши още повече.

Ръката му трепна, когато внимателно повдигна дрехата от кръста ѝ. Тя забеляза това.

— Зле е, нали? — попита шепнешком.

— Не гледайте към раната, скъпа — каза той. — Боли ли?

— В момента, в който видях кръвта, започна дяволски много да боли.

Джейд забеляза, че в дрехата на Кристина има дупка.

— Съсипали са хубавата блуза на приятелката ми — извика тя. — Направо са я пробили. Само погледнете тази дупка, Кейн. Точно с размерите на... на...

— Пистолетен изстрел? — предположи Стърнс.

Кейн беше успял да махне блузата и вече разпаряше долната ѝ риза с ножа си.

— Започва да губи съзнание — прошепна Стърнс. — По-добре я сложете на леглото преди да е припаднала.

— Няма да припадна, Стърнс. Също така, би трябвало да ми се извините, че дори сте си го помислили. Кейн, моля ви, пуснете ме. Не е прилично да ми късате дрехите. Сама ще се погрижа за раната.

Изведнъж Джейд отчаяно искаше да изгони двамата мъже от стаята си. Още от момента, в който видя нараняването, стомахът ѝ започна да се бунтува. Чувстваше се замаяна и ѝ беше трудно да стои на краката си.

— Е, Стърнс? — попита тя. — Ще ми се извините ли, или не?

Но преди още икономът да бе успял да отговори, Джейд каза:

— Проклятие! Май все пак ще припадна.

---

[1] Carlton House — Резиденция на Принц Регента от 1783 г. в продължение на няколко десетилетия. Внушителна и необичайна за времето си постройка, в която се влизало през портал, състоящ се от шест колони в Коринтски стил и водещ към фоайе с чакални от двете му страни. Фоайето водело към преддверие, украсено с каменни колони в Йонийски стил от имитация на жълт мрамор. От двете страни на това помещение се намирали величествено стълбище отдясно и вътрешен двор отляво. Следвала главната чакалня, откъдето посетителите били отвеждани или към личните покои на принца на

Уелс, или към официалните приемни зали: тронната зала, салона, музикалната стая и трапезарията. — Б.пр. [↑](#)

ОСМА ГЛАВА

Джейд се сепна в съня си. Изненада се, когато разбра, че е в леглото, защото нямаше никаква представа как се бе озовала там. Отне ѝ известно време, за да си спомни. Мили Боже, тя наистина бе припаднала.

Опитваше се да се примири с това унижение, когато усети, че лекият бриз, който нахлуваше през отворения прозорец, гали голата ѝ кожа.

Отвори очи и видя Стърнс, който се бе навел над нея от едната страна на леглото и Кейн, който се бе привел над нея от другата му страна. Намръщените им изражения бяха почти достатъчни, за да я накарат да припадне отново.

— Куршумът само я е одраскал — измърмори младият мъж.

— Слава Богу — прошепна икономът.

— Кой от вас двамата, негодници такива, ме съблече докато бях в несвяст? — попита тя с тон, твърд като току-що замръзнал сняг.

Стърнс видимо подскочи, но Кейн просто се усмихна:

— По-добре ли се чувствате, милейди? — попита икономът, след като успя да си възвърне самообладанието.

— Да, благодаря ви, Стърнс. Защо ме държите за ръката? — попита тя.

— За да не мърдате, милейди — отговори той.

— Можете да ме пуснете вече. Няма да преча на Кейн.

След като той изпълни молбата ѝ, тя веднага се опита да отблъсне ръцете на младия мъж от себе си.

— Боли ме, Кейн.

— Почти приключих, Джейд.

Гласът му ѝ се стори прекалено груб, но в същото време беше невероятно внимателен докато я превързваше. Какво противоречие.

— Да не би да сте ми ядосан, Кейн?

Той дори не си направи труд да вдигне глава, когато кратко отговори:

— Не.

— Не сте много убедителен — възрази тя. — Наистина сте ядосан — добави, кимайки. — Не разбирам защо... — направи пауза, за да изпъшка.

Кейн предположи, че превръзката, която се опитваше да направи на раната ѝ, ѝ причинява някакво неудобство.

— Много ли е стегнато? — попита той със загрижено изражение.

— Смятате, че вината е моя, нали? — заекна тя. — Мислите, че аз нарочно...

— О, не, милейди — прекъсна я Стърнс. — Маркизът не ви обвинява. Вие не сте искали да ви прострелят. Милорд винаги става малко...

— Раздразнителен? — предложи тя.

Икономът кимна.

— Да става раздразнителен, когато е разтревожен.

Тя отново насочи вниманието си към Кейн.

— Съжалявам, ако съм ти разтревожила — каза му тя. — Още ли сте разтревожен?

— Не.

— Значи раната не е толкова сериозна, колкото изглежда?

Кейн кимна. Той довърши заниманието си и чак тогава вдигна поглед към нея.

— Само повърхностна рана, Джейд — каза Кейн. — Ще се възстановите много бързо.

Звучеше така все едно наистина мисли това, което казва. Младата жена веднага изпита облекчение.

— Завийте ми краката, Стърнс, и не гледайте, докато го правите — нареди тя. Гласът ѝ бе възвърнал част от язвителността си, което накара мрачното лице на мъжа да се смекчи от топла усмивка.

Джейд беше само по долна риза. Едната страна на обшитата с дантела дреха бе разпрана, заради раната. Осъзнаваше защо е било необходимо да я съблекат, но сега, когато вече знаеше, че няма опасност за живота ѝ, спазването на приличието ѝ се стори много важно.

Икономът изпълни заповедта ѝ, след което отиде да донесе подноса с вечерята. Двамата с Кейн останаха сами.

— Не ме интересува, че раната е повърхностна. Възнамерявам да си остана в леглото.

Младият мъж приседна отстрани на леглото, взе ръката ѝ в своята, а усмивката му спря дъха ѝ.

— Защо имам чувството, че зад това твърдение се крие още нещо?

— Колко проникателно от ваша страна, сър — отвърна тя. — Да, има още нещо. Докато се възстановявам искам да останете до постелята ми. В края на краищата, за всичко сте виновен най-вероятно вие — добави тя, кимайки.

Трябваше да прехапе долната си устна, за да не се разсмее. Кейн изглеждаше толкова объркан.

— О! — каза той, когато видя, че го гледа с очакване. — И защо смятате, че аз съм виновен?

Тя сви рамене.

— Не съм много сигурна още, но ще разбера. Сега искам да ми дадете дума, Кейн. Няма да се успокоя, докато не ме уверите, че ще останете до мен.

— Е, добре, скъпа моя — отвърна той, като ѝ намигна бавно, лукаво. — Ще бъда до вас и денем, и нощем.

Не ѝ убегна подтекста в думите му.

— Можете нощно време да спите в собственото си легло — каза тя.

— Бих могъл, така ли? — попита иронично той.

Джейд реши да не го предизвиква повече, тъй като предположи, че ще стане много раздражителен, ако тя продължи със заповедите. Още повече, че вече беше спечелила този рунд.

Неудобството от това, че я простреляха, щеше да се окаже добро предимство в края на краищата. Сега имаше всички основания да го държи близо до себе си. Само щеше да ѝ се наложи да остане в леглото, докато Нейтън дойде да я вземе.

Не беше осъзнала колко е изтощена. Заспа веднага след като се навечеря, докато подносът бе още в скута ѝ. Събуди се само веднъж през нощта. Двете свещи върху нощното шкафче пръскаха мека светлина. Джейд си спомни, че трябва да даде знак на Джъмбо и Матю, че с нея всичко е наред и веднага отметна завивките.

И тогава забеляза Кейн. Беше се излегнал в едно кресло до леглото и бе изтегнал босите си крака върху леглото, бялата му риза бе разкопчана до кръста и той бе заспал дълбоко.

Не знаеше колко дълго го бе наблюдавала. Каза си, че иска да е сигурна, че спи дълбоко. Боже, толкова много я привличаше. Прекалено бързо се бе превърнал за нея в нещо повече от само един красавец. Беше като подслон в буря и почти се поддаде на завладялото я желание да се облегне на него и да го остави да се погрижи за нея.

Нейният ангел хранител започна да хърка и това я извади от унеса ѝ. Тя се измъкна от леглото, взе една от свещите и се приближи до прозореца.

Забеляза, че леко ръми и се почувства виновна, че хората ѝ сигурно са подгизнали. Ако се бе събудила по-рано, вече щяха да са си намерили сухо местенце да се скрият.

— Какво правите?

Джейд така се стресна от гръмкия глас на Кейн, че за малко да изпусне свещта.

Обърна се и видя, че почти е застанал до нея.

— Просто гледах през прозореца — прошепна тя. — Не исках да ви събудя.

Косата му беше разрошена и все още бе много сънен. Един кичур бе паднал на челото му и го правеше да изглежда някак си уязвим. Без да се замисля какво точно прави, тя върна кичура на мястото му.

— Утре можете да погледате през прозореца — каза той, а гласът му бе дрезгав от съня.

Като каза това, взе свещта от ръката ѝ, върна я на мястото ѝ върху масата и арогантно ѝ посочи с жест да се върне обратно в леглото.

— Раната боли ли ви? — попита той.

Не мислеше, че е чак толкова загрижен за нараняването ѝ, защото докато ѝ задаваше въпроса се прозяваше.

Понечи да каже „Не“ и да му обясни, че въобще не я боли, но после размисли.

— Да — каза тя. — Боли ме, но само мъничко — добави бързо, когато видя, че се разтревожи. — Защо спяхте в креслото?

Той свали ризата си преди да ѝ отговори.

— Бяхте се излегнали върху цялото легло — обясни той. — Не исках да ви местя.

— Да ме местите? И защо ще ме местите?

Кейн духна свещите, дръпна завивките и се излегна до нея. След това ѝ отговори уклончиво:

— Ще остана с вас докато заспите отново.

— Но, Кейн, това изобщо не е прилично...

— Заспивайте, скъпа. Трябва да си починете.

Тя се скова, когато той обви ръка около нея и положи дланта си между гърдите ѝ. В момента, в който се опита да се освободи, Кейн хвана ръката ѝ я прегърна още по-силно.

— Това наистина изобщо не е... — тя млъкна по средата на протеста си осъзнала, че не си заслужава усилието. Той отново хъркаше и със сигурност нямаше да чуе и дума.

Реши, че няма да навреди кой знае колко, ако го остави да поспи при нея за малко. Беше изтощен заради нея все пак и имаше нужда от почивка. Вече беше забелязала, че когато е уморен става много раздразнителен. Странно, но тя намираще този негов недостатък за много мил.

Джейд се сгуши в него и затвори очи. Инстинктивно знаеше, че ще се държи прилично. Той бе джентълмен и ѝ бе дал дума, че няма да се възползва от нея и тя му вярваше.

Очевидно тя също като него бе изтощена, защото заспа, докато в съзнанието ѝ се прокрадваше възможно най-смущаващата мисъл.

Май вече не ѝ се искаше Кейн да е чак такъв джентълмен.

* * *

От две денонощия докторът, сър Ханвик, бе напълно неоткриваем. Кейн изпрати куриери, както до градската му къща в Лондон, така и до имението му в провинцията. Накрая го откриха в резиденцията на лейди Макуилиямз, където асистираше при едно раждане. Той изпрати отговор, в който обясняваше, че веднага щом изпълни задълженията си, ще отиде в имението Кейнуд.

Кейн избухна в многословна тирада за това неудобство, но Джейд му напомни, че състоянието ѝ не е животозаstrашаващо. Факт,

който, както добави тя, пратеникът бе предал на лекаря, а и от друга страна тя започваше да се чувства много по-добре и няма желание някой да се суети около нея.

Много скоро излежаването в леглото се превърна в истинско мъчение за Джейд. Беше ѝ много трудно да понася подобно ограничение.

Времето напълно отговаряше на настроението ѝ. Откакто бяха пристигнали в имението не бе спряло да вали.

Настроението на Кейн беше също толкова мрачно. Напомняше ѝ на животно затворено в клетка. Всеки път, когато дойдеше в стаята ѝ, за да поговорят, той крачеше напред-назад из помещението с ръце скръстени на гърба му, докато я разпитваше отново и отново за миналото ѝ, за брат ѝ и всички събития, предшестващи убийството, на което бе станала свидетел. Всеки път Кейн завършваше поредния им словесен дуел с думите, че не му е дала достатъчно информация, за да стигне до конкретни заключения.

Раздразнението му беше почти осезаемо. Самата Джейд намираще това кръстосване на шпаги за доста изнервящо. Всеки път внимаваше да не разкрива прекалено много истински факти, както и да не лъже прекалено много, но, мили Боже, това бе толкова изтощително.

Голяма част от времето прекарваха да си крещят един на друг. Тя го обвиняваше, че е започнал да съжалява заедно с нея за забъркал в нейните проблеми. Той, разбира се, се чувстваше обиден от подобни обвинения. Въпреки това, така и не отрече думите ѝ.

Мислеше си, че той вече не я намира за толкова привлекателна. Нито веднъж не се опита да я целуне или да остане да спи в леглото ѝ, а в края на третия ден едва продумваше по някоя учтива дума.

* * *

През четвъртия ден на нейното затворничество, Джейд загуби контрол. Тя разкъса новата превръзка, която Стърнс бе сменил само преди няколко часа, и нареди да ѝ приготвят ваната, след което обяви, че напълно се е възстановила.

Докато приключи с миенето на косата си, настроението ѝ значително се бе подобрило. Стърнс ѝ помогна да изсуши дългите си къдрици, след което я постави да седне пред камината, в която гореше буен огън. После нареди на слугите да сменят завивките и да махнат ваната, и накрая я накара отново да си легне.

Веднага щом падна мрак, Джейд даде сигнал на хората си и се върна обратно в постелята си. Отвори една книга, която бе взела от библиотеката на Кейн и се зачете на фона на гръмотевиците, чуващи се в далечината.

Бурята обаче не бе краткотрайна и се развилня с пълна сила. Едно огромно дърво, високо колкото триетажната къща на Кейн, падна покосено от светкавица, която беше толкова мощна, че изтръгнатите му корени продължиха да тлеят зловещо в червено доста дълго време. Трясък на гръмотевица разтърси къщата и в резултат пращящият пукот на горящо дърво се разнесе из въздуха, подобно на месо метнато върху огнището.

Всички слуги се втурнаха към конюшните, за да успокоят изплашените коне. Те усещали мириса на огън с ноздрите си или поне така твърдеше главния коняр Кели. Накрая, когато не успяха да успокоят жребеца на Кейн, повикаха и него, но веднага щом той влезе в конюшните животното спря да буйства.

* * *

Кейн се върна в къщата доста след полунощ. Независимо че конюшните не бяха далеч, бе напълно подгизнал. Свали ботушите, чорапите, жакета и ризата си и ги остави във входното антре преди да се отправи нагоре по стълбите. Точно когато Кейн беше на път да влезе в стаята си, поредната гръмотевица разтреса къщата.

Джейд сигурно бе уплашена до смърт, каза си той и промени посоката си. Само щеше да провери дали всичко с нея е наред. Ако беше заспала нямаше да я безпокои, но ако беше будна... ами, тогава може би щяха да проведат още един разгорещен дебат за неправдите в света и за неравностойното положение на жените. Тази мисъл накара Кейн да се усмихне в очакване. Тази жена беше всичко друго, но не и неравностойна на мъжете. Тя дори се подиграваше на възгледите му.

Би умрял преди да ѝ го признае, но тя беше толкова забавна, опитвайки се да прикрие реакцията си по отношение на неговото мнение.

Всъщност леко се стресна, когато осъзна, че наистина му е приятно да разговаря с нея. Вярно, че имаше и някои други неща, които би искал да прави с нея, но се насили да не мисли за това сега.

Спря, за да почука на вратата ѝ, но не ѝ даде време да го отпрати. Не искаше и да я събуди, ако е заспала и затова отвори вратата преди тя да успее да реагира.

Зарадва се, като видя, че тя не спи. Кейн се облегна на рамката на вратата и известно време само я съзерцава. Изпълни го топло чувство на задоволство. През изминалите няколко дни бе започнал да свиква с чувството, че му е приятно да е в дома му. Дори и когато се мръщеше насреща му, той се чувстваше на седмото небе. Явно наистина се бе побъркал, помисли си, щом започваше да се привързва към недоволните ѝ физиономии. Фактът колко лесно можеше да я разгневи показваше, че я е грижа за него. Е, поне мъничко.

Тази жена го бе омагьосала. Кейн изобщо не искаше да си го признае... но тя бе толкова красива, толкова деликатна, толкова женствена. Колко още можеше да понесе един мъж преди да се предаде. Господ да му е на помощ, но той беше сигурен, че беше много близо до този момент.

Беше истинско мъчение да не я докосва. Борбата, която водеше със себе си, се отразяваше и на настроението му. Всеки път, когато я видеше, стомахът му се свиваше от желание да я вземе в обятията си и да прави дива, страстна любов с нея.

И въпреки това не можеше да стои далеч от нея. Час по час идваше в стаята ѝ, за да провери как е. Боже, дори я бе наблюдавал докато спи.

Тя едва ли се досещаше за тормоза, на който бе подложен. Не би изглеждала толкова дяволски спокойна, ако имаше представа какви фантазии занимават ума му.

Настина беше невинна. Седеше в леглото, подпряла гърба си върху купчина възглавници, и изглеждаше толкова чиста и неопетнена, когато поклати глава към него.

Две свещи горяха върху нощната масичка, а тя държеше книга в ръцете си. Докато той продължаваше да я гледа втренчено, тя бавно

затвори книгата, впери поглед в него за известно време, след което тежко въздъхна.

— Знаех си, че трябваше да заключа вратата — обяви тя. — Кейн, не съм в настроение за още един разпит тази вечер.

— Добре.

— Добре?

Това, че се съгласи толкова бързо, очевидно я изненада и тя го изгледа подозрително.

— Наистина ли, сър? Не възнамерявате да ме тормозите отново?

— Наистина — отговори ѝ с усмивка.

— И все пак, не би трябвало да сте тук — каза му тя с онзи дрезгав и чувствен глас, който той намираше за толкова възбуждащ.

— Дайте ми поне една добра причина защо не трябва да съм тук.

— Моята репутация и фактът, че сте почти гол — отговори тя.

— Това са две причини — провлечено отбеляза той.

— Какво си въобразявате? — попита тя, когато той затвори вратата зад гърба си. — Слугите ви веднага ще разберат, че сте тук.

— Мислех, че не се интересувате от репутацията си чак толкова, Джейд. Или вече си променихте мнението?

Тя отново тръсна глава. Светлината от свещите проблесна в косите ѝ при това движение. Той я гледаше като хипнотизиран.

— Не се притеснявах за нея преди, когато мислех, че ще ме убиете, но сега, когато ми дадохте надежда, че ще запазя живота си, наистина си промених мнението.

— Джейд, Стърнс знае, че спях тук още първата нощ, когато...

— Тогава беше друго — прекъсна го тя. — Аз бях ранена и вие се притеснявахте за мен. Да, тогава беше съвсем различно. Но аз вече се възстанових. Слугите със сигурност ще докладват на майка ви, Кейн.

— На майка ми? — Той избухна в смях. — Няма нужда да се тревожите за слугите. Всички спят. Освен това, намеренията ми изобщо не са похотливи.

Тя се опита да прикрие разочарованието си.

— Знам — каза тя с престошена въздишка. — Но, след като смятате да се държите прилично, защо сте тук в този късен час?

— Не ме гледайте така подозрително — отвърна той. — Дойдох, защото мислех, че може би бурята ви е изплашила, това е. — Той

млъкна и се намръщи насреща ѝ. После продължи. — Повечето жени биха се изплашили, но вие не сте, нали?

— Не — каза тя. — Съжалявам.

— Защо съжалявате?

— Защото изглеждате толкова разочарован. Значи сте искали да ме успокоите?

— Наистина ми мина през ума подобна мисъл — призна той сухо. Намръщи се още по-силно, когато осъзна, че тя едва се сдържаше да не се разсмее. Отдръпна се от вратата и пристъпи към леглото ѝ. Джейн успя да отмести краката си само секунда преди той да седне.

Тя отчаяно се опитваше да не се взира в разголените му гърди. Тъмните, къдриви косъмчета преминаваха в тънка ивица, чийто край стигаше до средата на стегнатия му корем. Искаше да прокара пръсти през тези косъмчета, да почувства топлината му до гърдите си, да...

— По дяволите, Джейд, повечето жени щяха да се изплашат!

Гласът му я изтръгна от еротичните ѝ мисли.

— Аз не съм като повечето жени — отвърна тя. — Най-добре е да проумеете това, Кейн.

Точно в този момент щеше да е проблем да проумее каквото и да било. Взираше се в копчетата в горната част на нощницата ѝ и си представяше скритата под нея копринена кожа.

Той хрипливо въздъхна. Сега, когато знаеше, че тя не се страхува от бурята, наистина трябваше да си тръгне. Водата от измокрените му панталони най-вероятно вече проникваше в завивките. Знаеше, че трябва да се тръгне, но не можеше да помръдне.

— Аз съвсем не съм като повечето жени, които познавате — заяви тя, само за да запълни внезапния миг неловко мълчание между тях. По мускулестите му рамене и ръце бяха останали капчици вода. Светлината на свещите караше влагата по бронзовата му кожа да блести. Отклони вниманието си към скута му, което, както веднага осъзна, беше грешка. Издутината между бедрата му бе доста забележима и... възбуждаща. Усети, че се изчервява.

— Целият сте подгизнал — пророни тя. — Да не би да сте излизал в бурята, глупак такъв?

— Трябваше да отида до конюшните и да помогна да укротим конете.

— Косата ви се накъдря, когато е мокра — добави Джейд. — Вероятно сте мразели това като дете.

— До такава степен, че не исках да си давам играчките — провлачено каза той.

Погледът му се насочи към гърдите ѝ. Забеляза втвърдените ѝ зърна, които се търкаха о леката тъкан на нощницата ѝ. Бе му необходима върховна дисциплина, за да не я докосне. Самоконтролът му бе на път да се пречупи. Дори и една невинна целувка за лека нощ би го накарала да забрави за добрите си намерения.

Още една мълния освети стаята, последвана от пронизващ ушите гръм. Кейн бе станал от леглото и застанал до прозореца преди тя да успее да изрита завивките.

— Тази определено удари нещо — заяви Кейн. — Не мисля, че съм виждал по-свирепа буря от тази.

Той се вгледа в тъмнината, като търсеше знаци на пробуждащ се огън. Тогава усети, че Джейд е хванала ръката му. Прикри тревогата си, когато се обърна да я погледне.

— Ще утихне много скоро — обеща му тя. Кимна, когато той я погледна изненадано, стисна ръката му, за да го успокои и добави — Ще видите.

Кейн не можеше да повярва, че в действителност се опитваше да го утеши. Тъй като изглеждаше толкова искрена, той не посмя да се засмее. Не искаше да нарани крехките ѝ чувства и ако тя имаше нужда да го успокоява, щеше да ѝ позволи да го направи.

— Чичо ми ми казваше, че когато има гръмотевична буря, ангелите са се скарали — каза Джейд. — Всъщност, правеше го да звучи така все едно доста се забавляват.

— А вие вярвахте ли му? — попита той, докато в гласа му се прокрадваше усмивка.

— Не.

Тогава наистина се засмя. Дълбок, гърлен звук, който ѝ заприлича на гръмотевица.

— Започвам много да харесвам вашата откровеност, Джейд. Намирам я за изключително привлекателна.

Думите му като че ли не ѝ допаднаха. Пусна ръката му и отново поклати глава.

— За вас всичко винаги е или бяло, или черно, нали? Не допускате никакви нюанси? Опитвах се да вярвам на чичо си, но знаех, че ме лъже, за да успокои страха ми. Кейн, понякога лъжата не е чак толкова лошо нещо. Разбирате ли какво искам да кажа?

Той продължително се взря в нея.

— Дайте ми още един пример, Джейд. — Гласът му беше като нежен шепот. — Мен лъгала ли сте ме някога?

Тя бавно кимна.

След още една тягостна минута Кейн отново попита:

— И за какво ме излъгахте?

Отговорът ѝ не дойде толкова бързо, колкото му се искаше, затова ръцете му внезапно се оказаха върху раменете ѝ. Със сила я обърна към себе си, след което повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— За какво ме излъгахте? — настоя отново.

Погледът му я смрази. В него нямаше никаква топлина. Цветът на очите му бе придобил сивия оттенък на студена зимна утрин.

— Не бихте могли да приемете една лъжа, независимо от причината за нея?

— Кажете ми за какво ме излъгахте? — настоя отново той.

— Не е вярно, че не ви харесвам.

— Какво? — изгледа я недоверчиво.

— Казах, че не е вярно, че не ви харесвам.

— Това ли е? Това ли е лъжата, която...?

— Да.

Можеше да усети как напрежението в ръцете му отслабва.

— По дяволите, Джейд. Реших, че е нещо сериозно.

— Например? — попита тя, като повиши глас.

— Например, че може би сте омъжена — почти изкрещя той. — Вече знам, че не ме мразите — добави с по-мек глас.

— Вие сте невъзможен — развика се тя на свой ред. — Също така и твърдоглав! Дори и да ви бях излъгала за още нещо, никога няма да си го призная. Ставате толкова раздразнителен.

— Джейд?

— Да?

— За какво друго сте ме излъгала?

— Обмислях дали да не излъжа, че съм омъжена, но не съм много добра в измислиците, а и вие нямаше да ми повярвате.

— Защо бихте искали да повярвам, че сте омъжена? — Ръцете му несъзнателно разтриваха раменете ѝ.

— Защото — изстреля тя, — в кръчмата ме гледахте като тигър, набелязал следващата си плячка и си помислих, че ако повярвате, че съм омъжена или наскоро овдовяла, ще спечеля съчувствието ви.

— Тоест, сте търсили моето съчувствие, а не моята страст?

Тя кимна енергично.

— Трябва да признаете, че между нас съществуваше привличане още тогава. Никога не съм искала мъж да ме докосва така както искам вие... да ме докосвате.

— Хубаво е да го знам, любов моя.

— Знаете го много добре — прошепна тя — и престанете да изглеждате толкова доволен от себе си. Трябваше да се случи рано или късно.

— Какво е трябвало да се случи?

— Да намеря някого, с когото да се сближа повече — обясни му.

— Радвам се, че този някой съм аз — призна той. След което я придърпа в обятията си. — Джейд, искате ли да ви докосна сега?

Тя се отскубна от прегръдката му и отстъпи назад.

— Няма значение дали го искам или не, Кейн. Вие сте мой закрилник. Не бива да го правим. Трябва да си тръгвате.

Изведнъж отново се озова притисната към гърдите му. Усещаше бедрата му и възбудената му твърда плът, а ефирната ѝ нощница не беше никаква преграда за възпламененото му тяло.

— Не става така, Джейд.

— И защо?

— Желая ви.

Това, което я накара да се предаде, беше дрезгавият му глас. Знаеше, че би трябвало да е ужасена от собствената си реакция, но всъщност искаше да се разтопи в обятията му. Копнежът ѝ да бъде докосвана от него бе толкова сладко мъчение. Боже, бе толкова объркана. Никога досега не бе допускала някого толкова близо до себе си. Пазеше се от каквото и да е обвързване, защото още от малка бе научила, че любовта носи повече болка отколкото радост. Дори Нейтън я бе изоставил и тя се бе почувствала много уязвима тогава. Само една

глупачка би допуснала мъж като Кейн толкова близо до... само една глупачка.

В далечината проехтя гръмотевица, но нито Джейд, нито Кейн се вълнуваха от времето в момента. Бяха прекалено погълнати от вихъра на своята собствена буря. Очите им се преплетоха в танц, който продължи сякаш цяла вечност и накрая беше неизбежно. Когато Кейн се наведе към нея тя се надигна да го посрещне.

Устата му я завладя безпрекословно. И двамата бяха еднакво ненаситни един за друг. Езикът ѝ се преплете с неговия. Тя изскимтя тихо, той изръмжа високо. Неговата сурова нужда се смеси с нейното желание да му се отдаде.

Целувката беше изгаряща. Страстен мъж като Кейн не се задоволяваше с малко. Не би ѝ позволил да се отдръпне. Но Джейд и не искаше. Обви ръце около врата му, зарови пръсти в меките му къдрици и се прилепи плътно към него. За нищо на света не искаше да го пусне. Когато най-накрая той се отдели от нея, тя имаше чувството, че е изтръгнал сърцето ѝ. Доста безсрамно се сгуши в него и зарови лице в горещата му гръд. Малките косъмчета погъделичкаха ноздрите ѝ, но усещането ѝ хареса толкова много, че не би се отдръпнала. Мъжественият му аромат ѝ напомняше на мускус и ароматни билки. Земята се бе просмукала в кожата му. Когато я попита, гласът му идваше на пресекулки:

— Джейд? Има ли и други лъжи, за които искаш да ми кажеш?

— Не.

Тай се усмихна на срамежливостта, която долови в тона ѝ.

— Не, няма други лъжи или не, не искаш да ми кажеш за тях?

Тя потърка буза в гърдите му, в опит да отвлече вниманието му, след което каза:

— Има и други лъжи. — Усети как тялото му се напруга и бързо добави: — Но са толкова незначителни, че дори не си ги спомням сега. Когато се сетя, обещавам да ти кажа.

Кейн веднага се отпусна. Вероятно лъжата оглавяваше списъка му за най-отвратителните хорски постъпки, помисли си тя.

— Джейд?

— Да, Кейн?

— Желаете ли ме? — Но не ѝ даде време да отговори. — По дяволите, бъди откровена! Стига вече лъжи! Трябва да знам —

процеди през зъби той. — Сега!

— Да, Кейн. Желая те и то много! — прозвуча така сякаш бе признала най-големия си грях.

— Джейд, когато двама души се желаят, те би трябвало да изпитват радост, а не отчаяние.

— А аз изпитвам и от двете по малко — отговори тя.

Когато осъзна какво бе на път да направи, потрепери вътрешно. Беше нетърпелива... и изключително неуверена. *Няма да се влюбя в него*, обеща си тържествено и веднага осъзна колко се самозалъгва, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Кейн вече бе намерил път към сърцето ѝ. Когато отново се отпусна в ръцете му, той усети, че тя трепери и затова я прегърна още по-силно.

— Ще се погрижа за теб, Джейд — прошепна ѝ. — Любов моя, за какво си мислиш?

— Че ще оцелея — отвърна му тя.

Не успя да разбере какво искаше да каже, но страхът в гласа ѝ накара сърцето му да се свие от болка.

— Не е необходимо ние да...

— Желая те — прекъсна го тя. — Но първо трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Не трябва да се влюбваш в мен.

От сериозния тон, с който го каза, той разбра, че не се шегува. Това го моментално вбеси. Тази жена непрекъснато го объркваше. Но точно когато реши да поиска незабавно обяснение за нелепата ѝ молба, тя започна да го гали и целува лекичко, възпламенявайки кожата му по този начин. Поставяше горещи, мокри целувки по гърдите му и когато езикът ѝ докосна едно от зърната му, тялото му пламна за нея. Езикът ѝ си проправи пътека нагоре по врата му в безмълвна покана да отвърне на ласките ѝ и Кейн изгуби контрол. Никога досега жена не бе отвърщала с такава невинност и откровеност на милувките му. За първи път в живота си се чувстваше ценен... и обичан.

От устните му се отрони глухо ръмжене, въпреки че си бе обещал да бъде мил с нея. Искеше да се наслади на всяко докосване, всяка ласка, да накара тази нощ да продължи завинаги. Но когато тя започна да издава тези кратки, еротични гърлени звуци, действията му бяха в пълен противовес с решенията му. Тази жена го подлудяваше!

Грубо дръпна косата ѝ докато не събра копринените ѝ къдрици в юмрука си, след което придърпа главата ѝ назад, а устата му нападна нейната за поредната изпепеляваща целувка.

Страстта му я погълна. Устата му превзе устните ѝ, а езикът му... Мили Боже, езикът му я накара да затрепери от дива страст. Джейд впи нокти в мощните мускули на ръцете му и се предаде. Дълбоко в стомаха ѝ се зароди болка, която нарасна и се спусна по-ниско и още по-ниско, докато не се превърна в болезнено, сладко мъчение. Ръцете на Кейн обгърнаха дупето ѝ и я притиснаха към твърдата му възбуда. Джейд инстинктивно го обгърна с бедра и се отърка в него. Болката се засили.

Когато устата му се плъзна по врата ѝ и езикът му нежно се плъзна по ухото ѝ, тя едвам остана на краката си. Той зашепна греховни обещания за всички онези еротични неща, които искаше да направи с нея. Някои от тях ги разбра, други не, но искаше да преживее всички до едно.

— Няма връщане назад, Джейд — прошепна Кейн. — Ще бъдеш моя.

— Да — отвърна тя. — Искам да бъда твоя тази нощ, Кейн.

— Не — възпротиви се той и я целуна бавно и продължително. — Не само тази нощ, любима. Завинаги.

— Да, Кейн — въздъхна тя, като смътно осъзнаваше какво точно обещава. — Каж ми, какво искаш да направя? Искам да ти доставя удоволствие.

В отговор той взе ръката ѝ и я постави на кръста си.

— Хвани ме скъпа — обясни ѝ той с дрезгав глас. — Докосни ме. Стисни ме. Силно.

Размерът я изплаши, но реакцията му, когато го докосна, я накара да превъзмogne естествената си срамежливост. Стоновете му на удоволствие я направиха още по-дръзка. Той я караше да се чувства силна и в същото време слаба. Усмивайки се, се притисна към него, когато го чу отново да шепне какво иска, а гласът му в действителност трепереше. Ръката ѝ също трепереше. Пръстите ѝ се стрелнаха по гладкия му корем и се плъзнаха под колана на панталоните му. Кейн рязко пое дъх, като ѝ показа без думи колко доволен беше от нейната дързост. Това я направи още по-дръзка и тя започна да разкопчава бавно бричовете му. Чувстваше се неловко, но въпреки това решена и

не спря докато не разкопча и последното копче. И тогава се поколеба. Но не и Кейн. Той хвана ръката ѝ и я пхна в панталона си. Пръстите ѝ потънаха в меките косми и се спуснаха надолу, докато не обгърнаха възбудената му плът. Беше толкова горещ и твърд. Ала едва докоснала го, Кейн отблъсна ръката ѝ.

— Ще свърша, преди още да сме започнали — процеди през зъби, когато тя отново опита да го докосне.

— Кейн, искам...

— Знам — простена той, докато издърпваше нощницата ѝ нагоре.

Изведнъж Джейд се почувства неловко и се опита да я издърпа обратно върху бедрата си.

— Не може ли да остана с нея?

— Не!

— Кейн, недей — заекна тя. — Недей...

В следващия миг той вече я докосваше там, на най-съкровеното ѝ местенце. Дланта му я обгърна смело и пръстите му започнаха да творят своята магия. Знаеше къде да я погали или подразни, точно какъв натиск да упражни. Нощницата ѝ и панталоните му изчезнаха, а шепите му се изпълниха с пълните ѝ гърди. Палците му загалиха набъбналите ѝ зърна, докато тя не се изви от желание към него.

Още една светкавица озари стаята. Когато Кейн видя страстта в очите ѝ, я вдигна на ръце и я положи на леглото, след което я последва. Разтвори с коляно бедрата ѝ и когато тя се подчини, насочи възбудената си плът към влажната ѝ мекота.

— О, Господи! Ти си чудесна — прошепна и се подпря на лакти, за да не я задуши с теглото си. После сведе глава към падината между гърдите ѝ и я целуна. След това се прехвърли на тях и накрая закръжи бавно с език около едното ѝ зърно. Тя реагира така сякаш току-що я бе ударила мълния и се изви към него трескаво. Когато накрая пое зърното ѝ в уста и го засмука, тя заби нокти в раменете му, а той издаде звук, който обединяваше в себе си болка и удоволствие едновременно.

— Харесва ли ти това, любима? — попита я преди да се прехвърли на другото зърно.

Искаше да му каже колко много ѝ харесва това, което прави с нея, но желанието бе отнело способността ѝ да говори. Устата му

отново превзе нейната, а ръцете му нежно раздалечиха още повече бедрата ѝ. Пръстите му бяха неуморими в желанието си да я подготвят за него.

— Увий краката си около кръста ми, Джейд — нареди ѝ внезапно с дрезгав глас. — Не мога да чакам повече скъпа. Трябва да вляза в теб.

Тя почувства влажния му връх, а после ръцете му хванаха и повдигнаха хълбоците ѝ. Устата му покри нейната, а езикът му се втурна навътре в мига, в който той нахлу в нея. Пронизващата болка разпръсна възбуждащата омая. Тя извика и се опита да се отдръпне. Кейн усети преградата срещу члена си и за миг се поколеба. В очите му, когато повдигна глава да я погледне се четеше решимост. И тогава той нахлу отново, докато проби девствената ѝ ципа и я изпълни изцяло. Джейд извика отново и стисна очи, когато го усети в себе си.

Кейн застина, за да ѝ даде време да свикне с него, опитвайки се да осигури време и на себе си, за да успее да възвърне контрола си.

— Трябва да спреш веднага! — извика тя. — Вече не искам да го правя. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. Джейд отвори очи и го погледна: — Спри веднага! — примоли се тя.

Изражението му показваше, че е загрижен. Фини капчици пот бяха обсипали челото му, а челюстта му бе здраво стисната. Помисли си, че вероятно го боли толкова много, колкото и нея...

Кейн поклати глава:

— Не мога да спра сега — процеди през зъби. — Просто ме прегърни, Джейд. Недей да мърдаш така... това ме кара да...

Кейн отпусна чело върху нейното и затвори очи, за да се потопи изцяло в това сладко мъчение.

— И теб ли те боли — почти изплака тя.

— Не любима — прошепна той, — мен не ме боли.

— Но аз не съм девствена вече, нали. Приключихме, нали?

Джейд бе погълната от обърканите емоции, които се бореха в нея. Болката я изгаряше. Искаше Кейн да я остави на мира... и все пак тя искаше той да продължи да я държи в обятията си.

— Не скъпа, вече не си девствена — отговори ѝ накрая. — Вече си моя и, проклет да съм, със сигурност, не сме приключили.

Звучеше така, като че ли бе пробягал голямо разстояние. Неумолимото изражение, изписано върху лицето му, когато отново я погледна, наистина я изплаши.

Беше очевидно, че му беше толкова неприятно, колкото и на нея. Джейд се почувства ужасно, защото се беше провалила.

— Знаех си, че няма да се справя с това — възкликна тя. — Моля те, махни се от мен. Причиняваш ми болка.

Кейн потрепери, докато се опитваше да запази контрол.

— Скъпа, не мога да спра — обясни ѝ той отново. Опита се да я целуне, но тя извърна лице и отново започна да се бори с него.

— Ако не спреш, ще се разплача — примоли се тя. — Мразя да плача — изхлипа тя в ухото му.

Кейн не спомена факта, че тя вече плачеше. По дяволите, караше го да се чувства като последния негодник. Искаше да я успокои, но от това, че бе напълно заровен в стегнатото ѝ, горещо лоно, цялата му дисциплина се бе изпарила.

— Любима, болката няма да трае дълго — обеща ѝ. Господи, наистина се надяваше да е така.

Ръцете му грубо обхванаха лицето ѝ и той сложи край на разговора. Езикът му се преплете с нейния и когато усети, че съпротивата ѝ отслабва, той промуши ръка между телата им и отново започна да възбужда чувствителната ѝ пъпчица.

Джейд не забрави болката, но тя като че ли вече нямаше значение. Напрежението се върна и се усилваше все повече. Кейн си наложи да остане напълно неподвижен, докато тя свикне с него. Когато накрая бавно се изви нагоре, той леко се отдръпна и после отново влезе в нея. Накъсаният ѝ стон го принуди пак да спре.

— Все още ли те наранявам? — попита, като се молеше вече да е престанал да ѝ причинява болка, защото тялото му умоляваше за своето освобождение и той знаеше, че дори и на колене да го моли, той не би могъл да спре точно в този момент. — Сега по-добре ли е?

— Малко — промълви във врата му. Гласът ѝ звучеше срамежливо, неуверено. — Малко по-добре.

Кейн се поколеба, но тя леко го ухапа по ухото и отново се притисна към него. Не му трябваше друго насърчение и той се предаде. Беше си обещал да е нежен, но тласъците му ставаха все мощни и излизаха извън контрол. Бедрата ѝ го обгърнаха здраво, а пръстите на краката ѝ се притиснаха към задната част на краката му. Ноктите ѝ се забиха в раменете му.

Кейн безпощадно се опитваше да я накара да изгуби контрол. Влизаше в нея и после излизаше бавно отново и отново. Знаеше, че трябва да се отдръпне преди да достигне върха, защото никой от тях не бе взел предпазни мерки да не забременее, но тя беше толкова гореща, толкова стегната, че тази благородна мисъл бързо отлетя. Защото, дълбоко в най-тъмните кътчета на съзнанието си, бе достатъчно честен да признае, че всъщност иска да я дари с дете.

Ритъмът на телата им се усили. Леглото скърцаше при всеки следващ тласък. Звукът на гръмотевиците се смеси с тихите им стонове на удоволствие и нежните любовни думи, които ѝ шепнеше той. Кейн не ѝ позволяваше да се отдръпне. Вълна след вълна удоволствието започна да превзема тялото ѝ като неумолима спирала и тя започна да трепери от жажда да достигне освобождение. Той я накара да гори от желание. Внезапно Джейд се ужаси от това, което ставаше с нея. Чувстваше се така, сякаш искаше да открадне душата ѝ.

— Кейн, не мога...

С една дълга, упойваща целувка той прогони страха ѝ.

— Остави го да се случи, Джейд. Дръж се за мен. Аз ще те пазя.

Ще я пази. Да, той щеше да я пази. Инстинктивното ѝ доверие в него прогони и последните остатъци от страх и уязвимост надалеч и тя позволи на бурята да я улови във вихъра си, докато не се сля в едно с вятъра. А след това се почувства така, като че ли полита във въздуха към слънцето разпиляна на хиляди частици. Тялото ѝ го обгърна здраво и тя изкрещя името му, изпълнена с радост и любов докато достигаше освобождение.

В същия миг той се зарови дълбоко в нея, докато свършваше, и главата му падна на рамото ѝ с глух стон на задоволство. Собствената му кулминация го изуми. Никога не беше изпитвал такова блажено отдаване. Чувстваше се изцеден... и прероден. Никога нямаше да ѝ позволи да си тръгне. Тази внезапна мисъл отекна в ума му със същата сила, с която на сърцето му диво препускаше. Нито се бори срещу тази истина, нито се опита да я отхвърли.

Кейн беше доволен.

Джейд беше изтощена.

Едва когато ръцете започнаха да я болят, тя осъзна, че все още се е вкопчила в него. Бавно ги отпусна и те паднаха до тялото ѝ. Бе твърде изумена от случилото се току-що, за да говори. Никой не ѝ

беше казал, че ще бъде така. Мили боже, тя напълно бе загубила контрол и му се бе отдала с душа и тяло. Бе му повярвала безрезервно, че ще бъде в безопасност. Никой досега не бе имал такава власт над нея. Никой.

Джейд затвори очи, за да скрие сълзите си. Кейн, помисли си, бе доста по-ловък крадец от нея. Този мъж се бе осмелил да открадне сърцето ѝ. Още по-лошо, тя му го бе позволила.

Дори и когато усети, че тялото под него се напряга, той не можа да намери сили или воля да се отмести от нея.

— Мисля, че сега трябва да си отидеш — прошепна тя. Гласът ѝ трепереше.

Кейн въздъхна, заровил лице в шията ѝ. След това я обгърна с ръце и се претърколи на една страна. Джейд не можа да устои на порива да се поне сгуши за малко до гърдите му. Въпреки че не разбираше защо, но ѝ се искаше да чуе няколко думи на похвала от него преди да го отпрати... само няколко мънички лъжи за любов и чест, които тя щеше да съхрани и да си припомня в дългите, студени нощи в бъдеще, когато вече ще бъде съвсем сама. Знаеше, че ще са лъжа, но въпреки това искаше да ги чуе.

В това нямаше никакъв смисъл. Усещаше как започва да му се ядосва. Вината беше изцяло негова, защото я бе превърнал в пълна глупачка, която не можеше да реши дали искаше да плаче или да крещи.

— Скъпа, съжаляваш ли вече?

Не долови и капка съжаление в гласа му, напротив, звучеше развеселен.

Когато не отговори на въпроса му, той я дръпна за косата и я принуди да го погледне.

Онова, което видя, го накара да изпита задоволство. Лицето ѝ бе зачервено от любенето им, устните ѝ подпухнали от целувките му, а очите ѝ бяха все още замъглени от страст.

Кейн се почувства така, сякаш беше оставил своя отпечатък върху нея. Завладя го неподправено чувство за собственост и той само кимна. Реши да не обръща внимание на намръщеното ѝ изражение, като предположи, че цялото това недоволство всъщност бе в негова полза.

Не можа да устои да не я целуне отново. Когато бавно се наведе, за да намери устните ѝ, тя опита да се извърне. Кейн затегна хватката си върху косата ѝ, за да ѝ попречи.

Целувката трябваше да стопи гнева ѝ. В момента, в който устата му покри нейната, езикът му потъна в сладката ѝ, опияняваща топлина. Тази чувствена ласка я склони да му отговори. Беше дълга, алчна целувка. Когато най-сетне вдигна глава и я погледна, тя се беше вкопчила отново в него.

— Ти ме искаше толкова, колкото и аз теб, Джейд — каза той. — Сама направи своя избор, любима, и сега ще трябва да живееш с него.

Този мъж беше отвратителен простак. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Отношението му беше толкова безчувствено, колкото безчувствен беше и един загубял мазол. И имаше наглостта да ѝ се усмихва след такова обидно твърдение?

Зарече се, че той никога няма да разбере колко много са я наранили думите му.

— Да, Кейн, аз сама избрах да ти дам девствеността си и ще живея с последствията от постъпката си. Сега, ако нямаш нищо против, наистина много ми се спи и бих искала...

— Не това исках да кажа — прекъсна я той. Гласът му бе остър като нож. — Изборът, който направи, е да ми принадлежиш, Джейд. Ние ще се оженим, скъпа.

— Какво?

— Чу ме — отвърна той. Сега гласът му беше нежен. — Недей да изглеждаш така ужасена, любов моя. Това не е толкова лошо.

— Кейн, нищо подобно не съм избрала — заекна тя.

Младият мъж не беше в настроение да чуе отказ ѝ. Искаше съгласието ѝ. За бога, нямаше да напусне леглото ѝ, докато не го получи. Обърна я по гръб, след което грубо разтвори бедрата ѝ с коляно, докато държеше в плен ръцете над главата ѝ. После умишлено притисна таза си в нейния.

— Погледни ме — заповяда ѝ и когато тя му се подчини, добави: — Това, което направихме, не може да се върне назад. Сега си изцяло моя. Приеми го, Джейд, така ще бъде много по-лесно за теб.

— Защо трябва да го приема? — попита. — Кейн, нямаш представа какво исках от мен.

— Аз съм мъж със силно развито чувство за собственост — възрази той. В гласа му прозвучаха опасни нотки.

— Забелязах — промърмори тя. — Но това е грях.

— Аз не делея това, което ми принадлежи, Джейд. Разбираш ли?

— Не, не разбирам — прошепна. Погледът му я смрази. — Чувстваш се виновен, защото бях девствена ли? Това ли е причината, поради която искаш да се ожениш за мен?

— Не, не се чувствам виновен — отвърна младият мъж. — Въпреки това, ще се омъжиш за мен. Ще говоря с брат ти веднага щом се върне...

— Ти си най-арогантният и упорит човек, който някога съм имала неудоволствието да срещна.

Тъглчетата на устните му се извиха в усмивка.

— Но ти харесваш арогантните и упорити мъже, любима. Иначе не би ми позволила да те докосна.

Странно, но тя не можа да възрази.

— Моля те, слез от мен. Не мога да дишам.

Той мигновено се извърна и легна на хълбок, подпря главата си на лакът, за да я гледа в лицето. Джейд дръпна чаршафа върху двама им, скръсти ръце пред гърдите си и напрегнато се взря в тавана.

— Джейд?

— Да.

— Причиних ли ти болка?

Тя изобщо не го удостои с поглед, затова Кейн нетърпеливо я дръпна за косата.

— Отговори ми!

— Да, причини ми болка — прошепна и усети как бузите ѝ пламнаха.

— Съжалявам, Джейд.

Потръпна от нежността в гласа му, но след това осъзна, че не трябва да дава воля на емоциите си. Искаше ѝ се да заплаче, но не разбираше защо.

— Не, не съжаляваш — заяви тя. — Иначе би спрял, когато те помолих.

— Не можех да спра.

— Не можеше? — Извърна поглед към него.

— Не.

Беше поразена от нежността, която съзря в очите му. И в същото време в тях издайнически горяха весели пламъчета. Не можеше да разбере този мъж.

— Е, това е добре, че не се чувстваш виновен, тъй като няма за какво.

— И защо така? — провлачено каза той.

— Защо? Защото не си ме принудил да направя нещо, което не желая. Вината беше изцяло моя.

— Аз не бях ли също тук? — попита той. — Спомням си, че участвах активно.

Не обърна никакво внимание на закачката в гласа му.

— Да, разбира се, че беше тук. Но аз ти позволих да бъдеш... активен.

Ако Джейд не изглеждаше толкова дяволски откровена, ако не кършеше ръце, той би избухнал в смях. Но тук ставаше въпрос за нейните чувства, затова Кейн се сдържаше.

— Добре — съгласи се младият мъж. — Ти беше по-активна, отколкото бях аз. Щастлива ли си сега?

— Да. Благодаря.

— Винаги на твоите услуги — отвърна ѝ той. — А сега ми обясни, защо искаше да правя любов с теб?

Джейд отново погледна нагоре към тавана, преди да му отговори. Кейн бе очарован от червенината покрила бузите ѝ. Неговата малка девственица пак беше смутена. А само преди няколко минути, когато правеха любов, беше наистина необузdana. Раменете му все още горяха от ноктите ѝ. Страстната ѝ натура не отстъпваше на неговата, но тъй като ѝ беше за първи път, Кейн предположи, че е смутена и объркана от случилото се.

— Защото исках — отговори тя. — Разбираш ли, винаги съм знаела, че никога няма да се омъжа и исках да... О, няма да разбереш. Обзалагам се, че веднага след като си тръгна, дори няма да си спомняш за мен.

Обърна се, за да види реакцията на това нейно твърдение, убедена, че го е ядосала. Но той се разсмя.

— Държиш се много грубо — заяви тя, преди отново да отправи поглед към тавана. — Наистина искам да си тръгнеш.

Пръстите му се плъзнаха надолу по шията ѝ, карайки я да потрепери.

— Джейд, това беше неизбежно.

Тя поклати глава.

— Не, не беше.

Той бавно смъкна чаршафа надолу, докато гърдите ѝ се откриха.

— Беше — прошепна. — Господи, от толкова отдавна те желаех.

— Издърпа чаршафа още по-надолу, докато коремът ѝ се оголи. — Знаеш ли какво, любима?

— Какво? — попита задъхана.

— Искам те отново.

Наведе се и я целуна, преди да е започнала да спори с него. Джейд не се съпротивлява, докато устата му не стана по-настойчива. Тогава го бутна. Двамата се претърколиха и когато застанаха един срещу друг, тя продължи да гледа право в гърдите му.

— Кейн? — Пръстите ѝ си играеха с меките косъмчета, докато събираше смелост да зададе въпроса си.

— Да? — отговори той, докато се чуеше, защо отново започна да се държи срамежливо.

— Беше ли всичко наред?

Повдигна брадичката ѝ с палец.

— О, да. Всичко беше наред.

— Не беше ли разочарован?

— Не, не бях разочарован. — Бе трогнат от нейната уязвимост.

Изражението на лицето му беше много сериозно и тя реши, че казва истината.

— И аз не бях разочарована.

— Знам — отвърна той и арогантна усмивка отново разтегна устните му.

— Откъде знаеш?

— От начина, по който реагира на докосването ми, от начина, по който намери собственото си удовлетворение и как извика името ми след това.

— О-о!

Усмивката му разсея и последните ѝ съмнения.

— Беше малко разтърсващо, нали, Джейд?

— Нямах представа, че ще бъде толкова... прекрасно.

Кейн я целуна по на главата.

— Мога да помириша моя аромат върху теб — каза той. — Това ми харесва.

— Защо?

— Възбужда ме.

— Трябва да се измия.

— Нека аз да го направя — предложи той.

Джейд се претърколи и стана от леглото, преди той да успее да я достигне.

— За нищо на света — заяви, преди да му обърне гръб и да облече робата си.

Усмивката ѝ беше ослепителна, но бързо се стопи, когато забеляза кървавите петна по чаршафа.

— Наранил си ме до кръв! — Обвинението бе изречено със заекване.

— Любима, беше ти за първи път.

— Знам — отвърна тя.

— Трябваше да има кръв.

Джейд изглеждаше изненадана от това изявление.

— Ти сериозно ли?

Той кимна.

— Само при първия път ли, Кейн? Не че някога ще има втори път — изтърси тя. — И все пак, аз не бих...

— Само първия път — отговори той. Реши да не обръща внимание на намерението ѝ да не правят любов отново, а вместо това попита: — Джейд? Нима никой никога не ти е обяснил тези неща?

— Е, разбира се, че са — отвърна, чувствайки се като пълна глупачка.

Но младият мъж не ѝ повярва.

— Твоите родители са починали, преди да си била достатъчно голяма, за да разбереш. Брат ти ли беше? Нейтън ли ти обясни?

— Нейтън ме изостави. — Изрече тази истина против волята си. — Искам да кажа, че той беше на училище през цялото време и аз рядко го виждах.

Кейн забеляза как вълнението ѝ нараства. Бе започнала да връзва колана на робата си на възли.

— Кога те изостави Нейтън?

— Той замина, за да учи — повтори младата жена.

— За колко време?

— Защо ми задаваш тези въпроси? — попита тя. — Чичо Хари се занимаваше с образованието ми, докато Нейтън беше далеч. Той свърши добра работа, Кейн.

— Очевидно е пропуснал няколко съществени факта — отбеляза Кейн.

— Чичо е много сдържан мъж.

— Нямахте ли някакви жени наоколо, които...

Той не можа да зададе докрай въпроса си, тъй като тя поклати глава.

— Имаше жени, но аз никога не бих обсъждала с тях толкова лични въпроси, Кейн. Това не би било прилично!

Джейд се скри зад паравана, преди той да успее да ѝ зададе нов въпрос. Старателно се изми със сапуна, ухаещ на рози, и вода от легена. Едва тогава си даде сметка колко я боли. И беше много ядосана и на него, и на себе си, когато се върна при леглото.

Очевидно Кейн имаше намерение да прекара остатъка от нощта при нея. Беше наместил възглавниците под главата си и изглежда се чувстваше изключително удобно. Младата жена стегна колана на робата си и се намръщи.

— Кейн, ти наистина трябва да разбереш нещо — започна тя с твърд глас.

— Какво, скъпа? — попита той.

Джейд мразеше, когато ѝ се усмихва така невинно. Това караше сърцето ѝ да тупти лудо и всяка мисъл излиташе от главата ѝ. Трябваше да се взре в пода, за да може да продължи.

— Това никога вече няма да се повтори. Никога. И няма никаква полза да спориш с мен, Кейн, защото съм взела решение. А сега е време да си тръгваш.

В отговор на пламенното ѝ искане, Кейн отметна завивката и я повика с пръст.

— Ела в леглото, Джейд. Нужна ти е почивка.

Тя силно изстена.

— Ще се инатиш ли?

— Опасявам се, че да, любима.

— Моля те, бъди сериозен — настоя, когато той ѝ намигна.

— Сериозен съм — възрази й. — Но също така и реалист.

— Реалист? — Тя приближи до ръба на леглото, хапейки долната си устна, докато обмисляше най-добрият начин да го накара да си тръгне.

Малко късно осъзна грешката си да застане прекалено близо до леглото. Кейн лесно я улови и само след миг тя се озова легнала по гръб до него. Топлото му тежко бедро притисна краката й, а едната му ръка обгърна кръста й. Джейд осъзна, че дори и при това насилствено действие, той внимаваше да не докосва раната й. Беше невероятно нежен. И арогантен, също. Беше й устроил капан и имаше наглостта да се усмихва при това.

— И така — продължи той. — Аз съм реалист, защото знам, че това е само началото — обясни й. — Джейд, престани да ме щипеш! Не може наистина да вярваш, че никога вече няма да те докосна. Съпружеските двойки...

— Да не си посмял отново да ми споменаваш за брак — прекъсна го тя.

— Добре — съгласи се той. — След като това толкова те притеснява, ще изчакам известно време, преди отново да заговоря на тази тема. Все пак, ти се съгласи да останеш тук за около две седмици, нали така?

Беше се върнал отново към логиката. Джейд започваше да мисли, че този негов недостатък не е толкова лош.

— Да, макар че със сигурност не са две седмици, тъй като вече мина малко повече от половин седмица откакто съм тук.

— Добре — подхвана той. — И да не би да си мислиш, че през цялото това време, което ни остава, ще живея като монах?

— Да.

— Невъзможно — възрази й. — Аз вече изгарям за теб.

— Не, не изгаряш.

— Да — промълви той. — Дявол да го вземе, Джейд, желая те отново. Сега!

— По дяволите, Кейн, дръж се прилично!

Гласът й прозвуча хрипливо — но това беше по негова вина, помисли си тя. Той умишлено я провокираше. Загледан в очите й, младият мъж бавно развърза колана на робата й. После пръстите му погалиха върховете на гърдите й и докато съсредоточено наблюдаваше

лицето ѝ, бавно плъзна ръка надолу към корема ѝ чак до меките къдрици между бедрата ѝ.

Целуна долчинката между гърдите ѝ, докато пръстите му постепенно разпалваха огъня на желанието ѝ. Джейд затвори очи и инстинктивно се притисна към ръката му. Езикът му си играеше със зърната ѝ, докато те се втвърдиха и когато пръстите му проникнаха в нея, тя изстена колкото от удоволствие, толкова и от болка.

Той се надигна, за да я целуне, настоявайки да му отговори. Езикът му облиза устните ѝ и когато тя му отвърна, той се облегна назад.

— Вече тръпнеш за мен, нали така, любима?

— Кейн — прошепна името му, опитвайки се да отблъсне ръката му. Но това нямаше да го отклони от целта му. Тя почти не можеше да мисли. — Спри това мъчение. Трябва да превъзмogneш влечението си към мен. О, Боже, не прави така!

— Не искам да го превъзмогавам — отвърна и я гризна леко по меката част на ухото. — Това влечение ми харесва, Джейд.

Кейн беше непоправим. Тя въздъхна тежко и му позволи отново страстно да я целуне. Почти не се възпротиви, когато свали робата ѝ и се настани между бедрата ѝ. Косъмчетата по нозете му погъделичкаха пръстите на краката ѝ и тя внезапно бе поразена от прекрасните различия между телата им. Той беше толкова силен и толкова твърд навсякъде. Пръстчетата на стъпалата ѝ се потъркаха в прасците му и зърната ѝ се напрегнаха, жадни за неговата ласка.

— Кейн? Ще ми обещаеш ли нещо?

— Всичко, което поискаш — увери я с дрезгав глас.

— Можем да прекараме оставащото време заедно, но веднага след като Нейтън се върне, това трябва да приключи. Ние...

— Не давам обещания, които няма да спазя — прекъсна я той.

Звучеше ядосан.

— Ще промениш мнението си — прошепна тя.

— Звучиш ми прекалено сигурна. Защо? Какво криеш от мен?

— Знам, че скоро ще се отегчиш от мен — побърза да го увери Джейд, след което обви ръце около него. — Целуни ме, моля те!

Гласът ѝ се задави от страст. Кейн ѝ отвърна по същия начин. Целувката беше като опустошителен огън и скоро излезе извън контрол.

Цялото му внимание бе съсредоточено върху това да ѝ достави удоволствие. Не бързаше, възбуждаше я бавно и постепенно, от което тя едва не полудя. Покри с целувки всеки сантиметър от гърдите ѝ, смучеше зърната им, докато най-накрая тя започна да скимти за освобождаване.

И тогава той бавно се спусна надолу по тялото ѝ, езикът му подразни плоския ѝ корем и когато слезе още по-ниско, стоновете ѝ се превърнаха във викове на неподправено удоволствие.

Нежно прокара зъби по меките къдрици, езикът му погали копринените венчелистчета под тях, докато станаха лъскави от влага. И през цялото това време пръстите му я милваха с възбуждаща ласка.

Не можеше да ѝ се насити. Езикът му многократно се гмурка в нея, докато пръстите му се плъзгаха навън и навътре.

Ръцете ѝ стискаха чаршафите. Удоволствието, което ѝ доставяше този мъж, я изуми. Нямаше представа, че може да се прави любов по този начин. Очевидно бе, че Кейн знаеше какво прави. Караше я да полудее от желание по него.

Когато я връхлетя първият прилив на екстаз и тя инстинктивно се стегна от удоволствие и болка, около него, той бързо се премести нагоре и се надвеси върху нея. Обзе я възхита от начина по който я завладяваше. Кейн се зарови в нея — силно, необуздано и докрай, точно в момента, когато Джейд беше на върха на удоволствието. Тя го стисна здраво и се вкопчи в него с радостно отдаване.

Той опита да задържи още малко, но беше безсилен да се спре.

Тя го караше отчаяно да желае собственото си удовлетворение. С огнен оргазъм, който го остави без дъх, семето му се изля в утробата ѝ.

Никога преди тази нощ, Кейн не се бе отдавал така изцяло. Една част от него винаги го бе възпирала и той беше в състояние да държи себе си под строг контрол. И все пак не успя да устои на тази невероятна жена. Странно, но не прие това си състояние като слабост. В интерес на истината, почувства го по-скоро като победа, тъй като със сърцето си знаеше, че тя също не може да му устои.

Усещаше се пречистен — и тялом, и духом. Този невероятен дар, който току-що бяха споделили, го изпълваше с доволство.

Кейн едва намери сили да се изтърколи на хълбок и беше много доволен, когато Джейд го последва и се гушна до него. Той я прегърна и я притисна плътно до себе си.

— Все още усещам вкуса ти.

— О, Боже! — Гласът ѝ прозвуча смутено.

Той се засмя.

— Харесва ми вкуса ти. Женствен и сладък като мед, любима. Това е страхотно съчетание. Човек би се пристрастил към него.

— Наистина ли?

— Да — изръмжа. — Но аз съм единственият, който някога ще те вкуси. Нали така?

Ощипа я по дупето, за да я накара да му отговори.

— Да, Кейн — съгласи се тя.

— Причиних ли ти болка пак?

— Само малко.

— Но не съжалявам.

— Знам — отвърна му с престорена въздишка.

— Не бих могъл да спра.

Джейд сгуши лице под брадичката му. Мина известно време, преди да проговори отново:

— Аз никога, никога няма да те забравя, Кейн.

Знаеше, че не я чува. Дълбокото му дишане подсказваше, че вече е заспал.

Знаеше, че трябва да го събуди и настоятелно да го помоли да се върне в стаята си. Стърн щеше да бъде разстроен, когато ги намери заедно.

Щом опита да се отдалечи от него, Кейн я стисна по-здраво в обятията си. Дори и в съня си този мъж демонстрираше чувството си за собственост, както винаги.

Не ѝ даде сърце да го събуди, затова затвори очи и остави мислите си да се разпилеят като от вятър.

Минути по-късно заспа.

Той сънуваше ангели.

Тя сънуваше акули.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин пристигна доктор Харуик, за да прегледа Джейд. Той беше възрастен мъж, с тъмна прошарена коса и очи сини и искрящи като океана в спокоен ден. Външният му вид, както и обноските му бяха безукорни. На Джейд ѝ заприлича на хитър енол, защото кичурите коса отстрани на лицето му бяха оформени с такъв замах, че почти докосваха основата на строгия му остър нос.

Точно както беше предсказала, лекарят започна да я опипва и мушка с пръсти, докато я преглеждаше. Кейн стоеше до леглото, с ръце скръстени на гърба, досущ като страж, който пази съкровището си. Когато медикът завърши прегледа обяви, че почивката е най-доброто лекарство в нейното състояние. Джейд не вярваше, че се намира в някакво особено състояние, затова напълно пренебрегна всички негови препоръки. Кейн обаче, сякаш се опитваше да наизусти всяка една от тях. Бе твърдо решен да я изкара едва ли не инвалид. Когато сър Харуик предложи да се направи студен компрес на изчезващата вече цицина на слепоочието ѝ, той веднага се втурна да го донесе.

Младата жена се зарадва, че остана насаме с доктора.

— Научих, че сте бил повикан да прегледате и бащата на Кейн — подхвана тя. — Разбрах, за мое най-голямо съжаление, че бил болен. По-добре ли е вече?

Лекарят поклати глава:

— Малко би могло да се направи за него — каза той. — Много жалко, но той сякаш се е отказал от живота, откакто му отнеха Колин. Разбирате ли, Колин беше любимият му син и загубата му го съкруши.

— Защо казвате, че е бил любимият му син? — попита Джейд.

— Той е първородният от втората му съпруга — обясни Харуик — Майката на Кейн е умряла още когато е бил малък. Не е бил повече от пет-шестгодишен.

Очевидно бе, че събеседникът ѝ обичаше да обсъжда пикантните клюки, които бе чул. Той придърпа един стол до леглото ѝ, настани се удобно, след което продължи с ентузиазирани шепот:

— Първата женитба е била насила и, доколкото разбрах, изобщо не са имали щастлив брак, макар че Хенри със сигурност се е опитал нещата да потръгнат.

— Хенри?

— Бащата на Кейн — обясни Харуик. — Хенри не е бил станал херцог Уилямшър по това време, защото баща му все още е бил жив. Затова е имал повече време да се посвети на брака си, но въпреки това не се получило. Майката на Кейн била твърде опърничава и превърнала живота и на бащата, и на сина в истински ад. Дори опитала да ги настрои един срещу друг. Можете ли да си представите такова богохулство. Когато умряла, никой не скърбил дълго за нея.

— Вие срещали ли сте я?

— Да — отговорът лекарят. — Беше привлекателна, но красотата ѝ прикриваше едно зло сърце.

— А вторият брак на херцога щастлив ли е?

— О, да! — Харуик размаха неопределено ръка във въздуха. — Гуинет е чудесна жена. Тя предизвика истински фурор — да, така си беше, още с първата си поява в обществото като омъжена жена. Всички ѝ подражаваха почти толкова ревностно, колкото и Брумел с неговите модни дрехи и обноски. Смяя да твърдя, че тя е добра майка и съпруга. Децата ѝ са много близки помежду си и това, разбирате, е доказателство, че е свършила добре работата си.

— Като говорите за децата, сър Харуик, включвате ли и Кейн към тях?

— Да. Останалите го обичат и уважават много, защото той е най-големият, но той самият като че ли страни от семейството, освен ако някой не се опита да нарани някого от братята и сестрите му, разбира се. Тогава веднага се втурва да ги защити. — Той направи пауза, след което се наклони напред в стола си и прошепна заговорнически: — Казват, че бил много отмъстителен — и повдигна вежди, за да подчертае думите си.

— Защо казват, че е отмъстителен? — Гласът ѝ прозвуча тревожно в нейните уши, но докторът изглежда не обърна внимание.

Джейд не искаше да прекъсва разговора, затова овладя изражението си, което сега показваше само лек интерес. Дори успя да се усмихне.

— Изключително много ме заинтригувахте, сър — добави тя.

Сър Харуик изглеждаше доволен от проявения от нея интерес:

— Скъпа моя, Кейн направи всеобщо достойние фактът, че преследва Пейгън. Хората му разнесоха из целия град съобщението за наградата, която дава. Комарджиите не са спрели да залагат — десет към едно в полза на Кейн, разбира се. Той ще хване този пират — предрече докторът. — И когато го направи, Бог да му е на помощ.

— Да, Бог да му е на помощ — съгласи се Джейд. — Но вие споменахте, че бащата на Кейн все още не е добре — опита се да върне разговора тя към началната тема. — Колко точно е болен?

— Боя се, че е доста сериозно — обяви Харуик.

— Нищо ли не може да се направи?

— Гуинет не е на себе си от тревога — поклати глава докторът. — Хенри нито се храни, нито спи. Това не може да продължава така. Не, страхувам се, че ако не се примири със смъртта на Колин, много скоро и той ще умре.

— Може би има нужда от малко помощ? — предположи Джейд.

— Кой има нужда от помощ? — попита Кейн от вратата.

— Баща ти — отвърна Джейд и отново се обърна към доктора. — Чух, че наскоро е изчезнал ваш приятел, вярно ли е?

— О да, горкият Сър Уинтърс — отговори Харуик. — Беше много добър доктор също — добави и кимна.

После продължи да я гледа с такова нетърпение да продължи, че тя трябваше да попита:

— Говорите за него сякаш е мъртъв?

— Със сигурност — обяви сър Харуик.

Кейн стоеше от другата страна на леглото и се опитваше, без особен успех, да постави студения компрес върху слепоочието на младата жена. Джейд, която се интересуваше много повече от думите на доктора, отколкото от незначителната подутина. Тя продължаваше да маха мократа кърпа, докато Кейн продължаваше да я поставя обратно. В продължение на минута-две Харуик наблюдаваше мълчаливата борба помежду им и отчаяно се опитваше да не се усмихне. Тези двамата очевидно си подхождаха.

Следващият въпрос на Джейд го върна към обсъжданата темата:

— Защо мислите, че Уинтърс е мъртъв?

— Няма какво друго да е — отвърна той. — Готвачът му е този, който го е видял за последно жив. Уинтърс се разхождал градината зад

къщата, завил зад ъгъла и просто изчезнал.

— Преди колко време се е случило това? — попита Кейн.

— Скоро ще станат три месеца — отговори докторът. — Разбира се, всички ние знаем какво се е случило с него.

— Знаем ли? — удиви се Джейд, изненадана от резкия му тон. — И какво точно е станало?

— Не би трябвало да обсъждам това с вас — отговори Харуик.

Обаче изражението, изписано на лицето му казваше, че истината бе съвсем друга. Човекът изглеждаше толкова нетърпелив да продължи, колкото и едно малко дете преди да отвори подаръците за рождения си ден. Той се наведе напред в стола си и прошепна драматично:

— Търговци на бели роби.

Джейд бе сигурна, че не е чула правилно.

— Моля?

— Търговци на бели роби — повтори Харуик и кимна, за да подчертае изявлението си, след което отново се облегна назад в стола си.

Младата жена трябваше да прехапе долната си устна, за да не се разсмее. Дори не се осмели да погледне към Кейн, защото знаеше, че ако види и най-бегъл признак на развеселеност в изражението му, нямаше да успее да се овладее.

— Нямах представа — прошепна тя.

Харуик изглежда се наслаждаваше на реакцията ѝ.

— Разбира се, че нямате представа — впусна се да обяснява той. — Вие сте нежна, млада дама и със сигурност не сте чували за тези отвратителни хора. Пейгън стои зад това предателство. Той е този, който е отвлякъл Уинтърс и го е предал на търговците на роби.

На Джейд вече не ѝ беше забавно. Усещаше как започва да почервенява.

— Защо Пейгън е обвиняван за всички грехове в Англия? — попита тя преди да може да се спре.

— Е, сега, недейте да се разстройвате — прошепна сър Харуик и я потупа по ръката. — Не трябваше да споделям с вас последните предположения в обществото.

— Не съм разстроена — излъга Джейд — Просто ме дразни начинът, по който всеки използва Пейгън като удобна изкупителна

жертва за всичко. Дори не се тревожа за вашия приятел, сър Харуик, защото в сърцето си знам, че той ще се върне жив и здрав някой ден.

Докторът стисна ръката ѝ в изблик на нежност:

— Имате толкова добро сърце.

— Дали бащата на Кейн има здраво сърце?

Кейн беше този, който ѝ отговори:

— Да, здраво е.

Джейд беше изненадана от гнева в гласа му. Обърна се към него и го погледна:

— Добре е да се знае това — каза тя. — Защо се мръщиш? Защото попитах за баща ти или защото сърцето му е наистина здраво?

— Нито едното, нито другото — отговори Кейн и насочи вниманието си към Харуик. — Баща ми ще се почувства по-добре, когато се погрижа за Пейгън. Отмъщението ще бъде неговият лек.

— Не, Кейн — възпротиви се Джейд. — Възтържествуването на справедливостта ще бъде неговото спасение.

— В такъв случай говорим за едно и също — оспори думите ѝ той.

Стиснатата силно челюст издаваше недоволството му. Както и упоритостта му.

Прииска ѝ се да му се разкрещи. Вместо това му благодари:

— Много мило от твоя страна да ми донесеш компреса. — Тя плесна кърпата върху слепоочието си, след което се обърна към доктора. — А на вас благодаря за това, че се погрижихте за мен. Чувствам се много по-добре сега.

— Удоволствието беше мое — отвърна сър Харуик. След това се изправи, стисна ръката ѝ и добави. — Веднага щом се почувствате по-добре, трябва да се преместите при херцога и херцогинята. Убеден съм, че родителите на Кейн ще са повече от щастливи да ви приемат като тяхна гостенка в дома си, докато се възстановите напълно. — Погледът му се насочи към Кейн. — Разбира се, ще запазя това в тайна. Няма да чуete никакви отвратителни клюки за тази прекрасна, млада дама.

— Каква тайна? — попита Джейд искрено озадачена, докато сър Харуик пронизваше Кейн с поглед. Започваше да става неловко.

— Той се тревожи за твоята репутация — обясни ѝ Кейн.

— О, това ли? — изпусна една дълга въздишка младата жена.

— Тя не се вълнува особено за репутацията си — обяви Кейн сухо.

Докторът изглеждаше изумен.

— Но, мила моя, така не се прави. Вие не бива да оставате насаме с необвързан мъж.

— Предполагам, че сте прав — съгласи се тя.

— Ала вие сте била болна, мила моя, и със сигурност не сте могли да разсъждавате трезво. Не обвинявам нито вас, нито Кейн — добави и кимна към маркиза. Вашият домакин е имал добри намерения.

— Така ли? — възкликна Джейд.

— Със сигурност — отвърна сър Харуик. — В имението е пълно с прислуга. И все пак клюкарите биха се позабавлявали доста с такава новина, а твърде много хора ще бъдат засегнати от слуховете. Майката на Кейн...

— Мащехата ми — прекъсна го Кейн.

— Да, разбира се, вашата мащеха — продължи докторът. — Тя ще бъде много наранена, а също и вашата избраница.

— Неговата какво?

Джейд нямаше намерение да повишава тон, но небрежната забележка на сър Харуик я смая. Внезапно ѝ прилоша и лицето ѝ изгуби цвета си.

— Избраницата на Кейн ли казахте? — попита с дрезгав шепот.

— Джейд — започна Кейн, — предполагам, че сър Харуик има предвид лейди Ейсли.

— Разбирам — промълви Джейд и се насили да се усмихне заради доктора. — Сега си спомних, лейди Ейсли е дамата, за която ще се ожените — докато завърши изречението, гласът ѝ се бе извисил до почти пронизителни нотки. Тя дори не познаваше тази жена Ейсли, но вече я ненавиждаше. Колкото повече разсъждаваше по въпроса, толкова повече се вбесяваше на Кейн. Господ да му е на помощ, но мразеше и него.

— Лейди Ейсли няма да приеме добре новината за вашата визита тук — предрече сър Харуик.

— Тя не е моята избраница — прекъсна го Кейн. — Тя е избраницата на мащехата ми за мен. — Той не можа да сдържи смеха

си. Реакцията на Джейд относно лейди Ейсли бе повече от изобличаваща. Тя го харесваше и държеше на него.

— Но вашата скъпа мащеха е...

— Твърдо решена да види мен и лейди Ейсли заедно — отново го прекъсна Кейн. — Но това няма да се случи, Харуик.

Джейд усещаше как Кейн е вперил поглед в нея и отчаяно се опитваше да се престори на незаинтересована. В същия момент осъзна, че мачка с ръце компреса. Веднага спря този издайнически жест и бодро обяви:

— Изобщо не ме интересува за кого ще се жените.

— А би трябвало.

Тя поклати глава.

— Бих искала да бяхте споменали за годежа си още снощи.

— Не съм сгоден — отсече той. — И снощи щеше...

— Кейн — тя изкрещя името му, но след това понижи глас и добави — Имаме гост, не помните ли?

Харуик шумно се изкиска и като заобиколи Кейн, се отправи към вратата.

— Имам усещане за вас двамата. Прав съм, нали?

— Зависи какво точно е усещането ви — отговори Кейн.

— Тя е вашата избраница, нали?

— Да — отвърна маркизът. — Просто още не го е приела.

Дваемата мъже се усмигнаха широко.

— Подозирам, че няма да ви е леко, момчето ми.

— Трудно или не — възрази Кейн с глас, който можеше да събуди и мъртвец, — тя ще бъде моя съпруга.

Вратата се затвори с трясък точно когато Джейд изкрещя своя отказ. Тя запрати компреса към вратата и се строполи със стиснати от яд зъби върху възглавниците.

Защо изобщо я интересуваше за кого ще се жени той? В момента, в който Нейтън се появеше, тя нямаше да види Кейн никога вече. И защо, по дяволите, всичко трябваше да е толкова сложно? Сам Господ знаеше, че да защитава Кейн си беше достатъчно изпитание. А сега трябваше да добави и баща му към списъка със задачи.

Дали лейди Ейсли беше красива?

Джейд отблъсна тази черна мисъл. Наистина трябваше да направи нещо за херцог Уилямшър. Колин със сигурност щеше да се

разстрои, ако, когато се прибере вкъщи, разбере, че баща му се е споминал от мъка по него.

Дали Кейн бе завел лейди Ейсли в леглото?

Не мога да мисля за нея сега!, реши Джейд. Имаше твърде много други проблеми, за които да се тревожи.

Трябваше да направи нещо за бащата на Колин. Реши, че да му изпрати бележка, не беше добра идея. Трябваше да се види лично с него и хубаво да си поговорят.

Дали мащехата на Кейн вече бе организирала сватбата на Кейн? О, Господи, надяваше се Кейн да ѝ казва истината. Надяваше се, че не иска лейди Ейсли.

— Това е нелепо — промърмори си тя.

Разбира се, че Кейн щеше да се ожени. И разбира се не за нея. Когато научеше за миналото ѝ, изобщо няма да иска да я погледне. Тя изсумтя раздражено и се отказа да крои планове. Чувствата ѝ бушуваха също като мачтата на „Емералд“ при бурен вятър. Безсмислено бе да се опитва да се концентрира сега. Налагаше се бащата на Кейн да остане още малко в своя изпълнен с отчаяние свят.

* * *

През целия ден тя продължи да отбягва Кейн. Вечерта вечеряха заедно без да разговарят. Стърнс я изненада, когато придърпа един стол, седна при тях на масата и започна също да се храни. През по-голямата част от времето вниманието му бе приковано от Кейн, но когато погледнеше към нея, изражението му беше нежно и изпълнено с преданост.

Джейд реши, че той още не е разбрал, че е спала с Кейн в края на краищата и почувства облекчение. Отдавна бе забелязала, че връзката между Кейн и Стърнс е много по-различна от тази между работодател и подчинен. Те бяха като семейство, и не ѝ се искаше някой, когато Кейн ценеше толкова много, да я смята за лека жена. Тя продължи да му хвърля тъжни погледи, докато накрая Стърнс се пресегна и я потупа по ръката.

Докато траеше вечерята говореше предимно Кейн, като разговорът се въртеше основно около проблемите, които има в

управлението на едно такова голямо имение. На Джейд ѝ беше много интересно и беше изненадана също така, че Кейн показва искрена загриженост за хората от своята енория. Всъщност, той се чувстваше отговорен за тяхното благополучие.

— Помагаш ли на тези, които се нуждаят от помощ? — попита го тя.

— Разбира се.

— Като им даваш пари?

— Когато няма друг начин — обясни той. — Джейд, за един мъж да запази гордостта си е също толкова важно, колкото и да засити глада си. Веднъж сторил го, следващата стъпка е да се опита да подобри материалното и общественото си положение.

Джейд дълго обмисля думите му, след което каза:

— Да, за мъжете е важно да знаят собствената си цена, но същото важи и за жените.

— Понякога, ако отнемеш на човек тази самооценка, има голяма вероятност той... или тя да се предадат напълно. Един човек не трябва да се чувства манипулиран или че е преживял провал.

— Между манипулиране и провал има разлика — оспори тя.

— Не съвсем — отвърна Кейн. — Само глупак би допуснал, което и да е от двете, нали така Стърнс?

— Със сигурност. — Стърнс се пресегна за чайника преди да продължи. — Гордостта на един мъж е по-важна от каквото и да е друго.

— Но вярвам, че и двамата ще се съгласите, че има моменти, в които гордостта трябва да отстъпи — прекъсна ги тя.

— Като например? — полюбопитства Кейн.

— Животът на човек е един превъзходен пример — беше отговорът ѝ.

— Ала, животът на човек не е толкова важен, колкото гордостта му — възпротиви се Стърнс. — Нали така, милорд?

Кейн не отговори. Той отново се беше взрял в Джейд с неразгадаемо изражение. Тя нямаше никаква представа за какво си мисли в момента. Усмихна му се само за да прикрие собственото си безпокойство. След това обяви, че е изтощена и се върна в спалнята си.

Стърнс бе наредил да ѝ приготвят ваната. В огнището гореше огън и приятно затопляше въздуха. Джейд се наслади на банята си без

да бърза и после си легна. Въртя се в леглото си почти час, преди да потъне в неспокоен сън.

* * *

Кейн дойде в спалнята ѝ някъде след полунощ. Съблече дрехите си, изгаси свещите и се вмъкна в леглото при нея. Джейд спеше легнала на една страна, а нощницата ѝ се бе увила около бедрата. Кейн бавно плъзна дрехата нагоре и придърпа копринено мекото ѝ дупе към себе си.

Младата жена въздъхна в съня си. Този звук го възбуди. Боже, тя бе толкова топла, толкова сладка. Ръката му се мушна под нощницата ѝ. Погали корема ѝ, гърдите ѝ и потърка зърната ѝ, докато се превърнаха в твърди пъпки. Джейд се размърда неспокойно и простена насън.

Вероятно ѝ се струваше, че в момента сънува някой еротичен сън, помисли си Кейн. Захапа я по вратлето, подразни с език меката част на ухото ѝ, и когато дупето ѝ се притисна към него още по-настойчиво, ръката му се плъзна надолу в топлината между бедрата ѝ. Той разпалва огъня в нея, докато тя стана гореща, влажна и готова за него. Тогава другата му ръка я прегърна през кръста. Опита да се обърне с лице към него, но той не ѝ позволи.

— Отвори се за мен, Джейд — прошепна. — Позволи ми да вляза в теб.

Раздалечи с коляно бедрата ѝ, докато се намести между тях.

— Кажи, че ме искаш — настоя той.

Джейд усети кадифения връх на неговата мъжественост и прехапа устни, за да не му изкрещи да престане да я измъчва.

— Да, искам те — отвърна тихо. — Моля те, Кейн. Сега!

Това беше всичко, от което се нуждаеше. Нежно я бутна по корем, разтвори широко бедрата ѝ с ръка и с един мощен тласък влезе в нея. Стегнатото ѝ лоно го обгърна като ръкавица и той едва не изля семето си още в същия момент. Кейн застина и пое дълбоко дъх.

— Спокойно, любима — тихо простена, когато тя се надигна срещу него.

Ръцете ѝ стискаха чаршафите. Ръцете на Кейн се присъединиха към нейните. Главата му падна напред и той зарови лице в благоуханната долчинка между шията и рамото ѝ.

— Кейн, искам...

— Знам — отвърна той.

Твърдо бе решил този път да не бърза, за да удължи сладката агония, но настоятелните ѝ молби разбиха самоконтрола му. Той проникна в нея, отново и отново, докато забрави за всичко друго, освен намирането на удовлетворение и за двамата. Когато усети, че всеки миг ще излее семето си в утробата ѝ, плъзна ръка надолу по корема ѝ. Погали я, докато тя стигна собственото си освобождаване.

Кулминацията им беше възхитителна. Кейн се стовари върху нея. Беше изтощен и напълно спокоен.

— Любов моя, дишаш ли все още? — попита, щом сърцето спря да блъска в ушите му. Беше се пошегувал, но когато тя не му отговори, веднага се отдръпна от нея. — Джейд?

Тя се претърколи и го погледна.

— Ти ме накара да те моля.

— Аз, какво?

— Ти ме накара да те моля.

— Да, направих го, нали? — отговори ѝ с широка усмивка.

— В тебе няма дори и капка разкаяние! — заяви тя. Пръстите ѝ галеха топлата му гръд. — Ти си развратник, наистина си. Не мога да разбера, защо те намирам толкова привлекателен.

Погледът ѝ все още бе замечтан, изпълнен със страст. Кейн я целуна по челото, по върха на луничавото ѝ носле, а след това покори устата ѝ с дълга и влажна целувка.

— Искаш ли още, любима? — Без да ѝ даде време да отговори, той тихо изръмжа: — Аз искам.

Доста по-късно двамата влюбени заспаха вплетени обятията си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите осем дни бяха приказни за Джейд. Кейн бе много нежен и любящ мъж, толкова внимателен към нея, че скоро започна безпогрешно да долавя и най-малките промени в настроението ѝ, много по-бързо от самата нея. Повече от всичко младата жена харесваше съвместните им вечери. Стърнс палеше огън в камината в кабинета на Кейн, и после тримата четяха в мълчание.

Всъщност, с течение на годините, Стърнс се бе превърнал в нещо като баща за закрилника ѝ. Младата жена научи, че слугата е със семейството още от самото му раждане. Когато Кейн се установил в свое собствено имение, той го последвал.

Стърнс ѝ даде да разбере, че е наясно с новото разпределение на спалните. В отговор на нейното изчервяване от срам, той заяви, че не е негова работа да ги съди, като също така добави, че от много отдавна не е виждал Кейн толкова безгрижен и очевидно тя има благотворно влияние върху настроението на маркиза.

Пристигна вестносец от майката на Кейн, която го молеше да ѝ помогне да извади баща му от настоящото му безнадеждно състояние. Младият мъж веднага отиде да посети родителите си, но два часа покъсно се върна в изключително лошо настроение. Разговорът с баща му не довел до нищо положително.

* * *

Същата нощ, след като Кейн заспа, Джейд отиде да се срещне с Матю и Джимбо, за да им даде нови нареждания. Матю я чакаше зад прикритието на дърветата в края на гората. Висок и слаб като тръстика, морякът имаше кожа тъмна като на пантера. Характерът му съвпадаше с този на великолепия звяр, но само когато беше ядосан. При добро разположение на духа на лицето му се появяваше добродушна усмивка, която бе доста ослепителна. Но сега мъжът не се

усмихваше. Скръстил ръце пред гърдите си, той се мръщеше на Джейд, подобно на човек, който току-що е заловил крадец да рови из чекмеджетата му.

— Защо си толкова намръщен, Матю? — попита шепнешком младата жена.

— Видях го преди две вечери да стои на прозореца до теб, момиче — изръмжа морякът. — Да не би този денди да ти е пускал ръка?

Джейд не искаше да лъже, но и не смееше да сподели истината с верния си приятел.

— Бях ранена — отвърна тя. — И няма защо да ме гледаш така сърдито, Матю. Простреляха ме тук, отстрани. Раната е незначителна. Кейн беше... обезпокоен и остана снощи в покоите ми, за да ме наглежда.

— Черния Хари ще нахрани акулите с мен, когато чуе...

— Матю, няма да казваш нищо на Хари — прекъсна го тя.

Морякът ни най-малко не се уплаши от гневния й тон.

— Не е нужно да ми се зъбиш — отговори той. — Видях как този напудрен мъж те прегърна още първия ден, докато вървяхте към входната врата. Да знаеш, че ще кажа на Хари и може да започнеш още от сега да трепериш. Джимбо искаше да забие нож в гърба му. Единствената причина да не го направи е, защото знаеше, че следващият мъртвец ще е самият той.

— Да, аз със сигурност ще се погрижа за това — увери го Джейд. — Ако падне дори и косъм от главата на Кейн, ще отговаряте пред мен. Сега спри да се мръщиш, Матю. Имаме да обсъждаме един важен въпрос.

— Но той не ти ли създава неприятности? — Не се отказваше от темата морякът.

— Не, не ми създава никакви неприятности. Знаеш, че мога да се грижа сама за себе си. Моля те, имай ми повече доверие.

Мъжът мигновено съжали за думите си. Той не искаше да разочарова своята господарка.

— Знам, разбира се, че можеш да се грижиш за себе си — отвърна бързо. — Но сама не осъзнаваш колко си привлекателна. Прекалено си красива и това може да ти създаде проблеми. Вече

започвам да си мисля, че Джимбо и Хари бяха прави. Трябваше да те обезобразим, докато беше още малка.

От блясъка в красивите му кафяви очи, тя знаеше, че той се шегува.

— Никой от вас не би посмял да ме нарани — възрази младата жена. — Ние сме семейство, Матю, и ти ме обичаш толкова, колкото и аз теб.

— Ти не си нищо друго, освен една недорасла пикла — обади се друг дълбок глас. Джейд се обърна по посока на звука и видя как приятелят ѝ Джимбо безшумно приближи и застана точно пред нея. Силно намръщената му физиономия съответстваше на гигантския му ръст. Подобно на Матю, той също бе облечен в сиво-кафяви селски дрехи, тъй като по-ярките цветове можеха лесно да бъдат забелязани през клоните.

На лунната светлина смръщеното му лице изглеждаше свирепо.

— Матю ми каза, че дендито ти е пуснало ръка. Бих могъл да го убия само за това. Никой не бива...

— И двамата подценявате Кейн, ако смятате, че лесно ще ви даде да забиете ножовете си в него — прекъсна го тя.

— Обзалагам се, че е същият слабак като Колин — опита се да спори Джимбо.

Джейд му даде да разбере, че я е ядосал.

— Не си виждал Колин от доста време. Тогава той беше полумъртъв от раните си. Вероятно, вече напълно се е възстановил. Освен това, сериозно грешиш, ако смяташ братята за страхливци. Не забравяй, Джимбо, че аз бях тази, която прочете досието на Кейн. Знам какво говоря.

— Щом човекът има кръв, значи може да кърви — произнесе Матю.

Нито един от двамата моряци не изглеждаше засегнат от нейното недоволство. Джейд въздъхна примирено. После се обърна към Матю и каза:

— Трябва да отида да си поговоря с бащата на Кейн. Ще се наложи да отвлечете вниманието му, докато ме няма.

— Не смятам, че има нужда да разговарям с него — възпротиви се Матю. — Колин и Нейтън ще се пристигнат съвсем скоро.

— Така, както се размотават? Не, не мога да чакам повече. Бащата на Кейн всеки момент може да се окаже на смъртния си одър. Той нито яде, нито спи. Не мога да го оставя да умре.

— Виждам, че вече си го решила — промърмори Матю. — Какво да направим, за да отвлечем вниманието му?

— Оставям това във вашите способни ръце — отвърна му Джейд.

— Кога искаш да го направим? — поинтересува се Джимбо.

— Утре. Колкото може по-рано.

Накрая Джейд се върна в постелята си спокойна, тъй като знаеше, че Матю и Джимбо няма да я подведат.

* * *

Разсейването на Кейн започна няколко минути преди зазоряване на следващата сутрин.

Джейд осъзна, че е трябвало да бъде по-конкретна с инструкциите си. И когато всичко това свърши, щеше да одере Матю жив. Неговите способни ръце, как ли пък не! Мъжът бе подпалил конюшните. За щастие, бе имал достатъчно ум в главата, първо да пусне конете.

Кейн беше много зает вече, трябваше да отдаде дължимото на Матю. Конете тичаха като подивели. Три от кобилите трябваше скоро да родят и всеки един човек беше необходим, за да спре разпространението на огъня и да се уловят животните.

Джейд се престори на заспала, докато Кейн излезе от стаята.

Тогавя много бързо се облече и се измъкна през задния вход. Маркизът бе разположил охрана около имението, но в създалия се хаос, тя лесно се промъкна покрай тях.

— Джимбо току-що тръгна към пристана Шалоу — събщи Матю на Джейд, докато ѝ помагаше да се качи върху коня, който бе избрал за нея. — Ще се върне с вести не по-късно от утре по залез-слънце. Ако има попътен вятър, не мислиш ли, че Нейтън ще бъде скоро тук? И сигурна ли си, че не искаш да те придружа?

— Убедена съм, че искам да пазиш гърба на Кейн — отвърна тя. — Именно той е в опасност. Ще се върна след час. И Матю? Недей да

палиш нищо друго, докато ме няма.

— Това свърши работа, нали така? — усмихна се широко верният ѝ приятел.

— Да, Матю. — Не искаше да нарани гордост му. — Това наистина свърши работа.

* * *

Джейд остави Матю да се усмихва след нея и половин час покъсно вече беше там, закъдето беше тръгнала. След като завърза коня си в гората, в непосредствена близост до границите на имота, тя енергично се запъти към предната врата. Къщата беше огромна, но ключалката беше изключително елементарна, според стандартите на всеки уважаващ себе си крадец. Младата жена я отключи за секунди. Светлината, влизаща през прозорците, ѝ бе достатъчна, за да се изкачи по витото стълбище без проблем. Звучите, идващи от задната част на къщата, показваха, че кухненският персонал вече е започнал работа.

Безшумна като котка, Джейд провери всяка една от многобройните спални. Обаче никъде не откри херцог Уилямшър. Предполагаше, че ще бъде в господарската спалня, но огромното помещение беше празно. Съседната стая бе обитавана от русокоса, доста привлекателна жена на възраст, която хъркаше като моряк. Джейд предположи, че това е херцогинята.

В края на дългия коридор в южното крило тя откри библиотеката — едно доста отдалечено и необичайно място, където се намираще работният кабинет. Бащата на Кейн бе вътре и спеше дълбоко, седнал в креслото си зад махагоновото бюро.

След като заключи вратата, за да се предпази от случайни натрапници, Джейд дълго време изучава красивия мъж пред себе си. Изглеждаше много изискан с посребрелите си коси, високи, аристократични скули и ъгловато лице, което много приличаше на това на Кейн. Под очите му имаше дълбоки сенки, а цветът на кожата му бе жълтеникав. Дори и в съня си възрастният мъж изглеждаше така, сякаш изпитва ужасно страдание.

Младата жена не можеше да реши, дали да го смъмри строго или да му се извини за ненужната болка, която му бе причинила.

В сърцето си, все пак, изпита съчувствие към този човек. Напомняше ѝ за Кейн, ала разбира се, бащата не беше толкова мускулест. Обаче на ръст, определено беше същият. Когато докосна рамото му, херцогът се стресна и скочи от креслото с бързина, която я изненада.

— Моля ви, не се тревожете, сър — прошепна тя. — Не исках да ви изплаша.

— Нима? — попита шепнешком, също като нея.

Малко по малко херцог Уилямшър възвърна самообладанието си. Прекара пръсти през косата си и тръсна глава в опит да проясни съзнанието си.

— Коя сте вие? — поинтересува се възрастният мъж.

— Няма значение коя съм, сър — отвърна му. — Моля ви седнете, защото имам много важна информация за вас. — Джейд търпеливо изчака, докато той изпълни молбата ѝ, после се облегна на ръба на бюрото в близост до него. — Трябва да престанете да скърбите. Поболели сте се от това.

— Какво?

Той все още я гледаше озадачено. Младата жена забеляза, че цветът на очите му е точно същият нюанс сиво като на Кейн. Начинът, по който се мръщеше — също.

— Казах, че трябва да спрете да скърбите — повтори тя. — Сър Харуик мисли, че може да умрете. Ако не спрете с тези глупости...

— Вижте какво, млада госпожице...

— Не ми повишавайте тон! — прекъсна го тя.

— Коя, по дяволите, сте вие? И как влязохте в...

След като изруга, възрастният човек бавно поклати глава.

Джейд си помисли, че той изглежда по-скоро подозрителен, отколкото ядосан. Младата жена реши, че това е добро начало.

— Сър, нямам време за продължителни спорове. Първо, трябва да ми обещаете, че никой никога няма да научи за нашия разговор. Давате ли ми думата си?

— Считайте, че сте я получили — отвърна ѝ.

— Добре. Сега, мисля, че трябва да се извиня, макар че в действителност не съм добра в това. Мразя да се извинявам — сви рамене и добави: — Съжалявам, че не дойдох при вас по-рано. Били

сте подложен на безсмислено страдание, а аз наистина бих могла да ви я спестя. Ще ми простите ли?

— Нямам представа за какво говорите, но ако това ще ви направи щастлива, то аз ви прощавам. А сега ми кажете, какво искате от мен?

— Виковете ви са също толкова дразнещи, както и на вашия син.

— И кой син имате предвид? — попита, докато в очите му се прокрадваха весели пламъчета.

— Кейн.

— Вашето посещение е свързано с Кейн ли? Обидил ли ви е по някакъв начин? Трябва да сте наясно, че той отдавна е самостоятелен човек. Няма да се меся, освен ако причината не е обективна.

— Не — отговори Джейд. — Не съм дошла заради Кейн, макар че съм щастлива да узная, че имате такава вяра в способностите на големия ви син да взема сам собствени решения. И като не се намесвате, вие показвате колко много се гордеете с него.

— Тогава, за кого искате да говорим? — попита херцогът.

— Аз съм приятелка на Колин.

— Вие сте го познавали?

— Познавам го, да — тя кимна. — Виждате ли, той е...

— Мъртъв — прекъсна я рязко. — Пейгън го уби.

Джейд се пресегна и сложи ръка на рамото му.

— Погледнете ме, моля ви — нареди тя с нежен шепот, когато мъжът обърна поглед към прозорците. Когато бащата на Кейн изпълни нареждането ѝ, тя кимна. — Ще ви бъде трудно да повярвате на онова, което се готвя да ви кажа. Но разполагам с доказателства.

— Доказателства?

Тя кимна отново.

— Пейгън не е убил Колин.

— Напротив!

— Омръзна ми да слушам за греховете на Пейгън — промърмори младата жена. — Колин...

— Пейгън ли ви изпрати при мен?

— Моля ви, не викайте — отвърна тя. — Той не е убил сина ви — повтори. — Спаси го. Колин е съвсем жив.

Измина една дълга минута, преди херцогът да реагира. Лицето му бавно се покри с червени петна, докато се взираше в посетителката си. Погледът му стана толкова студен, че можеше да причини

измръзване, помисли си Джейд. Преди да успее да ѝ се разкрещи повторно, тя заговори:

— Казах ви, че имам доказателства. Готов ли сте да ме изслушате или вече сте си решили...

— Слушам ви — прекъсна я той. — Но ако това е някаква жестока шега, кълна се, сам ще намеря Пейгън и ще го убия с голи ръце.

— И ще постъпите съвсем справедливо — съгласи се с него тя. — Спомняте ли си как веднъж Колин се е качил на едно огромно дърво и не е могъл да слезе? Бил е на четири или пет години тогава. Понеже е плакал и се е боял да не го нарекат страхливец, вие сте му обещали никога на никого да не казвате. Също така сте го убеждавали, че няма нищо лошо в това да се бои, че страхът не е грях, че...

— Спомням си — прошепна херцогът. — Никога на никого не казах за случилото се. Как вие...

— Както споменах, Колин ми е приятел и ми разказа тази история. Както и много други.

— Той би могъл да ти е разказал тези истории, преди да бъде убит — заяви възрастният мъж.

— Да, би могъл, но не е. Пейгън го извади от океана. Синът ви беше в доста окаяно състояние. Познавате ли доктор Уинтърс?

— Той е личният ми лекар — промърмори херцогът.

— Не смятате ли за странно изчезването му?

Лицето на възрастния човек, изкривено от гняв, постепенно се отпусна.

— Мисля, че е странно — призна той.

— Ние го отвлякохме — обясни Джейд. — Беше ни необходим, за да се грижи за Колин. Мислех си, че е много важно синът ви да има при себе си семейния ви лекар. Той изпитваше ужасни болки, сър, и исках да направя всичко необходимо, за да се чувства удобно. — Джейд прехапа долната си устна, докато обмисляше как по друг начин да го убеди. Все още не ѝ вярваше. — Колин има родилно петно на гърба си — изтърси изведнъж. — Знам, защото аз се грижех за него, докато Джимбо и Матю успяха да пленят Уинтърс. Това е! Тези доказателства достатъчни ли са ви?

В отговор на този въпрос херцогът бавно се отпусна назад в стола си.

— Получихме доказателство за смъртта на Колин.

— От кого?

— От Военното министерство.

— Точно така.

— Не разбирам.

— Ще го обясня, след като Колин се завърне у дома — отговори Джейд. — Ще ми разясните ли нещо, преди да продължа с опитите си да ви убедя?

— Какво? — попита мъжът с уморен глас.

— Случайно да знаете, защо Колин ме накара да обещаая, че няма да казвам на Кейн, че е жив? Научих се да вярвам на по-големия ви син и не виждам причина за това искане. Въпреки че в онзи момент Колин бе в полусъзнание и вероятно мънкането му за братята Бродли не беше...

Бащата на Кейн отново скочи от стола.

— Колин е жив!

— Моля ви, по-тихо! — предупреди го тя. — Никой не трябва да узнае.

— Защо? Искам да го изкрещя с пълен глас. Момчето ми е живо!

— Виждам, че най-накрая успях да ви убедя — отбеляза с усмивка тя. — Моля ви, сър, седнете. Изглеждате зле.

Тя изчака, докато мъжът седна на мястото си, после попита:

— Кое беше това, което ви накара да разберете, че казвам истината?

— Когато споменахте, че Колин не е искал Кейн да узнае... — той се запъна и спря, сетне прошепна: — Господи, братята Бродли. Бях забравил за този инцидент.

Сега Джейд изглеждаше объркана.

— Защо? — попита, неспособна да прикрие тревогата в гласа си. — Нима не се доверява на собствения си брат?

— О, не, разбрали сте погрешно — отвърна херцога. — Колин боготвореше Кейн. Искам да кажа, че го боготвори. О, Боже мой, това е трудно да се приеме!

— Но ако боготвори Кейн, защо ще ме кара да обещавам да не му казвам? Обяснете ми. И кои са братята Бродли?

Херцог Уилямшър се изсмя.

— Когато Колин беше осем- или деветгодишен, веднъж той дотича вкъщи с разкървавен нос и сцепена устна. Случи се така, че Кейн си беше у дома. Той настоя да узнае кой е виновникът и веднага след като Колин му каза, че са били братята Бродли Кейн изскочи през вратата. Колин се опита да го спре, естествено. Разбирате ли, той не беше споменал броя на братята. Половин час по-късно, Кейн се прибра разкървавен също като брат си.

— И колко са били братята? — поинтересува се Джейд.

— Осем.

— Мили боже, да не искате да кажете, че всичките осем братя са нападнали Колин и...

— Не, само един се е сбил с Колин, момче на име Самюел, ако си спомням правилно. Както и да е, Самюел е знаел, че Кейн ще отвърне на удара и се втурнал вкъщи да извика подкрепление.

— Кейн е можел да бъде убит — прошепна младата жена.

— Всъщност, скъпа моя, вие трябва да съчувствате на братята Бродли. Кейн просто искаше да сплаши момчето, което бе наранило Колин, но когато всички те са се нахвърлили върху него, той им е дал да се разберат! Моето момче им е отвърнало подобаващо.

Джейд поклати глава. Изобщо не намираше тази ужасна история за забавна. И все пак, бащата на Кейн сияеше от гордост.

— Така че, скъпа моя, не от недоверие Колин ви е накарал да му дадете това обещание. Просто той познава Кейн много добре. Колин е искал да защити брат си, докато се отдаде възможност да му обясни цялата ситуация. Не е искал отново да тръгне да се саморазправя с някой друг като Бродли. От двамата, Колин винаги е бил по-предпазливият. Кейн не знае, че Колин работи за нашето правителство — добави той. — Що се отнася до това, аз също не знаех. И никога нямаше да му го позволя, особено когато разбрах, че сър Ричардс не му е началник.

— Ричардс — прошепна тя. — Той е бил шефът на Кейн, нали?

Херцогът остана изненадан от това изявление.

— Разполагате с доста важна информация, нали така? Не мога да не призная, че ми е интересно как сте се добрали до нея. Бихте ли ми казали, кой ви издаде тези тайни?

Почувства се леко обидена от този въпрос.

— Никой нищо не ми е казал — отвърна. — Сама я намерих. Много съм изобретателна, сър. Брат ми, Нейтън, помагаше на Колин да се справи с доста сложна задача, поставена му от правителството. Обаче някой не искаше те да успеят и им постави капан. Единствената причина двамата да са все още живи, е, че... Пейгън е станал подозрителен. И пиратът успя да се намеси навреме.

— Дали Колин знае кой стои зад това предателство?

Младата жена поклати глава.

— Знаем само, че е бил някой от ръководството във Военното министерство. Нейтън и Колин са в безопасност, докато всички вярват, че са мъртви. Не мога да ви кажа нищо повече. Когато Колин се върне...

— Ще ме заведете ли да го видя?

— Той трябва да се прибере до няколко дена, сър. Но, разбира се, не може да остане тук, освен ако не отпратите всички слуги от къщата си... Подробности трябва да бъдат уточнени. — Тя замълча и се усмихна на херцога. — Чудя се, дали ще познаете сина си. Косата му е пораснала почти до раменете. И той, и Нейтън изглеждат сега като истински пирати.

— За радост на Пейгън.

— О, да, това много му харесва.

— Тежки ли бяха травмите им? — попита възрастният мъж.

— Били са завързани и със запушени уста, а след това са простреляни и хвърлени във водата. Враговете им са знаели, че са все още живи.

— Оставили са ги да се удавят?!

— Не, оставили са ги на акулите. Водите там са пълни с тези хищници и свежата кръв... ги привлича силно.

— Боже мой...

— Акулите не успяха да стигнат до тях, въпреки че, да си призная, бяха много близо. При спасяването им Пейгън загуби добър приятел.

— Пейгън е скочил във водата заедно с другия мъж?

— Да — отговори тя. — Той е отличен плувец. Освен това, пиратът никога няма да накара другите да сторят това, което... сам не може да направи.

Джейд тръгна към вратата, но бе спряна от поредния въпрос на херцога.

— Влюбена ли сте в моя Колин?

— О, Господи, не! — Тя отключи вратата, след което се обърна към своя нов съмишленик. — Когато се срещнем отново, трябва да се преструвате, че не ме познавате. Засега държа Кейн ангажиран. Както знаете, той е решен да открие Пейгън. Търсенето ще го изложи на риск, но скоро и това ще се оправи.

— Но пиратът не би...

— Пейгън закриля Кейн — заяви младата жена. — Обвинен е за убийството на Нейгън и Колин. Вашето правителство е обявило цена за главата му. Кейн, както вероятно знаете, е удвоил тази сума. Представете си, какво би станало, ако Кейн бе успял да хване Пейгън и говори с него, преди да...

— Вероятно би успял да убеди Кейн, че не е убил Колин.

— Точно така. Сега разбирате ли? Който стои зад това предателство иска да е сигурен, че Пейгън няма да не бъде открит.

— Или да убие Кейн, преди да разбере истината.

— Да.

— Боже мой, Кейн е в опасност. Длъжен съм да...

— Не правете нищо, сър — прекъсна го тя. — Както ви обясних, Кейн е под закрилата на Пейгън.

— Мили боже, пиратът не е наш враг! — прошепна херцогът. — Никога няма да мога да се отплатя на този човек. Уважаема госпожице, има ли нещо, което мога да сторя за вас?

— Засега аз трябва да се грижа за Кейн — отговори тя. — Той е много упорит човек, но е защитник по природа. Мисли си, че ме закриля, като ми помага да разреша проблемите си. Когато Колин се прибере вкъщи, вие тримата ще решите, какво да правите по-нататък.

— Значи Пейгън ви е пратил при Кейн?

— Да — отвърна му с усмивка.

— Кейн няма да се откаже — вметна мъжът. — Моля се Колин да се върне по-скоро.

— Не се притеснявайте — каза Джейд. — Дори и да наредите на Кейн да се откаже от преследването, той само ще вложи още повече усилия да успее. Твърде е целеустремен, за да спре сега.

— Тогава трябва да му кажете!

— Не мога, сър. Дадох дума на Колин. Освен това, до разкриването на истината ни остават само няколко дни.

— А ако брат ви и Колин се забавят?

— Тогава ще се наложи да измислим нов план — заяви тя, кимайки с глава.

— Но какво по-конкретно...

— Ще трябва да намерим начин да измъкнем плячката от ловеца. Кейн ще побеснее, но ще остане жив. Необходимо е да помисля върху това внимателно — добави Джейд и отвори вратата.

— Кога ще ви видя отново? Споменахте, че трябва да се преструвам, че не ви познавам, но...

— О, не се съмнявам, че ще ме видите отново — подхвърли младата жена. — И има едно дребно нещо, което бихте могли да направите, за да ми се отплатите — добави. — Вие казахте, че сте готов да сторите всичко — напомни му тя.

— Да, така е.

— Кейн е най-големият ви син и ако искате да имате любимец, то точно той трябва да бъде това.

Херцогът очевидно бе поразен от нейната забележка.

— Но аз обичам всичките си деца. И никога не съм предпочитал някой повече от другите.

— Сър Харуик смята, че Колин ви е любимец — поясни Джейд. — Също така каза, че Кейн предпочита да стои далеч от семейството. Не допускате това да продължава, сър. Кейн се нуждае от вашата любов. Постарайте се да я получи.

И затвори вратата след себе си.

* * *

Херцог Уилямшър седя дълго време зад бюрото си, докато почувства краката си достатъчно силни, за да издържат теглото му. По бузите му се стичаха сълзи на радост. Изрече благодарствена молитва, за чудото, което току-що му бяха поднесли.

Неговият Колин е жив.

Изведнъж Хенри усети вълчи апетит и отиде да си потърси закуска.

Щеше да му бъде трудно — херцогът не беше човек, привикнал на измами — но му се налагаше да потисне усмивката си. Никой от слугите му не трябваше да заподозре истинската причина за възстановяването му.

Чувстваше се като прероден. Сякаш някой бе слязъл до дъното на самотната черна бездна на отчаянието му и го бе повдигнал високо, чак до звездите.

Младата дама, която сега смяташе за свой спасител, имаше най-необикновените зелени очи. Пейгън трябва да е кръстил кораба си на тази красива жена. „Емералд“. Да, точно така е, реши той с кимване. Освен това беше сигурен, че вече знае истинската самоличност на пирата, но се закле, че ще умре, преди да разкрие на някого тази истина.

Чудеше се, какво ще каже Кейн, когато разбере, че жената, която бе приютил, всъщност е малката сестра на Пейгън.

Щеше да има диви изблици на ярост и единствената му молитва сега бе, да бъде там, за да защити своята спасителка, когато гневът на Кейн избухне.

Херцог Уилямшър беше убеден, че е успял да разкрие всичко.

* * *

Херцогът пълнеше за втори път чинията си с яйца и бърбери, когато съпругата му, Гуинет, се втурна в трапезарията.

— Готвачът ми каза, че се храниш — каза задъхана тя.

Възрастният мъж се обърна към жена си с нежна усмивка на лицето. Бедната Гуинет изглеждаше разтърсена. Късата ѝ руса коса беше в пълен безпорядък и тя не успяваше да завърже колана на робата си.

— Защо, Хенри? — попита, като се взираше напрегнато в съпруга си.

— Обикновено така се прави сутрин — отговори той. — А и бях гладен.

Кафявите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Бил си гладен? — прошепна тя.

Хенри остави чинията си на масата до стената и се приближи до съпругата си. Прегърна я и я целуна по върха на главата.

— Причиних ти доста тревоги напоследък, нали, любима?

— Но сега се чувстваш по-добре? — поинтересува се херцогинята.

— Бях посъветван да не скърбя повече — обясни той.

— От кого?

— Моята съвест — излъга я. — В момента, Гуинет, не мога да ти обясня този внезапен поврат. Засега, обаче, мога само да кажа, че съжалявам за безпокойството, което причиних на теб и децата. Тъгувах достатъчно дълго.

— Това е чудо! — прошепна съпругата му.

Да, помисли си той, чудо с омагьосващи зелени очи.

— Ела и хапни, мила моя. Изглеждаш ми малко болнава.

— Изглеждам болнава? — Смехът ѝ беше неуверен. — Ти, любов моя, изглеждаш като мъртвец.

Той я целуна нежно и я поведе към масата.

— След като се приведа в ред, мисля да пояздя до дома на Кейн.

— Той ще бъде изумен от възстановяването ти — отбеляза Гуинет. — О, Хенри, колко е хубаво, че отново си с нас!

— Искаш ли да пояздиш с мен и да посетим Кейн?

— О, да, много бих искала! — отвърна с блеснали очи херцогинята. — Сега не е време да приемаме гости, но мисля да поканя лейди Ейсли и скъпата ѝ майка за един дълъг уикенд. Трябва да кажеш на Кейн, че очакваме да... защо клатиш глава?

— По-добре си спести времето и усилията, Гуинет. Откажи се. Кейн няма да се ожени за лейди Ейсли.

— Но тя е напълно подходяща, Хенри — започна да спори тя. — Дай ми поне две добри причини, поради които не мога да насърча този брак.

— Добре — отвърна херцогът. — Първо, тя няма червена коса.

— Ама разбира се, че няма червена коса. Тя има красива руса коса и ти много добре го знаеш.

— И второ — продължи той, без да обръща внимание на озадачения ѝ поглед, — тя няма зелени очи.

— Хенри, може би, още не се чувстваш съвсем добре?

Смехът на въззрастния мъж отекна в цялата трапезария.

— Кейн се нуждае от жена, която да го омагьоса. Трябва да се примириш с това, скъпа.

— Да се примиря с какво? — учуди се съпругата му.

Неговото намигване я остави по-озадачена от всякога.

— Вярвам, Гуинет, че закуската ти може да почака още известно време. Трябва веднага да се върнеш в леглото.

— Трябва ли? Защо?

Херцогът се наведе напред и зашепна в ухото на жена си. Когато свърши с обяснението си, по бузите на съпругата му бе избила руменина.

— О, Хенри — едва промълви тя. — Наистина си много по-добре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко по-късно Джейд се върна в дома на Кейн. След като връчи юздите на Матю, тя се втурна по задното стълбище нагоре към спалнята си. Когато зави зад ъгъла, намери Стърнс да стои като центурион пред вратата на стаята ѝ. Той подскочи, щом я съзря. Сетне скръсти ръце пред гърдите си.

— Предполага се, че трябва да бъдете в спалнята си, милейди.

Младата жена реши да мине в настъпление и да му поиска обяснение първа.

— А какво се предполага, че трябва да правите вие?

— Да охранявам вратата на стаята ви.

— Защо?

— За да не излизате.

— Но аз вече съм излязла — отбеляза с лека усмивка. — Стърнс, вярвам, че времето ви е твърде ценно, за да охранявате празна стая.

— Но, милейди, аз не знаех, че е празна — възмути се той.

— Може да ми обясните това по-късно, сър. — Тя го потупа по ръката. — Сега, моля ви, отместете се от пътя ми. Трябва да сменя дрехите си за езда и да отида да помогна на Кейн.

Шмугна се покрай недоволния слуга и затвори вратата, без да обръща внимание на протестите му. Трескаво се преоблече в тъмнозелена рокля и забърза надолу по парадното стълбище.

Сега Стърнс охраняваше входната врата. Упорито вдигнатата му брадичка ѝ показва, че няма да отстъпи лесно.

— Не може да излизате навън — заяви той с глас, който би смразил и полярна мечка.

Джейд изобщо не изглеждаше изплашена, само му се усмихна широко.

— Мога и ще го направя — отвърна тя.

— Моят господар беше много категоричен, когато заяви, че трябва да останете вътре.

— Също както и аз съм категорична, че трябва да изляза.

В отговор на това предизвикателство, Стърнс се облегна на вратата и бавно поклати глава.

Джейд реши да отклони вниманието му.

— Стърнс? Колко слуги има сега тук?

Той изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— В момента сме само половината персонал — отговори ѝ. — Общо сме петима.

— Къде са другите?

— В Лондон. Помагат в почистването на градската къща.

— Но аз си мислих, че е унищожена от пожара.

— Не беше чак толкова зле — каза слугата. — Построиха отново падналата стена и сега остава само да бъдат отстранени пораженията от пушека. Докато работниците ремонтират постройката, слугите чистят вътре.

— Чудя се, Стърнс, на тези слуги тук, може ли да им се има доверие?

Възрастният мъж се изпъна в цял ръст, преди да отговори.

— Милейди, всички слуги са верни. Всеки един от тях е лоялен към своя господар.

— Сигурен ли сте?

Той пристъпи крачка напред от вратата.

— Защо се интересувате толкова...

— Защото в следващите няколко дни ще дойдат двама гости, Стърнс, за които никой не трябва да научава. Вашият персонал трябва да държи устите си затворени.

— Маркизът не ми е споменавал за никакви гости — заяви той, сякаш леко обиден.

Джейд се втурна покрай него и бързо отвори вратата.

— Кейн все още не знае за гостите — каза тя. — И поради тази причина не ви е казал. Това е изненада, нали разбирате?

От озадаченото му изражение, на младата жена ѝ стана ясно, че нищо не разбира, затова продължи:

— Просто си помислих, че ще искате да ви предупредя, за да можете да подготвите стаите за гости — обясни тя, след което хвана полите на роклята си и заслиза надолу по стълбите — Стига сте се мръщили, Стърнс. Ще кажа на Кейн, че сте сторили всичко, за да ме задържите вътре.

— А аз ще информирам милорд, че не сте си били в стаята — извика след нея той.

* * *

Джейд намери Кейн сред останките на онова, което някога е било конюшната му. Сега бяха останали само тлеещи въглени. Постройката беше напълно унищожена.

Младата жена забеляза, че конете са настанени в голямо правоъгълно заграждение, което мъжете току-що бяха сковали.

Бялата риза на Кейн бе почерняла от саждите.

— Успя ли да събереш всичките си коне? — поинтересува се тя, когато напълно се приближи.

Кейн бавно се обърна и я погледна. Сърдитият му поглед можеше да запали нов пожар. Тонът му обаче бе измамно мек, когато проговори:

— Всички, с изключение на този който, си взела назаем.

— Назаем? — попита, преструвайки се на невинна.

— Върви и ме чакай в гостната — заповяда той.

— Но, Кейн, искам да помогна!

— Да помогнеш? — За момент, едва не загуби самообладание. — Ти и твоите хора помогнахте достатъчно. — Пое си дълбоко дъх няколко пъти, за да се овладее. — Върни се обратно вътре. Веднага!

Ревът му постигна целта си. Джейд незабавно се обърна и бързо закрочи към къщата. Усещаше погледа му върху гърба си и нямаше да се изненада, ако роклята ѝ пламнеше всеки момент. Мъжът беше толкова гневен, че от очите му изскачаха искри.

Безсмислено бе да опитва да разговаря с него сега. По-добре да изчака гневът му да се поуталожил малко.

Когато стигна до най-долното стъпало, тя се извърна и рече:

— Кейн, ако трябва да стоиш навън, постарай се да не си толкова дяволски лесна мишена.

Стърнс се спусна надолу по стъпалата, сграбчи я за лакътя, и прошепна:

— Правете, каквото ви нареди, лейди Джейд. Не си играйте с търпението му точно сега. Влезте вътре — добави слугата, докато ѝ

помагаше да се качи по стълбите. — Никога досега не съм виждал милорд толкова разгневен.

— Да, бесен е — прошепна Джейд, ядосана, че гласът ѝ трепереше. — Стърнс, мислите ли, че бих могла да изпия чаша чай? Изглежда този ден се очертава да бъде изключително противен — добави тя. — А дори още няма обяд.

— Разбира се, че ще ви направя чай — обеща мъжът. — Милейди, сигурен съм, че маркизът не искаше да ви повиши тон. След като преодолее гнева си, без съмнение, ще ви се извини.

— Той може никога да не преодолее гнева си — промърмори младата жена.

Икономът ѝ отвори входната врата, след това я последва вътре.

— Конюшните бяха построени преди по-малко от месец — заяви той.

Джейд опита да се съсредоточи върху това, което казва слугата, но думите на Кейн все още отекваха в съзнанието ѝ: „Ти и твоите хора помогнахте достатъчно.“ Да, точно това бяха думите му. Значи знаеше за Матю и Джимбо. Но как? — чудеше се, и още по-важното беше, какво друго знаеше?

Докато Стърнс отиде да се погрижи за чая, Джейд започна да обикаля из просторния салон. Отвори двойните френски прозорци в далечния край на стаята, за да пусне в помещението свежия пролетен въздух. Но освен това беше и наложителна предпазна мярка, защото ако Кейн решише да я убие, трябваше да има възможен път за бягство.

— Глупости — промърмори под нос, възобновявайки обиколката си. Кейн никога нямаше да вдигне ръка срещу нея, независимо колко е ядосан. Освен това, не би могъл да знае цялата истина.

* * *

Изведнъж входната врата се отвори с трясък. Тя се удари два пъти във вътрешната стена, преди да се захлопне. Кейн беше дошъл.

Джейд се втурна към тапицираното със златист брокат канапе, седна, скръсти ръце в скута си и извика ведра усмивка на лицето си. Той не трябваше да узнае, че цялата трепери. Не, по-скоро би умряла, отколкото да му позволи да разбере, че я плаши.

Вратата на гостната се отвори. Маркизът застана на прага, изпълвайки рамката ѝ. Младата жена не успя да сдържи усмивката си, след като видя лицето му. Мъжът изглеждаше готов да убива. Целият се тресеше от гняв.

— Къде ходи тази сутрин? — изрева.

— Не ми говорете с този тон, сър. Ще ми проглушите ушите.

— Отговори ми!

Изгледа го гневно, защото бе пренебрегнал думите ѝ и отново ѝ беше изкрещял, след което каза:

— Ходих да посетя скъпия ти татко.

Думите ѝ като че ли леко го успокоиха, след което само поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Казвам истината — заяви тя.

Кейн влезе в стаята и не спря, докато не се извиси над нея. Върховете на ботушите му докосваха подгъва на роклята ѝ. Надвеси се заплашително над нея и Джейд се почувства като в капан. Подсъзнателно се досещаше, че той целеше точно това.

— Съжалявам, че не ми вярваш, Кейн, но аз наистина отидох да видя баща ти. Бях много загрижена за него, ако искаш да знаеш. Сър Харуик спомена, че не се чувствал добре и аз си помислих, че един разговор ще го ободри. — Беше се вторачила в ръцете си, докато правеше това признание.

— Кога подпали пожара, Джейд?

Едва тогава го погледна.

— Не съм палила никакъв пожар! — заяви.

— Как да не си, по дяволите! — изрева маркизът, обърна ѝ гръб и се приближи до камината. Беше толкова бесен, че не смееше да стои близо до нея.

Младата жена се изправи, скръсти ръце пред себе си, и каза:

— Не съм подпалила конюшните ти, Кейн.

— Тогава си наредила на някой от хората ти да го направи. Искам да знам защо?

— Какви хора?

— Двамата негодници, които се мотаят наоколо от деня, в който пристигнахме — отвърна той и зачака да чуе опровержението ѝ. От

момента, в който се бяха срещнали, не му беше разказвала нищо друго, освен лъжи. Едва сега го осъзна.

— А, тези двамата ли? — Тя повдигна грациозно рамене. — Вероятно имаш предвид Матю и Джимбо. Срещнал си се вече с тях, така ли?

Обзелата го мъка беше почти непоносима.

— Да, срещнах ги. Още две от многобройните ти лъжи, нали така?

Дори не можеше да го погледне в очите. Бог да ѝ е на помощ, най-накрая пред нея стоеше мъжът, за когото бе чела в досиетата. Хладнокръвен. Методичен. Смъртоносен.

— Матю и Джимбо са прекрасни мъже — прошепна.

— Значи не отричаш...

— Нищо няма да отричам — отвърна му. — Но ситуацията, в която ме поставяш, е невъзможна. Аз дадох дума и няма как да я престъпя. Ти просто ще трябва да ми се довериш още известно време.

— Да ти се доверя? — Кейн изрева думите като богохулство. — Никога повече няма да ти се доверя. Ако си мислиш, че ще го сторя, трябва да ме мислиш за глупак.

Сега вече Джейд наистина беше ужасена. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Моят проблем е много деликатен.

— Изобщо не ме интересува, колко деликатен е проблемът ти — изрева той. — Каква игра играеш, за бога? Защо си тук?

Започваше отново да ѝ крещи. Младата жена поклати глава.

— Мога само да ти кажа, че съм тук заради теб.

— Отговори ми!

— Добре — прошепна младата жена. — Тук съм, за да те пазя.

Отговорът ѝ го впечатли толкова, колкото и ако му беше признала, че е слязла от небето.

— Искам истинската причина, по дяволите!

— Това е истинската причина. Тук съм, за да те защитя.

На прага на отворената врата се появи икономът със сребърен поднос в ръце. Хвърли поглед към лицето на своя господар и веднага се обърна.

— Затвори вратата след себе си, Стърнс! — нареди Кейн.

— Недей да му крещиш — почти извика Джейд. — Той няма нищо общо с това, така че не изливай гнева си върху него.

— Седни, Джейд. — Гласът му беше много по-мек сега, но далеч по-заплашителен. Трябваше да използва цялата си решимост, за да не му се подчини.

— Вероятно правиш ужасни неща, когато си в лошо настроение, така ли е?

— Седни!

Тя погледна към вратата, за да прецени разстоянието, което я дели от безопасността ѝ, но следващите думи на Кейн промениха решението ѝ.

— Няма да успееш!

Младата жена се обърна към него.

— Значи не искаш да се отнесеш разумно към въпроса, така ли?

— Не. Не искам да бъда разумен.

— Надявах се, че бихме могли да обсъдим всичко спокойно, след като се поуспокоиш и...

— Сега! — сръза я той. — Ще обсъдим нещата сега, Джейд. — Искаше му се да я сграбчи и да я разтърси, докато получи отговор на всичките си въпроси, но знаеше, че ако я докосне, може да я убие. Чувстваше сърцето си така, сякаш току-що е било разкъсано на две.

— Изпратил те е Пейгън, нали?

— Не.

— Да — отговори той. — Боже мой, този мерзавец е изпратил жена да му свърши работата! Кой е той, Джейд? Брат ти ли?

Младата жена поклати глава и се отдръпна от него.

— Кейн, моля те, опитай се да ме изслушаш...

Той пристъпи след нея, след това си наложи да спре.

— Всичко онова са... лъжи, нали така, Джейд? Ти не си била в опасност.

— Не всичко е лъжа. Но ти беше главната мишена.

Маркизът поклати глава. Знаеше, че нямаше да повярва на нищо, което му кажеше. Можеше да види болката и дивата агония в очите му.

— Изпратил е жена — повтори. — Брат ти е страхливец. Той ще умре. Така е справедливо, нали? Око за око, или в случая, брат за брат.

— Кейн, трябва да ме изслушаш — извика Джейд. Искаше ѝ се да заплаче, заради мъките, които му бе причинила. — Трябва да

разбереш. В началото не знаех що за човек си... О, Господи, толкова съжالياвам.

— Съжالياваш? — попита я с глас, лишен от всякаква емоция.

— Да — прошепна тя. — Само ако ме изслушаш...

— Смяташ ли, че ще повярвам дори и на една твоя дума, която ми кажеш сега?

Джейд не му отговори. Мъжът сякаш гледаше през нея и дълго време не продума нищо. Можеше да види как яростта се надига вътре в него.

Затвори очи, за да не гледа мрачното му лице, гнева му, омразата му.

— Нима ми позволи да правя любов с теб, само защото Пейгън ти е наредил?

Младата жена трепна, сякаш току-що я беше ударил.

— Това би ме направило уличница, Кейн, а аз не съм такава, не бих го направила дори и заради брат ми.

Маркизът явно не бързаше да се съгласи с нея, за да я успокои. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз не съм курва! — извика тя.

Неочакваният рев, дошъл откъм френските прозорци, привлече вниманието и на двамата. Смразяващият звук беше като боен вик.

Джейд познаваше този звук. Нейтън беше пристигнал. Краят на лъжите беше дошъл.

* * *

— Ти ли нарече сестра ми курва току-що?

Стените се разтресоха от гнева в дълбокия глас на Нейтън. Джейд никога не беше виждала брат си толкова ядосан. Пристъпи към него, но изведнъж се озова хваната от Кейн.

— Не ми пречи — нареди той с тих, ужасяващо спокоен глас.

— Да не ти преча за какво? — попита тя. — Няма да нараниш брат ми. Няма да ти го позволяя.

— Махни си ръцете от нея! — изрева новодошлият. — Или ще те убия!

— Нейтън! — извика Джейд. — Кейн не знае нищо! — Опитва се да отблъсне ръцете на маркиза от раменете си, но напразно. Хватката му беше желязна. Все едно се беше оплела в хиляди водорасли.

Трудно можеше да каже кой изглеждаше по-разярен. Навъсеният Нейтън беше също толкова опасен колкото и Кейн, също толкова страшен. Тези двама гиганти бяха равностойни противници и твърдо решени да се избият един друг, ако им се отдадеше възможност.

Освен това Нейтън приличаше на пират. Дългата му тъмнокаестенява коса стигаше доста под широките му рамене. Беше облечен в плътно прилепнали черни бричове и бяла риза, разкопчана почти до кръста. Брат ѝ не беше висок колкото Кейн, но беше също толкова мускулист.

Да, те щяха да се избият. Джейд трескаво се опитваше да измисли начин как да разведри обстановката, докато двамата мъже се измерваха един друг.

— Зададох ти въпрос, копеле! — извика отново пиратът и пристъпи заплашително напред. — Ти ли нарече сестра ми курва?

— Не ме е нарекъл курва! — изкрещя Джейд, когато брат ѝ посегна към ножа, затъкнат в колана му. — Той не знае за Колин. Аз удържах на думата си и не съм му казала нищо. — Нейтън се поколеба и Джейд веднага премина в настъпление: — Въобразява си, че е разбрал всичко.

Ръката на брат ѝ се отпусна, далеч от камата. Джейд си пое дъх с облекчение.

— Въобразява си значи? — провлачено каза той.

Кейн не сваляше очи от натрапника, досетил се веднага, че пиратът е брат на Джейд. И двамата имаха същите зелени очи.

— Точно така! Всичко знам! — изрева изведнъж Кейн — Ти си Пейгън и си убил брат ми!

Тя се изтръгна от хватката му и пристъпи към Нейтън, но маркизът грубо я избута зад гърба си.

— Да не си посмяла да отидеш при него!

— Да не би да се опитваш да ме защитиш от собствения ми брат? — поинтересува се тя.

Не ѝ отговори.

— Той възползва ли се от теб? — Нейтън изкрещя въпроса така, сякаш това беше богохулство.

— Нейтън, не засягай тази тема! — извика тя. — Сега не е моментът да обсъждаме лични въпроси.

— Замълчи! — нареди й Кейн.

След което се устреми напред. Джейд го сграбчи отзад за ризата, но не успя да го спре. Той изрита богато резбованата количка за чай, изпречила се на пътя му, и продължи към жертвата си.

— Дяволски точно. Възползвах се! — избухна Кейн. — Не беше ли това част от плана, копеле?

Брат й нададе рев и също се втурна напред. Двамата мъже приличаха на разярени бикове, които се нападат.

— Не! — изпищя младата жена. — Нейтън, моля те, не наранявай Кейн! Кейн, не бива да причиняваш болка на Нейтън... — Тя спря да им се моли, когато осъзна, че никой не ѝ обръщаше внимание.

Маркизът нападна пръв. Той буквално блъсна брат й в стената. Една прекрасна картина, изобразяваща Темза в по-ранните години, когато е била все още чиста, падна на пода със силен трясък. Нейтън окончателно я унищожил, когато стъпи върху нея, в опита си да забие коляно в слабините на противника си.

Очевидно беше решен да го направи евнух. Маркизът лесно блокира удара и отново блъсна другия мъж в стената. Братът на Джейд успя да отбележи първия си сполучлив удар, макар да беше очевидно, че се бие мръснишки. Кейн хвана Нейтън за врата и тъкмо щеше да стовари юмрука си върху главата на противника си, когато вниманието му бе привлечено от мъжа застанал на прага. Хватката му незабавно се отпусна. Нейтън използва предимството си и нанесе удар с юмрук в челюстта на другия.

Кейн се отърси от крошето, сякаш нищо не се бе случило и отново запрати Нейтън в стената.

— Колин?! — Прошепна името задавено, с недоверие. Съзнанието му не можеше да възприеме това, което виждаше.

Брат му беше жив!

Беше се облегал на рамката на вратата, усмихваше се с неговата крива усмивка — така позната, така хлапашка, така типична за него. Изглеждаше слаб, ужасно слаб, но съвсем жив.

Кейн беше толкова потресен, че изобщо не разбра, че души Нейтън, докато не го чу едва да си поема въздух. Веднага след като

отпусна хватката си, противникът му се изтръгна и го удари отново, но маркизът пренебрегна това и преустанови битката.

Все едно беше размислил, удари пирата с лакът в ребрата, след което продължи към брат си.

— Кълна се в Бога, Колин, ще убия брат ти! — изкрещя Нейтън.
— Знаеш ли, какво е сторил на сестра ми? Той...

— Нейтън, не е нужно да казваш на Колин! — викна Джейд. — Моля те! — добави. — Поне веднъж се опитай да бъдеш джентълмен!

Новодошлият бавно се отдръпна от вратата. Подпирайки се на бастуна си, той се отправи към брат си. Кейн се тресеше от вълнение, когато обгърна с ръце малкия си брат.

— Боже мой, наистина си жив! Не мога да повярвам!

— И аз дяволски се радвам да те видя — отвърна Колин. — Знам, че си изненадан. Ще ти обясня всичко. Опитай се да не ми се сърдиш много. Аз забраних да ти казват. Искрах да ти обясня лично. Тези хора са опасни. Ти щеше да тръгнеш след тях и...

Изглежда брат му нямаше сили да продължи. Отпусна се с цялата си тежест върху Кейн, който продължаваше да го държи в прегръдките си, докато го чакаше да се съвземе.

— Не бързай, Колин — прошепна той. — Само не бързай.

Когато по-младият мъж кимна, маркизът отстъпи назад и още веднъж погледна брат си. Трапчинката се бе появила отново на бузата му, а очите му бяха пълни със сълзи.

— Колин, ти също изглеждаш като пират — заяви той. — Косата ти е дълга, колкото на Пейгън — добави и се намръщи, кимайки към Нейтън.

В отговор другият също се намръщи.

— Не съм казал нищо, Колин — оправда се той. — Но твоят проникателен брат мисли, че е разбрал всичко. Убеден е, че аз съм Пейгън и съм изпратил малката си сестричка да проституира с него.

Джейд си пожела подът да се разтвори и да я погълне цялата. Имаше чувството, че лицето ѝ все едно изгаряше в пламъци.

— Нейтън, ако Кейн не те убие, ще го направя аз! — заплаши младата жена.

Колин се беше втренчил в нея. Когато започна да се смее, тя знаеше точно какво си мисли.

— Нали ти казах... — започна той.

— Колин, седни! — нареди му Джейд. — Не бива да натоварваш този крак. Твърде рано е да ходиш.

Но Колин не можеше просто така да подмине ужасяващия коментар на приятеля си.

— Знаех си, че ти и Кейн ще... — Той въздъхна. — Предупредих те, нали?

— Колин, не искам да чувам нито дума повече за мен и брат ти! — извика тя. — Всичко приключи. Приключи! Разбираш ли? Къде е Уинтърс? — добави бързо, надявайки се да отвлече вниманието му. — Лекарят трябва да е с теб.

— Уинтърс е бил с теб? — попита Кейн.

— Пейгън го убеди да се грижи за мен на борда на „Емералд“ — обясни младият мъж, после закуцука към дивана и седна. — В началото малко се съпротивляваше, но Пейгън може да бъде много убедителен. Накрая ми се стори, че Уинтърс си прекарва чудесно.

— Е, къде е той? — попита Джейд.

— Пуснахме го да си отиде у дома — отговори Колин. — Сега, недей да се ядосваш. На крака ми му е необходимо време, за да се излекува.

Младата жена мушна една възглавница зад гърба на Колин, след което повдигна крака му върху широка кръгла табуретка.

— Мисля да ти поръчам нещо за ядене и пиене — заяви. — Изглеждаш ми твърде блед. Разходката дотук съвсем е изчерпала силите ти, нали? — Без да му даде време да ѝ отговори, тя вдигна полите си и тръгна към вратата на гостната.

Кейн застана на пътя ѝ.

— Никъде няма да ходиш.

Отказа да го погледне, докато се опитваше да го заобиколи. Маркизът я хвана за ръката. Стисна я болезнено.

— Седни, Джейд!

— Джейд? — Изненадан, Колин повтори името ѝ шепнешком.

— Позволих на Кейн да ме нарича с истинското ми име.

— Позволила си? — обади се Нейтън.

— А ти как я наричаш? — попита Кейн брат си.

— Тя има няколко имена — отвърна Колин. — В повечето случаи я наричам Червенокоска, нали така? — Когато тя кимна, продължи: — Нейтън ѝ вика Зверче през цялото време. Той има особена слабост към

това име. — Бавното му намигване увеличи руменината по бузите на младата жена. — Черния Хари ме нарича Делфина — обясни той. — Мисли си, че така ме обижда.

Нейтън поклати глава.

— Делфините са мили създания, Колин. Не е имал намерение да те обижда.

Кейн въздъхна уморено.

— Кой е Черния Хари?

Внезапно почувства, че това невероятно чудо му идва в повече и усети, че силите го напускат. Придърпа Джейд със себе си към креслото, срещу дивана, настани се в него, като принуди младата жена да седне върху страничната облегалка.

През цялото време Кейн не сваляше очи от брат си.

— Все още не мога да повярвам, че си жив — призна той.

— Трябва да благодариш на Пейгън за това — отвърна Колин. — И аз не мога да повярвам, че си толкова спокоен. Бях сигурен, че ще побеснееш, когато разбереш, че съм накарал Джейд да не ти казва нищо. Но първо, мисля, че сестрата на Нейтън има нещо, което иска да ти каже.

Младата жена енергично заклати глава.

— Нямам какво да му казвам, Колин. Ако искаш да го посветиш във всички факти, го направи, след като изляза.

Маркизът не обърна никакво внимание на бръщолевенето ѝ. Пусна ръката ѝ, наведе се напред, подпря лакти на коленете си и каза:

— Искам да ми кажеш, кой ти причини това. Дай ми името му, Колин. Аз ще свърша останалото. — Джейд се възползва от неговото невнимание и отново се опита да стане. Без да откъсва поглед от брат си, Кейн я сграбчи за ръката. — Мисля, вече споменах, че никъде няма да ходиш.

Нейтън погледна невярващо.

— Защо все още не си забила ножа си в него?

Тя сви рамене, преди да отговори.

— Колин щеше да се разстрои.

— Къде се губи Черния Хари толкова дълго? — попита Нейтън приятеля си. Приблужи се до дивана, седна до Колин и изпружи крака върху същата табуретка.

— Няма да го има още известно време — поясни другият. — Загуби си очилата. — Дватамата се разсмяха, а Джейд изпадна в ужас.

— Черния Хари е тук? В Англия? — Гласът ѝ потрепери.

Изглежда само Нейтън разбираше причината за нейното безпокойство.

— Да — заяви той с твърд глас. — И когато му кажа...

— Не, Нейтън, не бива да му казваш нищо — извика тя и опита да се измъкне от хватката на Кейн. Но той я стисна още по-силно.

— Кой е Черния Хари? — попита маркизът, пренебрегвайки борбата на Джейд.

— Чичо ѝ — отвърна Колин. — Грижил се за Джейд след смъртта на баща ѝ.

Маркизът се опита да асимилира цялата тази информация. Начинът, по който Джейд реагира на новината, че Хари е тук, показваше, че се страхува от него.

— От колко време е била с него? — попита той брат си.

— От години.

Тогава Кейн се обърна към Нейтън.

— Къде, по дяволите, си бил ти, докато тя е растяла? Далеч, грабейки наляво и надясно?

— По дяволите, Колин, този човек си позволява твърде много — промърмори Нейтън. — Ако продължава така, ще го убия, дори това да означава да те изгубя като приятел.

По-младият мъж все още се чувстваше твърде изтощен от ходенето, за да вземе участие в разговора. Искаше да си отдъхне още няколко минути, преди да започне с обясненията. Прозя се шумно, като с това целеше да му обърнат внимание и каза:

— Никой никого няма да убива, докато всичко не се изясни. — Облегна се на възглавниците и затвори очи.

* * *

Внезапно силна суматоха привлече вниманието на всички. Кейн погледна точно навреме, за да види как покрай прозорците на терасата прелетя голяма саксия и се удари в каменната стена. Пиперливи ругатни последваха шума от разбиващите се парчета.

— Хари е тук — констатира провлачено Колин.

Маркизът продължи да се взира във вратата, опитвайки да се убеди, че вече е подготвен за всичко и нищо не би могло да го изненада.

За съжаление, обаче, грешеше. Човекът, който най-последно пристъпи важно през прага, изглеждаше толкова абсурдно, че Кейн едва не се разсмя.

Хари спря, сложи големите си ръце на кръста и се втренчи в публиката си. Беше облечен изцяло в бяло, с широк червен пояс, препасан около голямото му шкембе. Кожата му бе бронзова от слънцето, а косата му сребърна като облаците. Кейн прецени, че възрастта му е някъде около петдесетте или може би малко повече.

Този човек можеше да накара децата да сънуват кошмари в продължение на месеци. Беше невероятно грозен, с огромен нос, който покриваше голяма част от лицето му. Очите му се бяха превърнали в цепки, защото ги беше присвил в опит да изглежда свирепо.

Нямаше как да не признае, че мъжът си го бива. Той влезе наперено в салона, а двама от хората му избързаха пред него, за да премахват препятствията по пътя му. Други двама го следваха отзад. Кейн веднага ги позна: Матю и Джимбо. Лицата им бяха покрити с пресни синини, причинени от маркиза, докато си бе говорил с тях.

— По дяволите, навалицата става все по-голяма — заяви домакинята.

Джейд издърпа ръката си от хватката му и се втурна към Черния Хари. Хвърли се в обятията му и го прегърна силно. Кейн забеляза златния зъб. Когато мъжът се усмихна на Джейд, един от предните му зъби блестеше на светлината.

— О, чичо Хари, липсваше ми! — прошепна тя.

— Разбира се, че съм ти липсвал — изръмжа възрастният мъж, — и въпреки това заслужаваш да ти хвърля един хубав пердах — добави той, след поредната прегръдка. — Ти съвсем ли си превъртяла, момиче? Ще изслушам всяка проклетата дума от тази отвратителна история, и след това ти обещавам, че хубаво ще те напердаша!

— Виж сега, Хари — каза Джейд, опитвайки се да го успокои. — Не исках да те разстройвам.

Пиратът силно изсумтя.

— Не си искала да разбера какви ги вършиш, ето това не си искала — възрази той. Наведе се и силно я целуна по върха на главата. — Това трябва да е Кейн? — попита възрастния мъж и присви очи към въпросния човек.

— Да — отговори Джейд.

— И не е мъртъв?

— Не.

— Тогава значи си се справила със задачата — похвали я Хари.

— Ей сега ще го убия, ако никой не ми се пречка — провлачено каза Нейтън.

— Да не долавям бунт на кораба?

— Хари? — Джейд опита да привлече вниманието му към себе си.

— Да?

Младата жена се надигна на пръсти и зашепна в ухото му. Пиратът мрачно я изслуша. Когато приключи, той кимна.

— Може и да се разприказвам, но от друга страна може и да си мълча. Вярваш ли на този мъж?

Джейд не можеше да излъже.

— Да.

— Какво означава той за теб, момиче?

— Нищо — тросна се тя.

— Тогаз ме погледни в очите — нареди възрастният мъж. — Говориш на пода, а това означава, че става нещо нередно.

— Няма нищо нередно — прошепна младата жена. — Радвам се, че приключихме с лъжите.

Хари не изглеждаше убеден.

— А защо си се втурнала да го защитаваш след като не означава нищо за теб? — настоя, тъй като усещаше, че не му казва цялата истина.

— Той е брат на Колин — припомни тя на чичо си. — Това е единствената причина, поради която се безпокоя.

Пиратът реши да изчака, докато останат насаме, за да измъкне истината от нея.

— Все още нищо не разбирам — извика, присвивайки очи сега в посока към Кейн. — По мое мнение, трябва да целуваш краката на Пейгън — добави. — Безполезният ти брат е жив, нали?

— След като вече си тук, Хари, всичко ще си дойде на мястото — обади се Колин.

Възрастният мъж изсумтя и погледна надолу към Джейд.

— И все пак пердахът няма да ти се размине, момиче. Нали не се съмняваш в мен?

— Не, не се съмнявам в теб — отвърна тя и с усилие скри усмивката си. За всичките години, през които бяха живели заедно, чичо ѝ нито веднъж не бе вдигнал ръка срещу нея. При вида на този добър човек, с толкова чиста и светла душа, Господ със сигурност се усмихваше с гордост от небето. Хари обичаше да заплашва с най-ужасните наказания, когато имаше слушатели около себе си. Той беше пират, както често ѝ напомняше, и трябваше да поддържа реномето си.

Кейн бе понечил да скочи от креслото, когато възрастният мъж отпрати първата си заплаха, но Колин му махна да остане на мястото си.

— Само се перчи — прошепна на брат си.

— Дайте ми стол, хора! — извика Хари и продължи да наблюдава Кейн с присвити очи, докато крачеше към камината. Колин и Нейтън едва успяха да отдръпнат краката си от пътя му. Докато Джейд помагаше на Колин да се настани отново, Хари се изправи пред камината, сложил ръце зад гърба си.

— Ти изобщо не приличаш на Делфина — отбеляза възрастният мъж и показа отново златния си зъб, след което добави: — Ти и твоят хилав брат сте отвратително грозни и това е единственото, по което си приличате.

Кейн не мислеше, че мъжът е способен да забележи нещо, но запази мнението си за себе си. Погледна към брат си, за да види каква е неговата реакция на тази обида. Въпреки че очите на Колин отново бяха затворени, той се усмихваше. Маркизът реши, че Хари само се прави на интересен.

Един от хората му примъкна голям стол до камината, и когато чичо ѝ се настани удобно, Джейд застана зад него и положи ръка на рамото му.

— Носиш ли очила, момчето ми? — попита възрастният пират Кейн. Маркизът поклати глава. — Някой друг да има? Може би един от слугите ти?

— Не — отвърна Кейн.

— Чичо, не помниш ли къде си загубил последния чифт? — попита тя.

— Е, хубавице, прекрасно знаеш, че не си спомням — отвърна той. — Ако помнеш, нямаше да ги загубя, нали така? — Тогава се обърна към маркиза: — Да има село наблизо?

Колин се разсмя. Дори на лицето на Нейтън цъфна усмивка. Кейн нямаше никаква представа какво толкова ги е развеселило.

— Има едно — отговори брат му.

— Никой не пита теб, досаднико! Продължавай да спиш, Делфин. И без това в момента не ставаш за друго — добави Хари и му намигна. После се обърна към помощниците си и изрева: — Момчета, знаете какво да правите!

Двамата неприятно изглеждащи мъже, които лениво се бяха отпуснали до вратата на терасата, кимнаха. Точно когато се запътиха навън, Джейд побутна чичо си по рамото.

— О, добре де, момиче! — измърмори той. — И без да плякосвате, момчета! — извика след тях. — Твърде близо сме до дома.

— Да, Черен Хари — откликна единият от мъжете.

— Тръгнаха ли да изпълнят заповедта ми? — Пиратът попита шепнешком младата жена.

— О, да! — отвърна тя. — Бяха бързи като светкавица.

Хари кимна. Подпря ръце на коленете си и се наведе напред.

— И така, усетих някакво недоволство, когато влязох. Човек би си помислил, че е време за празнуване. Но не чувам никой да ликува. Ти чуваш ли, момиче?

— Не, Хари.

— Да не би това да означава, че Делфина е толкова бременна и ти не се радваш на завръщането му? — обърна се той към Кейн. — Не мога да кажа, че те обвинявам. Момчето дори не може да изиграе една свята партия шах.

— Бях полумъртъв последния път, когато играхме — напомни му Колин.

Хари изсумтя.

— Ти и без туй нямаш достатъчно мозък, глупако.

Колин се усмихна широко.

— Кейн, знаеш ли защо това жалко парче плът се нарича Черния Хари?

— Сам ще му обясня — обяви пирата. — Заради черното ми сърце, разбира се — Обяви гордо и изчака цяла минута Кейн да оцени твърдението му. — Самият аз си измислих това прозвище. И то ми подхожда, нали така, момиче?

— Да, чичо. Пасва ти идеално. Сърцето ти е черно като нощта.

— Много добре го каза — отвърна Хари, пресегна се и я потупа по ръката. — Веднага след като хората ми се върнат, потеглям за пристанището. През това време бих могъл да хапна нещо, за да се подкрепя.

— Веднага ще се разпоредя — каза Джейд и моментално се отправи към вратата, умишлено заобикаляйки отдалече стола на Кейн. Когато стигна до прага се обърна към чичо си: — Хари, моля те, не позволявай на Нейтън и Кейн да себият, докато ме няма.

— На кого му пука? — извика в отговор той.

— На мен! — отвърна тя. — Моля те, Хари!

— Добре де, така да бъде, няма да им позволя да себият.

Веднага след като вратата зад Джейд се затвори, Хари прошепна:

— Тя е като картинка. Трябваше да й накълцам лицето още преди години. Прекалено е хубава за собственото си благо. Ето защо ми се налагаше толкова често да я оставям. Нямах вяра какво биха направили хората зад гърба ми.

— Тя е толкова красива — изсъска Нейтън, — че някои непочтени хора са се възползвали веднага.

— Остави това сега, Нейтън — намеси се Колин, отвори очи и погледна към Кейн. — Брат ми е почтен човек.

— Да бе! Почтен колкото дявола — изръмжа приятелят му.

Кейн не обръщаше никакво внимание на словесната им престрелка. Той се бе замислил върху небрежния коментар на Хари, че му се е налагало да оставя Джейд. Къде я е оставял? И кой се е грижил за нея, когато е отсъствал? Там със сигурност не е имало нито една жена, иначе тя щеше да знае малко повече за нещата от живота.

— За какво изобщо говорите? — поиска да узнае Хари, привличайки отново вниманието на Кейн.

— Макар че не е в природата ти, те моля да бъдеш търпелив, Хари — заяви Колин. — Малко недоразумение, това е всичко.

— Тогава бързо го изяснете! — нареди старият пират.

— Дявол да го вземе, Колин, знам всичко, което ми е необходимо — държеше на своето Нейтън. — Брат ти е копеле...

— Ти си роден извънбрачно, така ли синко? — прекъсна Хари племенника си. Изглеждаше силно развълнуван от тази възможност.

— Не, не съм роден извънбрачно.

Възрастният мъж дори не се опита да скрие разочарованието си, още един факт, в който Кейн не намираше абсолютно никакъв смисъл.

— Тогава не е редно да те наричат така — обясни той. — Само тези родени с това клеймо, могат да се хвалят с него. Един мъж не струва нищо без прякора си.

— Или една жена — намеси се Колин. Кейн погледна недоверчиво. Брат му едва се удържаше да не избухне в смях. — Хари? Разкажи му за Копелето Бул — предложи той.

— Колин, за бога! — започна маркизът.

— Всичко с времето си, Кейн — прошепна брат му. — Необходимо ми е още малко време, за да събера мислите си.

Мъжът кимна.

— Добре — каза, след което се обърна към Хари: — Разкажи ми за Копелето Бул.

— Както се оказа, в крайна сметка, той не беше копеле — заяви намръщено старият пират. — Просто го казал, за да го наемем при нас. Знаел за моята слабост да слагам на хората прякори. Когато разбрахме, че е излъгал, го хвърлихме зад борда заедно с боклука.

— В този момент случайно са били насред океана — вметна Колин. — Все пак, Пейтън не му е позволил да се удави.

— Много мило от твоя страна — промърмори Кейн, обръщайки се към Нейтън.

— Сега, имаше и едно друго момче, добро и силно...

Кейн изпусна дълга въздишка. Облегна се назад в креслото, затвори очи и реши, че трябва да изчака, докато свършат всичките тези нелепи истории за прякорите. Колин явно се наслаждаваше на разговора, а и го бе помолил да изчака. Брат му изглеждаше полузаспал... и толкова дяволски блед.

Десетина или повече минути Хари продължи с тирадата си. Когато най-сетне свърши, Нейтън каза:

— Джейд също има специален прякор.

— Сам ще кажа за това — заяви възрастният мъж. — В края на краищата, аз съм този, който го измисли.

Нейгън кимна.

— Добре, Хари, ти го кажи.

Всички погледи сега бяха насочени към Кейн. Ако си направеше труда да отвори очи, щеше да види техните усмивките им.

Маркизът с труд удържаше своето търпение.

— И какъв е този неин специален прякор, Хари? — попита той накрая с уморен глас.

— Ами, момчето ми — произнесе бавно Хари, — ние обичаме да я наричаме Пейгън.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маркизът прие новината доста зле. Много дълго време отказваше да повярва, че Джейд би могла да бъде Пейгън. Само мъж беше способен на подобни безстрашни подвизи! Само мъж.

Колин, Хари и Нейтън внимателно го наблюдаваха. Когато той поклати глава в отрицание, тримата едновременно закимаха утвърдително.

— Виждам, че имаш проблеми с приемането на истината — отбеляза Колин. Лицето му изразяваше съчувствие. — Но е вярно. Хари ѝ е дал това име преди години, защото...

— Аз ще разкажа — прекъсна го пиратът. — Това е заради цвета на косата ѝ, синко. Когато беше малко момиче, косата ѝ беше червена като огньовете на ада.

От изражението на Кейн ставаше ясно, че все още му е трудно да повярва. Хари реши, че не може да схване причината за този специален прякор и продължи да обяснява:

— Тя също така беше и дяволски дива. Точно като един малък езичник.

Изражението на домакина им бавно се промени от невярващо в яростно. Колин и Хари се смутиха, но Нейтън изглежда се наслаждаваше на момента.

— Кейн, нима на един мъж му би дошло на ума да оставя роза след себе си? — попита той, с надеждата да го подразни. — Това може да го измисли само жена. И досега ми е чудно, че никой не го е разбрал. Съгласен ли си, Колин?

— Да — отвърна приятелят му, без да сваля поглед от брат си. — Невероятно!

След тази реплика настъпи тягостна тишина. Хари и Нейтън чакаха Кейн да приеме истината.

Колин познаваше брат си много по-добре от своите приятели. Той търпеливо зачака експлозията.

* * *

Джейд беше в трапезарията и помагаше на Стърнс да подреди масата. Веднага, щом я погледна, икономът разбра, че нещо не е наред. Лицето ѝ беше бяло като ленената покривка.

Младата жена не пожела да му обясни нищо, само му обясни, че чичо ѝ е пристигнал, и той и неговите четирима придружители биха искали да вечерят преди да си тръгнат. Освен това настоя на масата да се сложи най-хубавия кристал. Стърнс отиде в кухнята да разпореди за храната и хвърли в полуда готвачката и нейната помощничка Бърнис, след което се върна отново в трапезарията.

Завари Джейд да оглежда голям овален сребърен поднос.

— Чичо ще хареса това — отбеляза тя. — Великолепна изработка.

Стърнс кимна.

— Подарък от краля — обясни той. — Когато посветиха маркиза в рицарство, Колин вдигна пищно празненство в негова чест. Негово величество ни удостои с присъствието си и му подари този поднос. Ако го обърнете, ще забележите, че на обратната страна има надпис.

Джейд поклати глава и тикна подноса в ръцете на иконома.

— Скрый го!

— Извинете, не ви разбрах?

— Скрый го, Стърнс! — повтори тя, после огледа стаята и попита: — Има ли някакви други специални неща, на които Кейн държи?

— Сребърният чайник върху рафта. Струва ми се, че е много ценен за милорд.

— Също ли е подарък от краля?

— Не, получи сервиза от баба си.

— Скрый и него, Стърнс! Най-добре е да сложиш нещата под леглото на Кейн. Там ще бъдат в безопасност.

— Милейди? Да не би да ви е зле?

— Не.

— Изглеждате зле — отбеляза икономът. — Движете се, сякаш сте в транс. Виждам, че нещо не е наред...

Джейд отиде до вратата, после се обърна към възрастния мъж:

— Вие бяхте много мил с мен, сър. Никога няма да го забравя.

Икономът изпадна в пълно недоумение. Младата жена се канеше да затвори вратата след себе си, когато се разнесе силният вик на Кейн:

— Джейд!

От рева му кристалните чаши зазвънтяха. Девојката изобщо не реагира на тази заповед, но възрастният иконом подскочи.

— Явно господарят ви току-що е научил някаква лоша новина — отбеляза тя. — Надявах се, че чичо ще почака... Както и да е, няма значение!

Стърнс я последва до фойето. Когато се заизкачва по стълбите, той извика след нея:

— Според мен милорд би искал да отидете при него, лейди Джейд. — Тя не му обърна внимание и продължи нагоре. — Ще се радвам да ви помогна — обеща той. — Знам, че нравът му може да бъде плашещ на моменти.

Икономът изчака да се скрие от погледа му, след това се втурна в гостната. Когато съгледа Колин, едва успя да запази желязното си самообладание.

— Боже мой, Колин, вие ли сте? — заекна той.

— Здравей, Стърнс! — каза младият мъж. — Радвам се да те видя отново. Все още ли се разпореждаш в тази къща?

Възрастният слуга бавно се възстановяваше от изненадата.

— Правя всичко, което е по силите ми — прошепна той.

— Този твой слуга ли е, Кейн? — попита Хари.

— Той е деспот, а не слуга — поясни Колин с усмивка.

Стърнс се обърна към по-възрастния мъж, който очевидно неподвиждаше и едва не зяпна от удивление.

— Моята вечеря готова ли е вече? — изрева пиратът.

Икономът реши, че това трябва да е чичото на Джейд. Непознатият, който седеше до Колин, бе твърде млад.

— Почти е готова — най-сетне отвърна Стърнс и се обърна към господаря си: — Милорд, бих искал веднага да говоря с вас във фойето. Въпросът е от изключителна важност.

— Не сега — уморено възрази Кейн. — Ще ми кажеш по-късно.

— Може би не ме разбрахте — настоя икономът. — Има проблем, който трябва да бъде решен незабавно. Отнася се за лейди Джейд.

Маркизът изобщо не беше изненадан.

— Какво е подпалила този път? Кухнята?

— Милорд, сега не е време за шеги — тросна се възрастният слуга.

— Да ти изглежда, че се шегувам, Стърнс?

Икономът скръсти ръце пред гърдите си.

— Лейди Джейд не е подпалила нищо този път — каза той. — Тя си тръгва.

Това съобщение предизвика очакваната от Стърнс реакция. Той бързо се отмести от пътя на господаря си, когато младият мъж скочи на крака, и кимна със задоволство, когато Кейн изрева:

— Дяволите да я вземат!

Възрастният човек изчака, докато господарят му напусне стаята, след което се обърна към чичото на Джейд и обяви с високомерен тон:

— Вечерята ще бъде сервирана само след минута.

* * *

Кейн взе стъпалата по две наведнъж. Сърцето му биеше лудо. Мисълта, че Джейд иска да го напусне, беше непоносима. За първи път в живота си изпадаше в паника и усещането изобщо не му харесваше.

Видя я веднага щом отвори вратата на спалнята ѝ и паниката му моментално изчезна. Затръшна вратата зад гърба си и се облегна на нея.

Пое си дълбоко дъх, за да се овладее. Джейд се преструваше, че не го забелязва. Стоеше до леглото и сгъваше рокля в златист цвят. Пътната ѝ чанта беше отворена и пълна почти догоре.

— По-добре се откажи от опаковането — заяви Кейн, изненадан, че гласът му звучи толкова категорично. — Никъде няма да ходиш!

Младата жена се извърна към него, готова да му се противопостави. Беше решена да го скастри хубаво преди да си тръгне, но когато съзря лицето му, сърцето ѝ се сви и не можа да си спомни нито дума от онова, които искаше да му каже.

Маркизът беше толкова бесен, че мускулят отстрани на челюстта му нервно потръпваше. Загледа се в него с възхищение, докато се опитваше да си възвърне самоувереността.

— Никога няма да позволя да ме напуснеш, Джейд! — заяви той.
— Никога! Чуваш ли ме?

Младата жена си помисли, че сигурно са го чули чак в селото. Ушите ѝ зазвънтяха от неговия рев. Струваше ѝ много усилия да се изправи срещу него. После бавно поклати глава.

— Ти ме нарече курва — прошепна тя.

Мъката в гласа ѝ го прониза. Част от гнева му се охлади.

— Не, не те нарекох курва.

— Но си го помисли — настоя младата жена. — И щеше да го съобщиш на целия свят.

— Не е вярно — отвърна той. — Джейд, в момента имаме по-важни неща за обсъждане.

Тя простена.

— По-важни от това, че ме нарече курва?!

Кейн се отдръпна от вратата и тръгна към нея. Младата жена веднага направи крачка назад.

— Не се приближавай до мен! Не искам никога вече да ме докосваш.

— Тогава ще бъдеш дяволски нещастна до края на дните си, Джейд, защото ще те докосвам постоянно.

— Ти не искаш мен, Кейн — извика тя, — искаш уязвимата и слабохарактерна жена, за каквата се представях, но не познаваш истинската ми същност. Не, не — продължи, когато той поклати глава.
— Аз съм много силна и решителна. Просто се престорих, че имам нужда от теб, глупак такъв, така че да е въпрос на чест да останеш до мен. Разбира се, използвах всички трикове, които би приложила една слаба жена. Да, направих го! Оплаквах се при всеки удобен случай, и плачех, когато исках да стане на моето. — Маркизът я сграбчи и я дръпна към себе си. — Тръгвам си! — извика тя. — Нима не разбира дебелията ти...

— Оставаш!

— Мразя те! — прошепна Джейд, преди да избухне в сълзи.

Той облегна брадичка върху главата ѝ.

— Не, не ме мразиш — изрече тихо.

— Мразя всичко в теб! — изплака между конвулсивните си ридания. — Но най-вече мразя начина, по който ми противоречиш.

— Джейд?

— Какво?

— Сълзите ти преструвка ли са сега?

Доста дълго време не успя да спре да плаче, за да му даде ясен отговор.

— Естествено, че са преструвка — заекна. — Аз никога, никога не плача — добави след миг. — Само безпомощните жени плачат.

— Но ти не си безпомощна, нали, любима? — попита той. Усмивката му беше ласкава, както и гласът, но хватката му продължаваше да бъде здрава като желязо, дори и след като тя престана да се бори, за да се измъкне. Искаше му се да я държи в ръцете си до края на живота си. — Джейд?

— Сега пък какво?

— Обичам те.

Не му отговори, но започна да трепери. Разбра, че я е изплашил.

— Ти си възможно най-смущаващата жена — добави с въздишка, — но въпреки това те обичам и Бог да ми е на помощ.

— Аз пък няма да те обичам — изсумтя Джейд. — Дори не те харесвам. И няма да ти се доверявам. — Приключи списъка на нещата, които няма да направи със силно хълцане.

Кейн изобщо не се смути от думите й.

— Обичам те — повтори той. — Сега и завинаги.

Беше доволен да я държи в прегръдките си, докато тя се наплаче. Господи, беше натрупала изобилие от сълзи, които бе заключила дълбоко в себе си.

Стояха така може би цели десет минути, преди Джейд да успее да възвърне самообладанието си. Избърса влажните си от плача бузи в реверите на сакото му и се отдръпна от него.

— По-добре се върни долу — прошепна тя.

— Не и без теб — възрази маркизът.

— Не — отвърна му. — Нейтън и Хари веднага ще разберат, че съм плакала. Ще остана тук.

— Джейд, не можеш да отлагаш... — Спря по средата на изречението, после попита: — Какво значение има, ако разберат, че си плакала?

— Ще се разочароват много от мен, ако разберат, че съм плакала — отговори младата жена.

— Опитай се да ми обясниш, какво точно имаш предвид.

Изгледа го с раздразнение.

— Трябва да поддържам репутацията си, Кейн. — Отиде до леглото и седна. — Не ми се говори за това. — После въздъхна и добави: — О, добре де! Ще се срещнем на долния етаж...

Той поклати глава.

— Ще те изчакам.

— Нямаш ли ми доверие?

— Не.

Очакваше Джейд, с нейния темперамент, да избухне. Но тя го изненада, като само сви рамене.

— Добре — отвърна му. — Не ми вярвай. И без това ще избягам при първа възможност. Няма да остана тук и да чакам да ме изоставиш. Не съм толкова глупава.

Най-накрая разбра. Този път не успя да скрие страха и уязвимостта си от него.

— Ти си абсолютно сигурна, че ще те изоставя, така ли?

— Естествено.

Отговорът ѝ беше толкова откровен, че Кейн не беше сигурен как да реагира.

— Въпреки че ти казах, че те обичам, ти все още...

— Нейтън и Хари също ме обичат — прекъсна го тя.

Младият мъж се отказа от опитите си да я вразуми. Предположи, че сега няма да постигне нищо и реши да изчака и да намери друг начин да пробие защитата ѝ. Изведнъж му се прииска да слезе долу и да убие Нейтън и Хари, но вместо това въздъхна безпомощно. Не можеше да промени миналото ѝ. Не, можеше само да ѝ даде сигурно и стабилно бъдеще.

— Аз никога няма да те изоставя... — спря, след което каза: — Много добре, Джейд. Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш.

Очите ѝ се разшириха невярващо при това изявление. Изглеждаше така, сякаш отново ще заплаче.

Кейн се почувства като чудовище.

— Винаги, когато пожелаеш да си тръгнеш, можеш да го направиш.

Тя сведе поглед към скута си.

— Благодаря.

— Пак заповядай — отвърна, провлачвайки думите. После приближи до нея, изправи я на крака и я накара да го погледне. — Само още една малка подробност — добави той.

— Да?

— Всеки път, когато си тръгнеш, аз ще те последвам. Няма място, на което можеш да се скриеш, Джейд. Ще те намеря и ще те довлека обратно тук. Тук, където е мястото ти.

Младата жена опита да отблъсне ръката му от брадичката си.

— Никога няма да ме намериш — прошепна.

Кейн усети паниката в гласа ѝ. Наведе се и я целуна. Пропусна меките ѝ устни, когато тя се отдръпна, но после ги улови отново, като обгърна лицето ѝ с длани, за да я задържи неподвижно.

Тогава езикът му я завладя. Младият мъж изръмжа гърлено, когато го оципа, след което задълбочи целувката. Накрая езикът ѝ се отърка о неговия — съпротивата ѝ бе сломена. Обви ръцете си около кръста му и напълно се отпусна върху него.

— Обичам те — каза ѝ отново, когато устните им се разделиха.

Джейд незабавно избухна в сълзи.

— Да не би да смяташ да плачеш всеки проклет път, когато ти кажа, че те обичам? — попита я. Реакцията ѝ по-скоро го развесели, отколкото да го вбеси.

Тя поклати глава.

— Ти все още не разбираш — прошепна. — Не е толкова просто.

— Кое е това, което не разбирам? — попита с нежен глас.

— Не разбираш коя съм аз! — извика.

Кейн въздъхна дълбоко, хвана я за ръката и я измъкна от спалнята. Бяха на половината път по стълбите към фойето, когато най-накрая ѝ отговори:

— Разбрах всичко, което ми е нужно. Ти си моя.

— Мразя също и собственическото ти чувство — отвърна зад гърба му.

Маркизът се спря пред вратата на гостната и пусна ръката на Джейд.

— Ако се опиташ да избягаш от мен, докато сме там, кълна се в Господ, че ще те накарам да потънеш в земята от срам. Ясно ли е?

Тя кимна. Докато отваряше вратата, забеляза промяната, която настъпи в нея. Уязвимата жена, която току-що беше плакала в

прегръдките му, изчезна. Младата жена изглеждаше напълно спокойна. Кейн остана толкова удивен, че успя само да поклати глава.

— Вече съм готова — съобщи спътницата му. — Но ако кажеш на Хари, че сме спали заедно...

— Няма — побърза да я прекъсне, преди отново да се разстрои. — Освен ако не се опиташ да ми избягаш, разбира се.

Хвърли му един убийствен поглед, след което залепи престорена усмивка на лицето си и влезе в стаята.

Когато двамата с Кейн се появили в гостната, разговорът веднага замря. Джейд седна на страничната облегалка на креслото, в близост до камината, и му направи знак да се настани до нея.

— Вечерята ми готова ли е? — попита я Хари.

— Само още минутка или две — отвърна тя. — Настоявах да ти бъде поднесено най-доброто, чичо. А това отнема малко повече време.

Пиратът ѝ се усмихна широко.

— Аз съм истински щастливец, че си тук да се грижиш за мен, Пейгън — изгука той.

— Не я наричай Пейгън! — Тази заповед беше изречена със суров шепот.

Джейд потръпна от гнева в гласа на Кейн.

Нейтън се ухили, докато Хари присви очи към маркиза.

— Защо не, по дяволите? Това е името ѝ — настоя той.

— Не, името ѝ е Джейд! — тросна се домакинята им.

— Името ми е Пейгън! — Гласът ѝ бе твърд като лед. — Съжалявам, че не ти харесва, Кейн, но това е... — Спря щом хвана ръката ѝ и я стисна.

— Той все още не вярва — отбеляза възрастният мъж.

Джейд не отвърна нищо на чичо си, но тайничко вярваше, че е прав. В противен случай Кейн едва ли би я държал за ръката.

— Той смята, че всички жени са слабохарактерни, чичо — прошепна.

Хари изсумтя. Точно щеше да разкаже няколко от любимите си истории за необикновените способности на Пейгън, когато мъжете изпратени от него в селото се върнаха.

Те тромаво пристъпиха към него.

— Е? Какво имате за мен, момчета?

— Единадесет чифта — отговори по-ниският от двамата моряци.

Докато Кейн наблюдаваше с нарастващо изумление, очила с всевъзможни форми и размери се посипаха в скута на Хари. Възрастният пират изпробва един чифт, присви очи през тях към Кейн, след което ги отдалечи от лицето си и ги хвърли през рамо.

— Не стават! — измърмори той.

Процедурата се повтаряше отново и отново, докато най-накрая, при осмия чифт, старецът въздъхна с облекчение.

— Тези стават! — заяви той.

— Чичо, пробвай и останалите — предложи Джейд. — Може би още някой чифт ще ти пасне също толкова добре.

Хари я послуша, след което пъкна още един чифт в джоба си.

— Добра работа, момчета! Гордея се с вас!

Кейн наведе глава. Представата за това, как хората на госта му се бяха сдобили с всичките тези очила го накара да се усмихне неохотно.

— Половин Англия ще остане без очила, преди Хари да се прибере у дома — предрече Колин със силен кикот.

— Ти какво, обиждаш ли ме, момче? — попита пиратът.

— Не, просто казвам, каквото мисля — отговори другият.

В този момент вратата се отвори и Стърнс обяви, че вечерята е готова за сервиране.

Старият пират веднага стана от креслото си. Нейтън и Колин едва успяха да отместят крака, преди той да изрита табуретката им.

— Идваш ли с мен, момиче? — попита Хари, минавайки покрай Джейд.

Кейн стисна по-силно ръката й.

— Не, чичо, ще остана тук! — отвърна повереницата му. — Трябва да изясним някои подробности. Добър апетит на теб и хората ти!

Веднага след като чичо й излезе от стаята, младата жена даде знак на мъжете да го последват. Джимбо изглеждаше така, сякаш иска да оспори това нареждане. Изражението му граничеше с враждебност. Целта му беше Кейн.

Джейд само погледна приятеля си. Получил безмълвното послание, едрият мъж бързо излезе от стаята.

— Затвори вратата след себе си! — извика му тя.

— Няма да мога да те чуя, ако ме извикаш — заяви пиратът.

— Ще ме чуеш — обеща му девойката.

— Мен също ще ме чуеш — обади се и Нейтън. — Мога да се грижа за сестра си, Джимбо.

— Това все още не е доказано — промърмори морякът достатъчно високо, за да го чуят всички. Хвърли един последен поглед към маркиза, след това затвори вратата.

— Отпочина ли си достатъчно, за да разкажеш всичко на брат си? Наистина бих искала да свършим с това, Колин, за да мога да си тръгна.

Кейн отново я стисна силно за ръката.

— Да, починах си достатъчно — отвърна младежът. Обърна се към Нейтън и получил кимване от него, отново насочи вниманието си към брат си. — Когато бях последна година в Оксфорд, ме потърси човек на име Уилбърн. Той беше от Военното министерство и вербуваше хора, които да работят под прикритие за благо на Англия. Нашата страна все още не беше официално във война с Франция, но всеки знаеше, че е неизбежна. Както и да е, Уилбърн беше наясно, че ти работиш за Ричардс. И въпреки това ме закле да го запазя в тайна. Трябваше да се запитам тогава, защо да не мога да обсъждам тези неща с теб, но не го направих. Ти никога не говореше за работата си и аз реших, че така трябва да бъде. Честно казано, мисля, че бях влюбен в шпионската дейност. — На лицето му се изписа смущение, когато добави: — Във всеки случай, за известно време се виждах като спасител на Англия.

— Как се запозна с Нейтън? — попита Кейн.

— Почти година след като бях започнал да работя за Уилбърн. Сложиха ни да работим заедно. И той е бил нает по същия начин като мен. В крайна сметка двамата с него станахме добри приятели. — Направи пауза, за да се усмихне на своя другар. — А хич не е лесно да харесаш човек като него.

— Забелязах — отвърна брат му.

— Колин, не се отвличай — нареди Нейтън.

— В интерес на истината, отне ми доста време докато спечеля доверието му — почти още една цяла година съвместна работа. През цялото това време ми нямаше никаква вяра. След това, при едно завръщане от Франция, ми разказа за писмата, които Пейгън е намерила.

Колин се намести на дивана, мръщейки се от болка. Приятелят му забеляза изражението му преди останалите и веднага приближи до него. С нежност, изненадваща за такъв огромен мъж, той вдигна контузения крак на Колин и подпъхна възглавница под него, след което попита:

— Сега по-добре ли е?

— Да, благодаря — отвърна той. — Така, докъде бях стигнал?

Кейн наблюдаваше Нейтън. Все още можеше да види загрижеността в очите му. Внезапно осъзна, че след всичко това не можеше да ненавижда този мъж. Това откровение му донесе само разочарование, защото искаше да го мрази. Копелето беше зарязало сестра си, оставяйки я да се грижи сама за себе си. Той беше причината Джейд да изгради такива солидни стени около сърцето си, заради него бе изпитала толкова много болка.

И все пак Колин беше жив.

— Кейн? — повика го брат му, връщайки го отново към разговора. — Смяташ ли, че е възможно в рамките на правителството да функционира още едно секретно такова?

— Всичко е възможно — отговори запитаният.

— Чувал ли си някога за Трибунала? — поинтересува се Колин. Гласът му се снижи до шепот. Дватамата с Нейтън си размениха по едно кимване. Бяха готови да чуят отрицателен отговор от Кейн. Тогава щяха да го шокират с фактите, които бяха разкрили.

— Да, чувал съм за него — отвърна брат му.

— Наистина?! — Колин беше изумен.

— Кога? — попита Нейтън. — Как?

— Непосредствено след смъртта на баща ти, Нейтън, е имало разследване. Графът е бил обвинен в различни видове подривна дейност. Земите му са били конфискувани, децата му оставени без нищо...

— Откъде знаеш всичко това?

Кейн погледна Джейд, преди да отговори.

— Когато тя ми каза кой е баща й, помолих Лайън да направи някои разследвания.

— Кой е този Лайън? — попита Нейтън.

— Наш приятел — поясни Колин.

— Може ли да му се вярва?

— Напълно — отговори младият мъж, изпреварвайки брат си. — Кейн, направил си правилния избор. Той не би попитал неподходящите хора, както направих аз.

От неудобната поза, Джейд усети болки в гърба. Издърпа ръката си от хватката на маркиза, изненадана донякъде, че той ѝ позволи да го направи. Все пак, не си струваше да бяга. Освен всичко друго, Кейн държеше на думата си — щеше да я злепостави, точно както я беше заплашил.

Отиде до креслото, което Хари беше освободил, и седна.

— Лайън не е задавал никакви въпроси на никого — обясни Кейн. — Просто прегледа информацията в досиетата.

— Това е невъзможно — намеси се Джейд. — Досието на баща ми липсва.

Маркизът повдигна вежди при тази издайническа забележка.

— А ти откъде знаеш?

Младата жена кокетно сви изящните си рамене.

— Защото аз го взех — призна тя.

— Ти какво?

— Кейн, в момента не става въпрос за досието — напомни му Джейд, с надеждата да успокои нарастващият му гняв.

— Тогава откъде Лайън... — започна Нейтън.

Кейн продължи да се мръщи на младата жена, докато отговаряше на брат ѝ.

— Ричардс ни беше началник. Той си има своя собствена документация. Лайън прочете тези записки.

— Баща ми беше ли реабилитиран след разследването? — попита Нейтън.

— Не — отвърна Кейн, — но не беше и осъден. Нямахме достатъчно доказателства.

— Сега има — прошепна Джейд.

— Доказателства за невинността на баща ти? — поинтересува се Кейн.

— Не, доказателства за неговата вина. Четох писмата на татко.

Тъгата в гласа ѝ късаше сърцето му. И макар че му се искаше да я удуши, задето го беше излъгала, то в същото време му се искаше и да я разцелува.

— Кейн, как може да се усмихваш точно сега? — попита Колин — Това не е...

— Съжалявам — отговори брат му, без да осъзнава, че се е усмихвал. — Разсеях се. — Докато правеше това признание, той не изпускаше от поглед Джейд, която се беше втренчила в дланите си. — Продължавай, Колин — нареди, като отново съсредоточи вниманието си върху брат си.

— Веднага след погребението на баща си, Пейгън... искам да кажа Джейд остава с Черния Хари. Графът му се е доверявал напълно.

— Трудно ми е да го повярвам — прекъсна го Кейн.

— Хари е добър човек — възрази Джейд. — Той има благородно сърце.

— Не се съмнявам в това. Но все пак ти спомена, че е имало и друг близък семеен приятел, някаква жена — лейди Брайърс, която е била повече от готова да ви приюти двамата с Нейтън в дома си. Просто не разбирам защо баща ти би предпочел един крадец пред...

— Въпрос на доверие — обясни брат й. — Баща ми мразеше всичко, свързано с Англия. Страхуваше се, че никой от нас няма да бъде в безопасност тук. Хари беше нашето спасение.

— Защо си е мислил, че няма да бъдете в безопасност?

— Писмата — отвърна Колин. — Графът е съхранявал всички онези, които е получил от другите двама. Оперативното име на бащата на Нейтън е Лисицата и той е един от тримата участници в Трибунала. Другите двама са се наричали Ледения и Принца.

— Баща ми беше идеалист — намеси се Нейтън. — В началото, мисля, е съхранявал всички тези писма за бъдещите поколения. Вярвал е, че прави нещо... героично в името на Англия. Обаче нещата бързо са се влошили. Не след дълго те започнали да действат за славата на Трибунала. Всичко това се е случило постепенно, доколкото са били защитени от силата на тяхната власт.

— Това е било бавна метаморфоза — обясни Колин. — Първите писма са били подписвани с девиза: „За благо на Англия“. После, след десетото или може би след единадесетото девизът се променя.

— На какво? — попита Кейн.

— Започнали да използват фразата „За благо на Трибунала“ — отговори той. — Ледения е първият, който започнал да подписва

писмата по този начин, другите двама последвали примера му. По това време са били затънали до гуша в корупция.

— Те са започнали да действат самостоятелно много преди това, Колин — отбеляза Нейтън.

— Решили са, че целта оправдава средствата — поясни Колин на брат си. — Докато са вярвали, че това, което правят подпомага тяхната страна, те са могли да оправдаят всичко.

— Това много напомня твоето отношение, Джейд — заяви Кейн.

Младата жена беше много изненадана от коментара му. Очите ѝ се разшириха.

— Не, изобщо не е същото — възрази тя. — Аз по нищо не приличам на баща ми и не одобрявам онова, което е направил. Може би е грях, но не изпитвам никакви чувства към него. Той сам е избрал своя път.

— Земите на баща ти са били отнети, богатството му е конфискувано — напомни ѝ маркизът.

— Да — съгласи се тя, като се чудеше какво целеше с изказването си.

— Това е причината, поради която крадеш от богатите, Джейд. Бих казал, че си се опитвала да си възвърнеш отнетото.

— Не съм!

Викът ѝ му показва, че я беше разтърсил с това си твърдение.

— Властта развъртава — каза той. — Пълната власт развъртава напълно.

— Не е нужно да ми цитираш Макиавели, Кейн. Съгласна съм, че Трибунала се е обградил с абсолютна власт.

— Ти беше тръгнала по същия път.

— Не съм!

— Така ли е, Кейн? — попита Колин.

— Да! — заяви с твърд глас другият.

— Тогава ти... — започна по-младият мъж.

— Не сега — сръза го брат му.

— За какво става дума? — поинтересува се Джейд. — Никога не съм притежавала никаква власт!

Кейн изобщо не обърна внимание на протеста ѝ.

— Разкажи ми останалото — нареди той на Нейтън.

— Баща ни, обаче, променил мнението си — започна пиратът. — Съвестта му го е загризала, когато неговият началник, мъж на име Хамънд, бил наказан.

— Наказан? — каза Колин подигравателно. — Каква любезна дума за такова отвратително нещо!

— Хамънд ръководел и тримата — намеси се Нейтън. — Ледения, Принца и Лисицата. Както и да е, в началото те правели всичко, което той им нареди. Не след дълго, обаче, започнали да действат самостоятелно. Хамънд не бил глупав, за да не забележи действията им и триото разбрало, че ги подозира. Ледения предложил да го премахнат.

— Баща ми не е искал да убиват Хамънд — обади се Джейд. — Татко е бил убит на път за Лондон, където е отивал, за да го предупреди. Поне това успяхме да научим със сигурност.

— Кой е бил убит? Баща ти или Хамънд? — поиска да изясни Кейн.

— Баща ни — отговори Нейтън. — Той е изпратил бележка до Хамънд, в която иска среща с него, възможно най-скоро, защото въпросът бил спешен и на живот и смърт.

— И как успяхте да се доберете до това? — поинтересува се маркизът.

— Хамънд ми показва бележката на погребението на баща ни — обясни Нейтън. — Попита ме дали зная нещо за този спешен проблем. Естествено, аз не знаех нищо, тъй като бях далече, в училището, а Джейд бе твърде малка, за да разбере нещата.

— Баща ни напълно се доверяваше на Хари и му е дал да съхранява писмата.

— И Хари ти е разказал всичко, когато си пораснала? — попита Кейн.

Тя кимна, отказвайки да го погледне, забила поглед в скута си.

— Хари искаше Нейтън да дойде с нас. Татко имаше кораб и Хари беше решен да стане пират. Брат ми искаше да завърши училище. Той си мислеше, че Хари ще ме заведе на някакъв остров, на юг, и аз ще бъда в безопасност, докато той има възможност да дойде да ме вземе.

— Когато започнах да научавам за приключенията на пират на име Пейгън, да си призная честно, дори за миг не си помислих, че това

може да е Хари — обади се Нейтън.

— Защо не потърси Джейд? — поинтересува се Кейн.

— Той не можеше — побърза да отговори преди брат си тя. — Ние с Хари никога не се задържахме достатъчно дълго на едно място. Освен това, тогава той си имаше свои проблеми. Враговете на баща ни бяха разбрали, че е запазил писмата и отчаяно искаха да ги намерят. След като бяха претърсили стаята на Нейтън, те все пак го оставиха на мира... за известно време, докато ние не започнахме ново собствено разследване.

— Писмата с вас ли бяха? — попита Кейн. — Или Хари ги бил скрил на сигурно място?

— Съхранявахме ги на Емералд — отвърна младата жена.

— Искам ги — заяви Кейн. — Корабът достатъчно близо ли е, за да изпратите един от мъжете? Или може би...

Замълча, когато тя поклати глава.

— Няма нужда да ги взимаме. Мога да ти кажа какво е съдържанието им.

— И то дума по дума — намеси се Колин. — Щом Пейгън прочете нещо дори само веднъж, то завинаги остава в паметта ѝ.

Дори и да беше счел този талант за странен, Кейн не спомена нищо и Джейд мислено му благодари.

— Пейгън, цитирай писмата на Кейн — предложи Нейтън.

— Ако още веднъж я наречеш Пейгън, ще те пребия от бой.

Нейтън се мръщи на другия мъж една дълга минута, след което се предаде.

— Добре — отсече той. — Ще я наричам Джейд, само защото не искам някой да чуе псевдонима ѝ.

— Не ме интересува какви са причините ти, просто го направи! — изсъска грубо Кейн.

— По дяволите, Колин, опитвам се да бъда сговорчив, но кълна се в Бога, ще му избия цялата арогантност, когато приключим с всичко това!

Джейд предположи, че боят е неизбежен и, за да привлече вниманието им, започна да цитира писмата. Отне ѝ тридесет минути, но не пропусна нито думичка. Когато приключи, дълго време никой не каза и дума. Всеки един от тях бавно преосмисляше информацията, която току-що им беше дала.

Колин заговори пръв.

— Добре — започна той с ентузиазъм. — Първото писмо е адресирано до Тортън... това, разбира се, е бащата на Нейтън и Джейд, и е подписано от човек на име Уилям.

— Тогава все още не са си били избрали оперативни имена — уточни младата жена.

— Да — съгласи се Колин. — После Тортън става Лисицата, а Уилям — Принца. Обаче, Ледения е друг въпрос. Нямаме никакви следи към неговата...

— Можем да гадаем за неговата самоличност по-късно — прекъсна го Нейтън. Младият мъж кимна.

— Отидох при Уилбърн и му разказах всичко за писмата, Кейн. С приятеля ми решихме, че трябва да му се доверим. Той беше наш началник, в края на краищата, и винаги се беше грижил добре за нас. И досега не мога да повярвам, че и той е замесен в Трибунала.

— Много си наивен — промърмори братът на Джейд. — Разбира се, че е замесен с копелетата.

— Най-напред трябва да ми го докажеш — не отстъпваше Колин. — Само тогава ще повярвам.

Нейтън поклати глава и погледна към Кейн.

— Бяхме изпратени на юг за това, което вече знаем, че е било капан. Трябваше да се срещнем с двама информатори на пристанището. Това е било уловка, естествено. Преди да разберем какво става, бяхме завързани, със запушени усти и хвърлени в топлите води.

— Няма да разкажеш всички подробности, нали? — попита сестра му. — Съвсем не е необходимо.

Нито Нейтън, нито Колин доловиха страха в гласа ѝ, за разлика от Кейн, който внимателно я изгледа.

— Давай нататък, Колин — промърмори брат ѝ.

Маркизът забеляза, че сега Джейд стискаше здраво дланите си. Трябва да е станала свидетел на нещо, което я е ужасило, реши той.

— Аз се оказах във водата пръв — продължи Колин, привличайки отново вниманието на брат си. — След като направиха плитки дълги нарязи по краката ми с ножовете си, ме хвърлиха от кея. Нейтън веднага се беше досетил какви са намеренията им, макар че,

слава на Бога, в онзи момент нищо не бях разбрал. Мислех си, че все още имам някакъв шанс.

Лицето на Колин стана мъртвешки бледо. Нейтън изглеждаше не по-малко мрачен.

— Тъй като Шалоуз Уорф беше наблизко, прекарахме няколко дни с Джейд и Черния Хари. Естествено, тогава Колин все още не знаеше, че тя е Пейгън и доста се увлече по малката ми сестричка — продължи Нейтън.

— Да, така е — призна си другарят му, обърна се и намигна на младата жена. — Аз все още си падам по теб, само ми дай шанс.

Изчервявайки се, тя поклати глава.

— Ти беше абсолютно невъзможен.

— Брат ти вървеше подире ѝ като кученце — поясни Нейтън. — Когато осъзна, че тя не се интересува от него, беше толкова разочарован, че се напи до безсъзнание.

— Същата нощ се влюбих в други две дами — отбеляза Колин.

— Те не бяха дами — уточни Джейд.

— Не, не бяха — съгласи се младият пират. — Как успя да си го спомниш? Човече, ти беше толкова пиян!

Колин се разсмя.

— Спомням си всичко — похвали се той.

Кейн търпеливо чакаше. Съдейки от мрачните им изражения, те се нуждаеха от тези закачки, за да се справят с ужасните спомени. На Джейд ѝ липсваше подобно търпение.

— Томи и аз тайно последвахме двамата, когато отидоха на тяхната среща. Бяха толкова потайни относно плановете си, че ме загриза любопитство. Освен това имах чувството, че нещо не е наред.

— Кой е Томи? — поинтересува се Кейн.

Джейд буквално скочи от стола и се втурна през стаята.

— Нейтън, доразкажи тази история, докато се погрижа за някакви освежителни напитки. Уморих се да говорим за това.

Брат ѝ понечи да извика след нея, но Колин положи ръка върху рамото на приятеля си.

— Все още ѝ е трудно — прошепна той.

Нейтън кимна.

— Разбира се, че ѝ е трудно — намеси се Кейн с груб тон. — Боже мой, трябвало е да гледа как вие...

— Не е гледала — прошепна Нейтън. — Както Колин вече каза, когато започнаха да правят разрези по краката му, веднага се досетих какъв е планът им. Започнах да се боря с всички сили, когато се опитаха да използват остриетата си и върху мен, с надеждата просто да ме застрелят. Когато паднах във водата, рамото ми гореше от куршума.

— Нараниха ни, за да привлечат акулите, естествено. Пристанището винаги е пълно с тези хищници, заради отпадъците, които се изхвърлят там. Кръвта наистина ги привлече като мухи на мърша.

Колин забеляза, че търпението на брат му е на изчерпване. Кейн се приведе напред в стола си, с мрачно изражение.

— Изтърпи ни още малко. За нас тези спомени не са никак приятни.

Нейтън кимна.

— Това се случи точно след залез-слънце — започна той.

— Все още можех да видя перките им — намеси се Колин.

Маркизът седеше на ръба на стола си. Чак сега разбра причината за кошмарите на Джейд. Тя сънуваше акули. Боже мой, ужасът, който трябва да е преживяла, едва не разби сърцето му.

— Пейгън нареди на Томи да докара една лодка, след което стисна ножа между зъбите си и скочи във водата след нас. Мъжете, които ни подредиха така, не се съмняваха в успеха си и вече си бяха отишли. Пейгън... искам да кажа Джейд, се добра първо до мен. Предполагам, че съм бил по-близо. Както и да е, тя ме повлече към лодката. Докато ме изтеглят на борда, акулата ухапа крака ми. Томи изгуби равновесие и падна във водата. Повече не го видяхме.

Когато Колин замълча и погледна към Нейтън, приятелят му продължи разказа.

— Все още не мога да разбера защо, но акулите не ме приближиха. Те бяха полудели и Томи стана тяхна мишена. През това време Джейд бе успяла да изтегли брат ти в лодката.

— Опитах се да помогна — прошепна Колин с дрезгав глас, — но изгубих съзнание. Следващия път, когато отворих очи, вече бях на „Емералд“. Най-странният мъж, когото бях виждал някога, се опитваше да ме накара да играя шах с него. Кълна се в Бога, Кейн, не знаех дали съм в ада или в рая. Тогавата видях Нейтън да спи на койката до мен, видях също и сестра му, и си спомних всичко. Струваше ми се,

че това се е случило току-що, но разбрах, че съм бил болен доста дълго време.

Кейн се облегна назад в креслото, в опит да облекчи напрежението в раменете си. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и после забеляза, че другите двама правят същото.

— А тя знаеше ли... Когато Джейд скочи във водата, знаеше ли, че там има акули?

— О, да — прошепна брат й. — Знаеше.

— Боже мой, каква смелост е необходима, за да...

— Тя не говори за това — обади се Колин.

— Тя го сънува.

— Какво? — попита брат й.

— Сънува кошмари — поясни Кейн.

Нейтън кимна бавно.

— Матю и Джимбо искаха да тръгнат след копелетата, опитали се да ни убият — каза Колин, — но Джейд не ги пусна. Все пак тя имаше право. Искаше мъжете да докладват на началника си, че и двамата сме мъртви. Беше разбрала, че това е единственият начин да ни опази. И мисля, че решението й беше правилно. Нейтън и аз сме доволни да останем мъртви за малко по-дълго време, докато не разберем кой, по дяволите, стои зад това предателство.

— Дявол да го вземе, Кейн, ние бяхме осъдени на смърт от собственото ни правителство — промърмори Нейтън.

— Не — възрази маркизът. — Вашето правителство дори не знае, че работите за него. Изпращали ли сте някога доклад на Ричардс или на началниците му? Някога отблагодарявали ли са ви...?

— Хайде давай, кажи го — прекъсна го брат му.

— Добре — отвърна Кейн. — Вие сте работили за Трибунала.

— Знаех си, че ще кажеш това — прошепна по-младият мъж.

— Не можеш да бъдеш сигурен — заяви Нейтън.

— Ричардс не знаеше, че вие сътрудничите на Военното министерство, докато не беше информиран за смъртта ви. Сега провежда разследване.

— Тогава ще бъде убит — предрече братът на Джейд.

— Той действа много внимателно — отбеляза маркизът.

— По дяволите, знаех си, че направих грешка — промърмори Нейтън. — Едва не те убих, Колин. Изобщо не трябваше да те

въвличам в моите дела.

Другият поклати глава.

— Ние сме партньори, забрави ли? — Сетне се обърна към брат си и каза: — Наистина ли вярваш, че на Ричардс може да се има доверие?

— Вярвам му безусловно. Възможно най-скоро Джейд трябва да му даде писмата или да му изрецитира съдържанието им.

— Можем да направим копия — предложи Колин. — Така оригиналите ще са в безопасност. Никой няма да намери „Емералд“.

— Корабът е кръстен на нея, нали? — попита Кейн. На лицето му се появи лека усмивка. — Трябваше да се досетя по-рано. Очите ѝ са с цвят на изумруди, особено когато е ядосана.

— Да, Хари е нарекъл кораба на нея — потвърди брат му. — Разбираш ли сега, защо си станал мишена?

Маркизът кимна.

— Да. Аз търсех Пейгън. Трибунала не може да допусне да намеря пирата и да науча истината.

— Ти все още си изложен на риск — напомни му Колин.

— Но не за дълго — възрази Кейн. — Имам план.

Колин се усмихна на Нейтън.

— Нали ти казах, че ще има план. — В гласа му звучеше истинско облекчение.

Джейд се върна в гостната. Изглеждаше много по-спокойна, почти ведра. Въпреки това, изобщо не погледна към Кейн, докато крачеше обратно към стола до камината, за да седне.

— Стърнс се разпореди да приготвят две стаи — за теб и Нейтън — обърна се младата жена към Колин. — Веднага след като са готови, трябва да се качиш горе и да си починеш.

— Сигурен ли си, че можем да останем тук? — попита Нейтън и сръга приятеля си в ребрата. — Моето имение се намира в много отдалечен район. Ремонтът му завърши точно преди да тръгнем на последната си задача — добави той, хвърляйки поглед към Кейн. — Там ще ни бъде много удобно.

Колин се усмихна.

— Толкова много съм слушал за този твой дворец, че знам всяка стая наизуст. Ти говореше само за него.

— Е, тогава трябва да се съгласиш с мен. Кейн, длъжен съм да кажа, че сега това е най-хубавата къща в Англия... Джейд, защо клатиш глава? Не смяташ ли, че домът ми е величествен?

Тя му хвърли бърза усмивка.

— О, да, домът ти беше много величествен.

Брат ѝ се сепна.

— Защо казваш „беше“?

— Боя се, че имам лоши новини.

Той се наведе напред.

— Какво значи лоши? — поинтересува се брат ѝ.

— Ами, виждаш ли, стана един пожар и...

— Пожар? — Звучеше така, сякаш се задушаваше. Колин едва устоя на желанието си да го потупа по гърба.

— Доста голям пожар. — Гласът ѝ беше изпълнен със съчувствие.

Брат ѝ потрепери.

— Колко голям, Джейд?

— Величественият ти дом изгоря до основи.

Докато Нейтън мърмореше ругатни под носа си, младата жена се обърна към Кейн.

— Нали ти казах, че ще се разстрои.

Нейтън не беше просто разстроен, реши маркизът. Изглеждаше така, сякаш иска да убие някого. Самият той реагира по същия начин, когато унищожиха новите му конюшни, затова му стана жал за него.

Нейтън си пое дълбоко дъх, после се обърна към Колин. Звучеше така все едно ще се разплаче, когато каза:

— Току-що бях завършил всичко, до последната проклета стая!

— Да, точно така — намеси се сестра му, напълно подкрепяйки го. — До последната проклета стая!

Кейн затвори очи.

— Джейд, а аз си мислех, че всичко това е било лъжа.

— Каква лъжа? — поинтересува се Колин.

— Не съм лъгала през цялото време — отвърна в същия момент младата жена.

— И за кое по-точно не си излъгала? — поиска да узнае маркизът.

— Не е нужно да ми говорите с този тон, сър — възрази Джейд.
— Излъгах само за това, че съм станала свидетел на убийство —
добави тя с кимване. — Това беше най-доброто, което успях да
измисля за момента. Поне така мисля. Ако се сетя за още нещо, ще ти
кажа, става ли? Моля те, Кейн, престани да се мръщиш. Сега не е
време да бъдеш критичен.

— Защо вие двамата не отложите кавгата си за по-късно? —
настоя Нейтън. — Джейд? Разкажи ми как избухна пожара. Дали някой
е бил невнимателен с...

— Беше умишлен, а не по невнимание — обясни младата жена.
— Който е имал за цел да изгори дома ти, определено е знаел как да
действа. Били са много старателни. Дори винарската ти изба не
съществува вече.

— По дяволите, само не избата! — извика брат ѝ.

— Смятам, че са се опитвали да унищожат писмата — обясни
Джейд. — Тъй като не са успели да ги намерят по време на обира, те...

— Обир?! — подскочи Нейтън — Кога?

— В деня преди пожара — отговори тя. — О, Боже, току-що си
спомних! — добави и погледна към Кейн. — Излъгах също и за
падането по стълбите. Да, аз...

Нейтън въздъхна толкова силно, отново привличайки
вниманието ѝ върху себе си.

— Когато това свърши, ще построя всичко отново — заяви той.
— Ами конюшните? Те поне оцеляха ли?

— О, да, те са непокътнати. Не е нужно да се притесняваш за
тях.

През цялото това време Кейн наблюдаваше Джейд.
Притеснението в погледа ѝ беше толкова очевидно, че той се учуди
защо Нейтън не осъзнава, че това няма да е последното му
разочарование за днес.

— Това, което се е случило с дома ти е много лошо — отбеляза
Колин.

— Да — отвърна приятелят му. — Но поне конюшните са
спасени. Трябва да видиш конете ми. Има един чистокръвен арабски
жребец, за който платих цяло състояние, но си струва всяка похарчена
пара. Кръстих го Светкавица.

— Светкавица? — попита Колин, ухилен, заради абсурдното име. — Звучи ми така, сякаш Хари има пръст в избора на име.

— Точно така — призна с усмивка Нейтън. — Все пак е подходящо за кон. Той препуска по-бързо от вятъра. И само аз и Джейд можем да го яздим. Почакай само да го видиш... — Спря да се хвали, когато забеляза, че сестра му отново клати глава. — Какво, Джейд? Да не би да не си съгласна, че Светкавица е бърз като вятъра?

— О, да, Нейтън, Светкавица беше бърз като вятъра.

Брат й изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Беше?

— Страхувам се, че имам и малко по-лоша новина, Нейтън. Случи се злополука и застрелях чистокръвния ти кон между прекрасните му кафяви очи.

Кейн отново се приведе напред в стола си. Това, което току-що бе казала на брат си, го зашемети.

— Искаш да кажеш, че и за това не си излъгала?

Тя само поклати отрицателно глава.

— Какво, по дяволите! — изкрещя Нейтън. — Кой застреля Светкавица?

Младата жена се втренчи в маркиза.

— Нали ти казах, че ще се разстрои — промърмори тя.

— Това със сигурност не е по моя вина — защити се той. — Така че, спри да ме гледаш толкова свирепо!

— Кейн ли го застреля? — изрева Нейтън.

— Не! — изрече бързо Джейд. — Просто не повярва, че ще бъдеш толкова разстроен. По това време все още не го познавах.

Брат й се отпусна върху възглавниците и покри очите си с ръка.

— Нищо свято ли няма за тези? — извика той.

— Очевидно не и Светкавица — отбеляза сухо маркизът.

Другият мъж го изгледа.

— Той беше дяволски хубав кон.

— Не се съмнявам — съгласи се Кейн, преди да се обърне отново към Джейд. — Ако е вярно това, което ми казваш, то тогава...

— Ще ти бъда наистина много благодарна, ако спреш да ме обиждаш — отсече тя.

— Джейд винаги казва истината — защити я брат й.

— Така ли? — провлачено каза домакинът им. — Досега не съм го забелязал. От момента, в който се запознах с нея, тя не ми е разказвала нищо друго, освен лъжи. Нали така, скъпа? Но сега това ще се промени? — Младата жена отказа да му отговори. — Скъпа, защо не кажеш на Нейтън и останалите лоши новини?

— Останалите? Боже мой, още ли има?

— Само още малко — отвърна тя. — Помниш ли прекрасната си нова карета?

— Не, само не каретата ми, Джейд! — изстена Нейтън.

Докато брат ѝ изреждаше целия си списък с ругатни, тя се обърна към Колин.

— Само да я беше видял, Колин. Беше прекрасна! Вътрешността ѝ беше толкова голяма и удобна. Нейтън беше поръчал да тапицират седалките с много мека кожа.

Младият мъж се опита да покаже своето съчувствие.

— Беше? — попита той.

— Някой я подпали — съобщи Джейд.

— Е, защо някой ще иска да унищожи толкова добро превозно средство?

На този въпрос отговори Кейн.

— Сестра ти пропусна да спомене една много важна подробност — заяви той. — Тя *случайно* е била вътре, когато са я подпалили.

Колин пръв реагира на тези думи.

— Боже мой, Джейд! Разкажи ни какво стана.

— Кейн току-що ви каза.

— Не, обясни ни как точно се е случило — настоя Колин. — Може ли са да те убият!

— Такова беше намерението им. — В гласа ѝ се долавяше раздражение. — Те наистина възнамеряваха да ме убият. След като къщата ти изгоря, аз приготвих каретата и потеглих за Лондон. Исках да те намеря, Нейтън...

— Колко човека пътуваха с теб? — прекъсна я Кейн.

— Хъдсън изпрати двама мъже с мен — отговори тя.

Маркизът поклати глава.

— Мисля, че ми каза, че си в Англия едва от две седмици.

— Ами, всъщност, от малко повече — призна тя.

— Колко повече?

— Два месеца — призна си младата жена. — Налагаше се да те излъжа за това.

— Можеше да ми кажеш истината.

Започваше да се ядосва, но тя беше твърде раздразнена, за да я е грижа.

— О? И щеше ли да ми повярваш, ако ти бях признала, че аз съм Пейгън, току-що съм отвякла Уинтърс, за да го предам на Нейтън и сега се опитвам да... О, каква полза! Ти дори нямаше да ме изслушаш!

— Чакай малко — прекъсна я Нейтън. — Кой е Хъдсън, Джейд? Спомена, че Хъдсън е изпратил двама мъже с теб, не помниш ли?

— Той е икономът, който лейди Брайърс нае за твоята къща.

Брат ѝ кимна.

— И какво се случи след това? — поинтересува се той.

— Бяхме близо до Лондон, когато същите тези трима мъже ни нападнаха. Бяха блокирали пътя ни с дебели клони. Подадох се през прозореца, за да видя какво става, когато чух виковете. След това, някой ме удари отстрани по главата, Нейтън. Направо ми изкараха въздуха. Трябва да съм изгубила съзнание, макар че се срамувам да призная подобна вероятност. — Тя се обърна към Кейн. — Изобщо не е в природата ми да припадам.

— Джейд, не се разсейвай! — напомни ѝ той.

Младата жена му хвърли недоволен поглед, след което се обърна към брат си.

— Тапицерията на каретата беше разкъсана. Бяха използвали ножовете си, за да разрежат фината кожа. Замириса ми на дим, и разбира се веднага се измъкнах навън.

— Търсили са писмата, нали? — попита Колин.

— И ти просто отвори вратата и слезе? — В същия момент зададе въпроса си и брат ѝ.

— И да, и не — отвърна Джейд. — Да, вярвам, че са се надявали да открият писмата скрити под тапицерията, и не, Нейтън, аз не просто отворих вратата. И двете бяха блокирани с по няколко клона. Промъкнах се през прозореца. Слава богу, че рамката не се оказа толкова здрава, колкото ти се струваше. Всъщност, сега като се замисля, имам чувството, че си платил прекалено много за тази карета. Пантите изобщо не бяха стабилни и...

— Джейд!

— Кейн, не ми повишавай тон! — скастри го тя.

— Била си на косъм — вметна Колин.

— Бях много уплашена — прошепна младата жена. После се обърна към маркиза. — Няма нищо срамно в това, да си призная, че ме беше страх.

Той кимна. По тона ѝ предположи, че го предизвиква да оспори думите ѝ.

— Не, няма нищо срамно в това, да се страхуваш.

На лицето ѝ се изписа облекчение. Нима се нуждаеше от одобрението му? Кейн размишлява върху тази възможност една дълга минута, след това каза:

— Сега знам от какво са тези синини по раменете ти. Наранила си се, докато си се промушвала през прозореца, нали?

— Откъде, по дяволите, знаеш, има ли тя синини по раменете, или не? — изрева въпроса си брат ѝ, тъй като току-що бе осъзнал значението на забележката на другия мъж.

— Видях ги.

Нейтън щеше да се вкопчи в гърлото на Кейн, ако Колин не го бе спрял, слагайки ръката си върху гърдите му.

— По-късно — заяви приятелят му. — Двамата с Кейн ще уредите спора си по-късно. Както изглежда ще гостуваме дълго време тук.

Нейтън изглеждаше така, сякаш току-що му бяха казали, че трябва да плува отново с акулите.

— Ако с Колин си тръгнете, се излагате на опасност — напомни Джейд. — Би било твърде рисковано.

— Трябва да останем заедно — добави приятелят му.

Нейтън неохотно кимна в съгласие.

— Кейн? — продължи Колин. — Когато си тръгнал след Пейгън, ти си поставил живота си в опасност. Останалите членове на Трибунала не са могли да ти позволят да откриеш пирата.

— Тъй като е съществувала вероятност Пейгън да те убеди, че няма нищо общо със смъртта на брат ти. Да, това е твърде голям риск, за да го поемат.

— И така, вие изпратихте Джейд при мен — намеси се Кейн.

Нейтън поклати глава.

— Не сме я пращали. Планът беше неин — от начало до край, а ние бяхме информирани, след като тя вече беше тръгнала. На нас не ни бе дадена думата по въпроса.

— Как ще успеем да държим хрътките далече от теб? — попита Колин. — Не можеш да ни помогнеш да намерим виновниците, докато ти самият си преследван от тях. — Изпусна дълга въздишка, после промърмори: — По дяволите, това е такава каша! Как, за бога, ще намерим тези копелета? Нямаме абсолютно нищо, за да продължим!

— Не си прав — отбеляза брат му. — Разполагаме с доста информация, от която да започнем. Знаем, че Хамънд, ръководител на Трибунала, е легитимен директор. Тримата мъже, които е наел са: Ледения, Лисицата и Принца. Сега само един или двама от тях са живи, нали така, и единият или и двамата трябва да са началници на Уилбърн, който, между другото, също трябва да играе двойна игра. Длъжен е да работи за нашето правителство, както и за Трибунала.

— Как разбра това? — попита Нейтън.

— Когато получихме уведомлението за смъртта ви, на двамата с баща ми ни беше изпратено досие с отчети за вашите незначителни, макар и героични подвизи за благо на Англия. Уилбърн пазеше задника си, Колин, и в нито един отчет нямаше никаква съществена информация, която би могла да бъде проверена. Като причина, естествено, бе посочена необходимостта от запазване на държавната тайна. Между другото, и двамата получихте медали за храброст.

— Защо ли са си направили труда?

— За да уталожат страстите — отвърна Кейн. — Баща ни е херцог, Колин. Уилбърн не можеше да си позволи просто така да изчезнеш. Щяха да бъдат зададени твърде много въпроси.

— Какво ще кажеш за Нейтън? — поинтересува се Колин. — Защо ще си правят труда да го почитат след смъртта му? Баща му е мъртъв и няма други, които да носят титлата Уейкърфийлд. Нима са искали да умилостивят Джейд?

Брат му поклати глава.

— Забравяш другите многобройни титли на Нейтън. Не помниш ли, че той е и маркиз Сейнт Джеймс? Трибунала се е опитал да предотврати всички последици, ако някой заподозре варварската им клика.

— Направо бях забравил за рода Сейнт Джеймс — заяви Колин и се обърна ухилен към приятеля си. — Не говориш много за тази страна на семейството си.

— Ти би ли го направил? — попита сухо Нейтън.

Колин се разсмя.

— Сега не е време за шеги — промърмори Джейд. — Освен това съм сигурна, че всички онези истории за рода Сейнт Джеймс са силно преувеличени. Защото, под всичката тази грубост, те наистина са много мили хора. Нали така, Нейтън?

Сега беше ред на брат й да се разсее.

— Как ли пък не! — провлачено каза той.

Джейд се намръщи в отговор на неговата откровеност, след което съсредоточи вниманието си върху Кейн.

— Ти присъства ли на церемонията в чест на Колин и Нейтън? — попита го тя. — Беше ли красиво? Имаше ли цветя? Имаше ли много хора...?

— Не, не присъствах на церемонията — прекъсна я Кейн.

— Засрами се — укори го младата жена. — Да пропуснеш момента, когато собственият ти брат...

— Джейд, бях твърде ядосан — прекъсна я отново маркизът. — Не исках да слушам речите и да получавам някакви медали от името на Колин. Оставих това задължение на баща ми. Исках...

— Отмъщение — намеси се брат му. — Точно както едно време тръгна след братята Брадли. — След като направи тази забележка, той се обърна към Нейтън, за да му обясни за инцидента. Но Джейд отново прояви нетърпение.

— Бих искала да се върнем към основната ни тема — заяви тя.

— Намерили вече някакво решение, Кейн?

Той кимна.

— Мисля, че имам добър план как да се измъкна от тези чакали и да ги изпратя в погрешната посока. Във всеки случай си струва да опитам, но това е отстраняването само на една от опасностите. Все още трябва да се тревожим и за Джейд.

— Какво искаш да кажеш? — попита Колин.

— Имаме работа с два различни проблема. Аз съм една от целите, да. Трябва да допуснем, че те знаят, че аз няма да се откажа да търся Пейгън, който е удобната им изкупителна жертва.

— Но, какво общо има това с Джейд — поинтересува се Колин.
— Те няма как да знаят, че тя е Пейгън.

Кейн въздъхна, преди да отговори.

— Нека да започнем от самото начало. Очевидно е, че другите двама членове на Трибунала знаят, че Лисицата е запазил писмата. Тъй като не могат да ги намерят, правят следващото най-добро нещо. Използват своя човек Уилбърн, за да те вербува, Нейтън. Какъв подобър начин да държат под око сина на Лисицата. — Без да изчака реакцията на другия по отношение на твърдението му, маркизът продължи: — Предполагам, че сте ти в Оксфорд са били претърсвани повече от един път, прав ли съм? — Нейтън кимна. — Трябва да са били доста сигурни, че писмата са у теб. За известно време, си бил единственият логичен избор. Сестра ти е била твърде малка, а и Хари вече я е бил взел при себе си. А освен това — добави той с кимване, — никой не би повярвал, че Лисицата ще повери писмата на Хари. Всеки зърнал този странен тип би отхвърлил подобна възможност. Не са знаели, че двамата са се познавали от доста време.

Джейд въздъхна с облекчение. Сега Кейн разсъждаваше толкова логично. Чувстваше се така, все едно бе свалил тежкия товар от раменете на всички им. Изречението на Колин подсказваше, че и той усеща същото.

— И? — не издържа Нейтън, когато мълчанието на Кейн се проточи.

— Изчаквали са — отвърна маркизът. — Знаели са, че в крайна сметка, писмата ще се появят. И точно така се е случило. Хари дал писмата на Джейд. Тя ги е показала на брат си и той е споделил тази информация с теб, Колин.

— Всичко това ни е известно — рязко каза Нейтън.

— Тихо, Нейтън! — прошепна Джейд. — Кейн разсъждава последователно. Не бива да пречим на концентрацията му.

— Когато Колин е казал на Уилбърн за писмата, той веднага е докладвал на Трибунала.

— И така, ние бяхме изпратени на смърт — отбеляза брат му. — Доверил съм се на погрешния човек.

— Да, доверил си се не на когото трябва.

— Те все още търсят писмата — добави Нейтън.

— Точно така. — Кимна бързо Кейн.

Колин се намести по-удобно.

— Сега, когато си мислят, че ние сме мъртви, остава само един човек, който би могъл да има изобличаващите доказателства. — Обърна се към Джейд. — Те знаят, че са у теб.

— Не могат да са сигурни — възрази тя. — Иначе щяха да ме убият — добави младата жена. — Ето защо прекрасната ти къща е опожарена, Нейтън. Това е и причината меката тапицерия на каретата ти да бъде цялата нарязана...

— Джейд, те няма къде другаде да търсят. Сега има само една възможност — намеси се брат й.

— Ще се опитат да я отвлекат — предрече Колин.

— Да — съгласи се Нейтън.

— Няма да позволя на никой да се доближи до нея — обеща Кейн. — Но не съм сигурен в тяхното убеждение, че тя притежава писмата. Всеки един от вас би могъл да ги е скрил, преди да ви хванат. Това ги е вбесило, защото пак трябва търпеливо да чакат да се появят. Представям си колко са отчаяни.

— И така, какво ще правим? — попита Колин.

— Всяко нещо по реда си — каза маркизът и се обърна към Джейд. — Помниш ли, какво поиска от мен, когато влезе в кръчмата онази вечер?

Тя кимна бавно.

— Поисках да ме убиеш.

— Ти какво? — изрева въпроса си Нейтън.

— Тя ме помоли да я убия — повтори Кейн, без да сваля поглед от младата жена.

— Но той ми отказа — обясни младата жена. — Както и очаквах, естествено. И какво общо има това с плана ти?

Трапчинката се появи на бузата му, когато й се усмихна.

— Много просто, любов моя. Промених мнението си и реших да изпълня молбата ти.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Пейгън трябва да умре! — заяви тихо, но категорично Кейн. — Това е единственият начин. — Той се взря в Нейгън, докато го казваше и мъжът веднага кимна в знак на съгласие.

Джейд скочи от стола и извика:

— Не искам да умирам. Няма да стане, Кейн.

— Виж сега, Джейд... — започна брат й.

— Той говори за пирата — намеси се и Колин. — Няма в действителност да те убие, съкровище.

Младата жена го изгледа сърдито.

— Много добре знам за какво говори — сопна се тя. — И въпреки това няма да стане. Имате ли представа колко години ми отне да изградя тази репутация? Като се замисля...

Никой от мъжете не й обърна никакво внимание. Всъщност брат й и Колин се подсмихваха. Джейд се предаде, седна в креслото и продължи да се мръщи на Кейн.

— Ако не се беше втурнал да преследваш Пейгън, нищо подобно нямаше да се случи. Вината е изцяло твоя.

— Няма друг начин — оспори Нейгън. — Ако Пейгън умре, или по-точно другите го помислят за мъртъв, Кейн ще трябва да се откаже от преследването му, нали така? Помниш, че Трибунала твърдо вярва, че той държи пирата отговорен за смъртта на брат му.

Тя кимна с нежелание.

— И тогава ще го оставят на мира, нали? Ще бъде отново в безопасност?

Брат й се усмихна и се обърна към маркиза:

— Този твой план може да реши не само един от проблемите — отбеляза като хвърли многозначителен поглед на сестра си.

Кейн също кимна:

— Джейд, когато Пейгън умре ще трябва да промениш някои от... хм... своите навици. Няма вече да можеш да...

— Но това е работата ми. Най-добрата съм — извика тя.

Кейн затвори очи.

— И какво точно е това, което вършиш толкова добре?

— Хари пиратстваше — обясни Нейтън вместо нея. — Сестра ми винаги е била с него на борда, но той командваше по онова време. Тя се грижеше за набезите по суша. Наистина има особен талант, Кейн. Няма сейф, който да не може да отвори или дори проклето резе, което да не е освободила.

— С други думи е само една ловка дребна джебчийка — заключи маркизът като отправи сърдит поглед в нейна посока.

Тя незабавно се противопостави на мнението му и на начина, по който го изрази.

— Изобщо не ме интересува какво мислиш за мен. Всичко свърши. Ти няма да ме видиш повече, така че въобще не ме е грижа за мнението ти и... — прекъсна я шумното мучене на Хари последвано от пронизителен писък. Джейд заключи, че той най-вероятно тероризира някоя от слугините — Ако ме извините за момент? — продължи веднага.

Но изобщо не изчака разрешението им и се втурна навън. Веднага щом вратата се затвори зад нея Кейн се обърна към Нейтън.

— Тя много скоро ще се усети — обяви той. — Да се надяваме до тогава Пейгън да е мъртъв и вече да е твърде късно.

— Да — кимна Колин. — Ще трябва да приеме, че те знаят, че е с теб и убийството на пирата вече няма да промени нищо. И двамата все още сте в опасност. Би трябвало вече да се е усетила — добави. — Странно, обикновено умът ѝ е много по-бърз. Колко време мислите, че ще ѝ отнеме този път?

Нейтън отговори пръв:

— Вече знае. Не видя ли облекчението в погледа ѝ? Беше само за миг, но дълбоко в себе си тя също иска всичко да приключи.

— А вие не искате ли? — обърна се Кейн към брат си. — Нима някой от вас желае да се върне отново в океана? Джейд не може да разсъждава много логично точно сега. Тя мисли, че трябва да се върне отново към предишните си... задължения — прошепна. — Вероятно за нея това е начин да продължи да се доказва. Но мотивите ѝ нямат никакво значение. Тя има нужда някой да ѝ отнеме възможността да решава и да я принуди да се откаже.

— И това ще си ти, Кейн? — попита Колин.

— Да.

Точно тогава младата жена влезе отново в салона и Нейтън ѝ каза:

— Джейд, не мисля, че трябва да тръгваш с Матю и Джъмбо. По-добре изчакай проблемът да се уреди.

— Имаш предвид да изчакам докато разкриете Трибунала? — звучеше като че ли тази мисъл я ужасява. — Не мога да остана тук, не и след като...

Кейн я изгледа свирепо и мълчаливо ѝ заповяда да спре да протестира. Младата жена се приближи и застана отстрани на стола му с ръце склучени отпред.

— Ами Хари? — Маркизът се обърна към брат ѝ. — Той ще ни създава ли проблеми?

— Защо? — обади се Колин след поредната прозаявка — Той вече се е оттеглил. Със сигурност сте забелязали, че отдавна не са се навъртали пиратски кораби наоколо.

— Забелязах — потвърди Кейн. — Но може и да не му хареса факта, че корабът му ще изгори.

— Не!

Джейд изглеждаше толкова ужасена от това предложение, че трябваше да седне. Отиде до стола и се отпусна тежко в него.

— „Емералд“ беше нейният дом — прояви съчувствие брат ѝ. — Може би ще можем да намерим друг кораб, да го боядисаме да прилича на него и да го изгорим. Хари ще успее да скрие добре истинския „Емералд“.

— Ще може ли да се погрижи за това? — кимна Кейн — Ще трябва да се намерят и свидетели, които да потвърдят, че са видели Пейгън мъртъв.

— Ако му обясним подробно, да — съгласи се другият.

— Носи ли си очилата? — пошегува се Колин широко усмихнат.

— Отивам да поговоря с него — обяви маркизът.

Но Нейтън се изправи пръв.

— Време е да си починеш, Колин!

Преди който и да е да предугади намерението му, той вдигна Колин на ръце, леко се заклати под тежестта му, но бързо възвърна равновесие и го понесе към стаята му. Приятелят му незабавно започна шумно да протестира.

— За бога, Нейтън, пусни ме. Не съм бебе!

— Кого заблуждаваш? — отвърна му Нейтън.

Джейд наблюдаваше двамата, докато не се скриха от погледа ѝ, след което прошепна:

— Нейтън се погрижи много добре за брат ти, Кейн.

Маркизът се обърна и се взря в нея. Тя беше свела поглед към скута си.

— Ти също — отвърна ѝ.

— Брат ми е много благороден — не личеше да е чула комплимента му, — но през повечето време се прикрива зад намръщаното си лице. Гърбът му е нашарен с белези от побоите, които е понесъл. Не се е случило в училище, но той не говори за времето, когато отсъстваше. Не иска да ми каже къде е бил. Знам само, че е имало жена замесена във всичко това. Сигурно много я е обичал. Мисля си, че тя може би го е предала, защото сега всячески се опитва да остане студен и циничен към хората около него. Ала Колин успя да достигне до сърцето му. Брат ти отдава приятелството си безрезервно. Спасил е живота на Нейтън неведнъж. Брат ми не се доверява почти на никого, но Колин е изключението.

— А на теб вярва ли?

Въпросът я стресна.

— О, да — изстреля в отговор. Вдигна поглед към него и нежността, която съзря в очите му я накара да се запита какво беше предизвикало такава реакция. — Колин никога нямаше да се справи с тези стълби и Нейтън го знаеше, затова не позволи гордостта на приятеля му да бъде наранена.

— Като че ли все пак леко се е нацърбила — провлече Кейн. Все още чуваха протестите на по-малкия му брат от горния етаж.

Младата жена колебливо се усмихна, след което стана и скръсти ръце на гърба си, вперила поглед в маркиза.

— След като ще трябва да остана в Англия, смятам, че е редно да изпратя писмо на лейди Брайърс, в което да я помоля да отседна при нея.

— Не!

— Не? Защо не?

— Джейд, започва да ми омръзва да повтарям едно и също. Ти оставаш с мен.

— Лейди Брайърс ще ме приеме в дома си и за теб ще бъде много по-лесно, ако си тръгна.

— Защо?

— Защото ще преосмислиш всичко и с твоя обичайно логичен ум ще решиш, че няма как да ми простиш. Ето защо.

— Искаш ли да ти простя?

— Не съвсем.

— Пак лъжеш.

— Има ли значение?

— Да, има Джейд. Казах ти, че те обичам. Това нищо ли не означава?

— Означава — прошепна тя. Когато той пристъпи към нея, тя стана от стола и тръгна към вратата. Изражението на Кейн я разтревожи и отстъплението ѝ се стори най-разумно в момента — Защо ме гледаш така?

— Ти ме измами, манипулира ме, водеше ме за носа, но това ще се промени, нали така?

— Най-накрая започваш да разбираш. — Тя отстъпи още една крачка. — Когато помислиш логично съм сигурна ще осъзнаеш, че направих това, за да защитя теб и брат ти. Но първо ще трябва да успокоиш гнева си и... може би да превъзмогнеш гордостта си.

— Така ли беше?

— Кейн, съвсем скоро, сигурна съм, ще започнеш да ми благодариш за тези лъжи. Пък и всичко вече свърши.

Той леко поклати глава и се усмихна. Младата жена не знаеше какво да мисли за тази реакция. Тъй като не откъсваше поглед от него не можеше да види какво има зад гърба ѝ и изведнъж се озова притисната в ъгъла на стаята. Беше сбъркала разстоянието до изхода с няколко стъпки. Бе попаднала в капан. Усмивката му се разшири, давайки ѝ да разбере, че много добре осъзнава затруднението ѝ и напълно му се наслаждава.

— Всичко свърши — заекна тя.

— Не, любима, тепърва започва. — Ръцете му се отпуснаха върху стената от двете страни на лицето ѝ.

— Имаш предвид, да откриете кой стои зад Трибунала, нали?

— Не, имам предвид нас двамата — бавно се наведе към нея. — Нима ми позволи да те докосвам, защото ме защитавахте?

— Що за нелеп въпрос! — измърмори тя.

— Отговори ми!

— Разбира се, че не — прошепна, забила поглед в гърдите му.

— Или пък се чувстваше виновна задето ме мамиш?

— Не! — извика, но веднага осъзна, че звучи уплашено и незабавно смени тона. — Никога не се чувствам виновна, когато лъжа. Правя го много добре и този талант ме кара да се гордея, а не да се срамувам.

Кейн затвори очи и измърмори една бърза молитва да запази търпение.

— Тогава защо ми позволи да те докосвам? — настоя.

— Знаеш защо.

— Каж ми!

— Защото го исках — тихо му прошепна тя.

— Защо?

Джейд тръсна глава и опита да отмести ръцете му, но не постигна особен успех.

— Няма да напуснеш тази стая докато не ми кажеш цялата истина. Без повече лъжи.

— Искаш твърде много от мен. — Сега беше впила поглед в брадичката му.

— Не искам повече отколкото аз самият съм готов да дам — възрази ѝ. — И ще стоим тук, ако се наложи и цял ден, докато...

— О, добре — отвърна му. — Исках да ме докосваш, защото си един такъв мил и нежен мъж и разбрах колко много... държа на теб. — Вдигна поглед към очите му, защото искаше да види дали ще ѝ се присмее. Дори и намек за присмех от негова страна щеше да я накара да забие юмрук в лицето му.

Не се смееше. Но изглеждаше доволен от признанието ѝ. Арогантен както винаги, но в случая сигурно имаше поне малко право на това.

— Кейн, ти изобщо не приличаш на човека, за когото прочетох в досието ти. Очевидно дори твоят началник не познава истинската ти същност.

— Чела си досието ми?

Съжали, че го спомена, когато я стисна за раменете и пресни синини заплашиха да изместят старите.

— Да, прочетох го — обяви високо. — Отне ми почти цяла нощ. Имаш богато минало.

Той поклати глава. Бе по-скоро удивен, отколкото ядосан.

— Джейд, това досие би трябвало да е запечатано... и заключено, а името забравено завинаги.

— Така беше, Кейн. Охраната всъщност беше доста добра. Без повредени ключалки на вратите. Тези на шкафовете пък бяха изключително здрави.

— Очевидно сигурността не е била толкова надеждна все пак — измърмори той, — щом си успяла да влезеш, да намериш досието ми и да го прочетеш. Дори и аз не съм го чел, за бога!

— И за какво ти е да го четеш? Ти си го изживял. Документът съдържаше само твоите задачи и тяхното изпълнение. Нямахте почти нищо за личния ти живот. Дори инцидентът с братята Кели не беше споменат. Кейн, защо се разстройваш така? — попита, когато я стисна толкова силно, че имаше чувство, че ще ѝ счупи костите.

— Прочела си всичко? Знаеш какво съм направил? — Тя бавно кимна.

— Нараняваш ме. Моля те, пусни ме.

Той отново подпря ръце на стената, блокирайки пътя ѝ за бягство.

— И въпреки че си знаела всичко онова... дойде при мен. Не те ли беше страх?

— Малко — призна му. — Миналото ти е доста... колоритно. И се тревожех, да, но след като те срещнах започнах да се съмнявам в точността на...

— Недей — прекъсна я той. — Нищо не е изопачено.

Потръпна от резкия му тон.

— Е, направил си каквото е трябвало — прошепна тя.

Кейн все още не ѝ вярваше напълно.

— Какво беше оперативното ми име?

— Ловеца.

— По дяволите!

— Опитай се да ми влезеш в положението. Трябваше на всяка цена да узная всичко за теб.

— И защо?

— Ти беше в беда.

— Не ти ли хрумна, че бих могъл сам да се погрижа за всички възможни заплахи по пътя си?

— Да — съгласи се, — хрумна ми, но бях дала обещание на брат ти и беше въпрос на чест за мен да те опазя.

— Дадената дума е много важна за теб, нали Джейд?

— Разбира се.

— Все още не разбирам защо ти е трябвало да четеш досието ми.

— Трябваше да науча кои са... уязвимите ти страни. Не ме гледай така! Всеки си има ахилесова пета, Кейн. Дори и ти.

— И какво откри? Каква е моята?

— Също както и баща ти, ти имаш репутацията на защитник на онеправданите. Това не е точно недостатък, но аз използвах тази твоя черта в моя полза.

— Като се престори, че си в беда? Джейд, ти наистина си била в беда. Всички тези неща, които са се случили. Ти...

— Можех и сама да се справя с опасността — похвали се тя. — Веднага щом се измъкнах от каретата, отидох в Шалоуз Уорф. Джимбо и Матю ме чакаха там. Тримата много лесно щяхме да се справим с проблема.

— Може би.

Стори й се по-сговорчив и леко разсеян и Джейд веднага опита да се мушне под ръката му, но той само се приближи по-близо и я спря.

— Ти вярваше, че съм беззащитна и затова веднага се обяви за мой ангел хранител — завърши тя.

— Както излиза, ти също си се обявила за мой ангел хранител — контрира я той.

— Това наранява ли гордостта ти?

— Не, манипулациите ти вече сториха достатъчно да я наранят.

— Арогантността ти ще ти помогне да преодолееш такъв незначителен удар — прошепна му с нотка на смях в гласа. — Ти би дал живота си, за да ме защитиш. Каза го, когато си мислеше, че съм заспала.

— По дяволите, има ли нещо, за което да не си ме лъгала?

Не му отговори.

— Джейд, аз ти дадох моята закрила. Ти знаеш ли какво ми даде?

— Лъжи — отвърна тя.

— Да, лъжи, но и още нещо. — От руменината, която изби по бузите ѝ разбра, че знае за какво ѝ говори. — Какво още ми даде?

— Ами... имаше го и това — прошепна — Аз бях девствена.

— Ти ми даде любовта си, Джейд.

Тя тръсна глава.

— Не съм, Кейн.

— Напротив — продължи той — Помниш ли какво ти казах първата нощ, когато се любихме?

Помнеше всяка негова дума.

— Не.

— Отново лъжеш, Джейд. Знаеш, че запомняш завинаги всичко, което чуеш или прочетеш.

— Само, което прочета — измънка тя и започна да се бори с него да я освободи. Внезапно я обзе паника.

Кейн се приближи още по-близо и сега бедрата му докосваха нейните.

— Нека ти припомня тогава, моя малка лъжкиньо — прошепна ѝ. — Казах ти, че ти ще бъдеш моя. Сега и завинаги, Джейд.

— Ти не го мислеше наистина — извика тя. — Не бих могла да те държа отговорен за такова глупаво обещание. — Затвори очи при спомена за тяхното вълшебно любене. — Сега не е моментът да... Кейн, спри — нареди му, когато се наведе и я целуна по челото. — Аз те надхитрих, лъгах те, пък и ти не знаеше, че съм Пейгън. Каквото и да си казал онази нощ, трябва да го забравим.

— Аз не искам да го забравям.

— Няма как да остана с теб. Ти дори не ме харесваш. Аз съм крадла, не помниш ли?

— Не, любов моя. Била си крадла, но всичко това вече е зад гърба ти. Някои неща ще се променят, Джейд.

— Едва ли. Не би могъл да се промениш толкова много. Твърде упорит си.

— Имах предвид теб — извика той. — Ти ще се промениш.

— Няма.

— Ще го направиш. Ще сложиш край на всичко, Джейд.

— Защо?

— Защото няма да ти позволя. Ето защо.

Тя не искаше да разбере.

— Какво правя аз изобщо не е твоя работа — заспори. — Моите хора разчитат на мен. Няма да ги предам.

— Ще трябва да разчитат на някой друг — изрева той, — защото твоите дни на крадла приключиха.

Ушите и пицяха, но внезапно така се вбеси и изплаши, за да се тревожи за това.

— Щом си тръгна оттук, никога вече няма да ме видиш. Дори няма да се върна, за да те обера — реши, че е приключила този разговор и се измъкна от Кейн.

И тогава забеляза Нейтън и Черния Хари да седят на вратата и да я наблюдават. Най-вероятно бяха чули по-голямата част от разговора. Спомни си, че бе крещяла също толкова силно, колкото и Кейн. А той всъщност само това правеше. Превърнал я беше в разбесняла се, опърничава жена.

— Какво те интересува какво ще прави тя? — попита брат й.

Дали заради младата жена, но изражението на маркиза беше кротко и сдържано.

— Нейтън, мисля, че е време двамата малко да си побъбрим. Джейд, ти изчакай с Хари в трапезарията. Стърнс — добави, когато икономът се присъедини към тях, — погрижи се никой да не ни прекъсва.

Черния Хари като че ли единствен разбираше какво предстои.

— Ей сега — каза той на Кейн. След което подмина Нейтън, грабна сребърната купа от поставката над камината и продължи по коридора. — Срамота ще е да се похаби подобна вещ, нали? Затова ще я прибера — обясни, когато Джейд понечи да протестира. — Кейн няма нищо против да я взема, затова спри да се мръщиш.

Междувременно Нейтън беше влязъл в салона, а Стърнс, като прошепна и кимна за късмет, издърпа Джейд навън и затвори вратата.

— Какво толкова имат да говорят? — попита Джейд Черния Хари. — Те дори не се познават!

Трясъкът, който чу отговори на въпроса й.

— Боже мили! Те ще се избият — извика тя. — Хари, направи нещо! — нареди му докато се опитваше да отмести икономата от вратата.

Хари обви раменете й в опит да я успокои.

— Виж момиче, тези двамата нямаха търпение да се хванат за гушите още откакто се видяха за първи път. Остави ги. Хайде да отидем да хапнем. Готвачката точно приготвя десерта.

— Моля те, Хари!

— Хайде! — опита се да я успокои той. — Хората ми ме чакат.

Но тя продължи да вика и чичо ѝ се отказа. Не че го притесняваше шума, като се имаше предвид този който идваше от салона.

— Винаги си била голям инат, момиче — измърмори и се отправи към трапезарията мушнал под мишница сребърната купа.

* * *

Веднага щом Хари се скри в трапезарията, на входната врата се потропа и Стърнс очевидно се поколеба между задълженията си.

— Дали милейди би проверила кой ни търси? — опита да надвика шума той. Беше скръстил ръце пред гърдите си, а гърбът му беше опрян на вратата. Джейд застана до него, след което изимитира стойката му:

— Милейди ще пази тази врата, докато ти провериш кой ни търси.

Икономът поклати глава.

— Няма да стане, лейди Джейд. Вие искате да влезете при маркиза.

— Разбира се, че искам да вляза — потвърди тя. — Кейн се бие с брат ми и двамата са решили да се избият един друг.

Пореден трясък разтресе стените. Слугата реши, че вероятно един от мъжете е запокитил канапето към стената и веднага сподели това с младата жена, но тя не се съгласи.

— Май нечие тяло се удари в стената, Стърнс. О, моля те! — И въобще не си направи труда да го моли повече, когато той поклати глава.

Внезапно входната врата се отвори и двамата гости привлякоха вниманието на Джейд и Стърнс.

— Това са херцог и херцогиня Уилямшър — прошепна икономът ужасен.

Маниерите на девойката моментално се промениха.

— Да не си посмял да мръднеш от тук, Стърнс.

След което се втурна през фоайето и се поклони пред родителите на Кейн. Херцогът ѝ се усмихна, но херцогинята едва я забеляза, вперила поглед към затворената врата на салона. Точно тогава през вратата се долетя още едно сквернословие. Мащехата на Кейн ахна от изумление.

— Ти отне девствеността ѝ, копеле!

Думите на Нейтън отекнаха във фоайето и на Джейд ѝ се прииска да закрепци. Внезапно ѝ се прииска маркизът да убие брат ѝ. Но после си спомни, че имат гости:

— Добър ден — изстреля. Трябваше да вика, за да могат херцогът и херцогинята да я чуят. Почувства се като глупачка.

— Какво става тук? — настоя да узнае херцогинята. — Стърнс, коя е тази дама?

— Казвам се Джейд. Брат ми и аз сме приятели на сина ви.

— Но какво става оттатък?

— Провеждат малка дискусия. Кейн и Нейтън... брат ми... нали разбирате... имат доста ожесточен спор за... — тя потърси помощ от иконома, докато отчаяно се опитваше да намери правдоподобно обяснение.

— Реколтата — извика Стърнс.

— Реколтата? — Херцог Уилямшър изглеждаше напълно объркан.

— Това е нелепо — отсече херцогинята, а късите ѝ руси къдрици затанцуваха около лицето ѝ.

— Да, реколтата — потвърди Джейд. — Кейн вярва, че ечемикът и пшеницата трябва да се садят веднъж в годината. Нейтън пък мисли, че полето не трябва да остава незасято. Нали така, Стърнс?

— Да, милейди — изкрещя Стърнс и направи гримаса, когато звукът на строшено стъкло огласи въздуха. — Моят господар е непримирим по този въпрос.

— Да, непримирим — съгласи се младата жена. — Наистина е такъв.

Херцогът и херцогинята скептично сезираха в нея. Навярно я мислеха за луда. Тя сви рамене и се предаде:

— Заповядайте по стълбите, моля!

— Не ви разбрах? — Зачуди се херцогинята.

— Заповядайте на горния етаж — повтори Джейд.

— Искате да се качим горе?

— Да. Очакват ви. Мисля, че той е във втората стая отдясно, но не съм сигурна. — Почти изкреця последните думи, защото шумът от салона отново достигна пронизителни височини.

Херцог Уилямшър изведнъж излезе от вцепенението си и я сграбчи за ръце:

— Бог да те благослови, дете, толкова се радвам да те видя отново. Ти удържа на думата си, но и аз никога не съм се съмнявал — добави, като усети, че казва повече отколкото трябва и се насили да се упокои. — Ела, Гуинет, Джейд ни покани да се качим горе.

— Познаваш ли тази жена, Хенри?

— О, май се издадох? — обърна се Хенри към Джейд.

Младата жена поклати глава.

— Аз вече казах на Кейн, че ви посетих.

Хенри кимна и се обърна към съпругата си.

— Запознах се с младата дама по-рано тази сутрин.

— Къде? — попита Гуинет и отказа да се качи по стълбите, когато съпругът ѝ я побутна. — Ще ми обясниш сега, Хенри!

— Тя дойде да ме види в кабинета ми — започна херцогът. — Ти още спеше. Хайде да вървим, скъпа. Ще разбереш, когато...

— Хенри, тя има червена коса?!

— Да, мила — съгласи се съпругът ѝ, докато я водеше нагоре.

Изведнъж Гуинет се засмя:

— И зелени очи, Хенри — повиши глас, за да я чуе. — Веднага забелязах, че има зелени очи.

— Колко си проникателна, Гуинет!

Джейд ги изпрати с поглед, докато стигнаха коридора на горния етаж и се обърна към икономата:

— Е, каквото ще става, ще става, нали, Стърнс?

— За мен това е най-точната оценка на ситуацията, милейди — съгласи се икономът. — Но забелязахте ли каква благословена тишина идва от салона?

— Да, най-вероятно вече са се избили.

Икономът поклати глава:

— Моят господар няма да убие брат ви. Вярвам, че трябва да донеса гарафата с бренди за двамата джентълмени. Предполагам, че вече са доста ожаднели.

— Не са жадни, Стърнс! — изстена Джейд — Мъртви са. И двамата са мъртви.

— Е, милейди, поне един от нас винаги трябва да вярва в доброто.

— Това е доброто? — измърмори младата жена. — О, върви да им донесеш брендите, а аз ще пазя вратата.

— Вярвам, че ще спазите думата си — обяви той.

Вече не ѝ се влизаше вътре. Беше бясна и на двамата, и изпитваше такова унижение, че херцогът и херцогинята станаха свидетели на цялата разправия, че ѝ се искаше да заплаче.

А и защо, всъщност, да я вълнува какво си мислят родителите на Кейн за нея? Тя си тръгваше и толкова. Би се качила да опакова багажа си веднага, но не искаше да налети отново на херцогинята.

* * *

Когато Стърнс се върна с кристалната гарафа и две чаши Джейд му отвори вратата. И двамата се заковаха на входа при вида на разрушенията. Великолепната стая беше напълно опустошена. Не бе останала и една отделна мебел незасегната.

Стърнс пръв съзря двамата млади мъже. Първоначалната му изненада също така изчезна много по-бързо. Той изпъна рамене и се отправи към стената в другия край на салона, където Кейн и Нейтън седяха един до друг на пода, облегли гърбове на стената. Джейд се запрепъва след иконома и ахна, когато видя двамата побойници. Никой от тях не изглеждаше като победител. Челото на Кейн беше разцепено точно над дясната му вежда и кръвта се процеждаше надолу по лицето му, но това като че ли не му правеше впечатление. Та той се беше ухилил като банши^[1], за бога.

Нейтън изглеждаше също толкова зле. Устата му беше сцепена и придържаше кърпичка към раната, но, мътните да го вземат, той също се хилеше. Лявото му око вече беше започнало да се подува.

Джейд беше толкова щастлива, че никой от двамата не е на прага на смъртта, че започна да трепери, но в следващия миг това облекчение се превърна в неподправен гняв. Беше вбесена.

— Джентълмени, разрешихте ли спора си? — поинтересува се Стърнс.

— Да — отговори Кейн и заби юмрук в челюстта на Нейтън — Нали така, Нейтън?

Нейтън от своя страна също го удари преди да отговори.

— Да! — Гласът му звучеше дразнещо жизнерадостен.

— Вие, дечица, трябва да се приберете в стаите си — каза рязко тя с треперещ глас.

Двамата я погледнаха, след което се спогледаха. Очевидно мислеха, че оскърбителните ѝ думи бяха изключително забавни, защото избухнаха в смях.

— Брат ти удря като бебе — каза маркизът, когато спря да се смее.

— Да бе! — не се съгласи другият. — Стърнс, подай ми брендите.

Икономът клекна на едно коляно и подаде на всеки от тях по чаша. После ги напълни догоре с първокачествен алкохол.

— Стърнс, да не би да искаш да ги напиеш?

— Би помогнало много, милейди — отбеляза сухо той.

Икономът се изправи, поклони се и след това огледа щетите:

— Лейди Джейд, мисля, че бях прав. Канаето се е ударило в стената.

Младата жена се загледа в това, което някога беше количка за чай.

— Стърнс, остави бутилката — нареди Кейн.

— Както кажете, милорд. Бихте ли искали да ви изправя на крака преди да си тръгна?

— Винаги ли е толкова благовъзпитан?

— Благовъзпитан? Не и той. Ако закъснея за вечеря, ми изяжда порцията.

— Точността е качество, на което все още ви уча милорд — отвърна Стърнс.

— По-добре му помогни да стане — каза Нейтън. — Слаб е като... новородено.

Двамата мъже отново избухнаха в смях.

— Стърнс, по-добре помогни на Нейтън — нареди Кейн. — Той понесе повече удари от мен.

— Никога не се отказваш, нали, Кейн? — обади се брат й. — Много добре знаеш кой спечели боя.

— Как ли пък не? — Маркизът използва любимия израз на Нейтън. — Ти едва ме докосна.

Джейд бе чула достатъчно. Обърна се, решена да се махне колкото се може по-далеч от тези двама идиоти, но Кейн сграбчи подгъва на роклята й в последния момент.

— Седни, Джейд!

— Къде? — извика тя. — Счупили сте всички столове в тази стая.

— Джейд, двамата с теб трябва да си поговорим. С Нейтън стигнахме до съгласие. — Кейн се обърна към брат й и каза: — Няма да е лесно.

— Никога не е било лесно — кимна другият.

Маркизът постави чашата си на пода и бавно се изправи.

— Нейтън? — попита, като се взираше в жената, която толкова сладко се мръщеше насреща му. — Мисля, че можеш да изпълзиш оттук и да ни оставиш няколко минути насаме.

— Да изпълзя, как ли пък не — изръмжа Нейтън, докато се изправяше на крака.

— Не искам да оставаме насаме — възпротиви се Джейд.

— Твърде лошо! — отговори Кейн.

— Родителите ти са горе — продължи тя, когато той се опита да я прегърне. След това зачака за правилната реакция, но с неудоволствие установи, че той изобщо не бе впечатлен от това. — Те чуха всичко. Стърнс им каза, че се карате за реколтата.

— Реколтата? — обърна се Кейн към Стърнс.

Икономът кимна и тръгна да излиза от стаята рамо до рамо с Нейтън.

— По-скоро регулярността на засяването й, милорд. Само това можах да измисля за момента предвид обстоятелствата.

— Те не му повярваха — прошепна Джейд, която звучеше сякаш му доверяваше смъртен грях.

— Мога да си представя — отвърна Кейн сухо. Изведнъж забеляза, че изглеждаше така, като че всеки момент ще се разплаче. — Това разстрои ли те, Джейд?

— Не, не това — извика тя. Толкова му беше ядосана, че дори не можеше да измисли подходяща обида. — Качвам се в стаята си — прошепна. — Имам нужда няколко минути да остана сама.

Не спомена, че възнамерява да опакова багажа си, защото беше сигурна, че или Нейтън, или Кейн ще се опитат да ѝ попречат, а тя просто не беше готова за още една конфронтация.

Без да каже дори сбогом, Джейд напусна стаята и колкото и да ѝ се искаше да си поплаче, не го направи преди да си поговори надълго с чичо си. Хари трябваше да разбере, а и тя не искаше той да се тревожи за нея.

Намери го да оглежда някакъв сребърен сервиз в трапезарията. Точно когато пъхаше една вилица в пояса си, тя го извика. Той се обърна и ѝ се усмихна:

— Взимам всичкото сребро с мен, момиче. Кейн би искал да е в моята колекция.

— Да, със сигурност — отвърна му тя. — Чичо, искам да поговорим насаме.

Мъжете веднага се оттеглиха в коридора. Джейд седна до чичо си, взе ръцете му в своите и тихичко му обясни какво ще направи. Каза му също и какво се беше случило през изминалите две седмици, но нарочно забрави да спомене кошмарите си и интимните моменти с Кейн. И двете неща щяха само да го разстроят, пък и той не би могъл да направи нищо, за да ѝ помогне. Не, не би могъл да направи така че кошмарите да изчезнат, още по-малко би могъл да я накара да спре да обича Кейн.

Чичо ѝ се намръщи на няколко пъти, докато тя обясняваше, но накрая се съгласи с нея. Призна, че никога не се е съмнявал в способността ѝ да се грижи за себе си. В края на краищата, тя била неговата любимка, а и най-добрата от всички останали.

— Ще те чакам да се върнеш във вилата. — Обеща ѝ и я целуна по бузата, след което каза: — Пази си гърба, момиче. Гаднярите нападат в гръб. Не забравяй Макиндри.

Джейд кимна, като си спомни за пирата, който беше белязал гърба ѝ с камшика си. Беше гадняр и се беше промъкнал зад гърба ѝ.

Чичо ѝ обичаше да използва тази случка като урок.

— Ще го помня — обеща тя.

* * *

Момичето остави чичо си да преглежда какво още би могъл да откъдне от Кейн и се качи горе да опакова багажа си. На път за стаята си мина покрай тази на Колин. Вратата бе затворена, но чу жизнерадостния смях на херцога примесен с шумното, не особено елегантно хълцане на съпругата му. Майката на Колин очевидно бе погълната от емоциите си.

Безопасността на Колин вече не беше нейна грижа. Каза си, че задачата беше изпълнена. Всичко беше свършило!

Двамата пирати я чакаха в коридора. Джимбо носеше подаръка за сбогом, който тя беше заръчала на Хари да осигурят.

— Тръгваме с теб, нали? — прошепна Матю.

— Ще се видим отзад — прошепна Джейд.

— Ще приготвя конете на Кейн за езда — прошепна другият ѝ приятел.

— Ако откраднеш кон, може и да те обесят — вметна Матю, а широката му усмивка доказваше, че наистина го мисли.

— Кейн няма да каже на никого — каза Джимбо. Той хвърли поглед на чантата на Джейд и тръгна след приятеля си.

— Срамота... Как да се държим на ниво след като никой...

Думите му заглъхнаха зад ъгъла на коридора и младата жена веднага отиде в спалнята на Кейн. Постави една дългостеблена бяла роза върху завивката и прошепна „Аз съм Пейгън“.

Това е! Обърна се да си ходи, но забеляза черната му роба, просната на стола близо до прозореца. Импулсивно я сгъна и я пхна под мишница. Ароматът му все още се носеше от дрехата, слаб, но щеше да я успокоява през нощите, изпълнени със зловещи кошмари.

Време беше да си върви.

* * *

Нейтън и Кейн си мислеха, че Джейд си почива в стаята. Маркизът искаше да поговорят, но брат ѝ го убеди, че тя се нуждае да остане насаме, за да се успокои.

— Може и да не си разбрал още, но Джейд не е от хората които обичат да им заповядват — обясни той.

Тъй като Кейн много добре го беше забелязал, дори не си направи труда да коментира.

После разговорът продължи с належащите задачи, а Хари трябваше да изостави инвентаризацията си, защото притежаваше остър ум и можеше да помогне. Кейн не беше спрял да го наблюдава отблизо и бе стигнал до забележително заключение. Този тип беше цивилизован. Но беше запазил откритието за себе си, защото подозираше, че пиратът щеше да срещне трудности да приеме истината.

Черния Хари наистина започна да недоволства за това, че ще трябва да изгори кораб.

— Ще похабим толкова добра дървесина — измърмори под нос. — Но можеше да е и по-зле. Поне няма да изгорим любимата ми „Емералд“ — добави той. — Да, щеше да е по-зле. По-скоро ще прободете сърцето ми с кол, отколкото да изгорите кораба на милото ми дете. „Емералд“ беше дом за мен и Джейд в продължение на много години.

Преди Кейн да каже каквото и да било, чичото го изненада, като добави, че напълно е съгласен момиченцето му да прекрати това, с което се е занимавала досега.

Изминаха цели два часа докато всички постигнат съгласие и Хари отново се отправи към трапезарията.

— Този ще ви изяде ушите — провлече Нейтън. — Освен това ще ви обере до шушка — ухили се той. — Хари определено обича да поддържа нивото си.

— Може да вземе каквото поиска — обади се Кейн. — Джейд имаше достатъчно време да се успокои, Нейтън. Крайно време е аз и сестра ти да си поговорим.

— Ако започнеш да я поучаваш, само ще...

— Няма да я поучавам — отвърна маркизът. — Просто ще я запозная с моите очаквания.

— Значи ще я поучаваш — провлачено каза братът.

* * *

Кейн и Нейтън излязоха във фойето точно когато херцогинята слизаше по извитото стълбище. И двамата спряха да я поздравят. Мащехата на маркиза се усмихваше, докато попиваше с дантелена кърпичка крайчеца на очите си. Очевидно си бе поплакала добре.

Гуинет за малко да изгуби самообладание, когато видя Нейтън. Сграбчи парапета и изпусна лека въздишка на изненада, преди да се съвземе и да продължи надолу по стълбите. Когато стигна фойето се приближи до Кейн.

— Това ли е приятелят пират на Колин? — прошепна.

Нейтън я чу.

— Аз не съм пиратът Пейгън, мадам, но съм приятел на сина ви.

Тонът му явно бе доста рязък, защото дамата се приближи плътно до Кейн и го хвана за ръката. Красивите ѝ кафяви очи стреснато се разшириха, но храбро успя да продължи да се усмихва.

— Много приличате на пират — обяви тя, докато оправяше полите на розовата си рокля в очакване на отговора му.

— А вие много ли сте виждали, мадам? — намеси се Кейн.

— Не, никога — призна мащехата му. — Но този джентълмен съвсем точно съвпада с представата ми за такъв. Най-вероятно заради дългата коса — обясни, като се обърна отново към Нейтън. — И белега на ръката ви, разбира се.

— Освен това целият е в кръв — изстреля Кейн.

— Това също — призна отново херцогинята.

Маркизът се беше пошегувал, но от сериозното ѝ изражение осъзна, че тя не е разбрала, че се шегува с нея.

— Пиратите определено обичат шумните кавги — кимна му.

— Мадам, Колин не обясни ли, че... — започна Кейн.

— Синът ми настоява идентичността на Пейгън да остане в тайна — прекъсна го тя. — Но аз не съм глупачка — добави, като хвърли многозначителен поглед към Нейтън. — Не съм вчерашна и знам кой е Пейгън — кимна отново. — Хенри също знае.

— Хенри? — зачуди се Нейтън.

— Баща ми — поясни Кейн.

— Хенри никога не греши, скъпи! — Херцогинята говореше на гостенина им и той се улови да кима в съгласие.

— Значи аз съм Пейгън — обяви ухилен до уши. — Щом Хенри никога не бърка?

Дамата се усмихна, доволна, че той толкова спокойно е приел твърдението ѝ.

— Не се тревожете, сър, аз ще запазя вашата тайна. А сега, Кейн, къде е тази очарователна млада дама, с която бях толкова груба?

— Вие никога не се държите грубо — прекъсна я доведеният ѝ син.

— Но аз не се представих по етикета. Е, къде е?

— Почива си горе — отговори Нейтън. — Защо питате?

— Много добре знаете защо. — Раздразнението ѝ беше очевидно.

— Така ли?

— Трябва да се извиня за поведението си, разбира се, но също така трябва да ѝ благодаря за всичко, което е сторила за нашето семейство.

— Нейтън е брат на Джейд — подметна Кейн.

— Много добре го знам — отвърна тя. — Зелените му очи веднага го издадоха.

Херцогинята пристъпи към мъжа, когото смяташе за долен пират.

— Наведи се, скъпо момче, защото трябва да те целуна, задето си бил такъв верен приятел.

За миг Нейтън се смути, защото мащехата на Кейн звучеше като командир, който раздава заповеди. Почувства се неудобно като малко момче, без да има и понятие защо. И все пак направи каквото му бяха наредили, а херцогинята го разцелува по двете бузи.

— Трябва да измиеш тази кръв от себе си, скъпи. След това Хенри ще може да те приветства като добре дошъл в семейството.

— Той също ли ще го разцелува мадам? — Кейн не можеше да скрие, че откровено се забавлява от притеснението на Нейтън.

— Едва ли — долетя отговорът на мащехата му.

— И защо трябва да ме приветства с добре дошъл в семейството? — поинтересува се Нейтън.

Херцогинята се усмихна без да си дава труд да обясни какво има предвид. Вместо това отново се обърна към доведения си син.

— Трябваше да се досетя, че нищо нямаше да се получи с лейди Ашли.

— Коя е лейди Ашли? — Пиратът отчаяно се опитваше да проследи нишката на разговора.

— Една плюшена топка — отговори Кейн.

Мащехата му пренебрегна обидата и продължи:

— Хенри веднага се сети. Зелените очи... и червената коса, разбира се. — Тя погали русите си къдрици и хвърли поглед през рамо към Нейтън. — Хенри никога не греша.

Младият мъж се улови, че отново се съгласява с тази жена. Все още нямаше представа за какво точно говори тя, но намираще лоялността към съпруга ѝ за похвална.

— Хенри е направо безгрешен. — Маркизът изрече на глас мислите на Нейтън.

— Моето момченце е толкова отслабнало — отбеляза херцогинята. — Тънък е като тръстика — тя се отправи към трапезарията. — Отивам да открия Стърнс. Колин се нуждае от едно хубаво топло ястие.

* * *

Кейн бързаше да отиде при Джейд и напълно забрави за Хари и хората му. Нейтън обаче се сети и за миг се зачуди дали да не предупреди маркиза или да спомене на майка му за гостите, но после реши просто да изчака и да види какво ще стане. Пък и домакинът им вече беше преполовил стълбите, а херцогинята се беше скрила зад ъгъла. Затова започна да брои. Беше стигнал само до пет, когато пронизителен писък разцепи въздуха.

Шумът спря Кейн. Той се обърна и видя Нейтън да се подпира на рамката на вратата широко ухилен.

— Какво по... — започна той.

— Хари — изстреля братът на Джейд.

— Мътните да го вземат! — Кейн заслиза обратно — Хари.

Херцогинята вече пицеше като полудяла.

— По дяволите, Нейтън! Можеше да ме подсетиш.

— Да, можех.

Точно когато маркизът достигна най-долното стъпало, горе на стълбището се появи баща му.

— Какво, за бога, става тук — изкрещя той. — Кой вдига такъв шум?

— Съпругата ви, сър. — Нейтън изпревари Кейн.

Маркизът изгледа кръвнишки госта си, след което се обърна към баща си. Беше раздвоен между това да се притече на помощ на мащехата си или да възпре баща си да извърши убийство. Смразяващият поглед на херцога го убеди да се заеме първо с него. Пък и Хари нямаше наистина да нарани мащехата му, въпреки че вероятно я беше изплашил до смърт.

— Татко, всичко е наред, наистина. — Кейн го хвана за ръката, когато баща му слезе при него.

Херцогът изобщо не изглеждаше убеден.

— Съпругата ви току-що се запозна с Черния Хари — вметна Нейтън.

Бащата на Кейн се освободи от хватката на сина си, точно когато вратата на трапезарията се отвори с трясък. Всички се обърнаха и проследиха излизащите отвратителни на вид мъже. Черния Хари завършваше процесията, който влачеше херцогинята след себе си.

Нейтън избухна в смях, а Кейн поклати глава. Цялото внимание на херцога, обаче, беше привлечено от гиганта с ослепителния златен зъб, който наперено прекрачваше към входната врата. Носеше под мишница огромна сребърна купа.

Хенри изрева и тръгна напред, но маркизът и братът на Джейд блокираха пътя му.

— Татко, позволи ми аз да се погрижа, моля те — заяви Кейн.

— Кажи на този човек да пусне жена ми! — изкрещя баща му.

— Хенри, направи нещо — извика Гуинет. — Този мъж си мисли, че може да ме отведе със себе си.

— Хари, виж сега, ти не можеш... — пристъпи напред Нейтън.

— Синко, махни се от пътя ми — нареди Хенри.

— Татко, Хари е приятел — започна Кейн. — Той е чичо на Джейд и ти си му много задължен за спасяването на Колин.

Херцогът изгледа сина си недоверчиво.

— И Гуинет е цената, която ще трябва да платим за този дълг?

— Остави ме аз да се погрижа — отново настоя Кейн и преди баща му да започне да спори се обърна към пирата — Хари!

Черния Хари се завъртя и дръпна херцогинята до себе си. Маркизът не пропусна да забележи сериозното му изражение, но също и искриците в очите му. Показност — каза си, но също и гордост. И той трябваше да се справи и с двете.

— Тя идва с мен — обяви Хари на всеослушание, а хората му закимаха одобрително. — Кейн няма нищо против да я взема.

— Не е вярно — възпротиви се Кейн. — Имам много против.

— Какво става с гостоприемството ти, момче?

— Няма как да я отведеш.

— Според мен си е много справедлива размяна — заяви Хари. — Ти си твърдо решен да задържиш момичето ми, нали така?

— Така е — кимна маркизът.

— Ами, тогава аз взимам тази — отсече Хари.

— Хари, тази жена не е свободна — оспори Кейн, след което се обърна към мащехата си. — Мадам, бихте ли спрели да крещите? Достатъчно трудно ми е да преговарям с този упорит пират. Найтън, ако не спреш да се хилиш, отново ще разбия носа ти.

— Тази жена каква ти е, Кейн? — попита го Хари — Току-що я нарече „мадам“. Какво, по дяволите, означава това?

— Тя е съпруга на баща ми.

— Но не ти е майка?

— Мащеха ми е — уточни той. — Но какво значение има това?

— Кейн се зачуди каква точно игра играеше Хари. — Винаги ми е била като майка.

Хари се намръщи и се обърна към красивата си пленница:

— Ти наричаш ли го свой син?

Оскърбеното изражение на херцогинята изчезна и тя бавно поклати глава.

— Не мислех, че ще поиска да го наричам мой син — отговори тя.

— Този не е любимецът ти — обяви Хари.

Херцогът се отказа от опитите да се освободи от сина си и леко се отпусна. Бегла усмивка пробяга по лицето му. Вече му беше ясно за какво е всичко това, защото си спомни думите на Джейд за това как

трябва да обича децата си по равно. Най-вероятно беше споделила тревогите си и с Хари.

— Аз нямам любимци — извика Гуинет. — Обичам еднакво всичките си деца.

— Но този не е твой син.

— Разбира се, че ми е син — отсече тя.

Херцогинята вече не изглеждаше уплашена, а само разярена.

— Как смееете да предполагате...

— Ами, ако вие го наречете ваш син — провлече пирата — и той ви нарече своя майка, тогава няма да мога да ви отведа със себе си.

— За бога, Гуинет, наречи Кейн свой син — изръмжа Хари и се престори на обиден, но вътрешно беше толкова доволен от развоя на събитията, че му идеше да избухне в смях.

— Сине! — изстреля Гуинет.

— Да, майко — отговори Кейн и зачака следващия ход на Хари.

Пиратът освободи заложницата си и високо се закиска, докато напускаше помещението. Гуинет се хвърли в обятията на мъжа си, а Кейн последва Хари навън.

— Е, добре, Хари! За какво беше всичко това?

— Моята репутация, разбира се — отвърна Хари, след като хората му се изнизиха от къщата. — Аз съм пират, не помниш ли?

— И освен това? — продължи да разпитва херцога, усещайки, че има още нещо.

— Момичето ми се тревожеше, че Колин е любимецът в семейството — призна накрая пиратът.

Кейн беше изумен от това твърдение.

— Как ѝ хрумнало подобно нещо?

— Няма значение как — отговори му. — Не искам да се тревожи, независимо колко незначителни са причините. Ти ще трябва да поискаш ръката ѝ от мен, знаеш. И ще го направиш както подобава пред хората ми. Това е единственият начин да я имаш. — Той спря за миг и му се ухили. — Естествено, първо ще трябва да я откриеш.

Ужас бавно завладя цялото същество на младия мъж.

— По дяволите, Хари! Тя не е горе?!

Хари поклати глава.

— Къде е?

— Няма нужда да крещиш, синко — отвърна пиратът. — А и не мога да ти кажа. — Той махна на хората си, които бяха тръгнали към него, за да ги отпрати. — Няма да е честно към нея.

— Мили боже, не смей.

— Чудя се как не си забелязал, че Матю и Джимбо ги няма? — прекъсна го той. — Това е доста показателно, нали?

— Тя все още е в опасност.

— Ще се справи.

— Каж ми къде е? — настоя Кейн.

— Бяга от теб, предполагам.

Маркизът не искаше да губи повече време да спори с Хари, затова се обърна и почти изтръгна вратата от пантите ѝ, когато я отвори.

— Къде отиваш, синко? — попита го Хари. Гласът му издаваше колко се забавлява. На Кейн му се прииска да го убие.

— На лов, Хари.

— Бива ли те в това?

Младият мъж изобщо не си направи труда да му отговори.

— Хубаво те изигра с малкото си представление, нали? Трябва да призная, че добре се постара, за да те впечатли — извика пиратът към гърба на Кейн.

— Какво искаш да кажеш, Хари? — попита другият.

— Ами, мисля си, че е крайно време и ти самият да се постараяш, за да я впечатлиш, но предполагам, че вече си го разбрал.

Кейн взе стълбите към спалнята си по две наведнъж. Вече изхлузваше ризата през главата си, когато Нейтън надникна в стаята.

— Сега пък какво става? — попита той.

— Джейд си е тръгнала.

— По дяволите! — измърмори брат ѝ. — И ти тръгваш след нея?

— Да.

— Идвам с теб.

— Не!

— Мога да ти помогна.

— Не! — срязва го Кейн. — Аз ще я намеря.

— Добър ли си в преследването? — поколеба се Нейтън.

— Добър съм.

— Оставила ти е съобщение.

— Видях го.

Братът на Джейд се отправи с широки крачки към леглото на маркиза и вдигна от възглавницата дългостеблената бяла роза. Помириса аромата ѝ и се отправи към прозореца, да погледне навън.

— Влюбена ли е в теб? — попита той.

— Да — отговори Кейн, но гласът му бе изгубил рязката си нотка. — Просто още не го знае.

Нейтън хвърли розата обратно върху леглото.

— Според мен, с тази роза Джейд ти казва „сбогом“.

— Не!

— Очевидно се опитва да ти напомни коя е всъщност.

— Това е само част от всичко останало. — Кейн вече се беше преоблякъл и като нахлузи ботушите си се отправи към вратата.

— И какво е всичко останало? — попита Нейтън, който го беше последвал.

— Хари е прав — измърмори под нос маркизът.

— Какво?

— Опитва се да ме впечатли.

Нейтън се засмя:

— И това също — съгласи се бързо.

Докато слизаше надолу по стълбите, Кейн изрева името на Стърнс. Когато икономът се появи на вратата на салона, му нареди:

— Лайън ще намери Ричърдс. Когато двамата пристигнат направи така, че да ме изчакат, независимо кога ще се върна.

— Ами ако не успее да го намери?

— Ще го намери — отвърна Кейн. — Най-вероятно няма да успея да се върна до утре сутрин — продължи той, — но ти ще се погрижиш за нещата тук докато ме няма, Стърнс. Знаеш какво да правиш.

— Имате предвид охраната, милорд?

Кейн кимна и се отправи към вратата, но въпросът на иконома го спря:

— Къде отивате милорд?

— На лов.

Вратата с трясък се затвори след него.

[1] банши — (на английски: banshee, от старо-ирландското bean sídhe — „вълшебна жена“) е жена призрак в ирландската и шотландската митология. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Матю и Джимбо изглеждаха не по-малко уморени от Джейд, когато най-накрая се достигнаха целта си. Беше решено да пренощуват в усамотен хан, често използван от Хари, когато се укриваше. По настояване на младата жена бяха минали по заобиколен път, добавяйки към времето за пътуване повече от два часа, като допълнителна предпазна мярка, ако ги следят.

Съдържателят на хана беше приятел на Черния Хари — с малко съмнителна репутация, и поради тази причина не задаваше излишни въпроси. Дори и да намираше за странно, че елегантно облечена млада дама пътува с двама мъже, които изглеждаха готови да прережат гърлото на човек за два пенса, той не каза нищо.

Джейд беше настанена в средната спалня на горния етаж, а Джимбо и Матю — в стаите от двете страни на нейната. Тъй като стените бяха тънки като хартия, двамата мъже не се притесняваха, че някой ще бъде в състояние да се промъкне незабелязано във временната им крепост. Стълбите бяха толкова стари и разнебитени, че дори мишка не можеше да прибяга безшумно по тях.

Младата жена си взе гореща вана, а след това се обви в халата на Кейн. Беше схваната и без настроение, когато отиде да си легне. Дори почти напълно излекуваната ѝ рана от куршум я сърбеше жестоко.

Заспа, молейки се тази вечер кошмарът да не я навести, защото се притесняваше, че с виковете си ще разтревожи Матю и Джимбо.

Нощта беше хладна и Джейд се сгуши под завивките. Изобщо не усети кога Кейн се качи в леглото при нея. Когато я прегърна и нежно я придърпа към себе си, тя въздъхна леко и се сгуши по-близо до познатата ѝ топлина.

Лунната светлина се процеждаше през малкото прозорче. Той се усмихна, когато видя, че носи робата му. После бавно я съблече. След това махна ножа ѝ изпод възглавницата и започна да хапе Джейд отстрани по вратлето.

Тя бавно да се разбуди.

— Кейн? — промълви със сънен глас.

— Да, любима? — прошепна в ухото ѝ, преди езикът му да се пъхне вътре, за да я подразни.

Джейд започна да трепери. Това беше реакцията, която искаше да постигне. Ръката му се плъзна надолу по гръдния ѝ кош, заобиколи пълчето ѝ и прокара гореща пътека до една от гърдите ѝ.

Младата жена отново въздъхна. Той беше толкова топъл, миришеше така прекрасно, и о, как умееше да прогонва студа!

Кейн продължи да я гали, докато изчакваше тя да осъзнае къде се намира. Беше готов да ѝ запуши устата, ако се опита да извика.

Събуждането ѝ беше светкавично. Дланта му заглуши ахването ѝ.

— Тихо, скъпа, ако се разкрециш, ще се наложи да нараня Матю и Джимбо, когато се втурнат тук да те спасяват — прошепна той. После я обърна по гръб и я покри с тялото си. — Не би искала това, нали?

Тя поклати глава. Маркизът бавно отстрани ръката си от устата ѝ.

— Ти си гол?!

— Ти също — отговори ѝ тихо. — Удобно, нали?

— Не!

— Да! — възрази той. — И е хубаво, нали?

Усещането беше прекрасно. Но въпреки това не искаше да го признае.

— Как попадна тук? — Вместо да отговори на въпроса ѝ, той я целуна по брадичката. Джейд го побутна по рамото. — Кейн, какво правиш тук?

— Впечатлявам те, скъпа.

— Какво?

— Говори по-тихо, любима — предупреди я той. — Не искаш да събудиш момчетата.

— Те не са момчета — отвърна заеквайки тя. Звучеше така, сякаш не ѝ достигаше въздух. Космите на гърдите му гъделичкаха нейните, карайки зърната ѝ да се втвърдят. Джейд не искаше да я изпускат от прегръдките си, макар и това откровено признание да я накара да се намръщи. Господи, колко беше объркана! — Да ме впечатлиш ли? — прошепна тя. — Не разбирам какво имаш предвид.

— Много добре разбираш всичко, мила моя — отвърна той и я целуна по носа. — Боже, обичам луничките ти — простена тихо. След това я целуна дълго и дълбоко, а когато приключи, младата жена се беше вкопчила в раменете му.

Джейд се възстанови от целувката много по-бързо от него.

— Нима тогава си дошъл да се сбогуваш? — попита с дрезгав глас. Въпросът ѝ беше с цел да го подразни.

Отново се защитава, помисли си Кейн.

— Не, не съм дошъл да се сбoguвам — отговори, решен да не се ядосва. — Дойдох да правя любов с теб. — Усмихна се на това свое обещание.

Сърцето на Джейд заби лудо. Дължи се на проклетата му трапчинка, каза си тя. Беше твърде неустоима, за да я пренебрегне... с нея изглеждаше толкова по момчешки привлекателен. Макар че не изглеждаше като момче. Не, той имаше тяло на мъж — воин с гладки и твърди като желязо мускули. Не можа да се сдържи и потри пръстите на краката си в прасците му.

— Някой ден, любов моя, ще разбереш точно колко съм загрижен за теб. Ти си моята светлина, моята топлина, другата ми половинка. Чувствам се жив само когато съм с теб. Обичам те. — Целуна я отново и прошепна: — Един ден, ти също ще ми кажеш, че ме обичаш. Засега ще бъда доволен да чуя, че ме искаш.

Джейд поклати глава. Кейн съзря в очите ѝ страха, объркването ѝ. Усмивката му беше изпълнена с нежност, когато разтвори краката ѝ и се настани между коприненомеките ѝ бедра. Потърка възбудената си мъжественост срещу нейната мекота.

— Ти наистина ме желаеш, любима.

Младата жена затвори очи с красноречива въздишка. Кейн гризна долната ѝ устна и леко я подръпна, докато тя не отвори уста, след което пхна езика си вътре, за да се заиграе с нейния.

— Кейн, какво си...

Накара я да замълчи с още една дълга целувка, после каза тихо:

— Това се нарича плячкосване, Джейд.

— Не е.

— Хари би се гордял с мен — провлече думите той. Сега устата му покриваше гладката, чувствителна кожа под брадичката ѝ с мокри

целувки. Тя не успя да сдържи трепета си. — Ти си моя, Джейд. Колкото по-бързо го разбереш, толкова по-добре ще бъде за теб.

— И после какво, Кейн? — поинтересува се тя.

Той вдигна глава и се взря в очите ѝ. Там видя все същия страх и уязвимост.

— Ще се научиш да ми вярваш — прошепна. — И тогава ще живеем щастливо до края на дните си.

— Никой не живее щастливо.

— Ние ще го направим.

Младата жена поклати глава.

— Махни се от мен, Кейн. Ти си...

— Убедителен, любов моя — прекъсна я той. — Също така и човек, на когото може да се разчита. Аз няма да те изоставя. — Обещанието бе дадено с пламенен шепот.

Джейд се престори, че не схваща какво ѝ казва.

— Разбира се, че няма да ме изоставиш. Аз ще си тръгна.

— Обичам те, Джейд.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ще се измориш от мен. Аз не мога да се променя, дори и заради теб.

— Добре.

Очите ѝ се разшириха.

— Добре?

Младият мъж кимна.

— Ако искаш да останеш крадла, така да бъде. Няма да се уморя от теб, без значение какво правиш. И никога няма да те изоставя.

— Ти и сам няма да усетиш как ще стане.

Кейн я целуна по челото, след това прошепна:

— Виждам, че ще ми отнеме малко повече време, за да те убедя.

Ще ми дадеш ли поне два месеца?

— Кейн, не мисля...

— Дължиш ми го, Джейд.

— Аз какво? — попита възмутено. — Защо си въобразяваш, че ти дължа нещо?

— Защото ме измами — обясни ѝ. — Освен това ме накара да се тревожа безкрайно много. Седях си аз спокойно и се занимавах със собствените си дела онази вечер в кръчмата, когато ти...

— Също така спасих брат ти — прекъсна го тя.

— Това, разбира се, поставя въпроса за моята наранена гордост — изрече провлачено той. — Не бива да правиш така, че мъжът да се чувства манипулиран.

— Кейн, за бога...

— Обещай ми, че ще останеш с мен за повече от два месеца или ще вдигна толкова много шум, докато те обладавам, че Матю и Джимбо веднага ще нахлуят тук.

Отвратителната му заплаха привлече пълното ѝ внимание. Джейд погледна в очите му и разбра, че наистина има предвид това, което казва.

— Засрами се!

— Обещай ми, Джейд. Сега!

Гласът му се извиси и в отговор младата жена постави длан върху устата му.

— Ще ми обясниш ли защо избра точно два месеца, а не един или три... — Той сви рамене и тя се престори на раздразнена. — И през тези два месеца, най-вероятно, ще бъда завличана в леглото ти всяка нощ, нали?

— Точно така ще бъде — отвърна ѝ с усмивка. — Знаеш ли, че всеки път, когато те погледна, се възбуждам? — Намести се по-близо до нея и се притисна до тялото ѝ. — Усещаш ли колко много те желая? Толкова много искам да бъда вътре в теб, че ме боли.

Неговата откровеност я накара да се изчерви.

— Не бива да казваш подобни неща — прошепна тя. — И аз не бива да те слушам.

— Това ти харесва — увери я Кейн. Устата му покри нейната и езикът му се плъзна вътре, за да я вкуси отново. Джейд не възрази. Желаяше го прекалено много, за да спре точно сега. Започна да се движи срещу него, но изведнъж замря, когато леглото изскърца шумно.

— Не можем... — Думите ѝ излязоха със стон.

— Можем — а гласът му беше като дрезгава милувка.

Младият мъж заглуши тревогите ѝ с още една целувка, докато разпалваше огъня в нея, и тя забрави за Матю и Джимбо. Кейн я караше да гори и всичко, върху което можеше да се съсредоточи, беше да се освободи от сладката агония.

Пръстите му я караха да обезумява. Беше влажна, гореща и готова за него, осъзнаваше, че ще умре от зараждащото се напрежение вътре в нея. Ноктите ѝ се забиха в раменете му. Щеше да му изкрещи, че го иска вътре в себе си, ако устата му не беше покрила нейната. Кейн я измъчваше, докато тя не го взе в ръце и го насочи навътре в себе си. Той хвърли завивката от леглото, след което я последва на пода, защитавайки младата жена в прегръдките си. Омекоти падането, като пое по-голяма част от силата на удара с гърба си. Джейд се просна върху него. Опита да се претърколи на една страна, но Кейн я държеше здраво.

— Поеми ме в себе си сега, любима — прошепна той, като разтвори бедрата ѝ, за да го възседне.

Джейд трепереше твърде силно, за да му помогне. Тогава той пое нещата в свои ръце. Хвана я от двете страни на бедрата, за да я улесни. Нададе нисък стон на чисто удоволствие в момента, в който тя изхлипа.

Когато беше докрай в нея, уви косата ѝ около дланите си и я дръпна надолу за още една гореща целувка.

И двамата поеха извечния ритъм на любовта. Самоконтролът на Кейн го напусна. Тласъците му станаха по-мощни, по-решителни, по-непоколебими.

— Заведи ме отново в рая, Джейд — прошепна, когато беше готов да излее горещото си семе вътре в нея. — Аз ще те защитавам.

Секунди по-късно младата жена също намери собственото си освобождаване. Изви тялото си срещу Кейн, стискайки го здраво и хапейки устната си, за да не се разкрещи. После рухна върху него.

Зарови лице в извивката на шията му. И двамата бяха покрити с лъскава пот.

Джейд вкуси кожата му с върха на езика си, докато чакаше сърцето ѝ да върне нормалния си ритъм. Беше прекалено изтощена, прекалено задоволена, за да се движи. Кейн я прегърна. Усещаше как сърцето му бие срещу нейното.

— За какво си мислиш, Джейд? — попита младият мъж.

Когато не му отговори, я дръпна за косата.

— Знам, че изпита удоволствие. Ще го отречеш ли?

— Не — прошепна тя срамежливо.

С плавно движение, Кейн се изправи на крака, с Джейд в обятията си. Когато и двамата бяха отново в леглото под завивките, тя опита да се обърне с гръб към него. Не ѝ позволи, а я накара да го погледне.

— Е? — попита.

— Е, какво? — Младата жена се взря в тъмните му очи, които караха сърцето ѝ да примира.

— Бива ме, нали? — Трапчинката му отново се появи на бузата му. Джейд не успя да сдържи усмивката си.

— Бива те в какво? — попита, преструвайки се на невинна.

— Плячкосването.

Тя бавно кимна.

— Много добър — прошепна.

— Впечатлих ли те? — поинтересува се той.

— Може би само малко — отговори тя и ахна, когато дланта му се притисна там, където се събираха бедрата ѝ. — Какво правиш?

— Впечатлявам те отново, скъпа.

Кейн беше толкова добър, колкото казваше, помисли си Джейд много по-късно. И беше далеч по-издръжлив, от нея. Когато накрая се претърколи от младата жена, тя се чувстваше като изцедена.

После заспа в обятията му, докато ѝ шепнеше любовни думи. Тази нощ Джейд не сънува никакви кошмари.

* * *

До обяд се върнаха в къщата на Кейн. Матю и Джимбо с невероятна бързина се отправиха към Шалоуз Уорф. И двамата бяха покрусени от грешката, която бяха допуснали предишната вечер. Очевидно бяха подценили маркиза. Матю не мислеше, че някога ще преживее този позор, макар че Джейд обеща да не казва на никого, че е бил уловен неподготвен.

Беше още по-объркан от това как, за бога, Кейн — този едър мъж, беше влязъл в стаята му, без да издаде никакъв шум, и, дявол да го вземе, го беше събудил, побутвайки го по рамото.

Веднага след като се върнаха в дома на Кейн, Джейд смени роклята си и отиде в кабинета, за да направи копия на писмата. Тя

изслуша плана му за действие и спори яростно за това да се доверят на Ричардс, но се съгласи, че на Лайън може да се вярва.

— Когато се запознаеш с Ричардс, ще го харесаш също толкова много, колкото Лайън — убеждаваше я Кейн. — И ще му повярваш по същия начин.

Тя поклати глава.

— Кейн, аз харесвам приятеля ти, но това не е причина да му вярвам. Не, не — продължи тя. — Харесването и доверието са две напълно различни неща.

— Тогава, защо вярваш на Лайън? — попита той, усмихвайки се на неодобрението, прозвучало в гласа ѝ.

— Четох досието му — отговори тя. — Знаеш ли, Кейн, в сравнение с него, ти си направо светец.

Маркизът поклати глава.

— На твое място, не бих споменаваля пред него, че си чела досието му — посъветва я той.

— Да — съгласи се тя. — Той вероятно ще се засегне, също като теб, когато ти казах — добави. — Досието му е дебело, колкото твоето, но той е нямал агентурно име.

Кейн я погледна много сърдито.

— Джейд, точно колко досиета си прочела?

— Само няколко — отвърна тя. — Наистина трябва да се концентрирам върху тези писма. Моля те, престани да ме разсейваш!

Тогава вратата на библиотеката се отвори, привличайки вниманието на маркиза. На прага се появи Нейтън.

— Защо никой не се е опитал да се добере до теб, Кейн, откакто си тук? Това е дяволски изолирано място и аз си помислих, че...

— Някой се опита да стигне до Кейн в деня, в който пристигнахме тук — отбеляза младата жена, без да вдига поглед.

Когато тя не продължи, маркизът му разказа с подробности за неуспешния опит за покушение.

— Нейтън, колко си хубав! — възкликна Джейд, напълно сменяйки темата, когато погледна към брат си и видя изисканите му риза и панталон.

— Тази риза ми изглежда адски позната — заяви провлачено Кейн.

— Твоя е — отвърна с усмивка другият. — Освен това ми стои добре. Колин също взе някои твои неща. Не бяхме се подготвили достатъчно, когато ни хвърлиха в океана. Защо никой не е опитал да се докопа до теб, след първия опит — добави навъсено и започна да крачи из стаята като тигър.

Кейн продължаваше стои облегнат на ръба на бюрото.

— Опитаха се.

— Какво? — попита Нейтън. — Кога?

— Не, не са — намеси се Джейд. — Иначе щях да зная.

— През последните десет дни имаше още четири опита.

— И? — Нейтън искаше повече подробности.

— Не успяха.

— Защо не съм уведомена?

— Не исках да се тревожиш — обясни маркизът.

— Тогава трябва да си знаел, че Матю и Джимбо са тук — отбеляза Нейтън.

— Знаех — отвърна Кейн. — Не ги закачах, докато не подпалиха конюшните ми. Тогава малко си поговорих с тях. Не можа ли да измислиш друг начин да ми отвлечеш вниманието, докато си при баща ми?

Пак започваше да се нервира. Явно, все още не можеше да се примири с пожара, предположи Джейд. Стърнс бе казал, че конюшните са били построени току-що.

— Трябваше да бъда по-конкретна в указанията си към Матю — обяви младата жена. — Оставих нещата в негови ръце. Все пак се оказа много изобретателен и ефективен. Ти се оказа доста зает.

— Пое ненужен риск, като действа на своя глава и тръгна сама — отсече той. — Дявол да го вземе, Джейд, можеха да те убият! — Докато казваше последните думи, вече беше започнал да ѝ крещи.

— Бях много внимателна — прошепна тя, опитвайки се да го успокои.

— По дяволите, била си внимателна! — изрева Кейн. — Имала си просто дяволски късмет, това е всичко!

Младата жена реши, че е необходимо да смени темата.

— Никога няма да свърша с тази задача, ако вие двамата не ме оставите на мира. — Тя метна косата си през рамо и се върна към писмото, което пишеше. Усещаше погледа му върху себе си. — Защо

не отидете да видите какво прави Колин. Сигурна съм, че би искал компания.

— Хайде, Кейн. Току-що ни изгониха.

Маркизът поклати глава.

— Обещай ми, че няма отново да предприемаш излишни рискове — нареди той на Джейд. — Тогава ще изляза.

Тя веднага кимна.

— Обещавам.

Изглежда гневът му бе започнал да утихва. Той кимна и се наведе да я целуне. Младата жена опита да се отдръпне от него.

— Нейтън е тук — прошепна тя.

— Не му обръщай внимание!

Лицето ѝ беше яркочервено, когато Кейн откъсна устни от нейните. Ръцете ѝ трепереха.

— Обичам те — тихо каза той, преди да се изправи и да последва Нейтън извън стаята.

* * *

Джейд остана дълго време загледана в плота на бюрото. Възможно ли беше? Нима наистина я обичаше? Трябваше да престане да мисли за това, за да успокои треперенето на ръцете си. В противен случай Ричардс и колегата му нямаше да могат да прочетат писмата. Освен това, нямаше значение дали Кейн я обича или не — трябваше да го напусне. Нали така?

Младата жена успя да се успокои едва когато времето за вечеря беше минало. Нейтън бе решил да хапне на горния етаж, заедно с Колин. Тя, Кейн и, естествено, Стърнс, ядоха на дългата маса. Влязоха в разгорещен спор относно отделянето на църквата от държавата. В самото начало, когато маркизът заяви, че искрено подкрепя разделянето, тя веднага застана на противоположната позиция.

И все пак, когато Кейн разпалено започна да изтъква доводи в своя полза, Джейд също толкова яростно го опровергаваше.

Това беше един напълно ободряващ спор. В качеството си на съдия, икономът сложи край на полемиката.

От дебата Кейн отново огладня. Посегна към последното парче от овнешкото, точно когато слугата го взе за себе си.

— Аз исках това парче, Стърнс — промърмори той.

— И аз, милорд — отвърна му мъжът. Взе приборите си и започна да поглъща месото. Джейд изпита съчувствие към Кейн и му даде половината си порция.

Когато в стаята внезапно отекнаха силни удари, идващи откъм входната врата, Кейн и Стърнс се взряха един в друг. Маркизът загуби войната на погледите.

— Аз ще отворя — заяви той.

— Както желаете, милорд — отвърна икономът, между две хапки от овнешкото.

— Бъди внимателен! — напомни му Джейд.

— Всичко е наред — извика ѝ Кейн. — Никой не може да доближи до вратата, без моите хора да го забележат.

Минаха десет минути, преди Стърнс да привърши с втората си чаша чай.

— Според мен, трябва да отида да видя, кой е — каза той на Джейд.

— Може би е бащата на Кейн.

— Не, милейди — възрази икономът. — Наредих на херцога и херцогинята да стоят настрана. Ако започнат да посещават много често сина си, това ще предизвика подозрения.

— Наистина ли им нареди? — попита тя.

— Но, разбира се, лейди Джейд. — С официален поклон икономът излезе от стаята.

Младата жена забарабани с пръсти по масата, докато чакаше Стърнс да се върне.

— Сър Ричардс и маркиз Лайънуд са пристигнали — обяви той от вратата. — Милорд помоли за бренди, както и вие да отидете в библиотеката.

— Толкова скоро? — попита тя, явно изненадана. Изправи се, приглади гънките на златистата си рокля, след което пооправи къдриците си. — Не съм подготвена да се срещам с когото и да е — каза тя.

Стърн се усмихна.

— Изглеждате прекрасно, милейди — увери я той. — Ще харесате тези посетители. Те са добри хора.

— О, вече съм се срещала с Лайън — отвърна тя. — И съм уверена, че сър Ричардс ще ми допадне също толкова много.

Когато се запъти към вратата, изражението ѝ от безгрижно стана изплашено.

— Няма от какво да се притеснявате, милейди.

Усмивката ѝ засия.

— О, аз не съм притеснена, Стърнс. Подготвям се.

— Моля? — Икономът я последва. — За какво се подготвяте, милейди?

— Да изглеждам притеснена — отвърна му със смях. — И плаха, разбира се.

— Разбира се — съгласи се слугата с въздишка. — Болна ли сте, лейди Джейд?

Когато стигна пред вратата на библиотеката, тя се обърна към него.

— Впечатлението, Стърнс.

— Да?

— Трябва да ги държиш в напрежение. Прави това, което очакват, не разбираш ли?

— Не, не разбирам — отговори той.

Младата жена отново се усмихна.

— Готова съм да върна гордостта на Кейн обратно — прошепна тя.

— Не знаех, че се е простил с нея.

— И аз не знаех, докато не ми го спомена — отвърна тя. — Освен това, в крайна сметка те са просто мъже.

Пое си дълбоко дъх и кимна на Стърнс да отвори вратата за нея. Застана точно на прага, с наведена глава и събрала длани пред себе си.

Стърнс беше толкова изненадан от внезапната промяна в поведението ѝ, че зяпна учудено.

Когато Кейн я повика, тя видимо подскочи, сякаш заповедите му имаха силата да я плашат. След това бавно влезе в кабинета. Този, когото наричаха сър Ричардс, пръв скочи на крака. Той беше възрастен мъж с побеляла коса, мила усмивка и закръглен корем. Очите му

излъчваха доброта. Джейд отвърна на приветствието с перфектен реверанс.

След това се обърна, за да поздрави Лайън. Той доста се извисяваше над нея, когато се изправи в цял ръст.

— Радвам се да ви видя отново — прошепна тя, с леко треперлив глас.

Лайн повдигна вежди в отговор. Знаеше, че тя е плахо създание, но му се струваше, че е преодоляла първоначалната си реакция към него, след първата им среща. Сега обаче, младата жена отново се страхуваше.

Противоречието го озадачи.

Кейн седеше зад бюрото. Столът му беше наклонен назад към стената. Джейд седна на ръба на стола, в непосредствена близост до писалището, изправила гръб, сякаш е глътнала бастун. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци в скута ѝ.

Двамата мъже седнаха отново на местата си срещу нея.

Кейн наблюдаваше Джейд. Тя изглеждаше ужасно изплашена. Но той не ѝ повярва дори за минута. Беше намислила нещо, реши младият мъж, но щеше да изчака и по-късно да я разпита.

Ричардс се прокашля, за да привлече вниманието на всички. Погледът му бе съсредоточен върху Джейд, когато каза:

— Не мога да не отбележа, мила моя, колко притеснена изглеждате. Прочетох писмата, които баща ви е скрил, но преди да ви задам въпросите си, искам да стане съвършено ясно, че неговите престъпления не намаляват уважението ми към вас.

Тя все още се държеше като хваната в капан сърна, но успя да кимне плахо.

— Благодаря ви, сър Ричардс — отвърна с едва доловим шепот. — Много мило от ваша страна, че не ме обвинявате. Безпокоях се, че може да ме съдите.

Кейн завъртя очи към тавана. Началникът му, който рядко показваше привързаност към някого, сега хвана ръцете на Джейд. Сякаш искаше да я вземе в прегръдките си и да я утеши.

Тя изглеждаше много уязвима. Маркизът внезапно си спомни, че същият този израз беше на лицето ѝ, когато го гледаше онази вечер в кръчмата. Тогава също се беше показала уязвима.

Що за игра играеше тя сега?

— Никой от нас не ви обвинява — намеси се Лайън. Той също се наведе напред, подпирайки лакти на коленете си. — Преживели сте труден период, Джейд.

— Да, така е — съгласи се сър Ричардс.

Кейн си наложи да не се усмихне. И двамата — началникът и приятелят му — бяха попаднали под магията на Джейд. Помисли си, че Лайън би трябвало да я познава по-добре. В края на краищата, той се беше срещал с нея и преди това. И все пак, сегашното ѝ поведение на ужасно плаха жена, продължи да си мисли Кейн, очевидно убеди Лайън, че тя е искрена.

— Готова ли сте да отговорите на няколко въпроса сега? — попита Ричардс.

Джейд кимна.

— Не е ли по-добре Нейтън да отговори на вашите въпроси? Мъжете са много по-логични. Аз вероятно само ще объркам нещата.

— Джейд! — Кейн произнесе името ѝ като предупреждение.

Тя се обърна към него и му се усмихна боязливо.

— Да, Кейн?

— Дръж се прилично!

Ричардс хвърли неодобрителен поглед към маркиза, после отново насочи вниманието си към Джейд.

— По-късно ще зададем въпросите си на брат ви. Ако не е твърде болезнено да си спомняте, моля ви да ни разкажете какво точно се случи с вас от момента, в който пристигнахте в Лондон.

Младата жена кимна.

— Разбира се — съгласи се тя. — Виждате ли, всичко започна именно от тези писма. Чичо ми Хари е получил пакет с писма от баща ми. Само два дни по-късно татко е бил убит. Тогаваша Хари ме взе на своя кораб. Той запазил писмата и когато почувствал, че е настъпил моментът, ми ги даде. Прочетох ги, естествено, след това ги показах на Нейтън. По това време брат ми работеше заедно с Колин и споделил с него. И така — продължи тя с по-оживен глас, — както вероятно ви е казал Кейн, Колин и Нейтън бяха... нападнати. Злодеите сметнаха, че са се справили с тях и... Пейгън реши, че наемните убийци трябва да се върнат в Лондон и да докладват за успеха си.

— Правилно решение — намеси се Ричардс.

— Да — отвърна Джейд и намръщено погледна към Кейн. — Планът беше много прост. Пиратът дори отвлече лекар, който да се грижи за раните им и беше решено, че когато Колин е достатъчно добре, за да пътува, той ще каже на брат си Кейн за писмата и ще поиска неговата помощ.

— Какво обърка този план? — поинтересува се по-възрастният мъж.

Джейд отново погледна намръщено към маркиза.

— Той го обърка — заяви тя. — Както знаете, Пейгън стана изкупителната жертва, той беше обвинен за смъртта на Колин и Нейтън, и Кейн реши да търси отмъщение. Не би могъл да избере лош момент от този. Останалите членове на Трибунала не биха могли да поемат риска той да намери пирата и да разговаря с него. Така че неволно постави себе си в опасност.

— Не е неволно — прекъсна я маркизът.

Джейд сви рамене.

— Колин накара Пейгън да му обещае, че няма да каже нищо на брат му. Той беше сигурен, че Кейн веднага ще се втурне да отмъщава, разбирате ли? Затова Колин искаше сам да му обясни всичко. В интерес на истината, не смятам, че взе правилното решение, но тогава изпитваше ужасни болки и изглежда беше обсебен от намерението да защити брат си. Пейгън се съгласи само за да го успокои.

— И къде се вемствате вие в тази схема? — попита Лайън.

— Нейтън е мой брат — отговори Джейд. — Върнах се в Англия и се настаних в провинциалното му имение. С мен дойдоха и някои от хората на Пейгън. Те се редуваха да следят Кейн. Имаше няколко опита за покушение над него, а след това беше взето решение, аз да намеря начин да го държа далеч от преследвачите му. Два дни преди да се срещна с него се случи поредица от инциденти. Първата сутрин, докато правех обичайната си разходка, попаднах на трима мъже, които разкопаваха гробовете на моите родители. Изкрещях, защото бях ужасно възмутена от действията им. Привлякох вниманието им, естествено. Единият от мерзавците стреля по мен. Изтичах обратно към къщата на Нейтън, за да потърся помощ.

— Нима хората на Пейгън не ви охраняваха? — поинтересува се Ричардс.

Джейд поклати глава.

— Те всички бяха заети с охраната на Кейн. Освен това можех да разчитам на помощта на Хъдсън — иконом на Нейтън — и на другите слуги.

— И какво се случи след това? — попита Лайън.

— Беше твърде тъмно и слугите не пожелаха да отидат на гробището. Затова решихме да изчакаме до сутринта. Но същата нощ къщата беше ограбена — продължи тя. — Въпреки това, аз спях спокойно и не чух нито звук. Дори спалнята ми беше преобърната с главата надолу.

— Трябва да сте била упоена — заключи Ричардс.

— Нямам представа как са ме упоили — каза Джейд. — На следващата сутрин, с един от конете на Нейтън, се върнах обратно при гробовете, за да видя дали не са оставили някакви доказателства. Разбирате ли, икономът на брат ми — Хъдсън, не ми повярва и аз исках да го убедя. Но се оказа, че изобщо не можах да стигна до гробищата. Очевидно престъпниците са ме чакали, за да ме пресрещнат. Те убиха коня и аз паднах на земята.

— Мили боже, бихте могли да се убиете при падането — възкликна Ричардс.

— Имах късмет, тъй като се отървах само с няколко синини — обясни тя. — Затичах се назад към дома, за да разкажа на Хъдсън какво се е случило. Той изпрати хора по следите на негодниците. Когато се върнаха, ми казаха, че не са успели да открият никакви доказателства за престъплението. Конят беше изчезнал. Изобщо не съм сигурна как са го направили. Кейн каза, че трябва повече от трима мъже, за да го качат във фургон и да го откарат. — Тя спря за миг, сви рамене, след което продължи: — Реших да отида в Лондон възможно най-бързо и веднага поръчах да приготвят каретата. И преди още да бяхме успели да превалим първия хълм, кочияшът изкрещя, че има пожар. Видяхме дима. Върнах се до къщата точно навреме, за да стана свидетел на бушуващия огън. Домът на бедния Нейтън бе опожарен до основи. След това наредих на Хъдсън и другите слуги да отидат в градската къща на брат ми в Лондон, а аз се отправих към моята цел.

— И къде беше това? — попита Лайън. — Също към градската къща на Нейтън?

Джейд се усмихна.

— Не, към кръчма наречена „Невър Ду Уел“. Разбирате ли, имах план как да държа Кейн далеч от неговия лов.

Лайън кимна.

— Не разбирам — намеси се Ричардс. — Какъв точно беше този план? Кейн не е човек, който може да бъде лесно заблуден, скъпа.

— Ще обясня всичко по-късно — обади се маркизът. — Нека първо приключи с това.

— По пътя за Лондон, каретата бе принудително спряна. Удариха ме отстрани по главата. От удара изпаднах в безсъзнание, и когато се събудих, открих, цялата тапицерия на каретата беше разкъсана. Успях да се промуша през прозорчето, след като избих рамката с тока на ботуша ми.

— И тогава? — попита началникът.

— Тръгнах пеш.

— През целия път до Лондон? — поинтересува се Лайън.

— Не — отвърна Джейд. — Не чак до Лондон. Успях да... взема назаем кон от една попътна станция. Той беше оставен без надзор. Вероятно собственикът му е вечерял вътре.

* * *

Няколко минути по-късно Джейд приключи с обясненията си. Нито веднъж не спомена факта, че тя е Пейгън, и Кейн предположи, че той ще бъде този, който ще трябва да каже на сър Ричардс и Лайън.

И все пак, каква беше играта ѝ? Господи, в края на своя разказ, тя попиваше угълчетата на очите си с кърпичката на Ричардс. Очевидно директорът беше разтърсен от разказа ѝ. Той се облегна назад в стола си и поклати глава.

— Знаете ли кои са останалите членове на Трибунала? — попита го Джейд.

— Не.

— Но познавате Хамънд, нали? — поинтересува се тя. — Разбрах, че вие двамата сте започнали заедно.

— Да, започнахме заедно — съгласи се директорът. — Но след няколко години, мила моя, всеки от нас беше разпределен в различно подразделение във Военното министерство. Тогава под ръководството

на Хамънд работеха много млади мъже. Той имаше собствен отдел. Запознах се с доста енергични млади защитници, но определено не с всички.

— Но ние имаме няколко убедителни улики — намеси се Лайън. — Няма да ни трябва много време, за да разберем истината.

— Първото писмо е подписано от човек на име Уилям. Тогава все още не са използвали оперативните си имена. По дяволите, това е най-често срещаното име в Англия — добави Кейн. — Колко мъже с името Уилям работят за Министерството на войната?

На въпроса му отговори Джейд.

— Всъщност, в досиетата на Хамънд имаше само трима. — Всички се обърнаха да я погледнат. — Пейгън прочете досиетата — прошепна тя и се изчерви. После добави: — Налагаше се. Това са Уилям Прайърс, Уилям Терънс и Уилям Клейхил. И тримата работят за вашия отдел, сър Ричардс. Уилям Терънс е починал преди четири години, но другите двама са все още живи, макар и в оставка.

— Уверена ли сте в тези факти? — попита Лайън.

— Как е успял да се добере до нашите досиета Пейгън? — Сър Ричардс беше очевидно смутен. — Ей богу, никой не може да се промъкне през охраната ни.

— Пейгън го е направил — каза Кейн, след което смени посоката на разговора и подробно обясни как пиратът се беше заел да го пази. Също така им разказа за борбата на Колин и Нейтън с акулите. Когато приключи, дълго време никой не продума.

Джейд стискаше длани една в друга. Но това сега не беше преструвка, споменът за акулите беше онова, което я накара да се разстрои толкова много.

— Трима ревностни млади мъже решени да спасят света — прошепна Ричардс. — Но жаждата им за власт е надделяла над всичко останало.

Младата жена кимна в знак на съгласие.

— Забелязахте ли, сър, че първите им писма са подписани с израза „За благото на Англия“, но с течение на времето те стават все по-смели и променят текста?

— Забелязах — промърмори сър Ричардс. — Променили са го на „За благото на Трибунала“ — добави той. — И това говори само за себе си, нали? Не може да има неправилно тълкование тук.

— Баща ѝ е бил убит от другите двама, когато е отказал да участва в плановете им, а след това са премахнали и Хамънд — поясни Кейн.

Ричардс кимна.

— Трябва да намерим другите двама — измърмори той. — Господи, ще се наложи да се справим с толкова много неща. Е, слава богу, изглежда Пейгън е на наша страна. Щом си помисля за всички вреди, които може да ни нанесе с тези досиета, кръвта ми замръзва.

— О, пиратът е много почтен — изтърси Джейд. — Като повечето крадци, сър. Не бива да се притеснявате, че информацията ще попадне в неподходящите ръце.

— Нима това копеле е прочело и моето досие? — попита Лайън.

Кейн не му отговори. Не мислеше, че има някаква причина, заради която да сподели истината с приятеля си. Това щеше само да го разстрои.

— Самият факт, че в тези води има акули... — прошепна Ричардс, сменяйки темата. — Давайте ли си сметка, каква смелост трябва да притежаваш...

— Приключихте ли с въпросите си? — прекъсна го Джейд.

Директорът веднага протегна ръка и отново я потупа по стиснатите ѝ длани.

— Ние ви изтощихме, нали така, мила моя? Зная колко е тежко за вас.

— Благодаря за вашата любезност — прошепна тя и се изправи. Изобщо не протестира, когато Ричардс я прегърна.

— Ще намерим виновниците, обещавам ви — каза той.

Джейд скри ръце в дупките на роклята си и пристъпи към Лайън. Той веднага се изправи. Тя се наведе към него:

— Благодаря ви за помощта. Моля, предайте моите поздравии на Кристина. Просто нямам търпение кога ще я видя отново. — После се обърна към Ричардс и го прегърна отново. — Забравих да ви благодаря и на вас, сър — обясни тя. Отдръпна се от директора, направи реверанс и се обърна, за да излезе от стаята.

— Джейд?

— Да, Кейн?

— Какво беше всичко това?

Младата жена се извърна и му се усмихна.

— Ти каза, че мъжката гордост е много важна, нали?

— Да, така е.

— Също така каза, че когато мъжът е манипулиран или измамен, гордостта му страда.

— Да, казах го. — Той се приведе напред. — И?

— Е, ако други също са били... заблудени... приятели, които са спечелили своите собствени легенди и уважението на Англия, то тогава ударът не би ли бил по-малко болезнен?

Най-накрая той разбра. Намигна ѝ, а усмивката му беше арогантна.

— Ще отида да кажа Колин и Нейтън да се присъединят към вас — заяви Джейд, преди да излезе от стаята. Зад нея вратата тихо се затвори.

— За какво говореше тя? — поинтересува се Ричардс.

— Нещо лично — отвърна Кейн, след това се обърна към Лайън. — Е, какво мислиш за нея сега?

Приятелият му допълни чашата си с още бренди и тогава отговори:

— Тя все още е дяволски красива — каза той. — Но за пореден път си мисля, че е ужасно плаха. Трябва да се дължи на твоето присъствие.

Кейн се засмя.

— Ти смяташ, че е твърде плаха?

— Какво пропускам, Кейн? — попита приятелият му искрено объркан. — Кое е толкова забавно?

— Оставете настрана тези разговори за жени — нареди Ричардс. — Сега, синко, ти трябва да ми обещаеш нещо.

— Сър? — откликна Кейн.

— Ти наистина ли си се срещнал с този човек, Пейгън?

— Да.

— Когато това приключи, трябва да намериш начин да се срещна с него.

Кейн се облегна в стола си. Джейд беше права. Тя току-що му бе върнала гордостта.

— Трябва да се запозная с Пейгън — настоя директорът.

Кейн кимна.

— Сър, вие току-що го направихте.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джейд, върни се! — извика властно Кейн, докато двамата му приятели се опитваха да асимилират неочакваната новина.

Когато тя не отвърна на неговото нареждане, Кейн повика Стърнс. Икономът вероятно бе стоял точно пред вратата, защото веднага се втурна в библиотеката. Поклони се на своя господар — учтивост, която никога не проявяваше, когато са сами, след което попита:

— Желаете ли нещо, милорд?

— Доведи Джейд обратно тук! — заповяда Кейн.

— Вярвам, че тя е чула рева ви, милорд — заяви Стърнс, със своя култивиран глас, — но въпреки това не приема поканата ви да се присъедини отново към вас. Бихте ли желали нещо друго?

На Кейн му се прииска да удуши икономата, но се въздържа.

— Доведи я при мен. Ако е необходимо, довлечи я със сила, но я върни при мен. Това е всичко, което искам.

Слугата кимна и излезе да изпълни заповедта. Кейн се обърна към приятелите си. Част от раздразнението му изчезна, когато видя усмивката на Лайън. Очевидно, приятелят му бе приел новината за самоличността на Пейгън много по-добре, отколкото сър Ричардс. Директорът все още изглеждаше зашеметен.

— По дяволите, Кейн, би трябвало да се досетя! — каза Лайън. — Тя беше толкова плаха... Да, би трябвало да разбера, наистина. Ти не си такъв, че да бъдеш привлечен от... И Кристина предупреди, че съм длъжен да погледна на нещата по-дълбоко, отколкото...

— Синко — сър Ричардс прекъсна несвързаното му говорене, — сега не е време за шеги. Въпросът е твърде сериозен.

Джейд отвори вратата точно по средата на изказването на сър Ричардс.

— Търсех Нейтън и Колин. Какво искаш, Кейн?

— Върни ги обратно, Джейд! — Гласът му прозвуча като пистолетен изстрел. Младата жена се преструваше на невинна.

— За какво говориш? — попита тя, притисна ръка към гърдите си в мним страх и запърха с мигли към него.

Той изобщо не бе впечатлен.

— Знаеш дяволски добре за какво говоря — изрева Кейн. — Върни ги обратно!

— Кейн, не е учтиво да ми повишаваш тон пред гостите — посъветва го. Гласът ѝ беше с една октава по-висок. — Това е много грубо!

— Те знаят коя си.

— Знаят? — Тя закрачи право към бюрото на Кейн и се взря в лицето му, сложила ръце на кръста си. — И какво точно знаят?

— Че ти си Пейгън.

Тя ахна.

— Защо просто не го публикуваш във вестниците?! — извика Джейд. — Тогава не би трябвало да губиш толкова много време...

— Трябваше да им кажа — прекъсна я Кейн.

— Можеше да изчакаш, докато си замина.

— Тъй като няма да заминаваш никъде, какъв е проблемът?

— Боже мой, това наистина е вярно?! — почти извика Ричардс на свой ред.

Джейд хвърли поглед през рамо и се намръщи към директора.

— Не! — сопна се тя. — Не е вярно!

— Да! — възрази маркизът. — Вярно е!

— По дяволите, Кейн, не знаеш ли да пазиш тайна? — Не му даде време да отговори на въпроса ѝ, а се обърна с намерение да си тръгне.

— Казах да ги върнеш обратно, Джейд!

— Защо?

— По някаква случайност тези мъже са мои приятели — отговори той. — Ето защо.

— Кейн, ако не можеш да откраднеш от приятелите си, от кого друго? — Той нямаше готов отговор на този абсурден въпрос. — Ти каза, че нямаш нищо против да продължа с моите дела — напомни му тя. — Или се отметна вече от думите си?

Не можеше да повярва, че тя има дързостта да изглежда толкова възмутена. Не посмя да се изправи, убеден, че желанието му да я

сграбчи и разтърси, за да възвърне здравия й разум, би било твърде непреодолимо.

Младата жена се обърна към Лайън.

— Когато дам обещание, никога не го нарушавам — заяви тя.

Кейн си пое дълбоко дъх и се облегна назад в стола си. После се загледа в Джейд, дълго и строго.

Тя му отвърна със свиреп поглед.

Със свиване на показалеца си, той й направи знак да се приближи. Когато младата жена застана до него, й каза:

— Не съм се отметнал от думите си. Можеш да продължиш с твоите дела.

Джейд беше напълно объркана.

— Тогава, защо вдигаш толкова врява за...

— Можеш да продължаваш с кражбите — прекъсна я той, — но всеки път, когато откраднеш нещо, аз ще го връщам.

Тя едва не се задави.

— Няма да го направиш!

— Напротив.

— Но това е... нелепо — заекна тя. — Нали така?

Кейн не й отговори. Джейд погледна към Лайън за помощ. Неговата усмивка й подсказа, че не трябва да разчита на него. Сър Ричардс все още изглеждаше прекалено изумен, за да се намеси.

Беше сама, реши тя, точно както винаги е била.

— Не!

— Да!

Младата жена изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— А сега ги върни...

— Аз ги размених — съобщи тя. — Сега може ли да се оттегля?

Кейн кимна. Изчака, докато девойката стигна до вратата, и тогава извика:

— Джейд, можеш да излезеш от тази стая, но да не си посмяла да напуснеш къщата. Ако го направиш, веднага ще те последвам. Не би искала да ми създаваш отново неприятности, нали?

Отговор не последва. Въпреки това, Кейн знаеше, че му е бясна — вратата едва не излетя от пантите, когато я затръшна след себе си.

— Малко е избухлива — отбеляза маркизът. Усмивката му показваше, че няма нищо против този малък недостатък.

— Възстановихте ли се вече, Ричардс? — попита след това.

— Да.

— Нито веднъж ли не ви дойде на ум...

— Не, не! — възкликна Ричардс.

Кейн кимна със задоволство.

— Приятно е да знаеш, че и собственият ти началник се е заблудил. Вярвам, че гордостта ми е напълно възстановена.

Тогава в библиотеката влязоха Нейтън и Колин, който пристъпваше с помощта на бастун и облегнат на ръката на приятеля си.

— Престани да се отнасяш с мен като с малко дете — измърмори брат му, докато Нейтън му помагаше да се настани в едно кресло.

— Че ти си дете — изрече провлачено пиратът, бутна една табуретка пред стола и качи крака на Колин върху нея.

После се изправи и огледа преценяващо двамата мъже, които го наблюдаваха. Кейн ги представи и той се ръкува с тях. След това седна на облегалката на креслото, в което бе настанил приятеля си.

— Джейд поиска да ви попитам колко е часът — обърна се той към Ричардс.

Началникът изглеждаше озадачен от това искане, след което сви рамене.

— Бих казал около девет, нали, Лайън?

Лайън бе по-проницателен от началника си. Той извади часовника от джоба на жилетката си и се разсмя — богат бумтящ звук, който изпълни стаята.

— Според мен, това е вашият часовник, Ричардс. Моят трябва да е у вас. Тя прегърна и двама ни.

Ричардс бе подobaващо впечатлен.

— Определено съм я подценил — заяви той. — Ти си забелязал, когато ги е разменяла, нали, Кейн? Ето защо я накара да се върне.

Кейн поклати глава.

— Не, не забелязах — призна си. — Но, когато прегърна всеки един от вас, разбрах, че е намислила нещо. Обикновено тя не показва подобна привързаност към непознати.

— Точно така — потвърди Нейтън.

Маркизът погледна към приятеля се.

— Тази жена ме побърква. Решила е да ме подлуди.

— Бих казал, че вече го е постигнала — провлечено отбеляза Нейтън.

— Това ми звучи познато — допълни Лайън и се усмихна, когато си спомни за странните обстоятелства, довели до брака му. — Кристина също ме въртеше на пръста си дълго време. Каж ми, Кейн, какво направи, докато това се случваше?

— Същото, което и ти — отвърна маркизът. — Влюбих се.

Лайън кимна.

— Бог да ти е на помощ, приятелю! Няма да стане по-лесно, след като се ожениш за нея. Между другото, кога е сватбата?

— Да, Кейн, кога е сватбата? — поиска да узнае и Нейтън.

— Ще бъде дяволски добре да има сватба — заяви Колин и се взря начумерено в брат си.

— Да — отвърна Кейн. — Ще има сватба.

— Звучиш ми, сякаш нямаш никакъв избор, синко — намеси се и сър Ричардс. — Нима ще дадеш брачния си обет само с пистолет опрян в гърба ти?

— Ако някой се нуждае от пистолет, насочен към гърба му, това е Джейд, а не аз — възрази маркизът. — Все още не мога да я убедя, че имам предвид точно това, което казвам. По дяволите, вероятно ще ми се наложи да падна на коляно пред хората й.

Дори и Нейтън се усмихна при мисълта за тази картина. Колин се изсмя подигравателно.

— Джейд няма да те кара да коленичиш пред нея — успокои го той.

— Не, но Черния Хари със сигурност ще го направи — отвърна Кейн.

— Кой е Черния Хари? — попита Ричардс.

— Нейтън, обясни му — нареди маркизът. — Аз тръгвам след Джейд.

— Нима си е тръгнала? — попита брат й.

Маркизът се изправи и тръгна към вратата.

— Разбира се, че си е тръгнала. Аз не правя една и съща грешка два пъти, Нейтън. Ще се върна скоро.

* * *

Тъй като Кейн беше сложил вече в бричовете и ботушите си за езда, той се втурна направо към заграждението за конете.

Пъстрата кобила липсваше.

— Колко души тръгнаха след нея? — попита той коняря.

— Последваха я трима, през задната врата — отговори слугата.

Кейн сложи юздата на жребеца си, и без да губи време със седлото, сграбчи черната грива и с едно бързо движение се метна на гърба му.

Откри я при хижата в края на имението. Стоеше до поточето и поеше коня си.

Кейн се промуши през дърветата и смушка коня си в галоп. Джейд чу тропота на копита. Обърна се и понечи да побегне към гората. Докато жребецът му галопираше, Кейн се наведе и я вдигна. Доста грубо я тръсна по дупе пред себе си, обърна посоката и се отправи обратно към дома.

През целия път не каза нито дума, Джейд също мълчеше. Не забави темпото, докато не стигнаха целта си.

Стърнс чакаше на входната врата. Кейн скочи на земята и задърпа Джейд нагоре по стълбите.

— Заклучи я в стаята й! — извика той с цяло гърло. — Постави двама пазачи под прозорците й и двама пред вратата!

Не пусна Джейд и за секунда, докато не я завлече в къщата и не заключи вратата след себе си. Изражението на лицето му беше толкова гневно, колкото можеше да си наложи, докато не се върна отново в библиотеката. Усмихна се, едва когато седна отново на стола зад бюрото си.

— Предполагам, че си я намерил — отбеляза Нейтън.

— Да — потвърди Кейн. — И това я изненада дяволски много. Сега повтори това, което си казал на моите приятели — нареди той.

* * *

Разговорът отново се върна към писмата и мъжете не приключиха с обсъждането на плановете си, докато не стана доста след единадесет. Стаите на Ричардс и Лайън бяха в северното крило. Дватамата с неохота се отправиха към тях и пожелаха лека нощ.

Директорът настоя да вземе със себе си копия от писмата в спалнята си.

— В тях все още има информация, която трябва да обмисля — заяви той. Никой не му възрази.

Кейн отиде направо в стаята на Джейд. Освободи пазачите, отключи вратата и влезе вътре.

Младата жена четеше в леглото. Дори не го погледна, а продължи да се взира в книгата, която държеше в ръцете си.

— Нуждаеш се от повече светлина, ако мислиш да четеш — отбеляза маркизът. — И огънят в камината трябва да се засили, тук е дяволски студено.

Тя дори не благоволит да го погледне.

— Нелепо е да се преструваш, че не съм тук — заяви с раздражение той.

— Толкова нелепо, колкото и връщането на всичко, което открадна — отвърна му тя, продължавайки упорито да гледа в книгата.

Кейн добави още две свещи върху нощното шкафче, след което отиде до камината.

— Къде е Стърнс? — попита.

— Легна си — отговори младата жена. — От теб би станал отличен иконом, Кейн. Твоят човек те е обучил много добре.

Той не се поддаде на провокацията ѝ.

— Търсиш си повод за кавга, любима, но аз няма да ти доставя това удоволствие.

— Ни най-малко! — сопна се тя. Затвори със замах книгата, докато го гледаше да добавя още един дебел дънер в жарта.

В сиянието на огъня кожата му изглеждаше бронзова като на статуя. Ризата му бе разкопчана до кръста, ръкавите — навити до лактите. Платът се опъна на гърба му, очертавайки силните му мускули, когато посегна към ръжена, за да разбута жарта, докато огънят не лумна с пълна сила.

Младата жена си помисли, че маркизът е най-привлекателният мъж в целия свят.

Кейн се обърна, все още подпрян на коляно, и ѝ се усмихна. Нежността в погледа му трогна сърцето ѝ. Той бе толкова добър и любящ, човек, на когото можеше да се вярва.

Заслужаваше жена много по-добра от нея. Защо не искаше да осъзнае този очевиден факт?

Сълзи напълниха очите ѝ и тя започна да трепери. Сякаш завивките се бяха превърнали в пряспа сняг. Замръзваше... и беше ужасена.

Никога не ми позволявай да си тръгна, изведнъж ѝ мина през ума. Накарай ме да остана с теб завинаги.

О, Боже, как ѝ се искаше да го обича, да разчита на него!

А после какво щеше да стане с нея, запита се тя, когато я изостави? Как щеше да оцелее?

Промяната в младата жена бе потресаваща. Лицето ѝ бе станало бяло като нощницата ѝ.

— Скъпа, какво се е случило? — попита маркизът. Изправи се и приближи леглото.

— Нищо — прошепна тя. — Просто ми е студено — отвърна със задавен глас. И ме е страх, искаше ѝ се да добави. — Ела в леглото, Кейн.

Джейд отчаяно се нуждаеше от неговата близост и за да подсили поканата си, отметна завивките. Пренебрегна молбата ѝ. Отиде до дрешника, намери още едно одеяло върху най-горния рафт, след това го метна върху другите на леглото.

— Така по-добре ли е? — попита.

— Да, благодаря ти — отвърна му, опитвайки се да не звучи твърде недоволна.

— Ако не се чувстваш прекалено изморена, искам да ти задам няколко въпроса.

— Задай ми въпросите си в леглото, Кейн — предложи му тя. — Така ще ти бъде по-удобно.

Той поклати глава, седна на стола и подпря краката си в края на леглото.

— И така ми е добре — каза, полагайки усилия да остане сериозен.

Желаеше го, може би толкова много, колкото и той нея. О, Боже, беше готова дори да му го признае.

Джейд се опита да скрие раздразнението си. Мъжът беше тъп като галош. Нима не разбираше, че иска да се сгуши в ръцете му? Беше му казала, че ѝ е студено, дявол да го вземе. Би трябвало незабавно да я вземе в прегръдките си, след това — естествено — да я целуне и после...

Младата жена изпусна дълга въздишка. Кейн явно не разбира какво ѝ е необходимо, след като започваше отново да я измъчва с въпросите си за глупавите досиета.

Използва цялата си воля, за да се съсредоточи. Трябваше да се взира в стиснатите си длани, така че неговата спираща дъха ѝ усмивка да не я разсейва.

— Джейд?

— Да? — От изненада, младата жена подскочи.

— Просто исках да знам, дали си чела досиетата на нашия Уилямс — каза той.

— Те не са на нашия Уилямс — отвърна тя. Изглежда го и се усмихна в очакване на следващия му въпрос.

Усмивката на Кейн се разшири.

— Смяташ ли да ми отговориш? — попита той.

— Да ти отговоря на какво?

— Изглеждаш ми разсеяна.

— Нищо подобно.

— Може би ти се спи?

— Ни най-малко.

— Тогава ми отговори на въпроса — нареди ѝ отново. — Чете ли досиетата...

— Да — прекъсна го тя. — Искаш да знаеш какво пише в тях, нали?

— Да — отговори ѝ. — Има ли нещо друго, което би искала да направиш? — поинтересува се той.

Руменина заля скулите ѝ.

— Не, разбира се, че не — отвърна смутено. — Добре, ще ти кажа...

Силно почукване на вратата ги прекъсна. Кейн се обърна точно когато Нейтън надзърна в стаята. Щом съзря маркиза излегнат в стола, братът на Джейд се намръщи.

— Какво правиш тук?

— Говорим си с Джейд. Какво искаш?

— Не можах да заспя — призна другият. Приблужи до камината и се облегна на полицата. Беше бос и гол до кръста и Кейн видя ужасните белези по гърба му. Не продума нищо, но се зачуди как Нейтън е могъл да оцелее след такъв побой.

— Ето халата на Кейн, ако ти е студено, Нейтън — каза сестра му и посочи към креслото от другата страна на леглото. — Ще настинеш, ако не се облечеш.

Този път брат ѝ беше по-сговорчив. Облече дрехата и се изтегна в креслото.

— Върни се в леглото, Нейтън — нареди маркизът.

— Искам да задам няколко въпроса на сестра ми.

Не беше затворил вратата след себе си и поради тази причина сър Ричардс не си направи труда да почука, когато застана на прага. Директорът беше облечен в роба в кралско синьо, която достигаше до голите му стъпала. Определено изглеждаше развълнуван да ги види събрани тук.

Джейд дръпна завивката до брадичката си и погледна към Кейн, за да види реакцията му към това нашествие.

Маркизът изглеждаше примирен.

— Вземете си стол, сър Ричардс — предложи му Кейн.

— С най-голямо удоволствие — отвърна директорът, след което се усмихна на младата жена. — Виждате ли, не можах да заспя и затова реших да намина към вас и...

— И ако беше будна, щеше да я разпиташ — предположи домакинът.

— Това съвсем не е вярно — възрази по-възрастният мъж, като привлече един стол близо до леглото. Неговата усмивка подсказваше, че изобщо няма предвид това, което казва. — Нейтън? — продължи директорът. — Би ли довел Лайън при нас? Предполагам, че той също има няколко въпроса.

— Може би е заспал — предположи Джейд.

— Чух го да се разхожда из стаята си, която е до моята. Този Трибунал лиши всички ни от покой, мила моя. Има толкова много за преосмисляне.

Скоро Нейтън се върна, придружен от Лайън. Младата жена изведнъж се почувства неловко. Все пак беше в леглото, само по

нощница.

— Защо не слезем в библиотеката да обсъдим това? — предложи тя. — Аз ще се облека и...

— И така е добре — заяви Кейн. — Лайън, Джейд ще ни преразкаже досиетата на Уилямс.

— Трябва ли да повтора всяка дума — поинтересува се тя. — Това ще отнеме много време.

— Започнете с фактите, които представляват интерес за нас — предложи й Ричардс. — Двамата с Лайън се връщаме в Лондон утре. Тогава ще прочетем досиетата от начало до край.

Джейд сви рамене.

— Мисля да започна с Терънс — обяви младата жена. — Този, който е мъртъв.

— Да, с мъртвия — съгласи се Лайън, облегна се на камината и окуражително й се усмихна.

Джейд се отпусна назад върху възглавниците и започна да преразказва написаното.

Лайън и Ричардс онемяха от изумление. Когато премина първоначалното им удивление, един след друг започнаха да я прекъсват, питайки за конкретни детайли относно определени мисии, в които Уилям Терънс беше участвал.

Някъде около два след полунощ тя привърши своя преразказ. Също така не можеше да спре да се прозява — намек за изтощението, което вече чувстваше.

— Време е всички вече да си лягаме — заяви сър Ричардс. — Ще продължим отново на сутринта.

Директорът тръгна да излиза от стаята след Лайън и Нейтън, когато Джейд извика след него:

— Сър Ричардс? Какво ще стане, ако този Уилям, когото търсите, не е нито един от тримата в досиетата?

Мъжът се обърна към нея.

— Това е само началото, скъпа. След това ще започнем кръстосана проверка. Ще прочетем всяко досие, което началниците на всички отдели съхраняват. Това ще отнеме много време, да, но ние няма да спрем, докато не стигнем до дъното на нещата.

— А има ли шанс и двамата вече да са мъртви? — попита Джейд.

Изглеждаше така обнадeждeна, че на сър Ричардс му се искаше да не я огорчава.

— Опасявам се, че не — отвърна той. — Някой иска тези писма, скъпа. Най-малко един от двамата останали членове на Трибунала е все още жив.

Младата жена изпита облекчение да остане отново насаме с Кейн. Беше изтощена и едновременно с това притеснена. Всичко, което искаше, беше да я вземе в прегръдките си и да я притисне към себе си. Отметна завивките и потупа по чаршафа.

— Лека нощ, Джейд. — Кейн приближи до леглото, наведе се и я целуна съвсем целомъдрено, след това духна свещите на път към вратата. — Приятни сънища, скъпа.

Вратата се затвори. Джейд остана учудена, че я беше оставил. Явно не я желаше повече. Тази мисъл беше толкова неприятна, че набързо я отхвърли. Просто все още ѝ беше ядосан, защото му се беше наложило отново преследва, помисли си тя... и беше твърде уморен, добави с кимване. Беше един дълъг, изтощителен ден.

Дяволите да го вземат този мъж и неговата вежливост!

Сънищата ѝ съвсем не бяха приятни. Давеше се в мрачните дълбини, усещаше как чудовищата кръжат около нея, докато потъваше все по-дълбоко, по-дълбоко, по-дълбоко...

Събуди я собственият ѝ хленч. Инстинктивно се обърна към Кейн, знаейки, че той ще успокои страховете ѝ.

Но него го нямаше. От това откритие съвсем се разсъни, трепереше толкова силно, че едва отметна завивките, за да стане.

Не можеше да остане в леглото, затова отиде до прозореца и се загледа в мрачната нощ, докато размишляваше върху безрадостната ситуация.

Нямаше представа колко дълго е стояла така, неспокойна и разтревожена, преди най-накрая да се предаде. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да отиде при него.

* * *

Кейн се събуди веднага щом вратата се отвори. Нощната тъмнина скри усмивката му.

— Не мога да танцувам, Кейн — съобщи Джейд. След това изявление затръшна вратата и приближи към неговата страна на леглото. — По-добре е да научиш това сега. Освен това, не умея да шия и да плета.

Маркизът лежеше по гръб със затворени очи. Младата жена се взира в него една дълга минута, преди да го побутне по рамото.

— Е?

Отговори й, като отметна завивките. Джейд свали нощницата си и легна до него. Той незабавно я взе в прегръдките си.

Треперенето й изчезна. Отново се почувства в безопасност и заспа, без да дочака отговора на Кейн.

Събуди я малко след зазоряване, за да се люби с нея, и когато двамата се отпуснаха доволни от дългата, страстна любов, тя бе прекалено сънлива, за да говори с него. Заспа, слушайки го как й нашепва колко много я обича.

* * *

Следващия път, когато се събуди, беше почти обяд. Кейн леко разтърсваше рамото й. Беше напълно облечен и нежно се опитваше да я накара да отвори очи.

Отказа да го направи, но се опита да изрита завивката, за да го привлече обратно в леглото. Кейн насила се постара да задържи завивките до брадичката й. Не можеше да разбере защо е толкова неотстъпчив, докато най-накрая не отвори очи и не видя Стърнс да стои до леглото.

Веднага реагира и прикри голотата си, усети как по лицето й плъзва червенина. Беше напълно безсмислено да ругае безсрамното си поведение.

— О, Стърнс, сега се срамуваш от мен, нали? — Въпросът й излезе като ридание.

Икономът веднага поклати глава.

— Разбира се, не, милейди — заяви той. — Сигурен съм, че моят господар ви е завлякъл в леглото си — добави с кимване по посока на Кейн.

— Влачейки я за косата ли, Стърнс? — попита сухо маркизът.

— Не бих се учудил, милорд.

— Точно така направи — потвърди Джейд, взела решение да прехвърли цялата вина върху Кейн. — Но не трябва да казваш на никого — добави тя.

Икономът се усмихна мило.

— Боя се, че не остана никой, на когото мога да кажа за това.

— Имаш предвид, че сър Ричардс и Лайън знаят?

Когато възрастният мъж кимна, тя се обърна гневно към Кейн.

— Казал си им, нали? Защо просто не го публикува във вестниците?

— Нищо не съм казвал — парира я той, очевидно раздразнен. — Ти не си затворила вратата си, когато... — Спря, за да погледне Стърнс, след това каза: — ... когато те довлякох до тук. Видели са празното легло, когато са слизали на долния етаж.

Младата жена искаше да се скрие под завивките за остатъка от деня.

— Джейд? Защо среброто е под леглото ми?

— Питай Стърнс — отвърна тя. — Той го сложи там.

— Изглеждаше ми най-подходящото място, милорд — призна възрастният мъж. — Един от вашите гости, онзи едрия със златния зъб, несъмнено е много пристрастен към среброто. Милейди предложи да намеря сигурно скривалище, когато ѝ обясних колко специално е то за вас.

Помисли си, че ще ѝ благодари за спасяването на съкровището му. Вместо това, Кейн се разсмя.

— Ела долу, веднага след като се облечеш, Джейд. Ричардс иска да те разпита отново.

Икономът не излезе от стаята заедно със своя господар.

— Херцогинята ви изпрати няколко рокли, принадлежащи на една от дъщерите ѝ. Вярвам, че ще са ви по мярка, милейди.

— Защо тя...

— Аз поисках дрехите — заяви Стърнс. — Когато разопаковах нещата ви, не можех да не забележа, че имате само две рокли.

Младата жена понечи да протестира, но възрастният мъж не ѝ даде възможност.

— Тоалетът ви за днес виси в гардероба. Готвачката ще ви помогне да се облечете. Ще отида да я доведа.

Очевидно спорът беше безсмислен. Стърнс се бе превърнал от иконом в командир. Дори беше избрал дрехата, която щеше да носи днес — пищна, с цвят на слонова кост рокля, с маншети, обшити с дантела. Изглеждаше толкова елегантна, че Джейд не можа да ѝ устои.

Имаше също и бельо. Макар Стърнс да не беше го споменал, бе сложил коприненото съкровище на края на леглото, редом с чифт ефирни чорапи и подходящи по цвят обувки.

* * *

Почти петнадесет минути по-късно, измита и облечена, Джейд седна в един стол, за да може готвачката да ѝ направи прическа. Възрастната жена беше висока и закръглена. Посивялата ѝ коса, късо подстригана, бе навита на къдрици. Нападна косата на Джейд, сякаш беше парче говеждо месо. И все пак, девойката беше готова да търпи лекото неудобство до края на деня, ако това щеше да отложи срещата ѝ с Лайън и сър Ричардс.

Но така или иначе, нямаше как да я избегне.

— Вие сте истинска красавица, така е — заяви слугинята, когато привърши със задачата си. Взе едно огледало и го подаде на Джейд. — Сресах ви съвсем гладко, но тези малки къдрици отстрани, омекотяват лицето ви. Мислех да навия плитката на върха на главата ви, милейди, но се боя, че е твърде тежка и ще се килне настрани.

— Благодаря ви много — отвърна Джейд. — Свършили сте чудесна работа.

Готвачката кимна, след това побърза да се върне долу. Срещата не можеше да бъде отлагана още дълго. Кейн щеше да дойде и да я извлече, ако останеше скрита в стаята му. Отваряйки вратата, тя с изненада и раздражение установи, че в коридора стояха двама пазачи. И двамата изглеждаха леко смаяни от външния ѝ вид. Тогава единият запелтечи какво чудно видение е тя. А другият изтърси, че прилича на кралица.

Придружиха я до долния етаж. Вратите на трапезарията бяха затворени. По-едрият се втурна напред, за да ги отвори. Джейд благодари на мъжа за любезността, после изправи рамене и престопа през прага.

* * *

Всички, включително Стърнс — икономът негодяй, бяха седнали около дългата маса и се взираха в нея.

Всички, освен Колин, се изправиха, когато влезе в стаята. Джейд не сваляше очи от Кейн. Когато протегна ръка и издърпа стола в непосредствена близост до неговия, тя бавно се приближи до него.

Наведе се и я целуна по челото. Тогава Нейтън наруши напрегнатата тишина.

— Махни си ръцете от нея, Кейн!

— Не ръцете ми са върху нея, Нейтън — отвърна провлачено маркизът, — а устата ми. — Отново я целуна, просто за да подразни брат ѝ. Младата жена се свлече върху стола с въздишка.

Стърнс се погрижи за закуската ѝ, докато другите възобновиха прекъснатия разговор. Сър Ричардс седеше в единия край на дългата маса, Кейн — в другия. Когато привърши със закуската и чинията ѝ беше вдигната, директорът призова всички за внимание. Тогава Джейд осъзна, че са чакали само нея.

— Скъпа моя, решихме, че трябва да дойдете в Лондон с нас — заяви той. — Ще се погрижим добре за вашата безопасност — добави, поглеждайки към маркиза. След това придърпа перото и мастилницата към себе си и продължи: — Бих искал да си вода някои бележки, докато ви задавам въпроси — обясни той.

— Сър? Защо трябва да идвам в Лондон? — попита Джейд.

На лицето на директора се изписа смущение. Младата жена забеляза, че Лайън се усмихваше ехидно.

— Ами, сега — започна Ричардс, — трябва да влезем в архива. Ако официално поискам ключовете в работно време, името ми ще бъде записано в книгата на охраната.

— Те искат да отидат там през нощта — намеси се Колин. — Без ключове.

— Казахте, че вече веднъж сте проникнали в сградата и сте чели архивите — напомни ѝ Ричардс.

— Три пъти — уточни Джейд.

Сър Ричардс изглеждаше така, сякаш искаше да изкрещи.

— Нима нашата система за сигурност нищо не струва? — попита той Лайън.

— Очевидно — отвърна младият мъж.

— О, не — каза Джейд. — Вашата охрана е много добра.

— Тогава как... — започна директорът.

— Тя е повече от добра, Ричардс — отговори Кейн.

Джейд се изчерви от комплимента.

— Сър Ричардс, разбирам вашето желание да пазите тайна. Вие не искате Трибунала да разбере, че сте по следите им, но вярвам, че те вероятно вече знаят. В края на краищата те изпратиха шпиони тук. Със сигурност са докладвали за пристигането ви тук с Лайън...

— Никой от изпратените от Трибунала, не се е върнал, за да докладва на когото и да е — обясни Лайън.

— Но как...

— Кейн се погрижи за тях.

Очите на Джейд се разшириха при това изявление, Лайън звучеше толкова убедено. Обърна се към Кейн.

— Как точно се погрижи за тях?

Маркизът кимна към приятеля си, очаквайки той да обясни.

— Не ви трябва да знаете — отвърна той на Джейд.

— Не си ги убил, нали? — прошепна изплашено тя.

— Не.

Младата жена кимна, след това отново се обърна към Лайън. Забеляза раздразнението му, но предпочете да не му обръща внимание.

— Не ги е убил — съобщи тя. — Кейн не върши вече такива неща. Вече се е оттеглил. — Като че ли търсеше съгласието на Лайън. Той кимна и когато тя му се усмихна, разбра, че предположението му е било правилно.

— Джейд? — повика я Колин, за да привлече вниманието ѝ. — Можеш да останеш при Кристина и Лайън, когато пристигнеш в Лондон. Кейн ще отседне в градската си къща, разбира се...

— Не! — прекъсна го Кейн. — Тя остава с мен!

— Помисли си за скандала — изтъкна брат му.

— Летният сезон вече започна — възрази маркизът. — Голяма част от висшето общество е извън Лондон.

— Достатъчно е само един човек да види — измърмори Колин.

— Казах не, Колин. Тя остава с мен. — Острият му тон даде на по-младия мъж да разбере, че спорът е излишен. Колин въздъхна, след това кимна неохотно в знак на съгласие.

Джейд не беше сигурна, че е разбрала.

— Какво искаш да кажеш с това един човек?

Колин ѝ обясни за неприятностите, които можеше да ѝ нанесе някой злонамерен ключкар. Когато привърши, младата жена изглеждаше ужасена. Стърнс седна до нея, потупа я по ръката и каза:

— Погледнете го от добрата страна, милейди. На милорд няма да му се налага да пуска съобщение във вестниците.

Джейд го изгледа гневно без да каже нищо. Но икономът не можеше да бъде изплашен лесно. Той само стисна ръката ѝ.

— Не се притеснявайте, милейди. Всичко е уредено.

Младата жена нямаше никаква представа за какво говори той, но многозначителната му усмивка подсказваше, че е намислил нещо. Стърнс, междувременно, умело отклони вниманието ѝ, кимайки безочливо към празната си чаша. Джейд веднага отиде да донесе нова кана пресен чай.

* * *

Веднага след като младата жена излезе от стаята, Стърнс се обърна към Кейн.

— Гостите ви трябва да пристигнат до половин час.

— Гостите? Не можем да приемаме каквито и да е проклети гости! — извика Колин.

Нейтън кимна.

— Дяволски вярно, не можем! Кейн, луд ли си да каниш...

— Не съм канил никого — отвърна маркизът, взирайки се в иконома. Лека усмивка смекчи изражението му. — Защо не ни кажеш кои са тези гости, Стърнс?

Всички се втренчиха във възрастния мъж, сякаш му беше израснала още една глава.

— Позволих си да поканя вашите родители, чичото на Джейд и неговите хора, както и още един гост.

— За какво, по дяволите! — поиска да узнае Нейтън.

Стърнс се обърна към него и му се усмихна.

— За церемонията, разбира се.

Мъжете отново обърнаха погледи към Кейн, но изражението му не им подсказа нищо.

— А разрешителното, Стърнс? — попита маркизът с безизразен глас.

— Изпратиха го на следващия ден, след като подписахте молбата — отговори слугата.

— Този човек, наистина ли е ваш иконом, Кейн? — попита сър Ричардс.

Младият мъж не успя да отговори на този въпрос, тъй като Нейтън побърза да изтърси:

— Тя няма да се съгласи за нищо на света!

Колин беше съгласен с него.

— Не мисля, че Джейд се е примирила с бъдещето си все още.

— Ще я убедя — заяви Кейн. Облегна се назад в стола си и се усмихна на икономата. — Справил си се добре, Стърнс. Поздравления.

— Разбира се, че съм се справил добре — съгласи се икономът. — Погрижил съм се за всичко.

— О! — възкликна Нейтън. — Тогава ни кажи точно как смята Кейн да убеди Джейд?

В отговор на този въпрос, Стърнс извади празния пистолет, скрит в колана му и го сложи по средата на масата. Всички впериха погледи в оръжието, преди възрастният мъж отново да наруши тишината. Той отправи въпроса си към Ричардс.

— Мисля, че чух как вие предложихте пистолетът да бъде насочен в гърба на лейди Джейд, или греша?

Смехът беше оглушителен.

Младата жена застина на прага, с каната в ръце, чакайки мъжете да се успокоят.

След това наля чай на Стърнс, сложи каната на бюфета и се върна на мястото си. Забеляза пистолета в центъра на масата, но когато попита какво прави там, не можа да получи задоволителен отговор, тъй като мъжете отново избухнаха в смях.

Никой не й даде никакво обяснение. Предположи, че някой беше разказал неприлична шега и на всички им беше твърде неудобно да я споделят с нея.

Джейд беше готова да се върне отново към плановете им, но Кейн я изненада, като настоя тя да се върне в стаята си.

— Защо? — попита тя. — Мислех, че отиваме...

— Трябва да си опаковаш багажа — напомни ѝ Кейн.

Джейд кимна.

— Просто искате да продължите с вашите шеги — заяви тя, преди да напусне трапезарията.

Мъжете се усмихваха щастливо, без да откъсват очи от нея, като крадци, любувачи се на плячката си. Младата жена нямаше представа какво да си мисли за това.

Двамата пазачи я чакаха във фойето. Помогнаха ѝ да пренесе тоалетите, които Стърнс бе прибрал в дрешника на Кейн, в покоите ѝ, след което останаха отвън в коридора да я чакат, докато ги опакова.

* * *

Когато приключи с пренасянето, Джейд седна до прозореца и се задълбочи в книгата, която беше преполовила преди две нощи.

Малко по-късно на вратата се почука плахо. Затвори книгата и се изправи точно когато Черния Хари влезе в стаята. Младата жена беше несъмнено изумена да го види. Чичо ѝ носеше дузина бели рози с дълги дръжки.

— Това е за теб, момиче — заяви той, като бутна букета в ръцете ѝ.

— Благодаря ти, чичо — отвърна тя. — Но какво правиш тук? Мислех, че ще ме чакаш в хижата.

Хари я целуна по челото.

— Изглеждаш добре, Пейгън — измърмори той, напълно пренебрегвайки въпроса ѝ. — Би било хубаво Кейн да е облечен в моите дрехи на този забележителен ден.

— Защо трябва да е облечен в твоите дрехи? — попита тя, вече напълно объркана. Никога не беше виждала чичо си толкова нервен. Също така изглеждаше и ужасно притеснен.

— Защото ризата ми идеално подхожда на цвета на твоята красива рокля — обясни Хари.

— Но какво ще прави...

— Ще ти кажа, когато сметна за добре — изтърси Хари. Притегли я в обятията си и я прегърна силно, като смачка розите помежду тях. После отстъпи назад. — Кейн поиска моето разрешение да се ожени за теб, момиче. — След това изявлението, Хари предпазливо направи още една крачка назад, очаквайки експлозия.

Вместо това, видя как тя изящно сви рамене, притискайки плътно цветята до себе си.

— Внимавай с бодлите, момиче — предупреди я той.

— Ти какво му отговори, чичо? — поинтересува се младата жена.

— Той поиска ръката ти според правилата — отвърна бързо Хари. — Дори можех да го накарам да коленичи пред мен — добави с кимване. — Каза, че е готов да го направи, за да получи разрешението ми. И го заяви толкова ясно и категорично пред мен и моите хора.

— А ти какво му отговори? — отново попита тя.

— Казах да.

След като каза това, възрастният мъж бързо отстъпи още една крачка назад. Джейд повторно сви рамене, после се приближи до леглото и седна, като постави букета от рози до себе си върху завивката.

— Защо не си разгневена, момиче? — попита Хари, потърквайки брадичка, взрян в младата жена. — Кейн предположи, че може би няма да си съгласна. Не си ли ядосана?

— Не.

— Тогава, какво има? — поиска да узнае пиратът и склочи ръце зад гърба си, опитвайки се да отгатне мислите ѝ. — Не си безразлична към този мъж, нали?

— Не, не съм безразлична.

— Ами тогава? — подкани я отново.

— Страхувам се, чичо — прошепна Джейд едва-едва.

Хари я чу, но беше толкова изненадан от нейното признание, че не знаеше какво да каже.

— Не може да бъде! — изпелтечи той.

— Истина е!

Възрастният мъж поклати глава.

— Никога преди не те е било страх от нещо. — Гласът му беше дрезгав, изпълнен с обич. Отиде до леглото, седна до младата жена,

точно върху цветята, и непохватно обви ръка около раменете ѝ. — Какво е различното сега?

О, да, Джейд искаше да изкрещи, че се е страхувала и преди... толкова много пъти, когато се е намирала близо до смъртта, че вече е загубила броя им. Но не можеше да му го признае, разбира се, защото, ако го направеше, той щеше да си помисли, че я беше предал.

— Различното е, че ще трябва да се откажа от заниманията си — каза тя, вместо това.

— Но ти знаеш, че е дошло време да се оттегля и всичко останало — възрази чичо ѝ. — Крия го от моите хора, момиче, но очите ми... е, не виждат вече така добре, както преди. Мъжете ми няма да са съгласни да ги предвожда сляп пират.

— Тогава, кой ще ги води?

— Нейтън.

— Нейтън?!

— Той иска „Емералд“. В края на краищата, корабът принадлежеше на баща му, и брат ти трябва да се погрижи за този малък бизнес. От него ще стане отличен пират, момиче. Той е истински мъж.

— Да, от него ще стане отличен пират — призна тя. — Но, чичо Хари, не мога да бъда жената, която Кейн иска.

— Ти си жената, която той иска.

— Ще направя толкова много грешки — прошепна Джейд. Беше на ръба да заплаче, но храбро се опитваше да контролира емоциите си, заради Хари. — Не знам как да се справя с всички онези неща, които една съпруга трябва да може да прави. Изобщо не умея да боравя с иглата, Хари.

— Да, не умееш — призна мрачно Хари, като си спомни единствения случай, когато тя се опита да закърпи чорапа му и го заши към роклята си.

— Не мога и да танцувам — добави младата жена. Направи това признание с такова безнадеждно изражение, че Хари обгърна раменете ѝ с ръка и я притегли в прегръдките си. — Всички изискани дами от висшето общество знаят как да танцуват — завърши младата жена и едва не се разплака.

— Ще се научиш — увери я Хари. — Ако пожелаеш да го направиш.

— О, да — призна тя бързо. — Винаги съм искала... — Сега звучеше тъжно. Хари не знаеше какво става в ума ѝ. Какво? — попита. — Какво си искала винаги?

— Да намеря своето място в живота.

Изражението на лицето му ѝ подсказа, че изобщо не разбираше за какво му говори.

— Да не би сега да съжеляваш, че тогава не те дадох на лейди Брайърс? Тя беше готова да те вземе, момиче. Ха, едва не те отне със сила от мен! Заради нея трябваше да се измъкнем тихо-тихо, като последните крадци, след погребението на баща ти. Предположих, че ще се върне с полиция и ще се опита да те вземе от мен. Аз не бях твой законен настойник, ако си спомняш. И все пак, баща ти искаше да се махнеш далеч от Англия.

— Ти удържа думата си, дадена на баща ми — увери го тя. — Много благородно от твоя страна.

— Но сега ти се иска да не бях толкова благороден тогава?

Джейд поклати глава. За първи път, откакто бяха заедно, виждаше Хари толкова уязвим.

— Не мога да си представя живота си без теб, Хари. Никога не бих пожелала нещата да бъдат различни. Ти ме обичаш като своя собствена дъщеря.

Хари отпусна ръце. Изглеждаше потиснат. Сега тя го прегърна и обви ръце около раменете му, за да го утеши.

— Чичо, лейди Брайърс щеше да ме научи как да живея по правилата, но нямаше да ме обича така, както ме обичаш ти. Освен това, ти ме научи на много по-важни неща. Научи ме как да оцелявам.

Възрастният мъж бързо се оживи.

— Вярно е — призна той с усмивка. — Сякаш беше създадена за това. През живота си не съм срещал толкова изкусен лъжец или крадец по рождение. Гордея се с теб, момиче!

— Благодаря ти, чичо! — отвърна Джейд, изчервявайки се от похвалата му. Хари никога не правеше празни комплименти и тя знаеше, че той е искрен.

Въпреки това, изражението му помръкна, когато се върна към неотдавнашното ѝ признание.

— И все пак ти смяташ, че няма да намериш своето място в живота? Нали така каза, момичето ми?

— Искам да бъда истинска съпруга — излъга тя. — Това имах предвид, когато казах, че искам да намеря своето място.

— Не се изрази достатъчно ясно, момиче — заяви Хари. Изглеждаше облекчен. — Що се отнася до мен, аз винаги съм искал да бъда дядо.

Младата жена отново се изчерви.

— Аз дори не знам как да се грижа за дете — простена тя.

Хари бе твърдо решен да я ободри. Осъзна, че е сгрешил с подхода си.

— По дяволите, нито една жена не знае как, докато не дойде времето, момиче. Кажете ми. Обичаш ли Кейн? Той казва, че го обичаш.

Тя не отговори на въпроса му.

— Какво ще стане, ако му омръзна? Тогава ще ме напусне, Хари — прошепна. — Знаем, че ще го направи.

— Няма.

— Нуждае се от време, за да разбере... — Спря по средата на изречението. — Това е, Хари! Ако ухажването продължи достатъчно дълго време, може би Кейн ще осъзнае, че е направил грешка. — След това се усмихна. — А през това време, в случай, че не е направил грешка, бих могла да се опитам да науча всичко, което ще се изисква от мен. Да, чичо, това е! Просто сега Кейн проявява благородство, като се опитва да постъпи правилно...

— И таз добра, момиче — прекъсна я той. — По отношение на този план за дълго ухажване...

— О, Хари, но това е единственият отговор — побърза да отвърне младата жена. — Ще настоявам за една година. Обзалагам се, че ще се съгласи!

Доволна от решението си, Джейд изхвърча от стаята. Хари нагласи неудобните очила на носа си, грабна букета, пъкна го под мишница и последва племенницата си.

— Чакай! — извика след нея.

— Трябва незабавно да говоря с Кейн — отвърна му тя през рамо. — Сигурна съм, че ще се съгласи.

— Аз пък съм сигурен, че няма да се съгласи — промърмори пиратът. — Момиче, спри се! Все още не съм ти казал всичко, което трябва.

Младата жена беше вече във фойето, когато Хари се добра до стълбите.

— Всички са се събрали в гостната! — извика той, слизайки тромаво по стълбите.

Джейд се закова на място, когато отвори вратата и видя събралите се. Хари я настигна и насила я хвана под ръка.

— Ще го направим както трябва, момиче — прошепна той.

— Защо всички тези хора са тук? — поиска да узнае тя. Бавно огледа групата, разпозна всички присъстващи, освен дребния, почти плешив мъж, застанал до френските прозорци. Той държеше книга в ръка и беше потънал в разговор с херцога и херцогинята на Уилямшър.

Кейн стоеше до камината и говореше с Лайън. Трябва да бе усетил присъствието ѝ, защото изведнъж, по средата на изречението, се обърна и я погледна.

Изражението му беше сериозно. По озадаченото ѝ лице разбра, че тя няма никаква представа какво става тук. Втурна се напред, твърдо решен да поеме върху себе си огъня, който щеше да избухне.

— Не успях да ѝ обясня — промърмори Хари.

— Виждам, че не си — отрязва го Кейн. — Джейд, мила, ние ще...

— Сам ще ѝ кажа — настоя Хари. Стисна ръката ѝ така, че да не може да пусне ноктите си в действие и изтърси: — Няма да има ухажване цяла година, момиче. — Младата жена продължи да се взира в него с невинен, ангелски поглед. Хари стисна още по-силно ръката ѝ. — Но пък ще има сватба.

Старият пират видя, че момичето започва да разбира, когато очите ѝ заблестяха с познатия изумруден пламък.

Джейд опита да дръпне ръката си, но чичо ѝ я държеше здраво.

— И кога ще е тази сватба? — попита с дрезгав шепот тя.

Хари се намръщи, преди да отговори:

— Сега.

Младата жена отвори уста да извика в знак на протест, но Кейн се приближи до нея, блокирайки гледката към събралите се.

— Джейд, можем да го направим по лесния или по трудния начин. Изборът е твой!

Тя затвори уста и го изгледа гневно. Маркизът можеше да види колко е уплашена. Почти беше изпаднала в паника. Цялата трепереше.

— Лесният начин е доброволно да застанеш пред свещеника и да произнесеш брачната клетва.

— А трудният? — поиска да узнае младата жена.

— Да те завлека за косата дотам — отвърна Кейн и опита да се намръщи, за да не се усъмни в неговата решимост. — И в двата случая ще постигна своето. Ние ще се оженим.

— Кейн...

Страхът, прозвучал в гласа ѝ, разбиваше сърцето му.

— Решавай — настоя той твърдо. — Лесният или трудният?

— Няма да ти позволя да ме напуснеш — прошепна тя. — Няма! Аз ще те напусна първа.

— Какви ги дрънкаш, момиче? — попита Хари.

— Джейд? Кой? — настоя отново Кейн, без да обръща внимание на нейния протест и на намесата на Хари.

Раменете ѝ увиснаха.

— Лесния.

Той кимна.

— Аз ще я отведа до свещеника — заяви Хари. — Нейтън! — извика. — Следвай ни.

— Само минута — нареди Кейн.

Докато Джейд трепереше от страх, а старият пират хвърляше похотливи погледи към херцогинята, маркизът се приближи до свещеника и му заговори нещо. Когато свърши, му подаде лист хартия.

* * *

Най-накрая всичко беше готово. Колин застана до брат си, подпрян на ръката му. Джейд застана до Кейн, подкрепяна от Хари.

Младата жена първа повтори клетвите си — нарушение на традицията, за което беше настоял маркизът. Той не сваляше поглед от гоненицата си, докато повтаряше всяка една от своите клетви. Остави я да гледа в земята докато не стигна до края на дългата си тирада. Тогава повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

Изглеждаше толкова изплашена, толкова уязвима. В очите ѝ блестяха сълзи. Толкова много я обичаше. Искаше му се да ѝ даде целия свят, но първо трябваше да я накара да му се довери.

Свещеникът затвори требника си, разтвори листа хартия, който държеше в ръка, и започна да чете от него:

— Обещавах ли да останеш със съпругата си, докато си жив? Обещавах ли пред Бог и тези свидетели, че никога няма да я напуснеш, докато смъртта ви раздели?

Докато пасторът четеше въпросите, очите ѝ се разшириха. Обърна се и видя листа, който той държеше.

— Да — промълви Кейн, когато Джейд се извърна отново към него. — И сега последното — напомни маркизът на свещенослужителя.

— Това е изключително неприемливо — прошепна божият служител. Обърна се и заговори на младата жена: — И обещавах ли да кажеш на съпруга си, че го обичаш преди да е изтекъл този ден?

Усмивката ѝ беше ослепителна:

— Да — обеща тя.

— Можете да целунете булката — провъзгласи пасторът.

Кейн се подчини с желание. Когато повдигна главата си, каза:

— Сега вече си моя.

Издърпа я в обятията си и силно я прегърна:

— Никога не правя една и съща грешка два пъти, скъпа — прошепна той.

— Не те разбирам, Кейн — отвърна Джейд. Все още беше на ръба да се разплаче и отчаяно се опитваше да запази спокойствие. — Тогава защо не накара свещеника да ме накара да обещая, че никога няма да те напусна? Не вярваш ли, че ще сдържа обещанието си?

— Знам, че когато обещаеш нещо, никога няма да нарушиш думата си — отговори ѝ той. — Но трябва да го обещаеш доброволно. Когато си готова, тогава ще ми го кажеш.

Не му дадоха повече време да говори с нея, защото тълпата от присъстващи се приближи, за да ги поздравят и да им пожелаят всичко най-добро.

Хари стоеше в ъгъла с мъжете си и попиваше очите си с подгъва на ръкава си. Майката на Кейн изглеждаше истински щастлива от това, че Джейд ставаше член от семейството. Разбира се, тя дори не подозираше, че новата ѝ снаха е обикновен крадец, напомни си младата жена.

— Чичо ти често ли ще ви посещава? — попита Гуинет, като крадешком погледна към Хари.

— Той живее доста далеч от Англия — обясни младата жена. — Вероятно ще ни посещава само веднъж годишно.

Кейн чу последната част от обясненията на съпругата си, видя моменталното облекчение на майка си и започна да се смее.

— Майка ми се чувства малко нервна в близост до чичо ти — обясни той.

— О, не би трябвало — отвърна Джейд. — Хари е наистина много внимателен човек. Ако само го опознаете по-добре...

Херцогинята изглеждаше напълно ужасена от това предложение. Джейд не знаеше какво да си мисли.

— Подобна беше и идеята на Хари преди малко — обясни Кейн. — Опитва се да опознае майка ми много по-отблизо.

Тъй като Джейд не беше свидетел как Хари се бе опитал да извлече херцогинята през предната врата, тя не може да разбере защо майка му изглеждаше толкова ужасена. Нито можеше да разбере от какво толкова се забавлява Кейн.

— Е, синко, не е точно сега времето...

— Ти го наричаш синко? — изстреля Джейд. — А ти я наричаш майко, така ли?

— Той ми е син — оповести Гуинет. — Как по друг начин да се обръщам към него, мила? Имам разрешението му.

Джейд беше толкова доволна, че не можеше да спре да се усмихва:

— О, значи съм разбрала погрешно — прошепна тя. — Мислех си, че той само ви нарича мадам, а вие никога, ама никога не го наричате синко. Искаше ми се той да си има... да, грешала съм.

Нито Кейн, нито майка му можаха да я разберат. Те само се усмигнаха един на друг.

— Къде е Хенри? — изведнъж попита Гуинет. — Хари идва насам.

Херцогинята повдигна полите на роклята си и се затича към съпруга си преди Кейн или Джейд да успеят да я спрат.

— Тревожеше се, че семейството ми не ме приема? — прошепна Кейн.

Изглеждаше смутена:

— Всеки трябва да принадлежи на някого, Кейн. Дори и ти.

Хари пхна букета от рози в ръцете ѝ:

— Това са последните рози, които Джимбо ще донесе за теб, момиче, така че е добре да им се порадваш. — Той си мислеше, че съобщението му е прозвучало сърдито, затова я целуна по челото. След това се обърна към Кейн: — Трябва да ти разкажа за пожара, който планираме за кораба — каза той. — Пребоядисването трябва да стане до утре.

— Моля да ме извините, но искам да поговоря с Нейтън — каза Джейд. Беше забелязала, че брат ѝ седи съвсем сам на терасата.

Кейн слушаше Хари, докато той му обясняваше плана си, но през цялото време очите му бяха насочени към съпругата му. Джейд застана пред брат си и говори с него дълго време. Мъжът кимна няколко пъти. Изражението му беше сериозно. Също изглеждаше и изненадан, когато сестра му издърпа една от розите от букета и му я подаде.

Той тръсна глава. Тя само кимна.

И след това ѝ се усмихна, взе розата и я придърпа в прегръдките си.

За първи път, откакто Кейн беше срещнал Нейтън, видя истинската му същност. В момента бе свалил всичките си защитни стени. Изразът върху лицето му, докато прегръщаше сестра си, беше изпълнен с любов.

Кейн не им се натрапи. Изчака докато Джейд се отдалечи от брат си и се застана до него.

Сега Хари и хората му наблюдаваха Нейтън. Когато брат ѝ вдигна розата във въздуха, проехтя отекващ радостен възглас и мъжете веднага отидоха при него. Джимбо и Матю го потупаха по гърба.

— Какво е всичко това? — попита маркизът, като обви ръка около съпругата си и я придърпа към себе си.

— Дадох на Нейтън сватбен подарък — отвърна тя.

Очите ѝ весело блестяха. Внезапното му желание да я целуне, го разсея.

— Е? — попита тя, докато той само я гледаше втренчено. — Не искаш ли да узнаеш какво му подарих?

— Една роза — прошепна той. Наведе се напред и я целуна по челото. — Любима, хайде да се качим горе за няколко минути.

Настойчивостта в гласа му, както и изразът върху лицето му, я накараха да остане без дъх.

— Не можем — промълви Джейд. — Имаме гости. А и трябва да тръгнем за Лондон — добави тя, като кимна.

Кейн въздъхна дълбоко:

— Тогава престани да ме гледаш по този начин.

— По кой начин?

— Сякаш ти също искаш да се качим горе — изръмжа той.

Усмихна му се:

— Но аз наистина искам да се качим горе.

Тогава я целуна точно така, както му се искаше, използвайки езика си в еротичната игра и преструвайки се за миг, че са съвсем сами.

Когато отдели устните си от нейните, коленете ѝ бяха омекнали. Господи, колко обичаше начина, по който реагираше на ласките му.

После си спомни за обещанието, което му беше дала пред свещеника.

— Джейд, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — побутна я той, когато замаяното ѝ изражение започна да изчезва.

— Да — промълви тя. — Исках да ти кажа, че дадох на Нейтън една бяла роза.

Изглеждаше толкова искрена и той беше уверен, че не се шегува с него. Реши, че щеше да е по-добре да изчака да останат насаме, за да я накара да си признае, че го обича. По дяволите, имаше нужда да я чуе да изрича тези думи.

— Разбираш ли значението, Кейн?

Той поклати глава.

— Дадох му името си — обясни тя.

Все още не можеше да разбере.

— Ще изглежда много глупаво, ако трябва да се обръща, когато го наричат с името ти, сладка моя.

— Пейгън.

— Какво?

Тя кимна, когато я погледна така, сякаш бе готов да спори с нея.

— Нейтън ще бъде Пейгън сега. Това беше моят подарък за него.

Изглеждаше толкова доволна от себе си.

— Джейд, Пейгън трябва да умре, спомняш ли си?

— Само за известно време — отвърна тя. — Мъжете имат нов водач, Кейн. Нейтън иска „Емералд“. Има дела, за които трябва да се погрижи.

— Какви дела?

— Трябва да отиде и доведе съпругата си.

Това твърдение наистина предизвика реакция. Кейн остана като зашеметен.

— Нейтън е женен?

— Още откакто навърши четиринадесет — обясни младата жена.

— По заповед на краля.

— Къде е съпругата му? — попита Кейн.

Тя се разсмя, довольна от неговото удивление.

— Това е задачата, която трябва да изпълни, Кейн.

Маркизът също започна да се смее.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че Нейтън е изгубил съпругата си?

— Не точно — отвърна Джейд. — Тя избяга от него. Сега можеш ли да разбереш защо е толкова раздражителен?

Кейн кимна:

— Скъпа, още колко тайни имаш да ми споделиш?

Не ѝ беше дадено достатъчно време, за да помисли над този въпрос. Сър Ричардс ги прекъсна, напомняйки им, че беше време да тръгват за Лондон.

— Джейд, по-добре е да се преоблечеш в костюма си за езда — нареди ѝ Кейн. — Няма да вземаме каретата.

Тя кимна, набързо си взе довиждане и се качи горе да се преоблече. Стърнс донесе пътната ѝ чанта и я предаде на коняря, за да я закрепил на седлото на коня ѝ.

* * *

Кейн точно си обличаше жакета, когато Джейд влезе в стаята му. Вече се беше преоблякъл в плътно прилепнали сиво-бежови бричове и тъмнокафяви Хесенски ботуши. Носеше същата бяла риза, но бе махнал шалчето си.

— Готова съм — извика тя още от вратата, за да привлече вниманието му.

— Това е ужасен начин да започнем семейния си живот — измърмори Кейн.

— Можехме да почакаме — отвърна тя.

Той поклати глава:

— Не, не можем да чакаме.

— Кейн? Защо не можем да вземем каретата?

— Ще тръгнем по обиколния път, през гората, като първо ще потеглим в обратната посока и чак след това ще заобиколим. Ще се промъкваме към Лондон, скъпа.

Тя се усмихна:

— Точно като Макиндри — обяви тя.

Докато маркизът плъзна дългия нож в единия си ботуш, а цялото му внимание беше съсредоточено върху това, той попита:

— Кой е Макиндри?

— Мъжът, който ме удари с камшика си — отвърна младата жена. — Не забравяй пистолета си, Кейн.

— Няма — отвърна той. Обърна се и я погледна. — Значи това е копелето, което ти е оставил белезите? — настоя да узнае той.

— Не гледай толкова ядосано, Кейн. Това се случи много отдавна.

— Колко отдавна?

— О, аз бях на осем, може би на девет години по онова време. Хари се погрижи за него. А и това беше добър урок и за мен — добави тя, когато изражението му стана кръвожадно.

— Какъв урок?

— Макиндри се промъкна зад мен — обясни тя. — След това, всеки път, когато Хари ме оставяше, последните му думи винаги бяха: „Помни Макиндри“. Това беше като напомняне, разбираш ли, че винаги трябва да съм нащрек.

Що за детство беше това, по дяволите, зачуди се той. Кейн прикри гнева си:

— И колко често те оставяше Хари? — попита маркизът, а тонът му беше нежен. Дори се извърна към гардероба, за да не може да види изражението му.

— О, през цялото време — отвърна тя. — Докато не станах достатъчно голяма, за да помагам. Тогава ходех с него. Кейн, наистина е добре да побързаш. Сър Ричардс ще е нетърпелив. Ще слеза долу...

— Ела тук, Джейд.

Гласът му беше като дрезгав шепот, а изражението му беше сериозно. Младата жена беше напълно обърквана от поведението му. Направи няколко крачки и застана пред него.

— Да, Кейн? — попита тя.

— Искам да запомниш още нещо, освен Макиндри — каза той.

— Какво?

— Обичам те.

— Никога не бих могла да забравя, че ме обичаш. — Тя протегна ръка и нежно прокара пръсти по бузата му.

Опита се да го целуне, но той поклати глава:

— Също така искам да запомниш още нещо — прошепна той. — Помни обещанието, което ми даде, че никога, ама никога вече няма да се върнеш в океана.

Очите ѝ се разшириха:

— Но аз не съм ти обещавала...

— Обещай ми го сега, тогава — нареди ѝ той.

— Обещавам.

Джейд изглеждаше напълно изумена. Маркизът беше доволен от реакцията ѝ.

— Ще кажа на Хари, че ако иска да те вижда, ще трябва той да идва в Англия. Ние няма да ходим при него. Също така ще му кажа, че съм те накарал да ми го обещаеш. Той няма да се противопостави на това.

— Откога го знаеш, Кейн? — попита го тя.

— Че те е страх от водата?

Тя кимна засрамено.

— Още от първия път, когато сънува кошмар — обясни ѝ той. Сложи ръцете си върху гърба ѝ. — Тревожеше се, нали?

— Малко — прошепна тя. След това тръсна глава. — Не, Кейн, не бях само малко разтревожена. Бях ужасена. Хари не би го разбрал.

Мина един дълъг, тягостен миг преди да промълви:

— Кен, мислиш ли, че съм страхливка, след като ме е страх от водата?

— Трябва ли да ми задаваш този въпрос? — отвърна ѝ той. — Не знаеш ли вече отговора, Джейд?

Тогава тя се усмихна.

— Не, не вярваш, че съм страхливка. Извинявам се, че те обидих, като те попитах. Не съм свикнала да признавам...

— Скъпа, дори и Посейдон не би се върнал обратно в морето, ако беше преминал през ужаса, през който си преминала ти.

Тя започна да се смее и да плаче едновременно. Беше толкова успокоена, че Кейн беше поел товара ѝ, че дори се почувства направо като замаяна.

— Нейтън е по-силен от мен — каза след това. — Той отново се връща в морето.

— Нейтън не е човек, любима, така че това не се брои — отвърна съпругът ѝ.

— О, той си е истински човек. Ако ти кажа една тайна, ще я запазиш ли? Няма да дразниш брат ми с...

— Обещавам.

— Нейтън страда от морска болест.

Кейн се разсмя.

— Тогава той ще бъде един ужасен пират — провлачено каза маркизът.

— Обичам те.

Тя изстреля признанието си, докато лицето ѝ беше скрито в реверите на жакета му.

Маркизът спря да се смее.

— Каза ли нещо? — попита, като се престори, че не я беше чул. Повдигна брадичката ѝ нагоре и се взря в очите ѝ.

Отне ѝ доста време, за да събере думите отново, както и всяка частица смелост, която притежаваше. Гърлото ѝ се стегна, сърцето ѝ запрепуска и заби като лудо, а стомахът ѝ като че ли се беше вързал на възел.

Нямаше да може да му го каже, ако не ѝ беше помогнал. Изражението на лицето му бе изпълнено с толкова любов, че накара част от паниката ѝ да изчезне. Трапчинката направи останалото.

— Обичам те.

Кейн се почувства успокоен, докато тя не избухна отново в сълзи.

— Толкова трудно ли беше? Да ми кажеш, че ме обичаш?

— Да, беше — прошепна тя, докато той спираше сълзите ѝ с целувки. — Не съм свикнала да говоря за това, което чувствам. Не мисля, че дори ми харесва да го правя.

Щеше да се засмее, ако в гласа ѝ не се долавяше, колко е уязвима. Вместо това я целуна.

— Не ти хареса да се любим първия път също — напомни ѝ той, преди да целуне сладките ѝ устни отново.

Когато се отдръпнаха един от друг и двамата трепереха. Би я завлякъл в леглото, ако викът на сър Ричардс не ги беше прекъснал.

И двамата въздъхнаха едновременно.

— Хайде, скъпа. Време е да тръгваме.

Той излезе от стаята, като я дърпаше след себе си за ръка.

* * *

Лайън и Ричардс ги чакаха във фойето. Веселбата беше набързо забравена. Вървяха мълчаливо през гъстата гора, където Матю и Джъмбо ги очакваха с конете им.

Кейн тръгна напред. Джейд яздеше след него, а Лайън ѝ пазеше гърба. Директорът завършваше процесията.

Кейн беше предпазлив до фанатизъм. Единствения път, когато спряха да починат беше, когато той се върна сам назад, за да провери, че не ги следват. Въпреки това, на Джейд това не ѝ пречеше. Неговата предпазливост я караше да се чувства спокойна.

Всеки път, когато Кейн изчезнеше, Лайън заставаше до нея. И всеки път разговаряше с нея, като винаги говореше за живота си. Беше очевидно, че се притесняваше, някой друг да не ѝ го разкаже вместо него.

Джейд предположи, че бе откраднал собственото си досие, за да може да е спокоен. Лайън поклати глава. Опита се да не се усмихне докато ѝ обясняваше, че това не би било етично. Може би щеше да настъпи време, добави той, когато някой би могъл да постави под въпрос една от мисиите му. Досието не можеше да бъде унищожено или откраднато, защото истината беше неговата защита.

Младата жена не спори с него, но реши, че досието му ще бъде на много по-сигурно място в дома му, отколкото във Военното министерство. Взе решение сама да се погрижи за тази малка подробност.

Докато стигнат до покрайнините на Лондон, слънцето вече залязваше. Джейд беше изтощена от дългата езда. Не възрази, когато Кейн я взе в скута си. Останалата част от пътя прекара с ръцете му, увити около нея.

И през цялото време не спря да си мисли, че той беше толкова силен, че беше човек, на когото можеше да се разчита. Една жена винаги можеше да разчита на него.

Точно се унасяше в сън, когато стигнаха до градската му къща. Кейн влезе вътре пръв, набързо освободи прислугата за през нощта, след това заведе Джейд в библиотеката. Миризмата на пушек все още се усещаше във въздуха, а и повечето от стените бяха черни от пожара, но слугите бяха свършила невероятна работа в оправянето на щетите. Къщата беше достатъчно здрава и солидна, за да се живее в нея.

Когато Лайън и Ричардс се присъединиха към тях, началникът каза:

— Ще тръгнем веднага щом се стъмни напълно.

— Ще е по-безопасно да изчакаме до полунощ — вметна Джейд.

— До тогава стражите са двама.

— И какво се случва в полунощ? — попита директорът.

— Остава само един пазач за през малките часове на нощта — обясни тя. — Казва се Питър Кентли и винаги е почти пиан, докато дойде време за дежурството му. Ако изчакаме до дванадесет и половина, той ще е приключил с последната си бутилка и би трябвало да е дълбоко заспал.

Сър Ричардс я наблюдаваше с широко отворена уста:

— Как...?

— Сър, човек винаги трябва да е подготвен за всякакви ситуации, ако иска да успее — каза назидателно тя.

Докато директорът мърмореше за липсата на морал при държавните служители, Лайън я разпита за ключалките.

— Задната врата си я бива — обяви тя. Очите ѝ весело блестяха, защото очевидно беше в стихията си.

— Бива си я? — попита Кейн, докато се подсмиваше на ентузиазма ѝ.

— Трудна — обясни тя.

Директорът се оживи значително.

— Е, слава богу, поне едно нещо да отговаря на стандартите.

Тя го погледна съчувствено.

— Трудна, сър Ричардс, но не и невъзможна за отваряне. Аз наистина проникнах вътре, ако си спомняте. — Той изглеждаше толкова унил, че тя побърза да добави: — Отне ми доста време първия път. Двойните ключалки са си доста сложни за отваряне.

— Но не невъзможни — подхвърли Лайън. — Джейд? Точно колко време ти отне онзи първи път?

— О, пет... или може би шест минути.

Началникът покри лицето си с ръце. Младата жена се опита да го успокои.

— Е, хайде, хайде, сър Ричардс. Не е чак толкова зле, колкото изглежда. Все пак ми отне почти един час, за да вляза във вътрешното хранилище, където се пазят запечатаните досиета.

Директорът изобщо не приличаше на човек, който иска да бъде успокояван вече. Джейд остави мъжете да обсъждат плановете си и се отправи към кухнята, за да потърси нещо за ядене. Върна се в библиотеката с доста разнообразна храна. Поделиха си ябълки, сирене, студено овнешко, еднодневен хляб и тъмно кафяв ейл. Девојката си събу ботушите, сгъна крака под себе си и заспа на стола.

Мъжете говореха тихо, докато обсъждаха Трибунала. Когато Джейд се събуди няколко часа по-късно, видя Кейн да препрочита писмата, които тя беше преписала.

На лицето му се бе изписало объркване, той беше напълно концентриран и когато изведнъж се усмихна и се облегна назад в стола си, тя си помисли, че би трябвало да е разрешил проблема, който беше обмислял.

— Стигна ли до някакви до някакво решение, Кейн? — попита.

— Доближавам се — отвърна ѝ, а в гласа му без съмнение се долавяше доброто му настроение.

— Работиш логично и методично, нали? — попита го тя.

— Да — беше отговорът му. — Ще го направим стъпка по стъпка, Джейд.

— Той е човек на логиката — обърна се младата жена към Лайън и сър Ричардс. Кейн си помисли, че тя звучи така, все едно се извинява за някаква лоша привичка. — Не може да се спре — добави. — Но е и много доверчив, също.

— Доверчив? — изсумтя през смях Лайън. — Не го мислиш сериозно, Джейд. Кейн е един от най-циничните мъже в Англия.

— Черта, която развих докато се намирах в компанията ти — провлачено отбеляза Кейн.

Джейд беше изумена от коментара на Лайън. Звучеше толкова уверен. Сър Ричардс също кимаше в съгласие. Обърна се с усмивка към Кейн и каза:

— Тогава за мен е чест, че ми имаш доверие.

— Толкова колкото и ти на мен, скъпа — отвърна той.

Тя се намръщи насреща му.

— И какво точно значи това? — попита. — Да не би да искаш да ме обидиш?

Съпругът ѝ се усмихна широко. Джейд се обърна към Лайън:

— Имате ли представа колко е подлудяващо да си омъжена за някого, който е толкова дяволски логичен през цялото време?

Отговори ѝ Кейн:

— Нямам ни най-малка представа.

Предпочете да приключи с тази тема. Пусна краката си на пода, като гримасничеше от дискомфорта, който всяко движение причиняваше на гръбнака ѝ. Ако беше сама, щеше да изстене гръмогласно и неподобаващо за една дама.

— Изобщо не съм свикнала да яздя толкова дълго време — призна тя.

— Справи се доста добре днес — похвали я Лайън. След което се обърна и погледна Кейн. — Когато приключим с всичко това, двамата с Кристина ще дадем прием във ваша чест.

— Това ще бъде чудесно — отвърна маркизът. — Знаеш ли, приятелю, двете с Кристина си приличат много.

— И тя ли е крадец? — попита Джейд преди да успее да се спре. Гласът ѝ беше изпълнен с ентузиазъм. — Още от самото начало започнахме да се разбираме много добре. Не е чудно, че...

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, любима, но Кристина не е крадец — каза Кейн.

Изглеждаше толкова унила. Лайън се разсмя:

— Кристина също не е много логична, Джейд. Идва от доста необикновено семейство. Може да те научи на всякакви неща.

— Господ да ни е на помощ — включи се и Кейн, тъй като беше добре запознат с необикновеното семейство на лейди Кристина. Съпругата на приятеля му беше отгледана в пустошта на Америка от едно от племената дакота.

Джейд разбра погрешно реакцията на Кейн.

— Сигурна съм, че се уча бързо. Ако се постарая, мога да науча всичко, което Кристина реши да ме научи. — Не му даде време да спори. — Отивам да се преоблека. Скоро ще трябва да тръгваме.

Когато тръгна да излиза видя, че Кейн гледа гневно Лайън. Младата жена бързо се преоблече в черните си дрехи. Носеше и наметало. Качулката щеше да прикрива яркия цвят на косата ѝ от светлината на лампите.

* * *

По-голямата част от пътя до Министерството на войната изминаха пеш. Сградата беше в другата част на града, но те използваха наетия файтон само до средата на пътя. Когато стигнаха до алеята зад сградата, Джейд поведе Кейн настрани. Хвана го за ръката, докато се взираше в последния етаж на тухленото здание.

— Нещо не е наред.

— Какво? — попита сър Ричард точно зад нея. — Инстинктите ви, скъпа моя, или...

— В третия прозорец от дясно се вижда светлина — обясни тя. — Не би трябвало да има никакви светлини.

— Вероятно стражата на входа...

— Входът е от другата страна — прекъсна го младата жена. — Тази светлина идва от вътрешните стаи.

Кейн се обърна към Лайън:

— Ако вътре има някой, който разглежда досиетата, то той ще излезе през задната врата, когато си тръгне.

— Оставете го да мине — нареди им сър Ричардс. — Аз ще го последвам.

— Искате ли да дойда с вас? — попита Лайън. — Ако са повече от един...

Директорът поклати глава.

— Ще видя кой им е водачът и ще последвам него. Ти си нужен тук. Ще се срещнем обратно в дома на Кейн, без значение в колко часа.

Придвижиха се към сенките, на достатъчно разстояние от задната врата, след това зачакаха търпеливо. Кейн обви ръка около раменете на Джейд и я притисна към себе си.

— Не искаш да съм тук с теб, нали, Кейн? — прошепна тя, когато хватката му стана почти болезнена.

— Не, не искам да си тук — отвърна маркизът. — Джейд, ако вътре има някакви проблеми...

— Лайън ще се погрижи за тях — прекъсна го тя преди да успее да довърши мисълта си. — Ако трябва някой да бъде убит, да пази Бог, то той ще трябва да се заеме с това. Свикнал е.

Другият мъж чу твърдението ѝ и повдигна едната си вежда. Чудеше се дали беше прочела цялото досие на Кейн. Беше факт, че приятелят му беше толкова добър, колкото и той самият.

Шепотът им спря веднага щом задната врата се отвори със скърцане. Докато наблюдаваха, двама мъже бързо излязоха навън. На светлината на луната Джейд ясно можеше да види лицата им. Не успя да спре ахването си. Кейн постави ръката си върху устата ѝ.

Вторият мъж се обърна и заключи вратата. Как ли си бе подсигурил ключовете, зачуди се младата жена. Запази мълчание, докато престъпниците завиха зад ъгъла. Сър Ричардс тръгна след тях.

Тогава се обърна към Кейн:

— Охраната е плачевна — прошепна тя.

— Да — съгласи се той. — Разпозна ги, нали?

Тя кимна.

— Те са двама от тримата мъже, които изтърбушиха каретата на Нейтън. По-едрият беше този, който ме удари по главата.

Изражението на лицето му я изплаши. Мислеше си, че още сега би тръгнал след онези двамата.

— Кейн, сега трябва да мислиш логично, моля те. Не можеш да тръгнеш след тях.

Изглеждаше все едно ѝ е ядосан.

— Ще почакам — отвърна ѝ. — Но когато всичко това приключи...

Не довърши изречението си, а вместо това я хвана за ръката и я поведе към вратата. Със специалния инструмент, който Хари ѝ беше подарил за десетия ѝ рожден ден, можеше да отвори ключалката за нула време. Втората ключалка ѝ отне само няколко минути повече.

Лайън влезе пръв. Следваше го Джейд след нея Кейн, който ѝ пазеше гърба. Избута Лайън от пътя си и ги поведе. Качиха се до третия етаж по задните стълби. Младата жена си спомни за скърцащото четвърто перило на второто стълбище. Направи знак на мъжете да го прескочат и тогава почувства ръцете на Лайън около кръста си. Той я повдигна над стъпалото и я постави отново долу. Обърна се и му се усмихна с признателност преди да продължи напред.

Часовоят не спеше на поста си зад бюрото във външната стая. Беше мъртъв. Джейд видя дръжката на ножа да стърчи от раменете му. Бързо отстъпи назад. Ръката на Кейн веднага покри отново устата ѝ. Може би си беше помислил, че ще извика.

През стъкления прозорец на вратата, можеха да видят две сенки. Кейн я дръпна в ъгъла и ѝ направи знак да стои там, след което последва приятеля си към вътрешната стая. Тишината, с която се движеха, я впечатли. От двамата щяха да излязат много добри крадци, помисли си тя.

Въпреки това им отне доста дълго време. Тя стоеше там, с гръб притиснат до студената стена, кършейки ръце, докато ги чакаше. Ако нещо се случеше с Кейн, не знаеше какво щеше да прави. Докато не се наложеше да го напусне, разбира се, отбеляза си тя наум. Господ да ѝ е на помощ, нуждаеше се от него.

Не беше разбрала, че очите ѝ са затворени, докато не почувства ръката на съпруга си върху рамото си.

— Хайде, вече сме сами.

— Какво стана с мъжете вътре? — прошепна тя. — И за бога, говори по-тихо. В момента работим.

Не ѝ отговори. Джейд последва Кейн вътре в хранилището, хвърли наметалото си върху най-близкото бюро, а Лайън добави още една свещ към осветлението.

Забеляза двамата мъже на пода в ъгъла. Не можа да се сдържи да не ахне:

— Мъртви ли са? — попита тя.

Не можеше да спре да се взира в телата, проснали се едно върху друго. Кейн застана така, да ѝ препречи гледката към тях.

— Не — успокои я той.

Облекчението ѝ беше очевидно.

— Джейд, никой от хората ти никога ли не е трябвало да...

— Със сигурност не са — прекъсна го тя. — Иначе щях да им одера кожата. Убийството не беше позволено. Сега, престани да говориш толкова много, Кейн. Трябва да побързаш. Ако се събудят, ще вдигнат тревога.

— Дълго време няма да се събудят — обясни съпругът ѝ. Издърпа един стол и нежно я бутна да седне на него. — Ти си почини. Това ще отнеме известно време.

— Да си почивам, докато съм на работа? Никога! — Звучеше ужасена от предложението му.

— Досието на Терънс липсва — обяви Лайън, като привлече вниманието им. Беше се навел над чекмеджето с досиетата и се усмихваше широко. — Интересно, не мислите ли?

— Вероятно фенерджиите също мислят, че е много интересно — рязко каза младата жена. — Говори по-тихо, Лайън.

— Да, интересно е — тихо каза Кейн в отговор на забележката на приятеля си.

— Тогава можем да си тръгваме ли? — попита Джейд, като отново погледна към двамата мъже на пода.

— Джейд, защо си толкова нервна? — попита Кейн. — Влизала си и си излизала от тази стая няколко пъти вече — напомни ѝ той.

— Тогава работех с професионалисти — обяви тя.

Двамата приятели се усмихнаха един на друг.

— Тревожи се заради нас — отбеляза Лайън.

— Не — контрира го Кейн. — Би било обидно, ако тя...

Не можеше да повярва, че се осмеляваше да я дразни точно сега.

— Разбира се, че се тревожа. Вие двамата дори не ставате за прилични чираци. Дори и малоумник ще знае, че точно сега не е време за светски разговори. Разберете го!

— Тя ни обижда — провлачено каза Лайън. Започна да се смее, но гневният ѝ поглед го накара да вземе друго решение.

Едва тогава двамата мъже станаха сериозни. Трудиха се над точно определени досиета два дълги часа. Джейд не ги прекъсна. Не посмя да се отпусне, защото беше решена да е нащрек, в случай че някой се появи.

— Добре, приключихме — оповести Кейн, когато със замах затвори и последното досие.

Джейд се изправи и се приближи до чекмеджето. Взе досието от Кейн, обърна се и го сложи обратно на правилното място. Беше обърната с гръб към мъжете и не ѝ отне почти никакво време да вземе дебелия досиета на Кейн и Лайън.

Обърна се, решена да се разправя с тях, ако някой би казал дори и една дума. Късметът беше на нейна страна обаче, защото двамата мъже вече бяха излезли в предната стая.

— Няма ли да им претърсите джобовете? — извика тя и посочи към двамата спящи пазачи.

— Вече го направихме — отвърна Кейн.

Джейд уви папките с досиетата в пелерината си. Изгаси свещите и последва мъжете надолу по стълбите. Тъй като бяха съвсем сами в сградата, предположи, че не беше необходимо да пазят тишина. Всеки един от тях последователно изругаваше. Както забеляза, ругатните на Кейн бяха също толкова колоритни колкото и тези на Лайън.

— Никога повече няма да взема когото и да било от вас при друга акция — измърмори тя. — Не бих се изненадала, ако властите ни очакват пред външната врата.

Нито един от двамата не обърна внимание на думите ѝ. Скоро се измори да им чете конско.

Сър Ричардс ги очакваше в алеята.

— Файтонът ни очаква четири пресечки по-надолу — обяви той преди да се обърне и да ги поведе натам.

Джейд се препъна, докато завиваха покрай ъгъла на сградата. Лайън я сграбчи и я повдигна на ръце. Мина ѝ през ума, че вероятно е усетил папките, докато я прехвърляше в ръцете на Кейн. След това реши, че явно не ги е напипал, когато ѝ се усмихна и мина най-отзад като ариергард. Стиснала здраво наметалото на гърдите си, тя заспа в каретата. Беше толкова успокоително да знае, че няма за какво да се

безпокои. Докато Кейн беше наблизно, се чувстваше в безопасност, защитена. За първи път от много дълго време, не трябваше да си спомня за Макиндри. Съпругът ѝ щеше да е на стража и заради двамата. Никога не би могъл да стане свестен крадец, разбира се, но със сигурност никога нямаше да позволи на злите хора като Макиндри в целия свят да се прокраднат зад тях.

* * *

Когато се събуди, се намери в леглото на Кейн, който се опитваше да свали наметалото ѝ от нея.

— Да не те чакат долу? — попита сънено Джейд.

— Да, чакат ме. Любима, нека ти помогна...

— Мога да се съблека и сама — увери го тя. — Имаш ли нужда от мен...

Искаше да го попита, дали има нужда да слезе долу заедно с него, но той я прекъсна.

— Винаги ще се нуждая от теб, Джейд. Обичам те! — Маркизът се наведе и я целуна. — Хайде, заспивай, скъпа. Ще се върна при теб веднага щом приключим.

— А аз не искам да се нуждая от теб — изстреля това признание с глас, изпълнен с паника.

Кейн се усмихна съчувствено.

— Знам, любов моя, но ти наистина имаш нужда от мен. Сега заспивай.

Младата жена не знаеше защо, но се успокои от отговора му. Беше толкова уверен в себе си, толкова решителен. Това бяха черти от характера му, заради които му се възхищаваше.

Джейд въздъхна. Беше твърде уморена, за да мисли за бъдещето сега. Скри досиетата, съблече дрехите си и се отпусна отново върху леглото. Помисли си, че най-вероятно ужасният кошмар ще се върне пак, но след това осъзна, че вече не се страхува толкова, колкото преди.

Заспа, повтаряйки си с наслада обещанието, което Кейн ѝ беше дал. Никога вече да не ѝ се налага да бъде близо до океана.

Кейн се върна в леглото някъде около седем сутринта. Джейд отвори очи, колкото да го види как отмята завивките и ляга до нея. Придърпа я до себе си, уви ръка плътно около кръста ѝ и захърка на мига, още преди тя да успее да заспи отново.

Младата жена слезе долу около обяд, представи се на персонала, обслужващ лондонската къща на съпруга ѝ, и след това отиде в трапезарията да закуси.

Внезапно на вратата се появи Кейн, облечен само в светлите си бричове. Изглеждаше изтощен и ядосан, и когато я повика с пръст при себе си, тя реши да не спори.

— Ела тук, Джейд!

— Да не би да си спал накриво? — попита го тя, когато застана пред него. — Или винаги си толкова кисел, когато се събудиш?

— Помислих, че си си тръгнала.

При това признание, очите ѝ се разшириха от изненада, но нямаше достатъчно време да го обмисли, защото съпругът ѝ я вдигна на ръце и я отнесе обратно на горния етаж. Осъзна колко бесен беше наистина, когато забеляза как играе мускулът на челюстта му.

— Кейн, не си бях тръгнала — прошепна тя, изтъквайки му очевидното. Погали го по бузата и се усмихна, когато наболата му брада я погъделичка. — Трябва да се обръснеш, съпруже.

— Точно така, аз съм твой съпруг — каза през зъби той.

После я хвърли на леглото, бързо си събу панталоните и се просна по корем до нея, с ръка увита около талията ѝ. Тя беше напълно облечена, а той — чисто гол.

Джейд щеше да се изсмее над абсурдността на ситуацията, ако в този миг до съзнанието ѝ не достигна смисъла на онова, което току-що ѝ беше казал. Как смееше да не ѝ вярва? Беше бясна. О, тя щеше незабавно да му даде да се разбере, ако не изглеждаше толкова дяволски спокоен. Сърце не ѝ даваше да го събуди.

Лекцията ѝ трябваше да почака до по-късно. Затвори очи, избра една книга от паметта си и започна да я препрочита наум, докато търпеливо чакаше Кейн да се наспи.

Той не помръдна почти до два следобед. Когато се събуди, беше в много по-добро разположение на духа. Усмихна ѝ се. Но Джейд го изгледа гневно.

— Защо не ми вярваш? — попита тя.

Кейн се обърна по гръб, сложи ръце под главата си и се прозя шумно.

— Съблечи се, скъпа — прошепна той. — После ще обсъдим това.

Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото му и се спря върху очевидната му възбуда. Младата жена се изчерви.

— Мисля, че трябва да го обсъдим сега, Кейн — заекна тя.

Той я придърпа върху себе си, целуна я страстно, и след това отново ѝ нареди да съблече дрехите си. Странно, сега нямаше нищо против да се подчини на нареждането му. О, той можеше да бъде толкова убедителен! И толкова настоятелен. Джейд достигна два пъти върха на блаженството, преди той да се взриви в нея.

Когато най-сетне се разделиха, тя едва можеше да се движи.

— Е, какво беше това, което искаше да обсъдим?

Младата жена не можеше да си спомни.

Трябваше им близо час да се облекат, тъй като непрекъснато спираха, за да се целуват и гаят един друг. Едва когато бяха тръгнали надолу по стълбите, си спомни, за какво му беше толкова ядосана.

— Нима не ти доказах, че вече можеш да ми се довериш? — попита тя. — Трябва да ми вярваш с цялото си сърце.

— Ти не ми вярваш — контрира я той. — Трябва да бъде взаимно, Джейд, иначе не става. Ти ми даде ясно да разбере, че ще ме напуснеш при първа възможност. Не е ли така, любима?

Кейн спря на най-долното стъпало и се обърна, за да я погледне. Сега бяха очи в очи. Нейните бяха пълни със сълзи, забеляза той.

— Не искам да говоря за това сега — заяви тя, борейки се да запази самообладание. — Гладна съм и...

— И това ти дава преимущество, така ли, съпруго моя?

— Не разбирам какво искаш да кажеш — отвърна младата жена. Гласът ѝ трепереше. — Какво преимущество?

— Някъде в потайните кътчета на твоя нелогичен ум се прокрадва мисълта, че е възможно в крайна сметка да те изоставя —

обясни той. — Така както са постъпили Нейтън и Хари. Ти все още се страхуваш.

— Страхувам се? — заекна тя.

Маркизът кимна.

— Страхуваш се от мен.

Кейн мислеше, че ще се опита да оспори това изявление, но за негова изненада, младата жена кимна.

— Да, ти ме плашиш — призна Джейд. — И мога да ви кажа, сър, че това чувство съвсем не ми харесва. То ме прави...

— Уязвима?

Отново кимна. Той въздъхна тежко.

— Добре тогава. Колко време мислиш, че ще ти е необходимо, за да се пребориш с този страх. — Въпреки че гласът му беше изключително нежен, изражението му остана сериозно.

— Колко време ще мине, преди да се умориш от мен? — попита тя и сега страхът ѝ беше очевиден.

— Да не би умишлено да се правиш, че не разбираш?

— Не.

— Тогава ето отговора на твоя абсурден въпрос: аз никога няма да се уморя от теб. Сега ми кажи, колко време ще ти е необходимо, преди да ми се довериш? — настоя отново съпругът ѝ. Сега гласът му не беше никак нежен. Звучеше сурово и неумолимо, каквото беше и изражението му.

— Казах ти, че те обичам — прошепна тя.

— Да, направи го.

— И повторих обета си пред теб и Господ. — Тонът ѝ беше с една октава по-висок. Сега Кейн можеше да забележи паниката и несигурността ѝ. — Е? Какво повече искаш от мен? — Изкрещя младата жена, кършейки ръце.

Маркизът реши, че все още не е готова да му се отдаде напълно. Почувства се като истинско чудовище, че я беше разстроил.

— Джейд...

— Кейн, не искам да те напускам — изтърси тя. — Вярвам ти. Да, вярвам ти. Знам, че ще ме защитаваш. Знам, че ме обичаш, но има една част от мен, която все още... — Спря с обяснението си и сведе поглед. Раменете ѝ се отпуснаха унило. — Понякога чувствата, заключени вътре в мен, откакто бях малко момиче, ме карат да бъда

неразумна — призна тя минута по-късно. — Предполагам, че си прав. Действам напълно нелогично, нали?

Прегърна я и я притисна до себе си. Прегръдката беше повече заради самия него, отколкото заради нея. В интерес на истината, не можеше да понесе мъката в очите ѝ.

— Искам да ти кажа нещо, мила моя. Първия път, когато се опита да ме изоставиш... когато Хари ми каза, че си си тръгнала, изпаднах в паника. Никога през живота си не съм изпитвал такъв ужас и, да бъда проклет, ако това ми хареса. Сега започвам да осъзнавам, че си живяла с това чувство прекалено дълго време, нали?

Джейд избърса сълзите си в ризата му, преди да отговори.

— Може би.

— И затова си се научила да се доверяваш единствено и само на себе си — продължи той. — Свикнала си да не зависиш от никого. Прав ли съм?

Тя сви рамене.

— Не обичам да говоря за това — прошепна, опитвайки се да звучи по-скоро раздразнено, отколкото уплашено. — Обичам те с цялото си сърце — побърза да добави, когато Кейн я стисна още по-силно. — И знам сега, че ти също ме обичаш, Кейн. Да, сигурна съм в това.

Дълго време, след като тя направи това изявление, никой от двамата не пророни и дума. Джейд използва момента, за да успокои бясно биещото си сърце. А Кейн — да измисли по-разумен начин, за да успокои нелогичните ѝ страхове.

— Ами ако се споразумеем за някакъв кратък период от време? — изтърси внезапно той.

— Какво? — Младата жена се отдръпна от него, така че да може да вижда лицето му. Нима се шегуваше с нея? Но изражението на лицето му показваше, че е напълно сериозен. — Искаш да превърнеш брака ни в краткосрочен съюз? Но ти току-що ми каза, че ме обичаш?! Как можеш да...

— Не, не — възрази той. — Ако поемем този ангажимент един към друг за шест месеца, и ти просто ми обещаеш, че ще останеш с мен през този период от време, това няма ли да разсее поне малко страховете ти?

Кейн звучеше толкова ентузиазирано, изглеждаше толкова доволен от себе си. Тогава Джейд осъзна, че искрено вярва в тези абсурдни глупости.

— Ти вече заяви, че никога няма да ме изоставиш. Сега казваш шест месеца...

— Никога няма да те изоставя — отсече той, очевидно ядосан, че тя не приема плана му с цялото си сърце. — Но ти си тази, която не иска да повярва, че казвам истината. Ето защо, Джейд, само трябва да ми обещаеш, че през следващите шест месеца няма да предприемаш нищо.

— А какво ще кажеш ти, съпруже? Това обещание важи ли и за теб?

— Разбира се.

Тя се хвърли обратно в прегръдките му, така че Кейн не можа да види усмивката ѝ. Не искаше да си мисли, че се смее на него. Чудно, но внезапно се почувства така, сякаш огромен камък бе паднал от гърдите ѝ. Можеше да диша отново. Паниката беше изчезнала.

— Дай ми думата си, съпруго моя — заповяда ѝ тихо, но с твърд глас маркизът.

— Имаш я — отвърна му тя.

— Не — промълви той. — Така няма да стане. Твърде кратко време е — добави. — По дяволите, ако някога забравя, ти ще си отидеш преди аз... Искам една пълна година, Джейд. Ще започнем от деня, в който се оженихме. Никога няма да забравя годишнината ни. — Когато не му отговори достатъчно бързо, я стисна за раменете. — Е? Ще ми обещаеш ли, че няма да ме изоставиш цяла една година?

— Обещавам.

Кейн почувства такова облекчение, че му се искаше да изкрещи. Най-накрая бе намерил начин да я направи щастлива. Току-що ѝ бе дал краен срок, от който, беше убеден в това, Джейд се нуждаеше.

— Кажете думите, съпруго моя — нареди с дрезгав глас. — Не искам да има никакви недоразумения.

Този човек наистина е трябвало да стане адвокат, реши тя. Беше толкова убедителен, толкова умен... прекалено дори.

— Ще остана с теб за една година. Сега и ти трябва да ми обещаеш, съпруже.

— Няма да те изоставя цяла една година — заяви маркизът. Наклони брадичката ѝ с палец. — Вярваш ми, нали? — попита той.

— Да, вярвам ти.

— И се успокой, нали?

Джейд не му отговори веднага. Истината внезапно я порази. Огря я като сноп слънчева светлина, изпълни сърцето ѝ и неспособния ѝ да мисли логично ум. Той никога нямаше да я напусне... и тя никога нямаше да може да го изостави. Детските страхове, таящи се в нея в продължение на толкова много години на самота, изведнъж изчезнаха.

— Любима? Стана ти по-леко, нали?

— Вярвам ти с цялото си сърце — прошепна Джейд.

— Не изпитваш паника сега, нали?

Тя поклати глава.

— Кейн, искам да кажа...

— Успях да се справя с паниката ти, така ли?

Изглеждаше толкова доволен от себе си, че на Джейд не ѝ даде сърце да помрачи високомерното му задоволство. Гордостта на мъжа не трябва да се накърнява, спомни си тя.

— Помогна ми да разбера себе си — прошепна. — И да, успя да прогониш страховете ми. Благодаря ти.

Целунаха се дълго и сладко. Младата жена трепереше, когато устните им най-сетне се разделиха и съпругът ѝ вдигна глава. Маркизът смяташе, че целувката беше причината за тази нейна реакция.

— Искаш ли да се върнем отново горе, любов моя? — попита.

Тя кимна.

— След като ме нахраниш, Кейн. Умирам от глад.

Хвана я за ръка и я поведе към трапезарията.

— Знаеш ли, съпруже, сега изпитвам едно невероятно усещане.

— И какво е то? — поиска да узнае той.

— Чувствам се... свободна. Разбираш ли? Все едно току-що са ме пуснали от заключена стая. Това е абсурдно, естествено.

Кейн придържа стола ѝ, докато тя седна, след това се настани на своето място до масата.

— Защо да е абсурдно?

Джейд се възмути от неговата недосетливост.

— Защото няма заключена стая, от която да не мога да изляза — обясни му.

Маркизът нареди да им донесат закуската и когато Анна, прислужницата, напусна трапезарията, поиска Джейд да му разкаже за приключенията си.

— Искам да знам всичко за твоето минало — заяви той.

— Само ще се ядосаш — предсказа младата жена.

— Не, не. Обещавам, че няма да се ядосвам, независимо какво ще ми кажеш.

— Е, не искам да се хваля — започна Джейд, — но изглежда имам естествената способност да се измъквам от всякакви ситуации. Чичо Хари казва, че съм родена крадла и лъжкиня — добави тя.

— Виж какво, мила, сигурен съм, че не е искал да те критикува — отвърна Кейн.

— Разбира се, че не — изсумтя младата жена, с раздражение. — Това бяха комплименти, съпруге. Похвалите на чичо означават много за мен, защото обикновено той не хвали никого. Казва, че това не е в природата му — додаде с усмивка. — Хари се притеснява, че другите ще разберат истината за него.

— Каква е тази истина? — попита маркизът. — Че той всъщност е малко по-цивилизован?

— Как разбра?

— От това, което ти представляваш — обясни той. — Ако наистина е такъв варварин, ти нямаше да станеш дамата, която си сега. Джейд засия от удоволствие.

— Добре е, че си го забелязал — прошепна тя. — Чичо е много интелигентен.

— Той е този, който те е научил да четеш, нали?

Младата жена кимна.

— За негово щастие, защото зрението му започна много да отслабва. Всяка вечер му четях.

— По памет?

— Само когато нямахме книги под ръка. Обикновено Хари краде толкова, колкото може да вземе.

— Начинът, по който говори — обади се Кейн. — Това също е част от маскарада, нали?

— Да — призна тя. — Впечатлението, преди всичко. Виждаш ли, той не говори граматически правилно, дори когато сме сами, защото се страхува, че може да направи грешка и да се издаде пред хората си.

Маркизът завъртя очи.

— Чичо ти не се ли превръща малко във фанатик, що се отнася до положението му на лидер?

— Не — заяви твърдо тя. — Не си разбрал правилно. Измамата и преструвките са му слабост, Кейн. — Джейд продължи да говори за Хари още няколко минути, след което смени темата и разказа някои от най-незабравимите си лудории.

Тъй като беше обещал да не се ядосва, Кейн скри реакцията си. И все пак, ръцете го сърбяха от желанието да извие врата на добрия стар чичо Хари, когато Джейд приключи разказа си за един особено опасен инцидент. В края на краищата, реши, че не иска да знае нищо повече за нейното минало.

— Мисля, че е по-добре да чуя тези истории една по една.

— Това и правя — възрази тя. Замълча, за да се усмихне на прислужницата, когато жената постави поднос с хрупкави кифлички пред нея, после се обърна към Кейн. — Разказвам ти ги една по една.

Той поклати глава.

— Имам предвид да ми ги разказваш по една веднъж на два месеца или там някъде. Човек не може да понесе на един път толкова много. Трябва да ти призная, че ще си мисля за историята, която току-що ми разказа, още дълго време. По дяволите, Джейд, косата ми почти побеля. Можело е да те убият. Можело е да те...

— Нали нямаше да се ядосваш? — прекъсна го с усмивка. — Обеща ми.

Кейн се облегна назад в стола си.

— Мисля, че е по-добре да сменим темата. Каж ми, кога разбра, че ме обичаш? — нареди ѝ той. — Аз ли те принудих?

Джейд се разсмя.

— Не можеш да накараш насила някого да те обича — заяви тя. — Вярвам, обаче, че когато прочетох твоето досие, вече бях започнала да се влюбвам в теб. — Усмихна се, когато видя смаяното му изражение. — Вярно е — прошепна.

— Джейд, не се гордея с някои неща, които е трябвало да направя. Наистина си прочела цялото ми досие, така ли?

— Да. Бил си целенасочен, методичен, но никога не си се държал жестоко. Във всеки един случай си бил толкова... благонадежден. Хората са разчитали на теб и ти никога не си ги предавал. Възхищавам се на това качество. А след това те срещнах — завърши тя. — Приличаше малко на Макиндри, защото се прокрадна зад гърба ми и открадна сърцето ми преди да разбере, че това се случва. Сега ти трябва да ми кажеш кога осъзна, че ме обичаш.

— Беше по време на един от многобройните ни разгорещени дебати — отвърна той.

Сега беше неин ред да е изненадана.

— Ние никога не сме имали дебати. Ние си крещяхме един на друг. Това бяха кавги.

— Дебати — повтори съпругът ѝ. — Малко на висок глас, но все пак дебати.

— Искаш да кажеш, че първо си се влюбил в ума ми?

— Не.

Джейд се разсмя, очарована от честността му.

— Не би ли трябвало твоят човек да е тук с нас? Може да изглежда подозрително, че е останал в провинцията.

— Стърнс никога не идва с мен в Лондон — обясни ѝ той. — Всички го знаят. Икономът ми мрази този град. Казва, че е прекалено шумно тук.

— Липсва ми — призна младата жена. — Напомня ми за теб. Стърнс е прекалено своеволен, а също и... безочлив.

— Никой не може да разбере защо го търпя — отбеляза Кейн. — Но, ако трябва да съм искрен, не знам защо той ме търпи. Той винаги е бил като щит за мен, особено когато бях момче. Наистина се забърквах в доста пакости. Стърнс беше този, който правеше така, че да ми се карат по-малко. Също така, на няколко пъти ме е спасявал от сигурна смърт.

Кейн ѝ разказа една история, когато почти се бил удавил при някакъв инцидент с лодка и как Стърнс го спасил, само отново да го хвърли във водата, за да се научи да плува по правилния начин. И двамата се заливаха от смях към края на историята, защото представата за начумерения иконом, плуващ напълно облечен до своя малък повереник беше доста забавна.

Джейд първа стана сериозна.

— Кейн, стигнахте ли до някакви заключения с приятелите ти снощи, след като си легнах?

— Човекът, когото Ричардс проследи до дома му, бил Уилбърн. Спомняш ли си, Колин ни каза, че той е бил неговият началник и колко много му е вярвал.

— Да, спомням си — отвърна тя. — Нейтън каза, че никога не е вярвал на Уилбърн. Все пак, брат ми не вярва на никого освен на Хари и Колин, и на мен, разбира се.

— Колин е сгрешил, Джейд. Уилбърн наистина е работел за Трибунала. Сега работи за един от последните членове на групата.

Преди да успее да го прекъсне, маркизът продължи:

— Напълно сме сигурни, че Уилям Терънс е бил вторият човек. След като той и баща ти са мъртви, остава само третият. Ричардс е убеден, че Терънс е бил наричан Принца. Това означава, че за Ледения не знаем нищо.

— Как бихме могли да открием Ледения? Наистина нямаме много, за което да се хванем. В писмата имаше много малко лична информация, Кейн.

— Със сигурност ще го намерим, скъпа — отвърна Кейн. — В едно от писмата беше споменато, че не е учил в Оксфорд. Също така, Лисицата и Принца били изненадани, когато се запознали с Ледения.

— Как откри тази информация?

— От една от забележките, които баща ти е направил за Принца в третото... не, четвъртото писмо.

— Спомням си — отвърна тя. — Просто не го счетох за важно.

— Ричардс вярва, че е много вероятно Ледения да е чужденец.

— А ти? — попита го.

— Не съм убеден. Има други важни улики в онези писма, Джейд. Само ми трябва малко повече време да ги навържа.

Имаше пълна вяра в способността му да го направи. Веднъж след като Кейн се концентрираше върху проблема, щеше да го разреши.

— Ричардс нареди да следят Уилбърн. Мисли, че би могъл да ни заведе до Ледения. Някакво начало е все пак, но не мога да заложа на това. Също така имаме и други възможности. Сега, скъпа моя, не искам да напускаш тази къща, без значение каква е причината, ясно?

— Ти също не можеш да я напускаш — отвърна му тя. — Споразумяхме ли се?

— Споразумяхме се!

— С какво ще си запълним времето? — попита тя с толкова невинност в гласа си колкото успя да му придаде.

— Бихме могли да почетем, предполагам — провлачено каза той. Джейд се изправи и отиде да застане зад него.

— Да, бихме могли да почетем — прошепна тя, като уви ръце около широките му рамене. Пръстите ѝ се шмугнаха под ризата му. — Мога да се науча и да бродирам — добави. — Винаги съм искала да го направя. — Наведе се и леко го захапа за ухото. — Но знаеш ли какво искам най-много да правя, съпруже?

— Започвам да се досещам — отговори той, а гласът му беше дрезгав от възбуда.

— Досещаш се? Тогава ще ме научиш?

— На всичко, което знам, скъпа моя — обеща ѝ той.

Изправи се и я взе в ръцете си.

— Какво ще правим с музиката? — попита тя.

Дори този въпрос да му се беше сторил странен, не каза нищо.

— Ще си създадем своя собствена музика — обеща ѝ. Дръпна я за ръката към фоайето, а след това нагоре по стълбите.

— Как? — попита тя, смеейки се.

— Всеки път, когато изстенеш, аз ще тананикам — обясни ѝ той.

— Не мислиш ли, че салонът е по-подходящ? — попита Джейд.

— Леглото ще е по-удобно — отговори ѝ. — Но, ако си решена да...

— Да се науча да танцувам — вметна тя. — Целият този разговор е за това, нали?

Усмихна му се изключително сладко, след като каза тази лъжа и зачака реакцията му. Помисли си, че този път го е надхитрила с малката си измама. Кейн, от друга страна, доказа, че е много по-лукав от нея, много по-изобретателен. Последва я в салона, заключи вратата зад себе си и след това се зае да я учи как да танцува.

Беше жалко, че Джейд никога нямаше да има възможност да покаже способностите си на публично място, защото двамата със съпруга ѝ щяха да скандализират висшето общество с еротичния си, изключително греховен начин, по който той я учи да танцува. И

въпреки че беше напълно логичен при обясненията си, тя все още отказваше да повярва, че дамите и господата от висшето общество си свалят дрехите преди да танцуват валс.

През останалата част от деня, Кейн продължи да я забавлява, но веднага щом падна нощта, се разрази първата им кавга.

— Какво искаш да кажеш с това, че тръгваш? — извика тя, когато той си облече палтото. — Разбрахме се да не напускаме тази къща...

— Ще внимавам — прекъсна я той, целувайки я по челото. — Лайън и Ричардс ме очакват, скъпа. Страхувам се, че ще се наложи да излизам всяка нощ, докато това приключи. Сега, престани да се тревожиш и ми кажи, че ще си легнеш и няма да ме чакаш.

— Няма да си лягам и ще те чакам! — каза тя със заекване.

— Знаех си — отвърна ѝ с въздишка. — Но поне ми кажи, че няма да го направиш.

Ясно му показва колко е вбесена.

— Кейн, ако нещо ти се случи, много ще се ядосам.

— Ще внимавам — отвърна той.

Джейд го последва до задната врата.

— И не забравяй за Макиндри?

Маркизът се извърна, с ръка върху дръжката.

— Това си е твоят урок, скъпа.

— Е, ти също можеш да се поучиш от него, по дяволите — измърмори тя.

— Добре — отвърна ѝ, като се опита да я успокои. — Няма да забравям за Макиндри. — Обърна се и отвори вратата. — Джейд?

— Да?

— Ще си тук, когато се върна у дома, нали?

Въпросът му я учуди, обиди я дори, и щеше добре да го наругае, ако не звучеше толкова уязвим.

— Толкова ли несигурен ли те карам да се чувстваш? — попита тя вместо това.

— Отговори ми — нареди ѝ Кейн.

— Ще съм тук, когато се върнеш.

Тези последни думи се превърнаха в техен ритуал. Всяка нощ, точно когато тръгваше, той ѝ казваше да не забравя за Макиндри, а тя му казваше, че ще го чака.

* * *

През тъмните часове на нощта, докато чакаше съпругът ѝ да се върне у дома при нея, Джейд си мислеше за неговата уязвимост. Първоначално вярваше, че тя е причината за това. Все пак, му беше позволила достатъчно често да вижда нейната собствена несигурност. Но също така усещаше, че обкръжението на Кейн беше другата причина за неговата собствена уязвимост. Не можеше да си представи какъв е бил животът му като момче. Сър Харуик беше нарекъл майка му зла и опърничава жена. Освен това си спомняше, че тя се била опитала да настрои сина си срещу баща му. Не му е било лесно на Кейн.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че в действителност съпругът ѝ се нуждаеше от нея също толкова много, колкото и тя от него.

Осъзнаването на всичко това ѝ даде някакво успокоение.

* * *

Лейди Брайърс изпрати няколко покани на Джейд да я посети. Тъй като Кейн не искаше тя да напуска къщата, отговори на дамата, че съпругата му се чувства неразположена.

Накрая, добрата приятелка на баща ѝ дойде да я види. Споменът на Джейд за жената беше доста мъгляв, но се чувстваше ужасно виновна, че се преструва на болна, когато видя колко стара и крехка е. Въпреки това, все още беше красива, с ясно сини очи и сребристо сива коса. Умът ѝ също се оказа доста остър.

Домакинята сервира чая в салона, след което седна до съпруга си на канапето. Маркизът изглеждаше твърдо решен да участва в разговора на дамите. Двамата съпрузи изслушаха дългата тирада от съболезнования на лейди Брайърс във връзка със смъртта на Нейтън. Младата жена играеше ролята на опечалена сестра, но ненавиждаше измамата, защото гостенката им беше толкова искрена в съчувствието си.

— Когато прочетох за трагедията във вестника, бях изумена — сподели тя. — Нямах представа, че Нейтън работи за правителството и извършва толкова секретни задачи. Кейн, трябва да ви кажа колко съжалявах, когато чух, че брат ви също е бил убит от онзи ужасен пират. Не познавах момчето, разбира се, но съм убедена, че е имал златно сърце.

— Аз също никога не съм срещала Колин — вметна Джейд. — Но Кейн ми разказа всичко за него. Бил е добър човек, лейди Брайърс, и е умрял за страната си.

— Как Пейгън се е забъркал в това? — попита възрастната дама. — Все още ми се изплъзват детайлите, дете.

Маркизът отговори на въпроса ѝ.

— От това, което Министерството на войната успя да събере като информация, Нейтън и Колин са попаднали в засада, докато извършвали разследване за нещо изключително секретно.

— Не е ли доста иронично, че вие двамата се събрахте? — попита лейди Брайърс, а в гласа ѝ се долавяше някакво веселие.

— Не точно — отвърна Кейн. — И двамата пропуснахме церемонията в чест на братята ни — обясни той. — Джейд дойде да ме види. Искаше да разговаряме за Нейтън, а предполагам, че аз съм имал нужда да говоря за Колин. Веднага бяхме привлечени един от друг. — Той спря, за да намигне на съпругата си, след което продължи. — Вярвам, че беше любов от пръв поглед.

— Разбирам защо — каза лейди Брайърс. — Джейд, ти си се превърнала в прекрасна жена. — Поклати глава и леко въздъхна. — Никога не успях да разбера защо приятелят на баща ти те отведе толкова бързо след погребението. Признавам си, че щях да се обърна към Короната за попечителство. Винаги съм искала да имам дъщеря. Също вярвах, че щеше да ти бъде много по-добре с мен. Сега, след като те видях, трябва да призная, че са те отгледали подобаващо.

— Чичо Хари настоя да заминем веднага — обясни Джейд. — Той не беше наш законен настойник и беше сигурен, че ще се борите за Нейтън и мен.

— Да — съгласи се възрастната дама. — Знаеш ли, донякъде се чувствам виновна за смъртта на брат ти. Да, наистина. Ако беше дошъл да живее с мен, със сигурност нямаше да му позволя да ходи на онези морски пътешествия. Било е прекалено опасно.

— Нейтън е бил напълно зрял човек, когато е взел своето решение да работи за Англия — вметна Кейн. — Съмнявам се, че щяхте да успеете да го задържите у дома, лейди Брайърс.

— И все пак — отвърна му тя. — Все още не мога да разбера защо баща ти не ме беше посочил за настойник...

— Мисля, че разбирам — каза младата жена. — Хари ни каза, че сърцето на татко вече не принадлежало на Англия.

— Не мога да си представя защо — отвърна дамата. — На мен ми изглеждаше напълно удовлетворен.

Джейд присви рамене.

— Вероятно никога няма да разберем неговите причини за това. Хари вярваше, че татко е бил преследван от демони, завладели съзнанието му.

— Вероятно е било така — съгласи се посетителката им. — Достатъчно за баща ти, Джейд. Разкажи ми за живота си като дете. Имаме да наваксваме толкова много. Какво беше да живееш на онзи малък остров? Научи ли се да четеш и пишеш? С какво се занимаваше, дете? Имаше ли много приеми, които да посещаваш?

Младата жена се разсмя.

— Хората на острова не бяха част от висшето общество, лейди Брайърс. Болшинството дори не си правеха труда да носят обувки. Никога не успях да се науча да чета и пиша, защото Хари не успя да намери някой, който да ми преподава.

Джейд излъга, защото Кейн беше настоял никой да не разбира, че е усвоила тези умения. Всяко малко нещо щеше да им даде предимство, беше й обяснил той. Ако всички вярваха, че тя не се е научила да чете, тогава не би могла да прочете и писмата.

Струваше й се, че в доводите на съпруга й има доста слаби места, но не искаше да спори с него. Концентрира се в измислянето на няколко забавни истории от детството, за да задоволи любопитството на лейди Брайърс. Завърши, като отбеляза, че въпреки онова време да е било спокойно, също така е било и доста скучно.

Темата на разговора се върна към неотдашната им сватба. Кейн отговори на всичките въпроси на възрастната жена. Съпругата му беше изумена от лекотата, с която той разказваше лъжливите си истории. Очевидно имаше вроден талант.

Старата приятелка на баща ѝ изглеждаше искрено заинтригувана. Джейд си помисли, че тя е ужасно мила дама.

— Защо никога не сте се омъжвали? — попита домакинята. — Знам, че това е малко нахален въпрос, но вие сте толкова красива, лейди Брайърс. Убедена съм, че сте карали младите мъже да се въртят непрекъснато около вас, само за да спечелят вниманието ви.

Дамата беше очевидно поласкана от коментара на Джейд. Дори се изчерви и преди да отговори си пооправи косата. Младата жена забеляза лекия тремор в ръката на по-възрастната. Опустошителната сила на старостта, мина ѝ през ума, докато очакваше отговора.

— Имах своите надежди по отношение на баща ти доста дълго време, скъпа моя. Тортън беше такъв зашеметяващ мъж. Липсваше обаче онази специална искра. Накрая останахме само добри приятели, разбира се. Все още си мисля за него от време навреме и понякога дори изваждам скъпите, малки подаръци, които ми е давал. Ставам прекалено сантиментална — призна си тя. — Имаш ли някакви специални вещи, които да ти напомнят за него?

— Не — отвърна Джейд. — Всичко, което принадлежеше на баща ми изгоря в пожара.

— Пожарът?

— Това ще ви разочарова, лейди Брайърс, но красивата къща, за която помогнахте на Нейтън да ремонтира, беше подпалена. Всичко беше унищожено.

— О, милата ми тя — прошепна дамата. — Било ти е много трудно, нали?

Джейд кимна в съгласие.

— Кейн беше моята утеха, разбира се. Съмнявам се, че щях да успея да се справя сама без него през последния месец.

— Да, имала си късмет — заяви посетителката им. Постави чаената чаша върху масата. — Значи казваш, че нямаш нищо, което да ти напомня за баща ти? Съвсем нищо? Нито дори фамилна библия, или часовник, или писмо?

Младата жена поклати глава. Маркизът хвана ръката ѝ и я стисна.

— Скъпа, забравяш за сандъка — меко каза той.

Тя се обърна към него, чудейки се какво игра играеше съпругът ѝ. Но изражението на лицето ѝ изобщо не издаваше объркването ѝ.

— О, да! Сандъкът — съгласи се тя.

— Тогава наистина имаш нещо, което да ти напомня за него, в края на краищата — отбеляза лейди Брайърс, като кимна с видимо доволство. — Щях да се втурна към вкъщи и да се разровя в нещата си, за да намеря нещо за теб. Една дъщеря трябва да има една-две дреболии от баща си. Спомням си прекрасната порцеланова статуетка, която баща ти ми подари, когато станах на шестнадесет...

— О, не бих могла да взема това от вас — вметна Джейд.

— Не, не би могла — намеси се и Кейн. — Освен това, тя има своя сандък. Разбира се, все още не сме имали възможност да надникнем вътре. Съпругата ми беше толкова болна през последните няколко седмици от тази изтощителна треска.

Обърна се и се усмихна на младата жена.

— Скъпа моя, какво ще кажеш да отидем до градската къща на Нейтън следващата седмица? Ако се чувстваш достатъчно добре да излизаш, разбира се — добави той. — Трябва да уредим делата на брат й — обясни маркизът на лейди Брайърс.

Джейд си помисли, че Кейн си е изгубил ума. Усмихна се, за да прикрие нервността си, докато очакваше следващата му изненада.

Не й се наложи да чака дълго.

— Вероятно бихте искали да ни придружите до къщата на Нейтън и да разгледате сандъка с нас — предложи Кейн.

Възрастната дама отхвърли поканата. Настоя Джейд да я посети скоро, след което се сбогува с тях. Маркизът помогна на крехката им гостенка да се качи в каретата си.

* * *

Джейд крачеше напред-назад из салона, докато съпругът й се върна.

— И за какво беше всичко това? — настоя да узнае тя, веднага щом той влезе.

Кейн затвори вратата преди да й отговори. Едва тогава забеляза, че маркизът се усмихва широко. Изглеждаше напълно доволен от себе си.

— Изобщо не ми харесваше да лъжа тази мила жена, Кейн! Освен това, аз съм професионалният лъжец в семейството, не ти. Защо ѝ каза, че е имало сандък, за бога? Искаше да я накараш да се почувства по-добре, така че да не ѝ се налага да се раздели с някоя от своите така скъпи на сърцето ѝ притежания? Знаеш ли, сега като се замисля за това, изобщо не ми харесва да те чувам да лъжеш. Е? — настоятелно извика тя, когато най-накрая спря, защото се налагаше да си поеме въздух. — Какво ще кажеш в своя защита?

— Беше наложително да излъжа — започна маркизът.

Не му позволи да продължи.

— Нито една лъжа не е наложителна — цитира тя по памет. — Ти ми каза това преди няколко дни. Помниш ли?

— Любов моя, наистина ли си разстроена за това, че излъгах? — попита той. Изглеждаше удивен.

— Със сигурност съм разстроена — отвърна. — Свикнах да разчитам на твоята честност, Кейн. Но ако ми кажеш, че е било наистина необходимо да излъжеш, тогава предполагам, че имаш някакъв план. Мислиш, че лейди Брайърс би могла да спомене за този измислен сандък на някого? Това ли е?

Предполагаше, че е разбрала всичко.

— Не — отговори той, усмихвайки се, когато видя намръщеното ѝ изражение, предизвикано от отрицанието му.

— Не? Тогава трябва да се засрамиш заради това, че излъга тази възрастна дама.

— Ако ми позволиш да ти обясня...

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Това трябва да е едно много добро обяснение, сър, иначе ще се наложи да се разправяте с мен.

Мина му през ума, че в момента звучеше точно като чичо си Хари. Със сигурност достатъчно дълго беше ругала, за да го накара да стигне до това заключение. Засмя се и взе начумерената си съпруга в прегръдките си.

— Е? — измърмори тя срещу сакото му. — Обясни ми, моля, защо излъга една скъпа семейна приятелка.

— Тя не е скъпа семейна приятелка — отвърна ѝ Кейн, а раздражението ясно си личеше в гласа му.

— Разбира се, че е — възпротиви се Джейд. — Ти я чу, съпруже. Тя пази всички малки подаръци, които ѝ е направил татко. Тя го е обичала!

— Тя го е убила.

Дълго време Джейд не реагира на това твърдение, една дълга безмълвна минута. След това бавно повдигна очи и се вгледа в неговите. Поклати глава.

Той кимна.

Коленете ѝ се подкосиха. Кейн трябваше да я задържи, когато започна да се свлича надолу.

— Опитваш се да ми кажеш... — започна, а гласът ѝ беше тънък като конец. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че лейди Брайърс е...

— Тя е Ледения.

— Ледения? — Джейд отново поклати глава. — Не е възможно тя да е Ледения — извика — За бога, Кейн. Та тя е жена.

— И жените не могат да бъдат убийци?

— Не — отвърна. — Искам да кажа да, наистина предполагам...

Объркаността ѝ, накара Кейн да я съжали.

— Всички улики съвпадат, скъпа. Сега седни и ми позволи да ти обясня — предложи ѝ той.

Беше толкова потресена, че не можеше да се движи. Съпругът ѝ я отведе до канапето, леко я постави да седне на възглавничките, след което се настани до нея.

— Напълно логично е — започна той, като обви ръка около раменете ѝ.

Лека усмивка се появи в крайчеца на устните ѝ. Беше започнала да се възстановява от първоначалната си изненада.

— Знам, че ще е логично.

— Станах подозрителен, когато препрочетох писмата, разбира се. А аз никога не правя една и съща грешка два пъти, любов моя, нали знаеш?

— Знам, че обичаш да се хвалиш с това при всеки удобен случай, скъпи съпруже. Сега ми обясни каква е тази грешка, която не си повторил.

— Мислех, че Пейгън е мъж. Дори за секунда не ми беше хрумнало, че може да е жена. Не направих същата грешка, докато

търсех Ледения.

— Ти наистина си убеден, че лейди Брайс е Ледения? Как стигна до това заключение? — попита Джейд.

Все още нямаше намерение темата да бъде сменена напълно.

— Джейд? Някога да ти е минавало през ума, че Ледения може и да е жена? Каж ми истината — нареди ѝ с онзи арогантен тон, който харесваше толкова много.

Въздъхна.

— Сега ще злорадстваш, така ли?

— Да, със сигурност ще го направя.

И двамата се усмихнаха.

— Не, изобщо никога не ми е минавала такава възможност през ума. Ето, доволен ли си?

— Изключително — провлачено каза той.

— Кейн, все още трябва да ме убедиш, че е така — напомни му тя. — Господи, все още ми е трудно да повярвам в това. Ледения е убивал хора и е заплашил да убие Нейтън и мен. Спомняш ли си онова писмо, в което той казваше на баща ми, че ако писмата не бъдат върнати, ще ни убие?

— Не „той“, любов моя — отвърна Кейн. — Тя. — Въздъхна дълбоко, след което добави — Джейд, някои жени наистина са убийци.

— О, знам — контрира го. — И все пак, изобщо не е нещо присъщо на една дама.

— Спомняш ли си в едно от първите писма, когато са им давали оперативните имена, Ледения признал, че бил много ядосан за това, което са му избрали? Това изказване възбуди любопитството ми. Не са много мъжете, които биха имали нещо против даденото им име. Но една жена, би имала, нали?

— Някои може би.

— Има други по-основателни улики, разбира се. Брайърс е наела целият персонал за провинциалната къща на Нейтън. Те са били нейни хора, лоялни към нея. Фактът, че къщата е била ограбена ми подсказа, че е била претърсена. И можеш ли да предположиш къде се появи Хъдсън, икономът на Нейтън?

— Той е в градската къща на Нейтън, нали? Пази я докато я затворим.

— Не, в момента е в жилището на лейди Брайърс. Предполагам, ще открием, че къщата на брат ти е била обърната с краката нагоре вече.

Младата жена пренебрегна усмивката му.

— Никога не съм вярвала на Хъдсън — обяви Джейд. — Този човек винаги се опитваше да ме накара да пия чай. Обзалагам се, че е бил отровен.

— Не, Джейд, не позволявай на въображението си да те ръководи. Между другото, всички онези смущаващи инциденти са били негово дело. Те наистина са разкопали гроба на баща ти с надеждата, че писмата може да са скрити там. Също така са почистили след това.

— Хъдсън ли е застрелял хубавия кон на Нейтън?

— Не, Уилбърн го е направил — обясни Кейн.

— Ще кажа на брат ми.

Маркизът кимна.

— Хъдсън се е погрижил за разчистването. Беше права, между другото, използвали са каруца, за да преместят тялото на жребца. Трябвали са им поне седем здрави мъже, за да го вдигнат.

— Как разбра всичко това?

— Впечатлена си от мен, нали?

Сръчка я, за да му отговори.

— Да, впечатлена съм. Сега ми кажи останалото.

— Хората ми изровиха фактите, така че не мога да си припиша заслугите за това. Намерили са коня в една клисура на около две мили от главния път.

— Само почакай да го кажа на Нейтън — измърмори отново Джейд.

Съпругът ѝ я потупа по рамото.

— Можеш да му обясниш всичко след като приключим с това, нали?

Тя кимна.

— Има ли още нещо, което да ми кажеш, Кейн?

— Е, веднъж след като реших, че Брайърс е най-логичният кандидат, се разрових в миналото ѝ. На повърхността всичко изглеждаше напълно нормално, но колкото по-дълбоко се ровех, толкова повече се появяваха някои малки странности.

— Като например?

— За жена, е пътувала прекалено много — отбеляза той. — Например — додаде преди Джейд да успее да го прекъсне, — ходила е поне седем пъти до Франция, за които знам и...

— И на теб това ти се струва странно? Вероятно има роднини...

— Не — отвърна той. — Освен това, тя е предприемала повечето от пътуванията си винаги по време на война. Имаше и други издайнически улики.

— Наистина вярвам, че съм омъжена за най-интелигентния мъж в целия свят — похвали го тя. — Кейн, едва сега всичко започва да има смисъл за мен. Какво казаха сър Ричардс и Лайън за твоите разкрития?

— Все още не съм им казал — отвърна той. — Искях да съм напълно сигурен. След като чух въпросите на Брайърс, вече нямам никакви съмнения. Тази вечер ще им кажа, когато се срещнем при Уайт.

— Кой от въпросите, които ми зададе тя, те направи подозрителен?

— Директно те попита дали можеш да четеш, спомняш ли си? Като се има предвид факта, че болшинството дами от висшето общество придобиват това умение, си помислих, че въпросът ѝ е изключително издайнически.

— Но тя знаеше, че съм израснала на остров — започна да спори Джейд. — Затова ме попита. Опитваше се да разбере дали са ме отгледали подобаващо без да го казва директно и...

— И беше малко повече от нормалното заинтересована да разбере какво ти е останало от баща ти — прекъсна я той.

Раменете на съпругата му се отпуснаха.

— Мислех си, че е искрена.

— Трябва да затегнем примката около градската къща на Нейтън тази вечер — отбеляза Кейн. — Само двама от хората ми я охраняват сега. — Спря, за да се усмихне на Джейд. — Вероятно домът на бедния ти брат ще бъде изгорен до основи преди всичко да е приключило.

— Не би трябвало да ти е толкова забавно от подобна възможност — отбеляза младата жена. — Освен това, Хъдсън е имал достатъчно време да разбере, че няма никакъв сандък. — Тя леко въздъхна. — Имам и още едно разочарование за теб, съпруге. Лейди

Брайърс знаеше, че лъжа, когато ѝ казах, че не мога да чета. Вярвам, че е задала този въпрос, за да разбере дали сме я разкрили. О, да, наистина вярвам, че този път я оплескахме.

Усмивката на Кейн изчезна.

— За какво говориш? Защо мислиш, че Брайърс е знаела, че лъжеш?

— Хъдсън ме видя, че чета почти всяка вечер — изстреля съпругата му бързо. — След вечеря, отивах в красивия кабинет на Нейтън и четях докато ми се доспеше. Имаше толкова прекрасни книги, които все още не бях наизустила. Икономът палеше огъня в камината за мен. Убедена съм, че го е казал на лейди Брайърс. — Тя го потупа по ръката, за да смекчи разочарованието му. — Сега какво ще правиш? — попита, убедена, че той ще измисли алтернативен план за действие за нула време. Кейн разсъждаваше прекалено логично и вероятно вече беше премислил всички възможности.

— В края на краищата, ще можем да сравним почерка, след като вземем писмата от „Емералд“.

— Имаме образец тук — каза Джейд. — Лейди Брайърс ми изпрати две покани да я посетя. Мразя да те разочаровам, но почеркът изобщо не ми се стори познат.

— Съмнявам се, че е написала тези покани сама — отвърна ѝ Кейн. — Тя е възрастна, Джейд, но все още не е станала небрежна. Не, вероятно е накарала някой от помощниците ѝ да напише писмата.

— Би ли искал да открадна...

— Бих желал да стоиш тук ден и нощ — заяви той. Предложението му беше дадено по-скоро като команда. — Ще стане прекалено опасно преди да приключим. Всичко, което събрах са косвени доказателства за съда, Джейд. Все още имам да свърша някои неща. Обещай ми, че няма да излизаш от тук.

— Обещавам — отвърна тя. — Имай ми малко доверие, съпруже. Знаеш, че веднъж като дам дума, винаги я спазвам. Моля те, кажи ми какво си намислил.

— Лайън не го съдържа да попритисне Уилбърн. Аз мисля, че е време да го направи. Уилбърн изобщо не ни съдейства до момента. Надявахме се, че ще ни заведе до Ледения, но той стои скрит зад завесите в дома си цял ден. Да, време е да си поговорим с него.

— Не ми харесва идеята да излизаш всяка нощ, Кейн. Докато не подпалят кораба и слухът за смъртта на Пейгън не се разпространи из Лондон, съм на мнение, че би трябвало да си стоиш у дома. Ще ви кажа едно, сър, ако хората в този град отпразнуват смъртта ми, ще бъда много разочарована.

Кейн нежно се усмихна.

— Те ще са в траур — обеща й той. — Както и да е, никога няма да го разберем. Не е нужно да горим кораба сега.

— Защо?

— Защото знам кой е Ледения — обясни й. — И тя няма да спре да ме преследва. А и знае, че ние сме по следите й.

— Да — контрира го Джейд. — Ако не ме беше накарал да излъжа, че не мога да чета, тя нямаше да е по следите ни, съпруже. Разбра ли? Тази лъжа изобщо не беше за добро.

— Недей да звучиш толкова самодоволна, любов моя.

— Хари ще е щастлив, че няма да е необходимо да изгори кораба — обяви тя, като пренебрегна забележката му. — Ще изпратиш някого да му каже, нали?

— Да, ще изпратя някого до Шалоуз Уорф — отговори той. — Ще трябва да ми обясниш къде точно се намира това, Джейд. Това е тайното име за някое друго място, нали?

Джейд се сгуши в съпруга си.

— Толкова си умен — прошепна тя. — Ще внимаващ, когато излизаш, нали? Тя е по петите ни, със сигурност. Не искам да обръщаш гръб на никого, Кейн. Започнах да разчитам на теб.

— А аз започнах да разчитам на теб — отвърна той, а усмивката му казваше всичко. — Това ми звучи, като че ли вече сме квит.

— Квит сме! — съгласи се тя. — Но ти можеш да се престориш, че не е така, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Той пренебрегна този коментар и вместо това я погъделичка отстрани по врата. Джейд потрепери в отговор.

— Имаш ли желание за още един урок по танци сега?

— Отново ли ще трябва да съм на коленете си?

— Не ти ли хареса, любов моя? Държеше се така, все едно ти харесва. Устата ти беше толкова сладка, толкова...

— Хареса ми — набързо призна тя.

— Може ли?

— О, да — отвърна, почти останала без дъх.
— Горе или тук?
— Горе — прошепна тя, изправи се и се мушна под ръката му. —
Но този път, Кейн, искам аз да водя.

* * *

Прекараха остатъка от деня в прегръдките си. Беше блажено време, което свърши твърде бързо. Преди да се усети, вече му напомняше да не забравя за Макиндри, а той настояваше да му обещае, че няма да ходи никъде, докато се върне.

Джейд беше толкова изтощена, че спа непробудно. Стресна се в съня си и се събуди един час преди разсъмване, след което се претърколи към страната на Кейн, за да го прегърне.

Той не беше там. Младата жена се втурна надолу по стълбите, за да провери дали не е в библиотеката. Съпругът ѝ все още не се беше върнал при нея. Тъй като никога преди това не се беше бавил толкова дълго, започна да се тревожи.

След като мина още един час и той все още не се беше прибрал, тя вече беше започнала да се побърква от притеснение.

Инстинктите ѝ крещяха предупредително. Нещо се беше объркало ужасно. Познатата болка се беше настанила в стомаха ѝ точно както в отминалите дни, когато някой план щеше да се провали.

Трябваше да е готова. Джейд се облече бързо, сложи камата в джоба си, хвана косата си със специалната шнола, след това продължи да се разхожда напред-назад.

Кейн беше оставил двама души да я пазят. Единият стоеше отвън в сенките пред входната врата, а другият пазеше задната.

Реши да поговори със Сирил, мъжът, който пазеше предния вход. Вероятно щеше да знае какво би трябвало да направят. Отвори вратата точно навреме, за да види как някакъв човек подава на Сирил парче хартия, след което избяга.

Пазачът взе стъпалата по две наведнъж.

— Писмо за вас. По това време на нощта — добави с неодобрение. — Не може да са добри новини, м'лейди.

— Надявам се да е от Кейн — изстреля тя. — Влез вътре, Сирил. Затвори хубаво вратата след себе си. Нещо не е наред — добави, докато разчупваше печата върху плика. — Никога преди не е закъснявал толкова.

Сирил измърмори в съгласие.

— Аха — каза той. — Имам такова усещане.

— Аз също — прошепна Джейд.

Веднага щом разгъна листа, пребледня. Незабавно разпозна почерка. Бележката беше от Ледения.

— Какво има, м'лейди? — попита мъжът. Говореше с приглушен глас, което беше странно, защото беше едър човек, с подobaващо гръмък глас.

— Кейн е в опасност — прошепна Джейд. — Имам един час, за да отида до някаква сграда на улица Латроп. Знаеш ли къде е това?

— Трябва да е някакъв склад, ако е на Латроп — отговори Сирил. — Не ми харесва това — добави той. — Намирисва ми на капан. Какво ще стане, ако не отидем?

— Ще убият съпруга ми.

— Ще отида да доведа Олдън — обяви пазачът и се отправи към задната врата, но се спря, когато Джейд го повика.

— Няма да отида.

— Но...

— Не мога да отида. Трябва да стоя тук, Сирил. Това може да е уловка, а аз дадох дума на Кейн. Не, трябва да остана тук. Знаеш ли до колко часа е отворен Уайт'с?

— Със сигурност до това време вече са затворили.

— Кейн може да е отишъл да си поговори с един човек на име Уилбърн. Знаеш ли къде живее той?

— Да — отвърна пазачът. — На шест или може би седем пресечки от тук.

— Изпрати Олдън там. Лайън и Кейн може да са решили да посетят изменника.

— А ако не са?

— Докато Олдън отиде до къщата на Уилбърн, искам ти да изтичаш до жилището на Лайън. Ако той не си е у дома, тогава отиди до градската къща на сър Ричардс. Знаеш ли къде живеят тези двама мъже?

— Да. Но кой ще ви пази, докато ние търсим Кейн? Ще бъдете съвсем сама.

— Ще заключа вратите — обеща тя. — Моля те, побързай, Сирил. — Трябва да намерим Кейн преди да изтече този час. Ако не успеем да го намерим, тогава ще трябва да приема, че бележката не е била уловка.

— Ще побързаме — обеща пазачът, докато отиваше към задната врата на къщата.

Джейд здраво стискаше писмото в ръцете си и остана още дълго време в центъра на фоайето. След това се качи горе в стаята си и здраво заключи вратата след себе си.

* * *

Тропането по предната врата започна точно няколко минути по-късно. Знаеше, че не е Кейн. Той, разбира се, си имаше ключ. След това се чу звукът от счупено стъкло.

Дали не се беше оказала, без да иска, направо в ръцете им? Бяха ли сигурни, че е отпратила пазачите да търсят маркиза? Джейд намери някаква утеха в тази възможност, защото това означаваше, че Кейн не беше заловен въпреки всичко?

Молеше се да е права, също така се молеше Бог да не ѝ се разгневи. Може би щеше да се наложи да убие някого и то много скоро, като съдеше по звуците от тежките стъпки на хора, качващи се по стълбите.

Грабна пистолета от чекмеджето на нощното шкафче от страната на съпруга си, свря се в ъгъла, опря гърба си в стената, и се прицели. Реши, че ще изчака докато счупят резето и тогава ще застреля първия човек, който влезе в стаята. Ръката ѝ не трепваше. Обзе я мъртвешко спокойствие. И тогава някой отвори вратата с ритник. Тъмна фигура изпълни рамката. Тя все още изчакваше, защото искаше да бъде напълно сигурна, че това бяха враговете ѝ, а не някой от наетите от Кейн хора, които идват да я спасят.

— Запали една свещ — извика някакъв глас. — Не мога да видя кучката.

Джейд натисна спусъка. Явно го беше уцелила някъде по средата, защото човекът нададе силен, болезнен вик и се преви на две. Строполи се шумно на пода.

Беше спечелила този рунд, каза си тя, въпреки че битката наклони в полза на Ледения. Трима мъже заобиколиха Джейд. Когато първият протегна ръка към нея, тя го поряза с ножа си. Вторият злодей грабна оръжието, когато третият я удари с юмрук от страни по челюстта. Ударът я повали на земята в мъртвешки припадък.

* * *

Младата жена не се свести, докато не я завлякоха в някаква тъмна и влажна сграда. Вътре имаше само няколко свещи, които осветяваха помещението, но напълно достатъчни, за да може да види наредените касетки до каменните стени. В края на дълъг коридор стоеше жена облечена в бяло. Беше лейди Брайърс, която я очакваше.

Мъжът, който я носеше, я пусна на земята, когато стигна до водачката си. Джейд, олюлявайки се, се изправи на крака. Докато се взираше в съперничката си, тя разтъркваше ударената си челюст.

Погледът ѝ беше вледеняващ.

— Сега разбирам защо са ви дали името Ледената — Джейд се чу да казва. — Вие нямате душа, нали, лейди Брайърс?

Думите ѝ бяха възнаградени със звучна плесница през лицето.

— Къде са писмата? — настоя да узнае по-възрастната жена.

— На сигурно място — отвърна ѝ. — Мислите ли, че дори и да си върнете писмата обратно, това ще ви спаси? Прекалено много хора знаят какво сте извършили. Прекалено много...

— Глупачка — изкреця Брайърс. Имаше такава сила, такава жестокост в гласа ѝ, че Джейд изведнъж се почувства така все едно се е изправила пред самия дявол. Успя да потисне желанието си да се прекръсти.

— Ще получа тези писма, Джейд. Те са моето доказателство пред света за всичките ми славни подвизи, които съм извършила. Никой няма да ме пренебрегва сега. Никой! В бъдеще, светът ще разбере какво е успял да постигне моят Трибунал. Можехме да управляваме Англия, ако бях решила да продължа с дейността си. О,

да, ще си получи писмата обратно. Те ще бъдат пазени на сигурно място докато настъпи подходящото време, за да разкрия моя гений.

Жената беше луда. Джейд можеше да почувства как настръхва кожата на ръцете ѝ. Отчаяно се опитваше да измисли начин да се разбере с нея преди да стигне до заключението, че с полудялата Брайърс нямаше как да се разговаря разумно.

— Ако ви върна писмата, ще оставите ли Кейн на мира?

Дамата се изкикоти гръмогласно.

— Ако? Никаква представа ли нямаш коя съм аз? Не можеш да ми отказваш нищо, Джейд.

— О, знам коя сте — отвърна младата жена. — Вие сте тази, която уби баща ми. Тази, която предаде страната си. Вие сте гнусното създание, което е родено от дявола. Вие сте ненормалната...

Прекрати тирадата си, когато Брайърс отново я удари. Джейд направи крачка назад, след това изправи рамене.

— Оставете Кейн на мира и аз ще ви дам писмата.

В отговор на това обещание, Брайърс се обърна към някакъв мъж от кохортата си.

— Заклучи нашата гостенка в задната стая — нареди тя, след което се обърна към младата жена. — Ти ще си стръвта, скъпа моя, за да дойде Кейн тук. Той трябва да умре — добави тя с напевен глас. — Но само след като ми даде писмата, разбира се. След това ще убия също и теб, малка Джейд. Баща ти беше истинският предател, защото ми обърна гръб. На мен! О, как бих искала да съм там, когато синът му е умрял. Ти ще трябва да ме компенсираш за това, скъпо, скъпо дете, като умреш бавно от ръката ми... Махнете я от тук! — завърши тя почти крещейки.

Джейн имаше чувството, че ще се разплаче от облекчение. Въпреки всичко, не бяха хванали Кейн. Той щеше да дойде за нея, знаеше го, а тук все още беше опасно... но в момента беше в безопасност.

Дори се усмихна, когато я поведоха към временния ѝ затвор. Вярвах, че я бяха заловили. Не трябваше да връзват ръцете ѝ, помисли си тя. Джейд започна да хленчи, за да си помислят похитителите ѝ, че я е страх. Веднага щом отвориха вратата на помещението, се втурна вътре, след което се строполи на пода в центъра на стаята и започна да плаче.

Вратата се затвори с трясък зад нея. Продължи да хленчи, докато звукът от стъпките отшумя. След това се огледа наоколо. Лунната светлина се процеждаше през покритите със сивкава мръсотия прозорци. Отворът се намираше на около петнадесет фута височина. В стаята имаше само едно старо, надраскано писалище с три крака и похитителите ѝ със сигурност знаеха, че нямаше да успее да достигне прозореца, дори и да се качеше върху него.

Да, мислеха си, че добре са я затворили. Джейд доволно въздъхна.

Издърпа от косата си специалната фиба, която използваше в подобни ситуации и се зае с ключалката.

Защото отчаяно бързаше да стигне до Кейн преди Брайърс и хората ѝ да успеят да го направят, не беше толкова бърза, колкото би била при по-спокойни обстоятелства. Отне ѝ малко над десет минути, за да си отключи.

* * *

Във вътрешността на склада беше тъмно като в рог. Беше сигурна, че Брайърс беше взела със себе си всичките си хора, но въпреки това излезе колкото се може по-безшумно. Беше напълно дезориентирана, когато стигна до улицата. Тича в едната посока в продължение на две пресечки, преди да се ориентира и да разбере, че беше тръгнала в грешната посока.

Вече беше изпаднала в пълен ужас. Знаеше, че ще ѝ отнеме поне още петнадесет минути да стигне до къщата. Докато тичаше, даде няколко трескави обещания на Създателя. Даде му дума, че никога вече няма да лъже и краде отново, само ако запазеше Кейн в безопасност.

— Знаем, че си ми дал тези специални умения, Господи, и знаеш, че след като веднъж обещавам нещо, никога не го нарушавам. Няма да тръгна по стъпките на баща си също. Само ми позволи да живея достатъчно дълго, за да ти го докажа. Моля те, Господи! Кейн се нуждае от мен.

Трябваше да спре, когато бодежите отстрани станаха по-силни.

— Ако ми дадеш само още малко сили, Господи, ще престана да използвам богохулни думи.

Странно, но болката утихна. Успя дори да си поеме дъх. Последното обещание трябва да е било онова, което нейният Създател е очаквал да чуе, реши тя.

— Благодаря ти — прошепна, докато отново повдигна полите си и се затича.

Джейд не спря нито веднъж, докато не стигна до улицата, на която се намираше градската им къща. Придвижваше се в сенките, докато си проправяше път към стъпалата. Когато забеляза трима мъже проснати на покритата веранда, отново се затича. Но те не бяха в състояние да я преследват. Изглеждаха така все едно си почиват, все едно някой го беше приспал принудително.

Очевидно Кейн се беше върнал у дома.

Младата жена не можеше да си спомни броя на хората, които Брайърс беше довела със себе си и отново започна да се терзае. Дали да се промъкне отстрани и да влезе през задната врата или да влезе смело през фойето и отново да се изправи лице в лице с предателката?

Отговорът на въпроса ѝ дойде, когато ревът на Кейн достигна до слуха ѝ.

— Къде е тя? — изрева той през вратата.

Мъката в гласа му разкъса сърцето ѝ на парченца. Дръпна силно вратата и се втурна вътре.

Всички бяха в салона. Джейд забеляза, че Лайън държеше съпругът ѝ за раменете. Брайърс стоеше пред двамата мъже. Сър Ричардс, бе застанал до тях. Сирил и Олдън се намираха зад директора.

— Тя ще умре от глад преди да я намериш — изкрещя Брайърс и изгрухтя от удоволствие. — Не, никога няма да я намерите. Никога.

— О, да, ще ме намери.

Предателката изпищя пронизително, когато тихият глас на Джейд стигна до нея. Кейн и Лайън рязко се извърнаха.

Съпругът ѝ просто стоеше там и ѝ се усмихваше. Видя сълзите в очите му и знаеше, че нейните бяха също толкова замъглени. Приятелят им изглеждаше толкова изненадана, колкото и Ричардс.

— Джейд... ти как...?

Погледна към Кейн, когато им отговори.

— Те ме заключиха.

Отне им цяла минута, преди някой от тях да успее да реагира. Лайън беше първият, който се разсмя.

— Те са я заключили — каза той на маркиза.

Джейд продължаваше да се усмихва, докато Кейн не се приближи до нея. Когато протегна ръка, за да докосне лицето ѝ, тя избухна в плач и избяга нагоре по стълбите.

Влезе в първата спалня, затръшна вратата зад себе си и се хвърли върху леглото. Кейн влезе веднага след нея и я придърпа в прегръдките си.

— Любов моя, вече всичко приключи — прошепна ѝ той.

— Не съм си тръгвала от теб. Стоях точно тук, докато те не влязоха вътре и не ме завлякоха със себе си. Не съм нарушила обещанието си.

— Шшш, тихо, Джейд. Никога не съм си помислил...

— Кейн, толкова ме беше страх — изплака тя, завряна в гърдите му.

— И мен също — прошепна той. Прегърна я още по-силно. — Когато Сирил ми каза... си помислих... о, Господи... да, бях дяволски изплашен.

Тя избърса очите си в самото му.

— Вече не можеш да казваш „дяволски“. Не можем да използваме богохулствени думи никога вече, Кейн. Обещах на Господ.

Усмивката му беше пълна с нежност.

— Разбирам.

— Бих му обещала всичко, само за да те запази жив — прошепна тя. — Толкова много се нуждая от теб, Кейн.

— Аз също имам нужда от теб, любов моя.

— Също така вече не можем да крадем или лъжем — обяви тя. — Това също го обещах.

Маркизът извъртя очи към небето.

— И твоите обещания са също и мои? — попита, но прикри усмивката си, защото тя беше толкова искрена, а той не искаше да си прави труда да ѝ обяснява, че никога нищо не беше откраднал.

— Разбира се, че моите обещания са и твои. Очаква се да споделяме всичко, нали? Кейн, ние сме пълноправни партньори в този

брак.

— Да, равни сме — съгласи се той.

— Тогава моите обещания са и твои?

— Да — отвърна ѝ, но изведнъж я отдалечи от себе си. Тревогата в изражението му беше очевидна.

— Нали не си се отказвала от нищо друго?

Изглеждаше така, като че ли се страхуваше да чуе отговора ѝ. Джейд веднага отгатна за какво си мислеше той.

— Нещо като танцуването ли?

— Като правенето на любов.

Тя се засмя, искрен, дълбок звук, изпълнен с веселие.

— Те не са ли едно и също нещо?

— Не е време за шеги, Джейд.

— Не, Кейн, не сме се отказали от танцуването или правенето на любов. Никога не бих дала обещание, което не бих могла да спазя — добави тя, цитирайки неговите собствени думи.

Кейн имаше желание да разкъса дрехите ѝ и да прави любов с нея тук и сега. Но не можеше, разбира се, защото все още трябваше да се разчиства бъркотията на долния етаж.

Нямаше възможност да прекара много време със съпругата си през следващите няколко дни. Двамата с Лайън бяха ангажирани да диктуват разкритията си за докладите на техните висшестоящи. Лейди Брайърс беше затворена в затвора Нюгейт^[1]. Говореше се, че щяла да бъде прехвърлена в намиращата се наблизо лудница, защото съдът издаде декрет, че жената е наистина луда. Джейд беше напълно съгласна с тях.

* * *

Най-накрая Кейн беше свободен да изпълни и другото си обещание към Джейд. Те се установиха и заживяха спокойно заедно.

И както беше предвидил, наистина заживяха щастливо.

Но той все още беше ужасно несигурен. Джейд наистина се тревожеше за това. Сутринта на първата им годишнина, настоя тя да му се закълне, че ще остане още една година.

Младата жена мислеше, че въпросът му беше зададен в напълно неподходящ момент, като се има предвид, че беше по средата на една изключително болезнена контракция и агонизиращата болка я караше да скърца със зъби.

— Кейн, детето ни се ражда — каза тя.

— Знам, любов моя — отвърна ѝ той. Изтъркаля се към неговата страна на леглото и нежно погали огромния ѝ корем. — Забелязах го преди доста време — добави, само за да я подразни. Наведе се да целуне мокрото ѝ чело. — Не ти ли е прекалено топло, Джейд?

— Не, аз съм...

— Дай ми думата си — прекъсна я той, докато отмяташе горната завивка. — След това можеш отново да заспиш. Беше много неспокойна през нощта. Мисля, че стоя прекалено до късно да си говориш с Лайън и Кристина. Зарадвах се да ги видя, разбира се, но все още настоявам на раждането да присъства и лекар, Джейд.

Младата жена беше прекалено уморена, за да спори. Беше получавала спорадични контракции през дългата нощ. Въпреки това, не събуди Кейн. Следваше съветите на добрата си приятелка. Кристина беше предложила, че ще бъде много по-добре, ако не тревожеше съпруга си до последната минута. Съпрузите, беше обяснила тя, много лесно се сричат емоционално.

Кристина приемаше Джейд за кръвна сестра от нощта, когато ѝ беше дала досието на Лайън и ѝ беше заръчала да го пази на сигурно място. Двете дами си имаха пълно доверие и прекарваха часове да си разказват истории от своето минало.

Кейн нежно побутна съпругата си.

— Искам да ми дадеш думата си сега.

Веднага щом отмина поредната контракция, тя му отговори.

— Да, обещавам ти. И, Кейн, нашето дете вече започна да се ражда. Отиди и събуди Кристина.

Бебето, което Джейд мислеше, че ще се появи всеки момент, в действителност не се появи още три часа.

По време на напрегнатото раждане, Кейн остана толкова спокоен, солиден и отговорен, колкото съпругата му беше разчитала да бъде. Тогава си помисли, че може би приятелката ѝ беше сгрешила. Не всички мъже се сриваха емоционално толкова лесно.

Кристина изпрати Кейн долу в библиотеката, когато контракциите на Джейд станаха прекалено непоносими за него да гледа. Той издържа само пет минути на долния етаж и веднага след това беше обратно до жена си, здраво стиснал ръката ѝ в неговата и молейки я за прошка, че я беше подложил на това ужасно изпитание.

Той повече пречеше, отколкото помагаше, разбира се. Не се паникьоса по време на самото раждане и само няколко минути покъсно държеше красивата си дъщеря на ръце.

Стърнс не успя да се удържи. Веднага щом чу примамващия плач на новороденото, се втурна в стаята. Веднага взе бебето от маркиза, обяви, че тя наистина е великолепна и след това отиде да я изкъпе за първи път.

Кристина се погрижи за Джейд. Кейн ѝ помогна да сменят чаршафите, както и нощницата на съпругата му и когато приятелката им му каза, че доста добре се е справил с помощта, той дори успя да се усмихне.

Беше бледен, ръцете му трепереха, челото му бе покрито с пот, все още не можеше да говори свързано, но се бе държал мъжки.

И все пак, когато травмиращото събитие приключи, самообладанието му го напусна.

Кристина точно беше излязла от стаята, за да каже добрата новина на съпруга си. Стърнс внимателно държеше в ръцете си новата си повереница, а Джейд беше прекалено изтощена, за да успее да хване съпруга си.

— Добре ли е? — попита тя иконома. Дори нямаше сили да погледне над ръба на леглото.

— Припаднал е.

— Знам, че припадна — отвърна Джейд. — Но добре ли е? Нали не си е ударил главата на нещо остро?

— Добре е — обяви слугата. Той дори не си направи труда да погледне към работодателя си, когато направи това изявление, а продължи да се вглежда в красивото новородено. Изразът на лицето му беше чисто обожание.

— Помогни му — прошепна Джейд, докато хапеше устната си, за да не се разсмее.

— Не изглежда готов да се изправи точно сега — обяви възрастният мъж. — Бебето се нуждае от пълното ми внимание.

Справили сте се много добре, милейди, много добре наистина. Убеден съм, че маркизът ще се съгласи с мен, когато приключи с припадъка си.

Джейд се усмихна широко от задоволство, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Никога няма да го оставиш да забрави това, нали, Стърнс?

Кейн изпъшка и привлече вниманието ѝ.

— Никога на никого не трябва да казваме, че е припаднал. Ще умре от неудобство.

— Не се тревожете, милейди — отвърна ѝ икономът. — Със сигурност няма да кажа на никого. Обещавам.

Трябваше да разбере от решителните искрици в очите му, че нямаше да спази обещанието си. Три дни по-късно, прочете във вестника всичко за припадъка на съпруга си. Негодникът иконом беше изпратил историята до ежедневниците.

Маркизът на Кейнуд прие това напълно спокойно. Нямаше нищо против шегите на доброжелателите, които му честитяха.

Нищо не можеше да развали настроението му. В края на краищата, мисията му беше успешна. Беше проследил прочутия пират... и сега тя му принадлежеше.

Ловецът се чувстваше удовлетворен.

---

[1] Затворът Нюгейт (англ. Newgate Prison) — затвор в Лондон, който се е намирал на ъгъла на улица Нюгейт и Олд Бейли в град Лондон. Първоначално е бил разположен в района на Нюгейт — порта в стената, изградена от римляните около Лондон. Затворът е реновиран през 12 в. и разрушен през 1904 г. Бил разширяван и преправян много пъти, и е бил използван повече от 700 г. — от 1188 до 1902. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джули Гарууд

Заглавие: Ангел-хранител

Преводач: Illusion

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: Роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6130>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.